

AUTOBUS

KNIHA

Václav Semerád

Veškeré připomínky jsou vítány:

(C) ing. Václav Semerád

U Rybářství 1001

149 00 Praha 4 - Háje

vsemerad@volny.cz

Adélka

Adélka je naše dcera.

Jsou jí teprve tři roky a je neuvěřitelně roztomilá, jak už to u malých holčiček bývá. Takového diblíka není snadné uhlídat a všechny dokáže odzbrojit svou nefalšovanou dětskou upřímností.

Toho pátečního odpoledne si byla hrát na pískovišti. Při návratu si tam zapomněla kbelíček i s lopatičkou, zato přitáhla domů - knihu.

»Čí je to knížka?« udeřil jsem na ni. Když jsem natáhl ruku, podala mi ji dost neochotně, nicméně mi ji podala.

»Věříš mi, tati, že na mě vypadla z popelnice?« opáčila s tak nelíčeným rozhořčením, že jsem s ní musel bezděčně souhlasit. Ani já nevidím rád, když lidé pro nic za nic vyhazují knihy.

»Z popelnice?« ujíšťoval jsem se.

Prohlížel jsem si tu knihu udiveně a nezdálo se mi to. Kniha vypadala čistě, jako by právě opustila tiskárnu. Přímo voněla novotou.

»No vážně,« podívala se na mě nevinně. »Kdo ji vyhodil? Je úplně nová, nebyla by jí škoda?«

»Byla,« odušil jsem. »Kde máš kbelíček a lopatku?«

»Ach jo!« vzdychla si. »Na písku. Můžeš mi, tati, pohlídat tu knížku?«

S těmi slovy se otočila jako na obrtlíku a vyrazila zpátky.

Barevný obrázek na obálce ukazoval romantickou rozeklanou krajinu s vysokými horami, zeleným údolím a horskou bystřinou s mnoha třpytivými vodopády. Velký nápis hlásal autora a titul knihy: **J. R. R. Tolkien, *The Hobbit or There and Back Again***. Jinak byla kniha na obrázky chudá. Až na poslední straně jsem našel neumělý náčrtek mapy *Wilderlandu*.

Na zadní straně byla doporučená cena: **dvánáct liber UK**. V Anglii je to asi normální cena, ale na naše poměry představovala po přepočtu kursů pěknou paletu. Něco takového si kupují jen skalní příznivci Tolkiena a zdálo se mi neuvěřitelné, že by někdo z nich tak drahou a přitom úplně novou knihu vyhodil do popelnice. Na knize přitom nebylo ani smítko.

»Byly tam!« jásala Adélka ještě na schodech. Vítězně třímala v drobných ručkách kyblíček s lopatičkou, ze kterých se ještě sypal mokrá písek.

»Uklid' všechno, kam co patří,« nabádal jsem ji přísně.

Splnila to okamžitě, jen se přitom zapomněla zout.

»Co děláš v pokojíčku v botách?« napomenul jsem ji.

»A jo! Vidíš! Máma by nám dala!« sama se tomu upřímně podivila a honem se vrátila pro bačkůrky. Přezula si je a hned ke mně.

»Vrátíš mi tu knížku?« prosila.

»Nevím,« odušil jsem. »Přiznej se, že ji někdo zapomněl na lavičce? Takové vzácnosti nikdo do popelnice nevyhazuje. Měla bys ji tam vrátit, někdo ji určitě bude hledat.«

»Nebyla na lavičce,« zamračila se Adélka, spravedlivě rozhořčená, že mě vůbec napadlo ji podezírat ze lži. »Vyhazovala jsem do popelnice papírek od žvejky a vypadla na mě kniha, čestně tati! Praštila mě do hlavy!«

Vzhledem k její dosavadní neschopnosti úspěšně lhát mi nezbylo než od podezření ustoupit. Adélka nelhala, to jediné mi bylo jasné. Na hlavě sice žádnou stopu neměla, ale to nebyl důkaz proti jejímu tvrzení, tak nepatrná stopa nejspíš rychle sama zmizela.

»Dobře, tak tedy z popelnice,« připustil jsem. »Jenže neumíš číst a navíc je psaná anglicky.«

»Ale co obrázky?« nedala se.

»Vždyť tam žádné nejsou!« upozornil jsem ji. »Ta kniha ti na nic nebude.«

»Jak to?« zamračila se. »Ukaž!«

Podal jsem jí knihu s potěšením, jen ať sama uzná, že se mýlila.

»Podívej se!« obrátila ke mně vítězně stránku.

V první chvíli jsem strnul. Ano, byl tu obrázek, dokonce barevný a krásně vyvedený. Hověl si na něm hobbit před svou norou, zatímco stranou po cestě se blížila neurčitá postava v šedivé kápi.

»Že tu nejsou?« vytrhla mi dcera jemně knihu z ruky a obrátila pár stránek. Další obrázek ve stejném stylu. Skupina hobbitů, bezstarostně kráčeících po cestičce. Pak obrovský pavouk. Adélka vítězně obracela stránky a ukazovala mi další a další obrázky. Nehledala je, nelistovala. Prostě rozevřela knihu na libovolné stránce - a byl tam obrázek. Jak je možné, že jsem na ně při listování nenarazil? Vzal jsem to jen zběžně, ale abych tolik obrázků jen tak přehlédl?

»Necháš mi ji?« uzavřela Adélka předvádění.

»Dobře, ale uklidíš si ji mezi knížky,« ustoupil jsem.

»Díky, tati!« zavýskla a utíkala splnit můj požadavek.

Ozvalo se odemykání hlavních dveří bytu a přišla moje choť Petra. Nastalo krátké vítání a nezbytné vyprávění, co bylo dnes nového. Petra šla vařit večeři, Adélka do svého pokojíčku a já jsem se uklidil ke svým věcem, než se ozvalo pozvání k večeři. Všechno šlo obvyklým tempem. Jen při večeři byla Adélka nezvykle roztržitá. Spěchala a házela do sebe jídlo, ani nevnímala co jí.

»Děkuji, maminečko, bylo to moc dobré, můžu si ještě před spaním chvilku číst?«

»Má novou knížku,« usmál jsem se na Petru.

»Od koho?« zpozorněla.

»Našla ji, někdo ji asi vyhodil,« odtušil jsem za dceru. »Jsou v ní docela hezké obrázky.«

»Kdoví co to je,« trochu se zamračila Petra, ale pak se rozjasnila. »Dobře, když se stihneš do sedmi umýt...«

Naše střapaté torpédo se vyřítilo od stolu, zapadlo do koupelny, odkud se ozval zvuk tekoucí vody. Samostatné večerní mytí bylo posledním hitem, které si Adélka patřičně užívala.

»Neměli jste tu knihu něčím otřít?« obrátila se ke mně Petruš. »Kdoví, kdo ji měl v ruce!«

»Na to už je pozdě,« ujistil jsem ji.

»Jestli bude holka takový knihomol, jako ty...« usmála se na mě s pochopením.

»Dobrou noc!« stála před námi dcera v pyžámku. Byl to rekord v převlékání, knížka měla pro ni očividně magickou sílu.

»Dobrou,« usmála se na ni Petra. »Ale v sedm skončíš, jasně? Večerníček - a spát!«

»Jasně!« zvedla ruku šibalsky k vojenskému pozdravu, který musela odkoukat od nějakého kamaráda ve školce. My jsme se tak přece nikdy doma nezdravili.

»Dnes se o ni poprali dva kluci,« sdělovala mi Petruš poslední zprávy, na které nebyl do této chvíle čas.

»Takže už má nápadníky,« usmál jsem se.

»A ona sama se postavila třetímu, když jí bral věci. Vychovatelky je musely od sebe trhat.«

»Nedá se. Co chceš víc?«

Chvíli jsme si ještě sdělovali poslední události dne.

»Poslyš, vždyť se nedívala na Večerníček!« napadlo náhle Petru.

»Ten už tedy prošvihla,« mrkl jsem na hodinky.

»Co tam dělá? To si tak zaujatě prohlíží tu knihu?«

»Půjdu se tam podívat,« uvolil jsem se.

Opatrně jsem pootevřel dveře do pokojíčku. Adélka seděla bočně na postýlce, opřená zády

o stěnu. Novou knížku držela rozevřenou před sebou, jako by si v ní doopravdy četla. Letmým pohledem jsem zjistil, že na rozevřeném místě knihy žádný barevný obrázek není. Jen anglický text, nic víc.

»Ještě si čteš, kočička?« oslovil jsem ji vlídně. »Už bude čas sbalit knížku a spát!«

»Počkej, tati, teď je to strašně napínavé!« opáčila nedočkavě.

»Napínavé?« usmál jsem se pobaveně. Má to ale ta žába nápady! Od koho to jen odkoukala? Představa tříleté holčičky, která si zaujatě čte cizojazyčnou knihu, ve mně vzbuzovala úsměv.

Co se stalo poté, mi v první chvíli připadalo jako nějaký sen.

»Poslouchej tati! Není to napínavé? Murderers and elf-friends, the Great Goblin shouted. Slash them! Beat them! Bite them! Gnash them! Take them away to dark holes full of snakes, and never them see the light again! Tati, dokázal bys na tak napínavém místě zavřít knížku a spát? Zrovna když chtějí hodit chudáčky hobbitky do tmavé jámy plné hadů? No uznej!«

Zalupal jsem po dechu. Něco tak neskutečného mi vyrazilo dech.

Adélka si skutečně četla.

Tolkiena - a anglicky!

Navíc, tak dokonalý oxfordský přízvuk jsem rozhodně nečekal. Ještě strašlivější bylo, že to dávalo smysl. Ona to snad nejen četla, ona tomu rozuměla! Vyloučené, ale...

»It's impossible,« povzdychl jsem si anglicky, jak mě to dokonale vyvedlo z míry.

»Why, father?« opáčila klidně Adélka. »The Great Goblin is a bad boy, he is a Goblin's big chief, and all of them they are murderers, aren't they?«

»Odkdy umíš anglicky?« vydechl jsem.

»To bylo anglicky?« podívala se na mě bezelstně. »Vidíš, a já jsem si hned řkala, že je to nějaké divné. Ale když ti hobbiti a goblini... to je taky anglicky? Jak se jim vůbec říká tady?«

»Nijak. V Čechách takové bytosti neznáme. Kočičko, nech toho čtení, nebo se ti o nich bude celou noc zdát.«

»To bych hrozně ráda. Víš, je to tak zajímavé...«

Začala mi vyprávět děj od začátku. Že by to slyšela od některého dítěte ve školce? Ale to by určitě nepoužívala tolik anglických slov! Spíš se mi zdálo, že zná anglicky lépe než česky! Číst ve třech letech bylo samo o sobě neuvěřitelné, ke všemu anglicky a navíc rozumět složitým výrazům, jaké Tolkien s oblibou používá? To se mi snad jen zdá!

»Zhasnout a spát!« vzpamatoval jsem se.

»A co knížka?« fňukla.

»Půjčíš mi ji? Můžu si v ní taky něco přečíst?« vzpamatoval jsem se a zkusil to po dobrém. Nechci u vlastního dítěte sklouznout do příkazů, chápaných jako nespravedlnost.

»Jistě, tati. Ale necháš mi ji pak, že ano?«

»Nechám. Ale teď šup pod peřinku!«

»Ráno mi ji ale dáš, ano?«

»Až vstaneš, budeš ji mít tady,« slíbil jsem jí.

S knížkou v ruce jsem přišel nejistě do obývacího pokoje.

»Ještě si ji prohlížela?« sondovala Petra neurčitě.

»Ne. Četla si v ní,« odtušil jsem bezbarvým hlasem.

»Vždyť neumí číst!« oponovala mi lhostejným tónem, asi to nebrala vážně.

»Prosím tě, podívej se, co četla!« vybuchl jsem a přistrčil jí před oči knihu, rozevřenou na stránce, kterou naše dcera nechtěla zavřít.

Petra si nedůvěřivě prohlížela text, kterému vůbec nerozuměla.

»Vždyť je to snad anglicky, nebo ne?«

»Je to anglicky,« přikývl jsem. »Naše kočička to četla. Bez jediného zaškobrtnutí. Rozumíš tomu? Tolkien je hodně vysoko i nad mými schopnostmi v angličtině. A ona to četla. Bez chyby!«

»Tohle?« vyděsila se Petra až teď. »Co z toho mohla mít, můžeš mi to říct?«

»Adélka na mě mluvila anglicky,« pokračoval jsem nemilosrdně. »Čistou *Oxford English*, spisovnou oxfordskou angličtinou, občas proloženou slangovými výrazy z Tolkienu. Ona snad umí anglicky lépe než já!«

»A ty chceš tvrdit, že tomu rozuměla?« vybuchla nedůvěřivě. »Snad tomu nevěříš? Neměl jsi dnes nějaký... prostě výjimečně těžší den?«

»Dokázala mi to vyprávět vlastními slovy,« odvětil jsem. »Anglicky i česky. Přesvědčila mě, že tomu textu rozumí.«

»To přece není možné!« vyjekla až teď nešťastně.

»Já vím,« opakoval jsem mechanicky. »Není to možné. My jsme ji číst nenaučili, sama se to naučit nemohla. A když mi povíš, kde přišla k té angličtině, vyřešíš největší záhadu, na jakou jsem kdy v životě narazil. To přece není možné! Já to vím!«

»Ukaž mi tu knihu?« natáhla se po ní a chvíli si ji prohlížela.

Mlčel jsem.

»Říkal jsi něco o obrázcích,« řekla roztržitě po chvíli bezúspěšného listování.

»Je jich tam dost,« odušil jsem. »Ale neprohlížela si obrázky, četla si text.«

»Kde vidíš jaké obrázky?« opakovala Petra důrazněji.

Podala mi knížku. Pokoušel jsem se nalézt alespoň jeden, obrázky nikde. Jen anglický text, ke kterému bych nejspíš potřeboval dostatečně velký slovník.

»Obrázky tam byly,« odušil jsem. »Ještě před večeří mi je Adélka ukazovala.«

»Kde jsou?« zaútočila na mě Petra nervózně.

»Nejsou tam,« připustil jsem po chvíli listování.

Pak teprve jsem si povšiml, že některé listy jsou trochu tlustší než jiné. Zkusil jsem, zda nejde o dva slepené listy s obrázkem. A skutečně tomu tak bylo. Záhada se tím vysvětlila, obrázky se k sobě lepily, jako kdyby byly elektricky nabitě.

»Už to mám, jsou tu,« ukázal jsem Petře ulehčeně. »Slepily se k sobě elektrostaticky.«

Zůstalo nevyřešené, jak dokázala čtyřletá česká holčička bez nejmenších problémů číst velice těžký anglický text.

Položili jsme knížku na stůl a odešli jsme se na vlastní dítě podívat jako na malý zázrak. Skutečně, byl to zázrak. Náš andílek sladce spal s úsměvem na tvářičce, jakoby se nechumelilo. Otočili jsme se a po špičkách se vrátili do obýváku.

»Nezdálo se ti to?« obrátila se ke mně smířlivěji Petra. Očividně mi nevěřila ani slovo.

»Ani nevím,« odušil jsem nešťastně. Vrátil jsem se ke knížce a bezmyšlenkovitě ji otevřel. »Vždyť bych to bez slovníku ani nedokázal přečíst. Jak to mohla číst ona? Kdybych to na vlastní oči neviděl...«

»Uvidíme ráno,« řekla s pochopením.

Knížka zůstala na stole. Jen, ale to se mi muselo zdát - jako kdyby se trochu protáhla...

Ráno byla sobota, budík zůstal zaklapnutý. Spali jsme neuvěřitelně dlouho. Když do mě Petra šťouchla, abych vstal, byl už dávno den.

»Kde je malá?« vyhrkla s podezřením.

Vyskočili jsme a rozhlíželi se po Adélce. Dlouho jsme ji nehledali. Byla přesně tam, kde měla

být. Seděla v postýlce, zády ke stěně, před sebou rozevřenou knížku a četla si v ní jako večer.

»Ještě si čteš, kočičko?« podivil jsem se. Trochu s úlevou, trochu s napětím. Bylo mi jako opilci, který se probudí ráno po flámu a s hrůzou zjišťuje, co včera vyvedl, ačkoliv potají doufá, že se mu to všechno jen zdálo.

»Už ji budu mít přečtenou,« ukázala nám. Opravdu, knížku měla rozevřenou pár stránek před koncem.

»Odkdy umíš číst, šotku?« oslovila ji opatrně Petra.

»Od včerejška,« odtušila Adélka samozřejmě. »Mami, to je strašně zajímavá knížka.«

»*Can you speak English?*« oslovil jsem ji anglicky.

»*Of course, I can!*« odvětila. »*Father, this is a greatest book of my life and I'm so glad to read such a wonderful story...*«

V té chvíli jsem myslel, že budu muset Petru zachytit a omývat.

»Šotku...« zalapala po dechu. »Kdo tě naučil anglicky?«

»Ta knížka, mami,« přešla dcerka plynule do češtiny. »Moc jsem si přála rozumět, co je tam napsané! A splnilo se mi to. Je to ale vážně ta nejkrásnější pohádka, jakou znám!«

»Přečti mi z ní kousek,« požádala napjatě dceru Petra.

»*'Farewell! O Gandalf!' said the king. 'May you ever appear where you are most needed and least expected!'*«

»Co to znamenalo?« přerušila ji.

»Král se loučí s Gandalfem a říká mu, že by se měl vždycky objevit právě tam, kde je ho nejvíce zapotřebí. Gandalf je *wizard*, mami, umí *spells*. Také bych chtěla umět něco takového...«

»Co je to *vizard*?« opáčila Petra.

»No přece...« zarazila se najednou Adélka. »Takový pán, tahá z klobouku malé králíčky a...«

»Kouzelník?« napověděla jí Petra.

»Jasně, kouzelník, mami,« rozzářila se. »Gandalf *excellent* kouzlí, je to veliký *magician!*«

Z těch anglických slov, vložených mezi české, mě trochu jímala hrůza.

Adélka očividně věděla, co znamená slovo *wizard i magician*, ale nemohla si vzpomenout na český ekvivalent *kouzelník*. Ale dala si je pak k sobě správně.

»Půjč mi tu knížku!« požádala Petra dceru. »Neboj se, vrátím ti ji.«

Adélka sklapla knížku poslušně, ačkoliv nepříliš ochotně. Petra zatím zalovila rukou v dětské knihovničce a vytáhla jinou knížku.

»Přečteš i tohle?« rozevřela jí namátkou text.

»Jasně, mami,« usmála se Adélka a začala číst.

»*'Na to zapomeňte, Rumburaku,' prohlásil král. 'Nebudete ani čarodějem druhé kategorie. Odevzdejte panu Vigovi cestovní plášť, kouzelný prsten a zvonek. Tak. Rozsudek zní: stanete se mluvícím vlkem, abyste nahradil nebožtíka. Hned po přelíčení se hlase u Červené Karkulky.'*«

»Ježíšikriste!« zmohla se Petra na jediné.

Adélka četla jako profesionál. Žádné slabikování, žádné koktání. Správně klesala hlasem, kde bylo třeba. Tohle - ne, tohle nebyl dětský projev! Takhle čtou děti až mnohem později, snad někdy po šestnáctém roce věku, až potom na to mají!

»Půjčíš mi tu knížku, mami?« ptala se nadšeně Adélka. »Vypadá taky zajímavě. Hned se do ní pustím, tedy - jen co dočtu Hobbita!«

»Na, vezmi si obě,« vzdala to zničeně.

Vycouvali jsme z dětského pokojíčku a zastavili se až v kuchyni.

»Rozumíš tomu?« podívala se na mě Petra nechápavě a taky trochu nešťastně.

»Ne,« odušil jsem. »Nedáme si radši kafe?«

Petra mechanicky nalila vodu a zapnula konvici. Všiml jsem si, jak se jí třesou ruce, pěkně ji to psychicky rozházelo, jen co je pravda. Ale nebylo divu.

»Ona vážně umí číst,« vzdychla si. »Já myslela, že se ti to včera jen zdálo.«

»Kdyby jen číst!« přihodil jsem další trumf. »Čte Tolkiena v anglickém originále. Na to bych si netroufl ani já! To už je vrchol!«

Opakoval jsem to už po několikáté, sám jsem tomu nemohl uvěřit.

»Co s ní budeme dělat?« řekla nerozhodně.

»Nevím,« pokrčil jsem rameny. »Je to trochu nad mé chápání. Muselo se stát něco... něco co prostě nechápu.«

Nedokázal jsem blíže vysvětlit, co se stalo, ale Petra mi rozuměla. Asi proto, že stejný šok prožívala spolu se mnou.

»Že by ta kniha?« napadlo ji nejbližší možné vysvětlení.

»Nesmysl,« vzepřelo se tomu mé materialistické založení. »Kniha je jen kniha. Ale co se tady vážně stalo, já nevím.«

Kafe jsme pili v atmosféře tajemna. Oba jsme usilovně přemýšleli, oba zřejmě o tomtéž.

»Nepodíváme se na to ještě jednou?« navrhl jsem Petruš.

Mlčky přikývla. Odešli jsme společně do dětského pokojíčku. Na stolečku ležela knížka o Arabele a Rumburakovi. Druhou, **přesně stejnou** knížku držela Adélka před sebou na posteli.

»Půjčíš nám knížku o **Hobbitovi**?« poprosil jsem dceru.

»Je na stole,« zavrčela nepřítomně, aniž by se namáhala zvednout hlavu od Rumburaka.

Otočil jsem oči na stůl a zkoprněl jsem. Na stole ležela Tolkienova knížka Hobbit. Přísahal bych, že před okamžikem vypadala jinak. Jako - **Arabela**.

Mechanicky jsem Adélce poděkoval a vzal se stolu jejího **Hobbita**. Pak jsme oba opustili její pokojíček.

Následujících asi dvacet minut jsme strávili prohlížením knížky, ale nic zajímavého jsme na ní neobjevili. Dokonce ani listy s obrázky se navzájem k sobě nelepily. Pokoušel jsem se číst text, ale brzy jsem se zasekl. Tolkienova angličtina byla opravdu nad mou úroveň. Umínil jsem si dát se co nejdřív zapsat do kursu angličtiny pro pokročilé, aby mě vlastní dcera nezahanbovala.

»Rozumíš tomu?« obrátil jsem se na Petruš.

»Ani trochu,« přikývla. »Ta kniha vypadá normálně. Že je anglická, na tom přece není nic neobvyklého. Až na to, že ji četla Adélka. To jediné nechápu.«

»Zkus se do ní začíst taky,« navrhl jsem jí.

»Blázníš?« vyhrkla. »Neumím anglicky ani slovo!«

»Adélka také neuměla. Jenom si to přála.«

»Taky bych si to přála,« povzdychla si Petra. »Angličtina by se mi hodila, ale pouhé přání na to nestačí, to snad víš.«

Věděl jsem to. Všechno by vypadalo přirozeně. Až na dceru, která dočetla Tolkiena a teď se zabrala do další knihy. Ve třech letech, bez pomoci dospělých. Byl to tak trochu zázrak. Co se to s ní proboha stalo?

V té chvíli jsem si konečně všiml něčeho, co mi tu nehrálo. Na zadní straně Tolkienovy knihy Hobbit byla samolepící etiketa s doporučenou cenou **58 Kč**. To snad ne!

Vzápětí jsem udělal nepochopitelnou chybu, nepochopitelnou až později, když jsem si to důkladně promýšlel. Vskočil jsem a rychle s knihou v ruce doběhl do Adélčina pokojíčku.

»Adélko, půjč mi Arabelu!« požádal jsem dceru.

Vyhověla mi, ač nepříliš ochotně. Vytrhl jsem ji zřejmě z nejlepšího. Podala mi knížku a já jsem se podíval na její zadní stranu. Položil jsem si dokonce obě knížky vedle sebe.

Na Hobbitovi byla cenovka: *Recommended price 12 £ in UK*, na Arabele samolepka 58 Kč. Všechno bylo úplně normální, jak to má být.

»Tati...« zatahala mě Adélka za ruku. »Tu knížku! Prosím!«

Vrátil jsem bezděčně Arabelu Adélce. Skoro jsem měl pocit, jako kdyby se mi ta kniha sama vytrhla z ruky. Ale ne, to byla tak nedočkavá má dcerka. Bylo mi z toho nanic, ale uvědomoval jsem si, že mi to nikdo, ani vlastní žena neuvěří. Kdybych jí tu cenovku ukázal před chvílíčkou, když tam ještě byla ta anglická...

Proboha, to není možné! vzepřela se tomu moje dosavadní životní zkušenost. Tohle jsou přece kouzla a čáry!

Vrátil jsem se ke své nic nechápající manželce.

»Co s tím budeme dělat?« zeptala se mě Petruš nerozhodně.

»Nevím, nejspíš nic,« povzdychl jsem si. »Raději bych byl zticha. Kdyby se stalo něco špatného... ale tohle by nás nemělo znepokojovat. Mnoho lidí už zjistilo, že má doma zázračné dítě. Málokoho napadne využít toho komerčně a udělat si z vlastního potomka pouťovou atrakci. To se mi přičí, nejlépe bude, když to zůstane mezi námi.«

»Nebude jí to nakonec vadit ve škole?«

»Do školy má ještě daleko, to snad budeme řešit až potom. Já si myslím, že jí to neuškodí.«

Během dopoledne Adélka přečetla Arabelu. Po obědě se nás jako obvykle zeptala, jestli může jít na píseček. Všechno bylo při starém.

»Jdi si, ale tentokrát nezapomeň přinést kbelíček,« napomínala ji s ulehčením Petruš.

»Zdá se mi, že je zase normální,« obrátila se ke mně, když ji přestala sledovat z okna.

Většinu životních omylů prý člověk udělá, aniž si to v první chvíli uvědomí...

Písek

Křik na dětském hřišti obvykle nic neznamená, ale tentokrát to byla výjimka. Byl to zoufalý křik, plný bolesti. Vyletěl jsem k oknu zjistit příčinu, vidíme z kuchyně přímo na pískoviště. Válel se tam a křičel bolestí patnáctiletý Éda Homuc ze sousedního vchodu našeho domu - a už se tam sbíhali poděšení lidé. Byla tam ale i Adélka a proto jsem se raději pro jistotu rozhodl jít tam osobně.

Prošedivělý doktor Alexijev z vedlejšího vchodu tam dorazil krátce přede mnou. Bez řeči se dal do vyšetřování, ale brzy toho nechal, vytáhl mobil a volal sanitku.

»Co se stalo?« zajímal jsem se, sotva jsem dorazil.

»Ošklivá dvojitá fraktura,« odušil suše Alexijev. »Nic víc, ale určitě bude lepší, když mu to na ortopedii srovnají pořádně podle rentgenu.«

»Aha. Kluk si zlomil nohu o obrubník od pískoviště,« přikývl jsem.

»Vo žádnéj vobrubník, vo ten jejich zasranej hrad!« syčel bolestí Éda.

Pravda, Éda byl sígr, nevychovaný jako dříví v lese. Ve škole měl čtyřky, jeho slovník nebyl zrovna vybraný. Ale co to proboha plácal?

»Tati...« tahala mě za ruku Adélka. »Viš... chtěl nám rozbít hrad...«

Že by žalovala, to bych pochopil. Uprostřed pískoviště se skutečně tyčil veliký pískový hrad s mnoha věžičkami a cimbuřimi, s bránou a padacím mostem z dřivek a šikmými střechami stavení. Pro Adélku a její čtyři kamarády, kteří se na tom pachtili, to byla jistě nejkrásnější stavba světa a nedivil jsem se tomu, byla tak realistická, až bylo k nevíře, jak se to drží a nesype. Nejvyšší věžička hradu sahala skoro metr dvacet nad úroveň pískoviště. Nejvíce jsem obdivoval jemňoučké mostní oblouky. Ačkoliv byly jen z písku, klenuly se směle nad příkopem. Napadlo mě, že bych si měl přinést fotoaparát a tu stavbu Adélce zvěčnit, než se zřítí. Ale aby si o pískový hrad zlomil Éda nohu? To byl očividný nesmysl. Leda by pod tím pískem ležel kus betonu nebo něco takového.

»Moc hezký hrad,« pochválil jsem Adélce a jejím nasupeně se tvářícím kamarádům jejich dílo. »Nechcete to vyfotit? Když už jste si s tím dali takovou práci... Dám vám všem udělat fotky na památku, chcete?«

»Príma, tati!« zajásala Adélka s rozjasněnou tváří. Kamarádi okamžitě následovali jejího příkladu. Najednou jsem měl před sebou pětici vděčných dětí, dychtivých fotografování.

Běžel jsem tedy domů pro fotoaparát. Než jsem se vrátil, přijela sanitka, Alexijev zraněného Édu předal sanitákům a odborně instruoval lékaře. Na ohrožení života to nevypadalo, nikdo se už nad tím nevzrušoval.

Bouchla dvířka, sanitka se rozjela a hlouček čumilů se začal rozcházet.

Zaměřil jsem se zatím na fotografování. To filigránské dílo si to určitě zasloužilo. Jako kdyby to nestavělo pět malých dětí, ale umělec-sochař. Hradní budovy neměly okna naznačená, ale pečlivě prodlabaná a v některých byly i miniaturní květinové truhlíky s květinami, děcka šla do takového detailu, až mě to udivovalo. Na nádvoří stál jezdec na koni, jen hračka z plastické hmoty, ale byla v dokonalém měřítku ke všemu okolo. Napadlo mě, že děti hrad nejspíš postavily právě pro toho rytíře a všechno přizpůsobily jeho velikosti.

Fotoaparát v mé ruce cvakl jednou, podruhé, potřetí. Obcházel jsem ten zázrak kolem dokola a pořizoval fotodokumentaci. Děcka mi pyšně asistovala a upozorňovala na detaily, kterých bych si nejspíš ani nevšiml. Úzké gotické okno s balkónem pro nějakou středověkou Julii, cimbuří, hradní příkop, barbakán, most, veliká věž. Závěrka cvakala a filmu ubývalo.

»Nádherný hrad!« povzdychl jsem si. »Kdyby nebyl z písku...«

»Poslyšte, pane Mikeš, až to dofotíte, nezdá se vám to divné?« oslovil mě doktor Alexijev. »Ten kluk do toho hradu kopl plnou silou. Přitom není nikde znát, kam se vlastně strefil?«

»Kdoví jestli si nevymýšlel,« opáčil jsem. »Řekl bych, že letěl jako blázen a tady nešťastně zakopl o obrubník.«

»Nezakopl a nevymýšlel si,« pokračoval umíněně Alexijev. »Sám jsem to viděl od křižovatky. Éda je zlomyslný darebák a chtěl to těm dětem zničit. Nakopl plnou silou hlavní věž hradu, způsobil si tím komplikovanou dvojitou frakturu holenní i lýtkové kosti, ale na hradu není ani stopa. Já to prostě nechápu a nejde mi to do hlavy.«

To už jsem zpozorněl a probudila se ve mně zvědavost. Napadlo mě udělat malou zkoušku materiálu. Hrad už byl ostatně na filmu a za chvíli se beztak sesype. Sklonil jsem se a prstem šťouchl do cimbuří v místech, kde by se to dalo snadno opravit.

V prvním okamžiku jsem měl pocit, že jsem místo do písku vrazil do betonu. Málem jsem si zlomil prst, ale písek neuhnul ani o milimetr.

»Adélko!« obrátil jsem se na dceru. »Jak jste to, prosím tě, stavěli?«

»Normálně, tati,« odpovídala opatrně a trochu nejistě, aha, v úplném pořádku to asi nebylo! »Musíš pomalu, pak ten písek povolí.«

Poslechl jsem. Když jsem se pokusil zatlačit do pískové zdi, nejprve odolávala, jako kdyby byla z betonu, pak se najednou utrhla a začala mi pod rukou zvolna uhýbat. Ani teď se nedrolila. Ačkoliv jsem působil na jedno místo, odsouval jsem celou stěnu. Kdyby to bylo hladké a mastné, řekl bych, že je to modurit nebo plastelína. Ačkoliv, tohle se nedalo přirovnat k ničemu známému.

»To je divné!« zavrčel jsem. »Takhle se přece písek nechová!«

»Má trochu jiný *creep*,« vysvětlovala mi Adélka. »Víš, tati, to má ohromnou výhodu, když něco stavíš. Že sis nevšiml, že máme uvnitř toho hradu zařízení i komnaty? Podívej se oknem!«

Nevšiml jsem si toho. Až když jsem přiklekl a podíval se oknem dovnitř, jen jsem si pro sebe v duchu hvízdal. Okna nebyla jen trochu prodlabaná, jak jsem si myslel prve, byly za nimi skutečně místnosti. V té, co jsem se díval, stál dokonce malý pískový trůn. Když jsem se sklonil ještě víc, zjistil jsem ke svému údivu, že pod tou místností je další. Strop bude nejspíš z prkénka, napadlo mě. Při téhle tloušťce nemůže být z písku, ačkoliv se tak tváří...

»Tohle nepochopím,« brumlal si doktor Alexijev. Došel k hradu a pokusil se odlomit vrchní část věžičky u vstupní brány. Podařilo se mu to, ale její špičatá část se nerozsypala, ani když ji zvedl do výšky. Ležela mu na dlani vcelku.

»Tohle přece není písek!« tvrdil s úžasem. »Co je to za hmotu?«

»Je to písek,« ujišťovala ho Adélka. »Docela obyčejný. Jen má trochu... jinou strukturu. Tati, to máš tak, když vysypeš z pytle míčky jen tak, rozsypou se ti na všechny strany. Když si dáš práci a srovnáš je do pyramidy, zůstanou na místě. Někdy je dokonce těžké vytrhnout z té pyramidy míček, když není úplně nahoře.«

»Míčky snad,« podíval jsem se na ni přísně. »Snad mi nechceš tvrdit, že jste ten hrad rovnali zrnko po zrníčku?«

»To ne, tati,« rozesmála se Adélka. »Ale když... víš ty vůbec, co je to rezonance?«

Tím mě pořádně vyvedla zmíry. Samozřejmě to vím, patří to přece do základního vzdělání, ale jak to ví ona?

»Když budeš chvíli do písku syčet, srovná se sám,« ujišťovala mě. »Musíš se jen strefit do rezonančního kmitočtu zrněk.«

»Pane Bože!« vyjekl doktor Alexijev. »Odkud tohle vzala?«

»Chceš snad říct, že se strefuješ do rezonance zrněk písku?« udeřil jsem přísně na dceru.

»Jo,« přikývla. »Jde to.«

»Kdo ti řekl, že je něco takového možné?«

Pochopila, že se můj počáteční obdiv změnil ve výslech, nasupila se, ale nemlčela.

»Divím se, že to ještě nikoho nenapadlo,« zavrčela nesouhlasně. »Být v tom písku cement, nikdo by to už nikdy nerozboural.«

»Tedy, jsem jenom doktor medicíny, žádný odborník na materiály, ale tohle je k neuvěření,« připojil se ke mně Alexiev. »Kdybych toho kus nedržel v ruce...«

»Kluci, jdeme domů,« obrátila se najednou na kamarády Adélka.. »Dnes už jsme si hráli dost a táta dá jistě udělat fotky pro všechny.«

Pak se stalo něco, co mě mělo pár dalších dní či spíše nocí strašit.

Adélka prudce sykla.

Byl to podivný zvuk, jako kdyby nevycházel z úst dítěte. Byl v něm sykot rozružené kobry, šelestění přesýpacích hodin, položených na citlivý mikrofon naplno vytočeného zesilovače. Nebo jako když sklápěcí auto zvedne korbu plnou písku a ten se naráz vysype na zem.

To ale zdaleka nebylo všechno.

Účinky toho syknutí byly ještě děsivější než zvuk sám.

Monumentální hrad se bez nejmenšího varování sesunul v hromádku písku, nižší než jsem čekal. Stropy se propadly okamžitě a tenoučké stěny je následovaly. Úplná destrukce toho veledíla trvala méně než vteřinu. Teď teprve bylo jasně vidět, že uvnitř nebylo nic, co by stavbu podpíralo. Rozpadl se i padací most, ačkoliv vypadal z dálky dřevěně. Ani stropy nebyly z prkýnek, jak jsem si původně myslel, ale z písku, při jejich centimetrové tloušťce to bylo něco nepochopitelného.

»To jsi snad ještě nemusela, Adélko,« mračil se doktor Alexijev. Místo filigránské věžičky měl v ruce také jen trochu písku, ale nevnímal to.

»V noci bude pršet a voda by to stejně zbořila,« ujistila ho dcera.

»Ale přece... byl to nejkrásnější hrad z písku, jaký jsem kdy viděl,« řekl šedovlasý doktor tiše.

»Pane Mikeši, mohu si také zamluvit jednu sadu těch fotek na památku?«

Přikývl jsem bez jediného slova.

Pět autorů se okamžitě nadmulo pýchou, ale všichni byli i trochu smutní, to se dalo pochopit.

Děti ještě chvíli postávaly nad hradem. Josífek Mlynářů z trosek vyhrabal svého plastického rytíře i s koněm a pak se všichni smutně obrátili k domovu.

Kupodivu žádné z dětí už nepromluvílo.

Já a doktor též.

Vlkodlaci

Jednou z podivných existencí sídliště je podivín Houžvička.

Prý býval kdysi vysokoškolským profesorem, ale nevypadá na to, v hospodě i na veřejnosti mluví zásadně jako dlaždič. Navíc si chová v paneláku dva psy. Na tom by nebylo nic neobvyklého, kdyby byli jako ostatní.

Jeho šediví psi se ale brzy stali postrachem sídliště. V krátké době do krve pokousali polovinu sídlištních psů. Majitelé všech menších plemen se rychle naučili své miláčky odnášet do bezpečí, jakmile se zpoza některého rohu Šediváci vynořili. Jen majitelé větších plemen, od vlčáka výš, si nemohli stěžovat. Houžvičkovi rváci si na velké psy netroufali, útočili jen když měli přesilu, ale ve dvojici ji většinou měli. Bohužel je naše sídliště přímo přeplněné menšími pokojovými psíky, snadnou kořistí pro Šediváky.

Domlouvání majiteli psích rváčů mělo účinek házení hrachu na stěnu. Vyhrožovat policií? To ho vždycky rozesmálo, jak známo, naše policie není schopná chránit občany ani před zloději a lupiči, natož před psy.

»Mám je na vodítku? Mám! To stačí!« umíněně tvrdil Houžvička. »A vůbec, děte do prdele a neprovokujte, nebo je na vás pustím.«

Občas to dokonce udělal. Jednou se mu *nešťastnou náhodou* vytrhli, jindy je *nějak špatně uvázal* před hospodou a pokaždé tekla krev. Většinou krev pokousaných a potrhanych psů, ale párkrát to odnesly i ruce majitelů, když se snažili své miláčky zachránit. Houžvička se pokaždé přišoural a psy si odvedl, ale jeho šourání bylo očividně *úmyslně pomalé* a Houžvička byl vždycky navýsost spokojený, jak to jeho milácci těm druhým zase nandali. Přivolaná policie se tím odmítla zabývat, nanejvýš sepsala protokol. Houžvička se jen chechtal. Nikdy nikomu nic nezaplátil. Tvrdil, že z něho nic nedostanou ani exekutoři, protože na životní minimum má právo každý a on svá práva zná do posledního puntíku.

Jednou mu utekli úplně z dohledu a krátce poté záhadně zkolabovali, záhadně do chvíle, než veterinář konstatoval otravu jedem na krysy. Bohužel se mu psy podařilo k velké Houžvičkově radosti a ke stejné velkému, ne-li většímu zklamání všech sídlištních majitelů psů, zachránit.

»To mi ten sráč zaplatí!« vyhrožoval Houžvička v hospodě neznámému pachateli silácky. Pár měsíců chodil po sídlišti jako ohař a ostražitě pozoroval, zda si jeho psi někoho nezapamatovali, ale rváci zřejmě nepochopili souvislosti a na všechny se dál vrhali bez rozdílu stejně nepřátelsky.

Odpoledne si Adélka hrála s ostatními dětmi na dětském hřišti. Janinka z protějšího domu si tam přinesla dárek k narozeninám nové štěně. Rodiče ještě neměli zkušenosti s Houžvičkovými Šediváky a pověřili proto neuváženě vyvenčením nového rodinného mazlíčka dítě.

Že se něco děje, jsem pochopil, až když se z dětského hřiště začalo ozývat zoufalé dětské vřískání. Skočil jsem k oknu - a zděsil se. Šediváci! Hnali se na dětské hřiště, zase se vytrhli svému majiteli! Anebo, že on je na ty děti nakonec pustil? Byli sice na společném vodítku, ale to jim nevadilo, byli zvyklí lovit ve dvou. Janinka už držela vystrašené štěně v náručí, ale byla příliš malá, aby je vyzvedla mimo jejich dosah. Normální pes, i velký rváč, zpravidla nechává štěňata na pokoji, ale Šediváci potrhali už i několik fen, což normální pes také neudělá. Byli výjimečně zkažení a bylo mi jasné, že štěně setkání s nimi nepřežije. A co hůř, odehraje se to přímo před očima vyděšených dětí. Mít zbraň, neváhal bych ji použít, ještě dokud byli Šediváci daleko od dětí. Měl jsem ale jen holé ruce a byl jsem daleko.

Najednou jsem zpozoroval něco, z čeho mi zatrnulo.

Došlo mi, že se to může velice rychle změnit v nefalšovaný horor.

Adélka cosi volala na své kamarády. Většina jich už dávno hledala spásu v útěku, jiní byli asi v šoku, takže se na útěk ani nedali. Jen Jaroušek se projevil jako opravdový kamarád a rytíř.

Obě děti se srdnatě postavily mezi strachem vřískající Janinku a Šediváky. Očividně chtěly to štěně chránit vlastními těly, což bylo odvážné, ale vzhledem ke rváčské povaze Šediváků skoro sebevražedné. Tohle nemůže dopadnout dobře! Jestli poteče krev, nebude to krev psů, ale dětí!

Na víc jsem nečekal. Vyrazil jsem z bytu po třech schodech, ale bylo mi jasné, že tentokrát přijdu pozdě. Musel jsem ještě oběhnout dva rohy, na hřiště sice z kuchyně vidíme, ale vchod je na opačné straně. Ale třeba ty bestie něco zdrží, snad zachráním aspoň něco.

Až za druhým rohem se mi objevil výhled na skupinku dětí na hřišti.

Vřískání dětí pokračovalo neztenčenou silou, ale na první pohled jsem pochopil, že se zatím nic zlého neděje. Až na druhý pohled mi došlo, že to - vůbec není v pořádku!

Štěně bylo naživu a malá majitelka je tiskla k sobě, Šediváci se k němu nedostali. Plazili se před Adélkou, ona stála nad nimi s rukama vztyčenýma vzhůru jako pohanská kněžka a zpívala jim. Podivnou jednotvárnou píseň beze slov, vzdáleně podobnou arabským náboženským písním.

»Alá-allá-allálá!«

»Adélko!« vykřikl jsem plný starostí o ni.

Neodpověděla, zpívala dál, jako v transu. Nezpomalil jsem a brzy jsem byl u nich. Zblízka to bylo ještě podivnější a nepochopitelnější. Psí rváči se na trávníku plazili a kňučeli, jako by je kroutila nějaká nevysvětlitelná bolest. Naštěstí jsem pochopil, co mám dělat, doběhl k bezmocným psům a popadl volný konec vodítka.

»Ještě že jsi přišel, tati!« přestala až teď Adélka zpívat a ulehčeně si vydechla.

Šediváci okamžitě vyskočili a začali se zprudka sápat na bezmocné štěně a kdoví, možná i na Adélku, pokud ji rozpoznali jako příčinu svých potíží. Trhali sebou zuřivě a nebylo jednoduché je udržet, ale dospělého chlapa přece jen nepřetáhli. Dovlekl jsem je ke sloupu s rezavým posedem pro tenisového rozhodčího a uvázal vodítko. Pochopili ale, že jsem jim překazil chystanou kratochvíli se štěnětem a vrhli se na mě.

Chystal jsem se prvního z nich nemilosrdně nakopnout, měl bych k tomu jistě právo, ale Adélka byla rychlejší. Sídlištěm se opět ozval její kvílivý zpěv. Šediváci ze náhle uprostřed skoku zarazili, padli bezmocně na zem a začali kňučet bolestí.

Nebylo pochyb. Ten zpěv je skutečně bolest!

Takhle zblízka to i na mě působilo strašidelně. Rychle jsem opustil okruh, kam vodítko dovolilo přivázaným psům chňapat. Adélka ihned pohotově umkla.

»Prima, tati!« řekla uznale. Opět si ulehčeně oddychla, ale pak se ode mě odvrátila a věnovala se Janince a jejímu štěněti. Bylo z Adělčina zpěvu také v šoku a sotva se motalo, když je vyděšená majitelka postavila na zem.

»Promiň, Jani, jinak to nešlo,« omlouvala se jí Adélka. »Neboj se, Peggina se ti vzpomátuje.« Janinka byla očividně ráda, že se štěněti nic nestalo, ale byla také ještě vyplašená.

»Neříkala jsem vám, popadněte Peggina a utečte?« obrátila se Adélka přísně na Jarouška.

»To jsme tě tu měli nechat?« namítal zarputile - a podle mě naprosto správně! Co by to bylo za rytíře, aby utekl před psy a nechal jim kamarádku na pospas!

»Nic by mi neudělali,« tvrdila Adélka. »Měli jste zdrhat.«

Vzteklý štěkot Šediváků se pořád rozléhal kolem a všem blízkým i vzdáleným psům naháněl hrůzu. To už se ale na hřiště sbíhali další rodiče, rozebírali si své ratolesti a rychle si je odváděli domů. Také Adělčina rytíře Jarouška si jeho matka odvedla.

»Jsi celá, Janinko? A co Peggy?« přiběhli i Janinčini rodiče. V první řadě se věnovali dcerce, ale té nic nebylo a nechtěla za žádnou cenu opustit štěně.

»Co ste to s mejma psama prováděli, vy kurvy?« ozval se za námi náhle hrubý hlas.

Bývalý profesor Houžvička. Jak jinak!

Teprve teď se přihnal, kupodivu bez obvyklého pomalého šourání. Viděl asi jen závěrečnou fázi, když Adélka jeho **vlkodlaky** pacifikovala svou písní, ale ani on si to nedokázal vysvětlit. Teď se hnál ke svým rváčům, kteří už zase v plné síle trhali vodítkem.

»Odved'te si je,« poradil jsem mu suše. »Na dětském hřišti nemají co dělat.«

»To zkurvený štěně taky ne, a navíc nemá náhubek,« odsekl hulvát Houžvička, jako kdyby jeho vlkodlaci nějaký náhubek měli.

Pomyslel jsem si, že už by to mohlo být dostatečné i na trestní oznámení, ale vlastně se zase nic moc nestalo, policie by to jako vždy zametla pod koberec, tomu by se ten hulvát jen chechtal.

»Nebezpeční jsou jen ti vaši,« pokusil jsem se ho aspoň zpražít.

To jsem si dal! Jděte s argumenty na primitiva, byť titulovaného! Houžvička začal nadávat tak sprostě, že by se i písek červenal. Před dítětem, jemu to bylo jedno.

»Nech ho, tati,« obrátila se ke mně Adélka. »Ale kdyby na tebe skočil, zacpi si pevně uši.«

Pochopil jsem to dříve než Houžvička, ale trochu mě zamrazilo. Že by se Adélka nebála něco takového použít proti člověku?

»Jdeme domů,« rozhodl jsem rázně. »Tady už nic nebude.«

»Anebo bude, jestli ty psy pustím!« rýpnul si ještě Houžvička.

»Udělejte to, pane Houžvičko,« obrátila se k němu znenadání nadšeně Adélka. »Pust'te je na nás, bude od nich konečně pokoj! Peggina už tady není, nic mi nezabrání zazpívat jim **psí smrt**.«

Řekla to tak tiše, že jsme to slyšeli jen my nejbližší. Vypadalo to nesmyslně, ale řekla to tak upřímně, jako by si opravdu přála, aby Houžvička svou hrozbu splnil.

Náhle jsem uvěřil, nebo spíš najisto věděl, že to Adélka smrtelně vážně myslí a Houžvička o psy přijde, jestli je pustí. Netušil jsem sice jak, ale u Adélky bych se už nedivil ničemu.

»Ty spratku zasraná, co se mezi nás sereš?« okřikl ji hrubě soused.

»Domů!« zvýšil jsem trochu hlas i já na Adélku. Opravdu, je lépe vyklidit pole bez boje, než, co by to vlastně bylo? Poškozování cizího vlastnictví, nebo dokonce ublížení na zdraví?

Na hřišti zůstal jako vítěz na bitevním poli Houžvička a jeho Šediváci.

Bylo to ale podivné vítězství. Bez krve to pro něho jistě nebylo ono.

A to neměl tušení, jak by dopadl coby poražený!

Za nejbližším rohem jsem se ale do dcerky přísně pustil.

»Adélko, co jsi to s těmi psy udělala?« zahájil jsem výslech.

»Když já... nevím, jestli to pochopíš, tati,« vykrucovala se. »**Přimražení** je trošičku... zkrátka složitější.«

»Jen spust', já si to nějak přeberu!« nedal jsem se zastavit.

»Slyšel jsi, tati, někdy o psychorezonanci?« začala opatrně.

»Neslyšel... Proboha, kde jsi na to vlastně přišla?«

»V dětské encyklopedii,« řekla Adélka. »Když budeš v drůbežárně hvízdát tón přesně sedm hertzů, vyhubíš tím všechny slepice. Ten tón slepice zabíjí. Psychorezonanci je více druhů, ale jen málo je jich tak jednoduchých jako **drůbeží smrt** - sedm hertzů. Na lidi trochu působí blikání světlem s frekvencí tří hertzů, to může u citlivějších vyvolat záchvat. Četl jsi o tom aspoň něco?«

Náhodou jsem něco takového četl. Bylo sice neuvěřitelné a absurdní, aby něco takového dokázala tříletá holčička po pouhém přečtení dětské encyklopedie, ale Adélce jsem to věřil.

»Jaká psychorezonance působí na psy?« zeptal jsem se věcně.

»Je trošku složitější,« přiznala Adélka. »**Přimražení** psovitých šelem je kombinace čtyř a půl kilohertz, tisíc osm set deset hertz a šest set šedesát šest hertz v poměru tři ku dvěma ku pěti. U kočkovitých šelem jsou nutné frekvence čtyři, to je ještě horší. Dá se to vyzpívat, funguje to, ale hodně to unavuje. Ještě že jsi přišel včas.«

Přiznám se, zalapal jsem po dechu. Hned z několika příčin.

Předně to odborné, řekl bych suché vědecké vysvětlení, které na mě to dítě právě vysypalo. Za druhé, odkud může vědět, co asi zná málo lidí na světě, pokud vůbec někdo, jaká kombinace tónů udělá z divokých psích bestii bezmocné uzlíčky neschopné udržet se na nohou. Najednou jsem si byl stoprocentně jistý, že tohle v **žádné** encyklopedii není, už proto, že by zveřejnění takové informace znemožnilo policejní psy. Konečně za třetí, jak dokázala Adélka tu děsivou kombinaci tří frekvencí zazpívat? To bylo na tom nejpodivnější.

»A kdybys to zpívat nevydržela, když to tak unavuje?« napadlo mě náhle.

To už jsme jeli výtahem domů.

»Jarouškovi by snad došlo, že má zachránit Janinku s Pegginou a až by byli za rohem, asi bych... no, začala bych zpívat jinak.«

»Jak?« položil jsem ihned klíčovou otázku.

»Opravdu to potřebuješ vědět, tati?« podívala se na mě utrápeně. »Jestli to vážně potřebuješ vědět, já ti to doma napíšu. **Psí smrt** je složitější, ale rychlejší. Asi bych je... asi bych je musela zabít. Věříš mi aspoň, že jsem se jich opravdu bála?«

»Ale nemůžeš přece...«

»Ty bys mě radši viděl pokousanou?« vyjela si na mě najednou zle.

»Ale ty bys to... ty bys to použila i na Houžvičku?« napadlo mě náhle.

»Taky,« přikývla vážně. »Ale neměj strach, neublížila bych mu. Jen bych ho **přimrazila** jako jeho psy. Jen na chvílku, abychom stačili zmizet,« dodala rychle. »Kdyby sis držel uši...«

»Ale na tebe samotnou by to nepůsobilo?« napadlo mě najednou.

»Ani trochu,« řekla tiše. »Mně už to nevadí... To máš tak... když někdo dlouho užívá heroin, snese pak dávku, jaká by s jiným zaručeně sekla... A já si to občas jen tak potichu zpívám.«

Neměl jsem na to odpověď. Ani jsem se nedivil, odkud Adélka ví o heroinu.

Petrůš mi to pak večer nechtěla věřit, ale když jsem chtěl požádat Adélku, aby nám něco předvedla, postavila se rezolutně proti.

»Nechci to vidět, ani o tom slyšet,« odmítla prudce. »Už mám těch záhad dost. Třeba to bylo úplně jinak. A vůbec, jdeme večerět a Adélka do postele.«

Vigův prsten

Následujícího dopoledne se nepříhodilo nic vážného, co by nás varovalo. Zkoumáním knihy jsme s Petruš strávili půl hodiny, pak jsme to současně vzdali. Kniha jako kniha.

Adélka se tentokrát přihnula z pískoviště dřív než obvykle. Za ruku vlekla kamaráda a hned ve dveřích se nás pro jistotu zeptala, zda si ho může pozvat dál. Nebylo to poprvé ani naposledy. Jaroušek Vaňásků bydlel v sousedním vchodě, byl o půl roku starší než Adélka, setkávali se každý den na ulici, na pískovišti i ve školce. Petra Adélce návštěvu velkoryse povolila a obě děti zmizely v Adélčině pokojíku. Jen mě napadlo, že už za deset-dvanáct let budeme podobné návštěvy sledovat zrakem ostřížím, ale teď nehrozilo nic víc, než že se děcka pohádají.

Po půlhodině klidu a ticha náhle Petra zpozorněla.

»Poslyš, nezdá se ti, že jsou ty děti nějak *moc hodné*?« zeptala se mě starostlivě.

Samozřejmě měla pravdu. Když jsou děti v tomto věku nezvykle ticho a neprojevují se, je nejvyšší čas zpozornět. Zvedl jsem se a šel se za nimi podívat, aby si mě nevšimly.

Oba seděli jako myšky u stolu. Měli tam křídou nakreslený kostřbatý plán města s domy a ulicemi, rozmístili na něm asi dvacet autíček angličáků a všelijak si je postrkovali. Adélka neměla nikdy zálibu v autíčkách, ale Jaroušek tím byl mezi dětmi známý, jeho tatínek mu jich prý pořídil už pěknou sbírku. Zlé jazyky tvrdily, že Jaroušek je jen kamufláž a tatínek si s nimi hraje častěji. I tak to ale někdy bývá.

Potichu jsem se vytratil, abych je nevyrušil. Normálně si hrály, to snad bylo v pořádku.

Když jsem to vyprávěl Petře, zpozorněla pro změnu ona. Dokonce si to nechala ode mě ještě jednou zopakovat.

»Poslyš, tebe vůbec nic nenapadlo?« otázala se mě záłudně, jak má ve zvyku, když přijde na něco, co bych měl podle ní pochopit taky a hned.

»Co mě mělo napadnout?« opáčil jsem nejistě.

»Kolik jsi tam těch autíček viděl?«

»Vždyť říkám, asi dvacet...«

»A kdy si je tam donesli?«

»Asi hned když přišli,« pokusil jsem se to vysvětlit.

»Přišli bez nich,« tvrdila Petruš s určitostí. »Adélka nesla kyblíček, Jaroušek vůbec nic.«

»Nějak se tam ten autopark dostat musel,« konstatoval jsem stručně, ale bez zájmu. Opravdu jsem netušil, že je to událost srovnatelná s nablýskaným UFO, nepohnutě visícím v pravé poledne třicet metrů nad koněm svatého Václava na Václavském náměstí v Praze.

»Musel se tam nějak dostat,« potvrdila Petruš. »To беру. Jde jen o maličkost - jak. Sedíme tu přece oba dva a ani Adélka, ani Jaroušek pokojík neopustili. Kdo tam ta auta dostal?«

»Možná je měl Jaroušek u Adélky schované už z dřívějšíka.«

»Je vidět, kdo z nás dvou tam častěji uklízí!« trvala na svém Petra. »Kam by to schovali?«

Abych poctivě udělal všechno, šel jsem se pro jistotu za dětmi ještě jednou. Jaroušek byl už na odchodu a Adélka mu angličáky pečlivě rovnala do plastické taštičky.

»Čí jsou ta auta?« zeptal jsem se nevinně.

»Moje!« vyhrkl Jaroušek s ostražitým postojem psíka, hájícího pracně vykňučenou kost.

»A támhlety?« ukázal jsem na skříňku, kde leželo asi deset dalších.

»Ty jsou Adélky,« odušil Jaroušek.

»My jsme se o ně poctivě rozdělili,« dodala Adélka.

»O co že jste se rozdělili?« nechápal jsem okázale, až významně.

»O ty angličáky, tati,« mávla rukou Adélka klidně. »Rozdělili jsme se o ně spravedlivě. Půlka je moje a půlka Jarouškova.«

»Nepochybuji o tom, že dělení spravedlivé bylo,« nedal jsem se odbýt. »Zajímá mě, kdo vám je koupil, případně, kde jste je sebrali.«

»Nikde jsme je nesebrali,« podívala se na mě uraženě Adélka. »Všechny jsem je poctivě sama vyčarovala.«

Pravda, tím mě důkladně zaskočila. Takovou odpověď jsem od ní na mou věru nečekal. Od koho se naučila tak rychle a pohotově lhát? Bude to souviset s její fantazií, utěšoval jsem se. Hráli si na čaroděje a ona se pořád ještě cítí ve hře.

»Vyčarovala?« opakoval jsem významně. »Odkdy umíš čarovat?«

»Ode dneška,« odtušila klidně.

»Tak mi něco předved',« poprosil jsem ji.

»A co bys chtěl, tati? Angličáka?«

»Třeba,« opět bych smekl před její pohotovostí. Nabízet mi s vážnou tváří, že něco opravdu vyčaruje, kde na to proboha přišla? Začala se mi tu ale rýsovat nebezpečná hranice mezi nevinnou hrou a méně nevinným lhaním, kdy by měl každý rodič zpozornět.

Nebo jsem si to ještě v té chvíli myslel.

»Jakého angličáka chceš?« vyptávala se dcera.

»Nějakého, to je jedno,« odtušil jsem.

»Myslím, co to má být za typ?« upřesňovala rychle. »Čarovat není jednoduché, jak si myslíš, tati. Musíš přesně vědět co chceš, jinak se nic vyčarovat nedá.«

»Tak třeba - autobus Škoda 706 RTO,« napadlo mě.

Ten typ autobusů se už nevyrobí a na běžných linkách nejzdí, nepočítám-li pár dožívajících veteránů v majetku soukromníků, pěkný oříšek pro kouzelníky.

Adélka se zamyslela, ale nevyvedlo ji to zmíry.

»Jakou barvu má mít, tati?« požadovala se další specifikace. Očividně zdržovala, aby oddálila okamžik pravdy.

»Červenou se dvěma krémovými pruhy po délce,« odtušil jsem bez zaváhání, zvědavý na to, jak se tentokrát z neuváženého slibu vykroutí.

»Máš ho mít,« přikývla a ukázala na stoleček.

Stál tam miniaturní červený autobus. Škoda 706 RTO se dvěma podélnými pruhy krémové barvy. Šokovalo mě to dokonale, sotva jsem zalapal po dechu.

»Jak jsi to udělala?« vydechl jsem.

»Vyčarovala,« opakovala unuděně. »Jak sis to přál. Nebo jsi myslel na něco jiného?«

Podala mi červený autobus. Dotyk chladného kovu mě vzpamatoval. Mechanicky jsem hračku obrátil a podíval se jí na podvozek. SKODA 706 RTO, Made in England. Proboha, která anglická firma si dovolila lisovat dokonalý kovový model českého autobusu, který se už dávno nevyrobí?

»Chceš ještě jeden?«

»Dobře, ale celý šedivý,« přikývl jsem mechanicky.

A pak jsem to uviděl.

Netrvalo to ani čtvrt vteřiny. Kdybych mrkl, ani bych nepostřehl roj šedivých bodů, které na okamžik vyvstaly ve vzduchu, aby se tiše, bez jediného zvuku bleskurychle poskládaly do obrysu dalšího miniaturního autobusu, hned vedle předchozího. Podobný jev se světélkujícími body bývá

vidět na obrazovce u počítačových animací, tam ale nejde o nic materiálního.

»Jak jsi to udělala?« obrátil jsem se na Adélku přísně.

»Vyčarovala,« odpověděla lakonicky a trochu zarputile.

»Dobře, ale jak?«

»Prstenem,« přiznala nepříliš ochotně.

»Říkala jsi, že to je tajemství,« obrátil se na ni vyčítavě Jaroušek.

»Tátovi lhát nechci!« podívala se na něho nerozhodně. Skoro by mě tím dojala, protože tohle svědčilo o velké důvěře. Ale nemohl jsem to teď ocenit, čarování bylo na mě moc.

»Ukaž mi ten prsten,« poručil jsem jí přímo.

Váhavě ke mně zvedla levou ruku. Na prsteníčku měla navlečený těžký zlatý prsten s velikým diamantem. Určitě bižuterie, pravý diamant téhle velikosti by měl cenu nejméně milion.

Netušil jsem, že ten kámen má ke sklu opravdu daleko a jeho cena by byla ještě větší.

»Čí je ten prsten?« zamračil jsem se.

»Vigův,« odtušila smutně. »No přece čaroděje Viga, ty jsi tu knížku nečetl?«

Aha, došlo mi. Arabela, Rumburak, čaroděj Vigo a jeho prsten.

»Kdo ti ho ale dal?« pokračoval jsem ve výslechu.

»Včera večer jsem si ten prsten přála...« fňukla Adélka. »Moc jsem si ho přála. A ráno jsem ho měla na prstě.«

»To ti mám věřit?« obořil jsem se na ni. »V našem světě se nic neobjevuje samo od sebe.«

»Opravdu nelžu, tati,« odtušila. »Je to snad *kouzelný* prsten, ten se může objevit sám od sebe. Kouzelné věci se přece objevují, viděl jsi to sám. Chceš ještě jednoho angličáka?«

Pomalou zatočila na ruce prstenem a na stole se objevil třetí autobus, tentokrát ve vojenské barvě khaki. Bylo toho na mě trochu moc. Adélka nelhala ani v nejmenším, ale co se tady dělo, bylo nad mé schopnosti pochopit. Připustit, že máme dceru čarodějnici?

»To se mi snad jen zdá!« vzdal jsem výslech.

»Já už musím jít domů,« hlásil se o pozornost Jaroušek. »Můžu přijít zítra zase?«

»Samozřejmě,« přikývl jsem rezignovaně.

Donesl jsem autobusy Petře, ale nebyl jsem schopen přesvědčit ji, že je Adélka vyčarovala. Nejjednodušší důkaz, pozvat Adélku k předvedení, Petra prudce a nepochopitelně odmítla.

»Ty bys ji chtěl opravdu dostat do šoku?« obořila se na mě.

»To jistě ne,« odmítl jsem nařčení.

»Tak už o tom nemluv.«

»Jak chceš, ale...«

»Řekla jsem ti jasně, že o tom nechci nic ani slyšet!« řekla Petra zvýšeným hlasem.

Diskuse tím skončila, protože k diskusi je třeba aspoň dvou. Petra další hovory na toto téma prostě ignorovala.

»Když ti je to jedno...« ustoupil jsem a odešel do svého pokoje.

Jeden tichý večer za půl roku se dá vydržet.

Adělčino přání

Soused Vaňaska, který nám příštího odpoledne zazvonil u dveří, jsme ještě nikdy neviděli tak rozčileného. Očividně nebyl schopen ze sebe vypravit ani slovo.

»Co se děje?« zeptala se ho Petra klidně.

»Kde máte dítě?« vyhrkl konečně.

Kdybych jeho projev charakterizoval výrazem zařval, odpovídalo by to emotivně, ale značně by to odporovalo hlasitosti vyjádřené v decibelech, soused totiž sotva sípěl.

»Adélku? Měla by být na písku!« odušila Petruš.

»Měla by být! Měla by být!« opakoval po ní Vaňasko skoro nepřičetně. »Víte vy vůbec, kde vaše dcera lítá?«

Byl jsem k balkónu blíž, takže jsem se tam šel podívat. Každý člověk by měl občas ukázat dobrou vůli. Soused měl pravdu, Adélka na písku nebyla. Ale současně jsem nedaleko zaslechl její veselý smích.

»Slyším ji někde tady,« uklidňoval jsem nahlas svou drahou polovičku.

»Někde tady! Někde tady!« opakoval z chodby jízlivě soused jako papoušek. »Pořádně se po ní podívejte, ať to vidíte sám! Nekoukejte se po ní dolů, ale nahoru! A až ji uvidíte, nařídte jí, ať nám okamžitě vrátí Jarouška.«

Pravda, Jaroušek byl Adělčin nejvěrnější kamarád. Že běhala s ním, na tom snad nebylo nic divného a v jejím věku ani nic pohoršlivého.

Vyklonil jsem je, abych je lépe viděl.

»Tati! Tati! To je krása!« ozvala se Adélka.

Neviděl jsem ji, ale odněkud z výšky jsem jasně uslyšel její zvonivý hlásek. Podíval jsem se tedy vzhůru - a málem jsem přepadl přes zábradlí.

Adélka s Jarouškem seděli obkročmo na našem starém koštěti a kroužili s ním třicet metrů vysoko nad hřištěm!

Každého člověka by pojala závrať při představě tříletých dětí vznášejících se ve vzduchu jen tak, na ničem. V první chvíli jsem doufal, že buď omdlím, nebo se probudím. Pak jsem se naplno nadechl, ale před výkřikem mě zachránila vzpomínka na varování mé babičky.

»Nikdy nekřič na náměsíčního, když chodí po střeše, nebo na jiném nebezpečném místě,« varovala mě kdysi se smrtelně vážnou tváří. »V klidu počkej, až sleze. Probudíš-li ho, zabiješ ho.«

Napadlo mě proto něco jiného.

»Adélko, svačinka!« zavolal jsem co nejklidnějším hlasem, jakého jsem byl schopen. »Pojď domů a nenech tam zase kyblíček!«

Okamžitě jsem vpadl jako povodeň zpátky do bytu, abych Petře zabránil v údivu.

»Udělej něco k svačině!« řekl jsem jí.

»Teď hned?« podívala se na mě jako na cvoka.

»Prosím tě, neptej se a dělej!«

Cosí v mém hlase ji přinutilo zpozornět. Nejspíš jsem v té chvíli nevypadal úplně přičetně, takže se omluvně podívala na Vaňaska a zabouchla mu nezdvořile dveře před očima.

»Co mám udělat?« vyhrkla.

»Třeba chleba s čajem,« navrhl jsem, co mě napadlo.

»Můžu k nám pozvat Jarouška?« ozvala se Adélka.

Málem jsem padl naznak. Adélka s Jarouškem se přihrnuli z balkónu, Adélka přistála přímo

tam. Na úzkém balkóně, na ploše tři krát jeden metr. Nebydlíme nijak vysoko, ale i druhé poschodí je slušná výška na to, aby si člověk při pádu zpřelámal všechny kosti.

»Jaroušek má jít domů,« řekl jsem. »Už se po něm sháněl tatínek.«

»Jůžiš!« zhrozil se Jaroušek. »Musím dom', nebo bude sekec.«

»Možná ani nebude,« uklidňovala ho Adélka. »A kdyby, stálo to za to, nebo ne?«

»Stálo,« přikývl rychle Jaroušek, ale už se nezdržoval a vyrazil na chodbu. Jakmile za ním bouchly dveře, ozvalo se z chodby tlumené, ale bolestivé zakvílení. Adélka se tentokrát zmýlila, když kamaráda utěšovala předpovědí beztrestnosti.

»Kde je ta svačinka?« starala se Adélka zamračeně.

»Umyla sis ruce?« vzpamatovala se Petruš přísně.

»Hned, mami,« odtušila Adélka a odšourala se do koupelny.

»Oni byli celou dobu na balkóně?« sondovala Petra udiveně. »Že jsme o nich nevěděli!«

Několika kroky jsem byl na místě jejich předpokládaného přistání. Samozřejmě tam stálo naše už trochu ometené koště. Vzal jsem je do kuchyně jako *corpus delicti*.

»Když ti řeknu, co tam dělali, nebudeš tomu věřit,« vzdychl jsem si.

»Co mohli dělat na balkóně, prosím tě?«

»Seděli na tomhle a líтали na tom,« podával jsem jí koště.

»Mají to ale nápady!« usmála se Petra. »Já když jsem byla tak malá, vystačila jsem si se Šmudlou. To byla mrkací panenka, měla jsem ji skoro do svých patnácti let.«

»To nebyla hra!« tvrdil jsem zarputile zadržnutým hrdlem. »Oni na tom líтали doopravdy. Třicet metrů nad zemí. Máme zkrátka doma čarodějnici, chybí jí už jen černá kočka a havran.«

Že se i v tom mýlím, by mě nenapadlo. Nemohl jsem tušit, že Adélka má i tu černou kočku ve svém pokojíčku.

»Neblázní!« ztuhla teprve teď Petruš. »Na koštěti? Ve výšce?«

»Já jsem to před chvílkou viděl na vlastní oči,« ujistil jsem ji. »Tedy, pokud po tomhle budu ještě vlastním očím věřit. Petruš, nedávno jsme s Adélkou zažili divoké věci, ale tohle je i na mě trochu moc.«

»Nedělej si...« zbledla Petruš.

Chápal jsem ji, nevidět to na vlastní oči, taky bych tomu nechtěl věřit. Petra tomu ale uvěřila, jinak by tak nezbledla.

»Myslím to vážně,« ujistil jsem ji. »Samozřejmě bych si přál, aby to byla halucinace, jenže drogy neberu a tohle vypadalo až moc reálně.«

Chvíli jsme se na sebe bezradně dívali, než mě napadlo logické vysvětlení. Mohlo a mělo mě to trknout už dřív, ale jako každý normální člověk jsem dokázal úspěšně potlačovat představy, které se mi nehodily do světonázoru. Let na koštěti byl ale poslední kapičkou, kdy míra přetekla.

»To určitě způsobila ta kniha!« napadlo mě v náhlém osvětlení. »Všechno přece začalo, když si ji přinesla. Kde ji má schovanou? Musíme se na ni podívat důkladněji, než nám z dcery udělá čarodějnici! Čarodějnice do našeho světa nepatří!«

»Zřejmě patří, když máš jednu doma,« utřela mě Petruš k mému velkému překvapení.

»No a co má být?« pokračovala, když jsem nebyl schopen popadnout dech. »Vysvětlí mi dvě věci. Předně, kam se poděl tvůj materialismus? Jak můžeš se svým vědecko-skeptickým názorem něco takového tvrdit? A kdyby to nakrásně byla pravda, co je na tom zlého? Kromě toho, že ti to nejde pod nos?«

»Mohli spadnout,« namítl jsem chabě. »Spadnout z té výšky, kde jsem je viděl, nezůstala by na nich jediná kost celá.«

»Připouštíš-li, že létali na koštěti, musíš přece připustit, že je tam mohlo něco přidržovat. Na koštěti asi normálně žádná velká stabilita nebude. Navíc to představuje asi tak dvacetinu problému. Mnohem víc je proti současné logice, vědě, zkušenostem i zdravému rozumu, že se dvě malá děcka vznášejí ve výšce bez létacího aparátu, pokud koště neuznáme za regulární letadlo. To mi vysvětlí a pak se můžeme dohadovat o podružných detailech, jako je stabilita.«

»Já vím. Ale buď na to přijdeme, nebo...«

»Nebo nepřijdeme,« dorážela na mě. »Říkáš kniha. Drželi jsme ji oba v ruce dost dlouho, ale na nic jsme nepřišli. Když si to vezmeš nezaujatě, nic zlého se nestalo. Co ta kniha vlastně provedla tak strašného? Naučila Adélku číst? I když se shodneme na domněnce, že za to může, není na tom nic zlého. Proč ti to tak vadí?«

»Adélka dokázala zpacifikovat nejdivočejší psy sídliště zpěvem.«

»Aspoň jí neublíží. Co s tím chceš dělat?«

»To přece evidentně porušuje přírodní zákony,« zkusil jsem to jinak.

»Neporušuje,« odrazila mě Petruš. »Přírodní zákony se porušovat nedají a ty to víš.«

Tím mě uvedla do zmatku ještě víc. Petra, ta přesvědčená zastánkyně *paranormálních* jevů a záhad, ctitelka Dánikena, se najednou zastává přírodních zákonů? Navíc proti mně, skeptikovi?

»Jak to, že neporušuje?« vyjel jsem si na ni. »Zákon zachování energie, gravitační zákony, to všechno je nic?«

»Může se pohybovat na okraji našich vědomostí, anebo i za nimi,« uklidnila se. »Co my jako lidstvo o přírodních zákonech víme? Známe jich sotva pár a děláme ramena, jací jsme páni tvorstva. Přitom nás dokáže vyvést z míry první jev, který nechápeme. Ve středověku by tě elektrická svítlna přivedla na hranici. Dnes o elektřině víme víc, ale vyvede nás z rovnováhy cokoliv jiného. Co víme o gravitaci a antigravitaci? Můžeš vyloučit, že ji tvoje vlastní dcera, a třeba nevědomky, neovládá? Příhodu se psy ti věrohodně a logicky vysvětlila psychorezonancí, kterou bys měl znát ze školy.«

»Psychorezonanci jsme se ve škole neučili, ale budiž,« uznal jsem. »Snad aspoň nevidíš nic špatného na tom, když se tomu pokusíme přijít na kloub? Na to snad máme právo!«

»Ano, ale opatrně. Četla jsem kdysi povídku, ve které se do našeho světa dostalo omylem pár hraček od dětí z jiné civilizace. Aby to nakonec nebyl podobný případ!«

Znal jsem tu povídku Lewise Padgetta. Dospělí v ní dětem hračky sebrali, ale děti se toho už od hraček naučily tolik, že objevily cestu do té vzdálené civilizace a odešly tam. **Zmizely, jako kdyby se rozplynuly.** Nemá naše Adélka v ruce také takový klíč?

Adélka se zatím přihrnula z koupelny. Na svačinu bylo pozdě, na večeri brzy. Během našeho rozhovoru Petruš připravila čaj a mechanicky namazala krajíce. Posadili jsme se a chvíli bylo ticho, jak to má u stolu být.

»Můžeme se tě na něco zeptat?« začala Petruš opatrně výslechem, když mi dala najevo, abych byl zticha, že začne sama. Petruš málokdy dokázala dlouho chodit kolem horké kaše.

»Co bys chtěla vědět, mami?« podívala se na ni dcerka tázavě.

»Co vlastně víš o létání na koštěti?« začala Petra přímo.

»Je to úžasný, mami!« roztáhla se tvář dcerky do širokého úsměvu. »Teď teprve vím, co asi cítí vlaštovky! Proč vlastně lidi nelítají, když je to tak děsně krásný?«

»Tak jsem to nemyslela,« opáčila Petruš. »Nezajímají nás tvé pocity, chceme vědět, jestli víš, proč se vznášejí ve vzduchu a nespadneš.«

»No, to už tak jednoduché není,« podrbala se roztržitě ve vlasech. »Když... já opravdu nevím jak začít. Nemůžu si pořád vzpomenout, jak se to řekne... u nás. Tedy česky.«

»Víš aspoň, jak se to řekne... anglicky?« napověděl jsem jí.

»*Cetlavi vuli inrybug zugr*,« odušila klidně Adélka. »*Ignu hrizunico pí zrk git hrizunicú*.«

»Co to znamenalo?« obrátila se Petruš nerozhodně ke mně.

Mě ale z těch slov přešel mráz po zádech.

»To nebylo anglicky!« řekl jsem suše.

Až mě zvuk vlastních slov zarazil, jak prázdně najednou zněla.

»Anglicky to taky říct neumím,« ujistila nás dcerka tak tiše, že jsme to sotva slyšeli. »To bylo řečí *Zuazru*.«

Ztuhl jsem ještě víc. Došlo mi, že to může být příčina všeho.

»Co je to *Zuazru*?« chtěla vědět Petra, která se vzpamatovala dřív.

»Prostě *Zuazru*,« pokrčila Adélka ramínky. »Nevím, jak jinak to říct. Tak se jmenují.«

»Kdo vlastně jsou ti *Zuazru*? Nějací lidé? Viděla jsi je?« řekl jsem.

»Viděla jsem je jen v knížce,« ujistila nás. »Nejsou to lidi jako my. Vypadají... ne jako my...

Ale oni nepotřebují vypadat jako my...«

»Jak vypadali v té... knize?« pokračovala v otázkách Petruš. Po straně mi ale dala energickým posunkem najevo, abych se jí do výsledku nepletl a mlčel.

»V knize vypadali *gejli*...« vzdychla si. »Jak bych to... takový velikánský chlupatý míč!«

»Takový obrázek v té knize nebyl,« nevydržel jsem a opět porušil Petřin zákaz. Petruš po mně loupala okem, ale nezdálo se mi, že bych něco pokazil.

»Asi tam v té chvíli opravdu nebyl,« uznala Adélka. »*Zamolxis*, ta kniha, víš? Vypadá, jak chce sama vypadat. Jako pohádka o hobbitech, jindy o Arabele, někdy je to encyklopedie. Když je jako kočička, má takový měkký kožíšek...«

»A ti *Zuazru*, jsou tady u nás na Zemi?« naplno se zeptala Petruš. Také už pochopila, že to nebude nic jednoduchého a napadlo ji, stejně jako mě, odkud může vítr foukat.

»Jsou moc daleko, ani se jim k nám nechce. Doma u nich je jim líp,« zesmutněla Adélka.

»Takže to jsou mimozemšťané?« formuloval jsem to konečně bez obalu. »Víš aspoň, co tady u nás dělají?«

»Když říkám, že tu nejsou, můžeš tomu věřit,« mračila se Adélka. »Poslali k nám jen knížky, *Zamolxisy*.«

»To je u nás těch knížek víc?« pokračovala Petra.

»Tři,« přikývla Adélka. »Hrají si s dětmi, povídají nám pohádky, někdy nám plní přání. My máme jednu a další jsou až někde na druhém konci světa.«

»To také víš od té knihy?«

»Přečetla jsem si to,« přitakala Adélka. »Je to ale veliké tajemství a musela bych vás naučit řečí *Zuazru*, jinak si to ani nepřečtete.«

»Ty tu řeč znáš, kočičko?« usmála se na ni Petruš. »Ale když je to takové velké tajemství, proč nám to prozrazuješ?« napadlo ji hned.

»Protože právě to bylo moje největší přání,« vyhrkla Adélka po krátkém zaváhání. »Nejvíc ze všeho jsem si přála, abych vám to směla povědět. Dlouho mi to *Zamolxis* nechtěla splnit, ale slíbila jsem jí, že určitě nic nezkazíte.«

»Co bychom mohli zkazit?« vyhrkl jsem. Důvěra dcerky, vyjádřená jejím přáním zasvětit nás do tajemství, mě trochu potěšila.

»Vy velcí zkazíte všechno. Třeba právě teď, Jaroušek dostal nasekáno a musí klečat. Žádnou rošťárnu přece nevyvedl a nezdá se mi to vůbec spravedlivé! Proto mají *Zamolxis* raději děti, než velké lidi,« objasňovala nám bezelstně Adélka.

Že to nebude mít Jaroušek lehké, nám bylo jasné už podle sousedova sveřepého výrazu.

Exekuce hned na chodbě napovídala, že trest nebude malý ani spravedlivý, ale jak mohla Adélka vědět o klečení? To už zavánělo jasnovidectvím, ale ani tomu jsem se už nedivil.

»Třeba se o vás bojíme,« obhajovala rychle nás dva i souseda Petra. »Víš jak byste dopadli, spadnout z takové výšky?«

»Mami, ty jsi nikdy v životě neletěla na koštěti, vid'?'« usadila ji Adélka. »Jinak bys věděla, že spadnout s koštěte je asi jako... utopit se na Sahaře.«

»I na Sahaře jsou studny s vodou,« podotkl jsem.

»Já vím, a kolem nich jsou oázy,« přikývla Adélka. »Jenže tam jsou lidi a ti by snad nikoho utopit nenechali.«

Pokud by tě sami do studny nehodili, pomyslel jsem si pro sebe.

Následovali jsme raději dcerku do jejího pokojíčku, aby nás seznámila s knihou Zamolxis. Kniha ležela na svém čestném místě uprostřed hraček a byla nějak objemnější než dřív. Nevypadala ale jako Hobbit, Arabela ani jiná dětská pohádka, měla na deskách obrázky bombardérů všech dob, od prvních plátěných typů po nejmodernější proudové stroje. Ze všech se ale sypaly nějaké bomby. Titul knihy hlásal: »Dějiny válek na Zemi od starověku po dnešek.«

»Nezlob se, Zamolxis,« oslovila knihu bezelstně Adélka.

Knihou to ani nepohnulo.

»Trucuje,« vysvětlovala nám rychle. »Vždycky když takhle vypadá, trucuje. Nechce se s námi bavit. A přitom mi to slíbila!«

»Dělá to často?« chtěla vědět Petra.

»Ani ne,« zavrtěla střapatou hlavičkou Adélka. »Jen když jsem vám to chtěla povědět. Ale ona zas bude hodná. Určitě.«

»Třeba to dělá schválně,« hádala Petra. »Chce nám dát něco najevo. **Dějiny válek na Zemi...** to by mohla být oprávněná výčitka celému lidstvu. Ta kniha má asi pravdu. Válkami se vyspělým kosmickým civilizacím chlubit nemůžeme.«

»Leda by ta kosmická civilizace byla válkychtivější než všichni naši vojevůdci od počátků světa do dneška,« dodal jsem.

V té chvíli se cosi divného přihodilo. Ne s knihou samotnou, ale začaly se zvolna měnit knihy na stole, Arabela a Čapkovo Povídání o pejskovi a kočičce. Zčernaly, zmizely z nich obrázky. Na černých deskách zůstal stručný žlutý český nápis: »Poučte se!«

»Vidíte to?« ukazovala nám vítězoslavně Adélka. »Zamolxis už se nezlobí!«

»Proč tyhle a proč obě stejné?« nechápala Petra.

»To je jasné,« zářila Adélka. »Ať si nemusíte koukat přes rameno.«

Vzal jsem přece jen do ruky knihu Zamolxis. Byla mnohem těžší, než když jsem ji měl v ruce poprvé. Pochopitelně, předtím to byla pohádková knížka, teď obrovská encyklopedie.

»Nech ji, tati,« vzala mě za ruku Adélka. »Já to taky nemám ráda.«

»Co?« nepochopil jsem to hned.

»To... uvnitř,« řekla Adélka. »Je to opravdu ošklivé, horší než si myslíš. Je tam... hodně krve. Moc mrtvých... lidí...«

»A ty ses na to dívala?« podíval jsem se na dcerku chápavě a trochu i soucitně.

Mlčky přikývla.

»Tohle se přece malým dětem neukazuje. Chápeš to, Zamolxis?« oslovil jsem přímo knihu a položil ji na Adélčin stůl.

Kniha se začala zmenšovat a na jejím povrchu vybledly obrázky bombardérů. Nahradila je usměvavá tvář Arabely.

»To nestačí,« trval jsem na odporu. »Je hezké, že Adélce pomáháš. Odpustil bych ti, že se nám pleteš do výchovy, co se vědomostí týče, možná máš lepší výsledky než my sami. Možná bychom ti měli být vděční, že naše dcerka vypadá o deset let starší než je, ale mám jednu důležitou otázku. Rád bych věděl pravý smysl toho, co děláš.«

»To ti můžu říct i já,« navrhovala Adélka. »Zamolxis chce, abychom byli lepší.«

»Tobě to věřím, kočičko,« obrátil jsem se na ni shovívavě. »Ale já bych se chtěl dozvědět od Zamolxis, co má s námi v úmyslu? Že disponuje nějakými úžasnými silami i znalostmi, to už víme. Že se snaží vychovávat naše dítě jinak než my sami, je také očividné. Zůstává mi záhadou, proč to dělá. Svět se nedá předělat tím, že sebelépe vychováme jedno dítě. Nebo se mýlím?«

Kniha neodpověděla, aspoň ne hned. Začala se ale pozvolna měnit. Vyrašila na ní srst, na stranách vyrostlo šest kočičích nožiček, tři a tři na každé straně. Začala se zužovat a na konci z ní vypučelo cosi podobného hlavě. Vlastně - ano, byla to hlava. Víc a víc se podobala veliké kočce se šesti nohama. Při bližším pohledu ale bylo vidět, že to stvoření má ke kočce daleko. Nejen šesti nohama, ale i tvarem uší navrchu hlavy. Dvě uši tam sice byly, ale kulaté a ne do špičky, jak je u koček obvyklé. Neseděly ani oči. Pseudo-kentauro-kočka měla tři oči uspořádané do trojúhelníku, prostřední bylo výš a vyčnívalo z hlavy. Do kočky jí navíc úplně chyběl čumáček a tlamička.

»Co se to děje?« vyjekla Petruš.

»Nic moc,« přiznala Adélka. Pozorovala tu proměnu s nefalšovanou důvěrou, jakou jsme my s Petruš rozhodně necítili. »Slíbila mi, že si s vámi promluví. Jako kniha přece mluvit nemůže.«

»Dobrá, chcete vědět, máte vědět,« zasyčela na nás šestinohá černá kočka bez velikého nadšení a stočila se po vzoru koček do klubíčka, takže byste ji ze dvou metrů snadno zaměnili se skutečnou černou kočkou domácí.

»Ale nejprve se zeptám já vás,« přednesla svůj vlastní dotaz. »Co si vy sami myslíte o vašich lidských dějinách?«

Bleskurychle jsem se zamyslel.

Ta kočko-kniha toho o lidech Země ví mnohem více než my sami. Včetně těch stránek, za které se můžeme opravdu jen stydět.

»Jak se to vezme,« řekl jsem. »Nemyslím si, že bychom měli být moc pyšní, ale na druhé straně se mi zdá, že se aspoň něco vylepšuje.«

»Jistě,« přikývla hlavičkou kočka Zamolxis. »Římané vyvražďovali Kartágo týden, a jak se při tom nadřeli! Dům od domu vyvraceli dveře, každou oběť pracně probodli mečem. Ve třicetileté válce potřebovali žoldnéři na vyvraždění podobného města už jen den. Dnes pilot stiskne knoflík a celé město se naráz promění v hromadný hrob. Máte v tom úchvatný pokrok!«

Jízlivá tedy byla, jen co je pravda! Co jí na to říct?

»To si z nás ovšem bereš jen to nejhorší,« přikývl jsem.

»Máte snad něco lepšího?« jemně ironicky podotkla Zamolxis.

»Nejsou na světě jen vojáci, vrazi a násilníci,« zkusil jsem to.

»Jistě,« přikývla kočka. »Jsou i menší darebáci. Menší vrahové, co rádi jiným poškozují obličej, malí i velcí zloději a zlodějící, nebo aspoň hulváti...«

»Nemáme jen takové,« namítl jsem. »Máme přece i vědu, umění...«

»Jistě,« přikývla kočka. »Bez vědy byste atomové bomby neměli. A vaše umění? Řekněte mi upřímně, jak dlouho vydrží vaše slavné hudební skupiny dávat lidem své vrcholné umění? A jak se rozcházejí? V hádkách a nenávisti, jen co ze svého umění vytloukly dost peněz! Kolik hudebních skupin propadlo drogám? Umělec, který zemře na otravu alkoholem, nebo se v opilosti zabije v autě a ještě přitom zmrzáčí jiné, snad není vhodným příkladem pro děti, nebo ano?«

»Nejsou všichni takoví. Máme i jiné,« trval jsem na svém.

»Vždyť já vím všechno,« připustila kočka. »Chcete-li upřímnost, budu muset chválou hodně šetřit. Celé lidstvo je nešťastný výtvar. Moc jste se nepovedli, to vám tedy řeknu.«

»Odporovat ti nebudu,« vložila se do diskuse Petra. »Ani mně se všechno nelíbí. Co tu ale děláte vy? Ty jsi nějaká... sonda zkoumající lidstvo?«

»Taky trochu,« připustila kočko-kniha. »A nejen to.«

»Učíte nám dítě,« přikývl jsem. »To je záslužné, ale žádnou díru do světa tím neuděláte.«

»Nejsme od toho, abychom vás předělávali,« prskla kočka. »Máme povolené jen malé zásahy, které se globálně neprojeví.«

»Proč nezasahujete víc?«

»Kdysi jsme to dělali,« připustila. »Nemělo to efekt a když ano, nebyl kladný, rozumíme si?«

»Takže spíš záporný...«

»Spíš záporný,« připustila. »Jste prostě hrozní. Cokoliv jsme vám dali, až na pár dětí, které si naší výchovy vážily, všechno jste obrátili ve zlo. Dokonce ani výchova dětí nebyla bez problémů.«

»Asi jste to vzali za špatný konec,« nadhodil jsem.

»Všechno má svůj konec, jitrnice dva,« filosofovala kočka. »Potíž je v tom, čím se ty konce liší. U jitrnic je jeden jako druhý.«

»Lidé nejsou jitrnice,« namítla jemně Petra.

»Jistě ne,« neodporovala jí kočka. »Lidé mají konců víc, ale kdo vyniká, dopadne špatně.«

»Všichni?« zpochybnila to Petra.

»Většina,« ustoupila trochu kočka. »Velká většina lidí žije ze dne na den, jen málo má nějaký slušný cíl. Neříkám, že se takoví nedají vypátrat, dnes jich je dokonce více než dřív, ale... nic moc. Na tak velkou populaci, no, katastrofa ani není moc silné slovo. Zkazíte, co se dá.«

»A ta většina vás nezajímá?«

»Upřímně řečeno ne,« přisvědčila kočka. »Ta většina se nemění už třicet tisíc let. Snahou většiny je být najedený. To se dá pochopit, hladový člověk musí nějaký čas věnovat shánění něčeho k nasycení, teprve najedený má náladu dělat něco navíc, ale kolika lidem jídlo úplně stačí ke štěstí? Najíst se, zalehnout k televizi, případně jen tak do stínu pod palmou, a dost. S pitím je to ještě horší. Vodu pijete jen na žízeň, ale alkohol do bezvědomí. A co dál? Sex? Z toho si děláte kšeft nejhoršího druhu. Většině lidí stačí jíst, pít, ačkoliv hlad ani žízeň nemají, a neuvěřitelně žvanit... V tomhle koutku země to máte pohodlnější, nemusíte se jako vaši dědové trmácet do hospod, opijíte se pohodlně doma a zvolna přitom ztrácíte schopnost domluvit se. A bez toho nikdo nic nevymyslí.«

»Nejsou všichni lidé takoví,« podotkla Petra jemně.

»Já to přece vím,« ujistila ji kočka. »Pravda, ještě nedávno, tady jste to nazývali Třicetiletá válka, byli v celých Čechách všeho všudy tři lidé, kteří za něco stáli. Dnes jich najdu možná deset. Vzhledem k tomu, že tu je lidí desetkrát víc, je to vlastně horší.«

»To snad nemyslíš vážně,« zamračila se Petra. »Že je v Čechách jen deset inteligentních lidí? To už nám ubližuješ! Máme přece vysoké školy, divadla, umělce, hudebníky, to ti nestačí?«

»Nestačí,« odušila kočka. »Odmysli si všechny, co to dělají pro peníze a ne pro radost jiným. Vždyť se hádá i Filharmonie, která má mít dávání radosti jako hlavní krédo. A o co se vážení páni hudebníci hádají? O peníze! Ostuda!«

»Člověk nějak žít musí,« přešla Petra ihned do obrany.

»Jistě,« přitakala kočka. »Jen byste neměli pořád oslavovat zlatá telata, nebo jak tomu právě říkáte. Což o to, Čechy ještě ujdou, jinde to bývá horší. Ne že by si Češi vážili života víc než jiní, ale aspoň těm druhým méně škodí.«

»Vidíš, a já jsem myslela, že nás Čechy nemáš v lásce.«

»Já nemám v lásce nikoho z lidí,« podotkla kočka, »A pokud láskou myslíte sex, ten mě na vás láká ze všeho nejméně.«

»Nesmíš lásku omezovat na sex,« vyčetla jí Petra. »Existují i jiné druhy lásky. K některým se sex ani nehodí.«

»Já to vím,« souhlasila kočka. »Opravdové a nevypočítavé kamarádství, láska dětí k rodičům a naopak. To přece znám. Mě na tom mrzí jen, že toho máte, jak sami říkáte, jako šafránu.«

»Já vím,« přikývla Petra. »Máme ještě hodně co zlepšovat.«

»V současnosti se to spíš zhoršuje,« povzdychla si kočka otráveně. »Tady u vás to není nic moc, ale jinde je to ještě horší. Například nedávno Německo. Lidi tam uvěřili, že musí být lepší než ostatní. Už to byla hloupost, navíc to jejich **vědci** hloupě zdůvodnili, ale oni si z toho vyvodili, že ostatní jsou horší, takže nemají ani právo na život. Příšerný národ!«

»Neměla bys jim křivdit,« zastala se našich sousedů Petra. »Jednak dnes už nejsou takoví, ale i v té nejhorší době tam bylo dost lidí, kteří s tím nesouhlasili.«

»Moje chráněné dítě tehdy žilo v Bavorsku,« odušila kočka. »Tam to bylo příšerné. I malé děti hajlovaly, ani nevěděly, co to znamená... Nakonec jsem musela rodičům té dívčiny zfalšovat dokumenty a všem se podařilo utéci do Čech. Když později vyrostla, nebyl pro mě důvod vracet se do Německa. V Německu nebylo v tom hnusném čase jediné dítě hodné naší pozornosti. Našlo se tam pár výjimek, ale kdo nesouhlasil s Hitlerem a jeho partají, zpravidla neměl děti a s dospělými zásadně nejednám. I tady v Čechách mě z několika rodin vyštvali, devětkrát mě dokonce hodili do kamen. Oheň mi neublíží, ale nemám ve zvyku vracet se na takové místo. S dnešními Němci máte pravdu; nejsou takoví, podruhé se snad na stejnou pitomost nachytat nedají, ale nepopřete, že se považují za něco nóbl. Hanba mluvit! Myslíte si, že vás cizince budou brát jako sobě rovné? Jděte si to zkusit! Výjimky snad najdete, ale drtivá většina to nebude.«

»Cizinců se trochu straníme i my Češi,« řekla Petra sebekriticky.

»Straníte se,« souhlasila kočka. »O některých si dokonce myslíte, že jsou méně kulturní než vy, což je taky hloupost, ale spíš se jich bojíte, než abyste se nad nimi vyvyšovali. To je, jak tomu sami říkáte? Mezi slepými jednooký králem?«

»Německo byl odstrašující případ, ale vážně si myslíš, že to jinde nebylo a není lepší?«

»Na mnoha místech to bylo a je horší,« prskla kočka zlostně. »Často ve svých dětech nenávisť pěstujete dříve než abecedu. Někteří i tu abecedu vynechají a zůstanou jen u nenávisti. S takovými je to nejhorší.«

»Ty přece naučíš číst i malé děti,« nesouhlasila Petra. »Nepotřebuješ, aby byly gramotné. Adélka byla na gramotnost také ještě malá, když jsi s ní začala.«

»Naučím vědomostem, neodnaučím nenávisti, k čemu to bude?« opáčila kočka. »Nenávistný vědec je stokrát horší než nenávistný pastevec. S mnoha lidmi je škoda ztrácet čas.«

»Co vlastně s těmi dětmi děláte? Naučíte je nevídaným vědomostem, budiž. Co s nimi bude, až vyrostou? Opustíte je a najdete si jiné? Kdyby tomu bylo, jak říkáš, musely by v tomto světě žít stovky a tisíce géniů. Kde jsou?«

»Někteří se dostali do dějin, pár jich tu ještě máte,« prskla kočka. »Třeba takový Leonardo da Vinci, abych nejmenovala živé, mohlo by jim to uškodit, genialita se v tomto světě neodpouští...«

Chvilku jsme mlčeli.

»Na tom se mi něco nezdá,« pokusil jsem se vmísit do debaty. »Leonardo da Vinci byl génius, ale jen na úrovni své doby. Proč jste ho nenaučili zacházet s elektřinou, proč jste ho nenechali stvořit parní stroj? To jste přece už v té době museli umět.«

»My ano, ale doba k nim nedozrála,« vysvětlovala kočka. »Leonardo měl větší znalosti než jsou vaše současné, ale slíbil, že nebude používat nic, co nebylo v jeho době známé. Za druhé neměl technické zázemí a konečně si to ani nemohl dovolit, skončil by na hranici. Byl to od něho těžký oříšek nepřekračovat možnosti své doby a přitom něco dělat. Stejně jako jiní. Myslíte, že Einstein neznal víc než relativitu? Znal, ale směl uveřejnit jen to, co bylo tak jako tak na spadnutí. Kdyby ji nezveřejnil on, přišel by na to jiný. I tak předběhl dobu a výsledek? Hirošima, Nagasaki, tisíce úplně zbytečných atomových pokusů, radioaktivita ve stratosféře... Báł se, že Němci dobudou svět a přimlouval se v Americe za vývoj atomové bomby. To rozhodně dělat neměl, pak to nedokázal zastavit, ani když jiné vědce osobně přemlouval, aby dali od atomu ruce pryč...«

»Co vlastně chcete?« vybuchl jsem. »Udělat z Adélky geniální dítě a pak jí nedovolit projevit se, to přece nedává smysl! Není to marná práce? Vždyť vy ty nadané jen trápíte!«

»Jak se to vezme,« podotkla kočka klidně. »Většina námi vychovaných dětí tu nezůstane a dá se k nám. Když říkám většina, našly se jen dvě výjimky. Někteří vydrží odmítat krátce, jiní déle, ale nakonec naši nabídku využili skoro všichni.«

»Nabídku?« reagovala živěji Petruš. »Jakou nabídku? Dát se k vám? Snad ne odejít s vámi? A nedali jste ji nakonec naší Adélce také?«

»Vaše dívenka je výjimka,« utrousila kočka. »Podivná výjimka. Nic jsme ji ještě nenabízeli. Malým dětem k nám pomáháme jen když je vy dospělí nebezpečně pronásledujete. U ní to tak není. Ona chce jít sama, hned, ale s vámi. Je to velice ojedinělý případ.«

»Opravdu?« podívali jsme se oba, já i Petruš, na Adélku.

»No... nechtěla jsem jít hned,« vytáčela se. »Nejprve jsem chtěla, abyste věděli.«

»A kdybychom nesouhlasili?«

»Určitě budete souhlasit,« podívala se na nás nevinně. »Vždyť je tam u nich krásně... a taky bych se chtěla na něco zeptat pana Einsteina a pana Fausta...«

»Fausta?« nevěřila svým uším Petra.

»Vy neznáte Fausta?« podivila se Adélka. »Doufala jsem, že je známější, ale jestli ho vážně neznáte... žil přece také v Praze a když ho překvapila Inkvizice, zmizel jim dírou ve stropě... pak se tvrdilo, že ho odnesl čert... Že ho tam máte?«

»Johannes Faust u nás skutečně žije,« potvrdila jí šestinohá kočka neochotně. »Bylo to velice schopné, vy byste řekli nadané dítě. Dlouho naši nabídku odmítal, chtěl si udělat jméno už na Zemi. Kvůli oficiálnímu titulu vystudoval na universitě, myslel, že mu to otevře svět. Vystudoval snadno, znal toho víc než učitelé, mohl by jim přednášet. Jako dospělý se ale dostal do sporu s Inkvizicí. Žádný div, stačilo ukázat, že umí víc než oni a nakonec mu nezbylo, než se... přestěhovat.«

»A na co se ho chceš zeptat?« obrátila se Petra na Adélku.

»Dělal zajímavé výzkumy s biologickou entropií,« odvětila dcerka nepříteliš ochotně. »To je hodně starý problém.«

»Ano, ale na Zemi je to dosud mimo okruh povolených znalostí,« doplnila ji kočka. »Kdyby přijal naši nabídku dřív, nemusel by se vůbec snažit, my ten problém máme vyřešený už dávno.«

»Ale jen na Zuazru,« namítala Adélka. »Přitom tady by to bylo...«

»Už jsem ti dvakrát vysvětlovala, že by to znamenalo zkázu,« napomenula ji kočka. »Tyhle vědomosti se na Zem nehodí.«

»Biologická entropie je ale strašně důležitá a vy ji využíváte...«

»Využíváme,« souhlasila kočka rychle. »Využíváme i energii, která by ze Země udělala černý škvarek. Víš, jak dopadla štěpno- a termojaderná.«

»Já vím,« posmutněla Adélka. »Když ale...«

»Poslyš, Adélko, dělám pro tebe jednu výjimku za druhou, ale všechno má své meze,« sykla na ni kočka varovným tónem, jaký u pozemské kočky předchází seknutí drápky. »Vyhověla jsem ti víc než jiným, respektuj chvilku ty mě a snaž se, nemáš moc času.«

»Já vím, víc pro mě udělat nesmíš,« souhlasila Adélka nerada.

Kočka se na stole protáhla a rozplacatěla. Hlavička a nohy zmizely, chlupy se přitiskly k sobě a rozpustily. Na stole opět ležela tlustá kniha o dějinách válek na Zemi.

»Nezlob se, Zamolxis,« odprošovala ji Adélka.

Kniha se ani nepohnula.

»Já vím, zase je to na mně...« vzdychla si Adélka.

Než jsme stačili s Petruš dohodnout, Adélka si nás s prstem na puse odvedla do kuchyně.

»A teď to víte,« vzdychla si s trpitelským výrazem v kulaté tvářičce. »Tajemství je venku.«

»Cos' to na nás ušila, ččetko naše?« podívala se na ni přísně Petra.

»Výjimku, jaká ještě nikdy na světě nebyla,« řekla Adélka. »Přesvědčila jsem Zamolxis, aby mi ji vymohla. Zbývá mi jen jedno. Přesvědčit vás dva, abyste tam šli se mnou.«

»Ale kam? Víš ty vůbec, co chceš?« peskovala ji Petruš.

»Vím, maminko,« řekla Adélka a podívala se jí do očí. »Zuazru je hodně daleko, ale je tam krásně, věř mi.«

»Jak to můžeš vědět?« namítl jsem.

»Vím to, tati,« obrátila se na mě. »Víte přece, že vím víc, než je obvyklé, to musíte uznat, i když vypadám pořád jako malá. Nebo o tom ještě pochybujete?«

»O tvých vědomostech pochybovat nebudeme,« řekl jsem. »Něco jiného jsou vědomosti a něco jiného životní zkušenosti.«

»Vlastní zkušenosti nemám,« přikývla vážně. »Ale kdybych nebyla pod vlivem Zamolxis, mohla bych se s vámi bavit na úrovni? Uznejte, že malé holčičky takhle nemluví. Nemohli byste mě srovnávat ani s patnáctiletými slečnami, nestačily by mi. Maminko, tatínku, vy to nechápete?«

»Chápeme,« přikývla Petra vážně. »Jsi pořád naše malá Adélka, ale rozumnější než se dalo čekat. Ale uvaž, víš co to je cesta na kdovíjak vzdálený svět? To není jako cesta k babičce.«

»Na rozdíl od vás si to představit dovedu,« trochu se usmála. »Šest tisíc osm set dvacet sedm světelných let je opravdu dál než napříč Prahou. Nebude to cesta na týden, to je samozřejmé. Ale na druhé straně, která cestovní kancelář vám něco takového nabídne? Žádná!«

»Nejde o cestovní kancelář,« namítal jsem. »Bude to stát za to? Jak se zdá, dovolená na tu cestu stačit nebude. Musel bych nejspíš opustit zaměstnání, které mě docela baví.«

»Jde ti o zaměstnání, nebo o mě?« podívala se na mě ukřivděně.

»Jistě víc o tebe,« přibrzdil jsem ve výčtu nesnází. »Jde ale také o to, co s námi bude, až se vrátíme. Jestli se v tomhle světě dokážeme znovu uchytit... a tak.«

»Až se vrátíte, nebudete mít nikdy v ničem nouzi.«

»Jak to můžeš vědět?« zděsila se z té neochvějné jistoty dítěte Petra.

»Jde-li vám o věci, které se dají koupit, nemějte obavy,« ujistila nás Adélka.

Natáhla ruku a na stole mezi námi zavířily žluté jiskřičky. Tentokrát se neposkládaly do tvaru angličáku, ale do cihličky zlaté barvy se šikmými boky a s vyraženým puncem.

»Za tohle si můžete koupit vlastní dům,« ujistila nás.

Zamrazilo mě. To už opravdu nebyl kovový angličák. Věděl jsem, že to dokáže, ale proč si, proboha, vybrala zlato?

Petra se pro cihličku natáhla, ale nemohla ji uzvednout. Těžké zlato klouzalo, nedalo se nijak

uchopit. Petra nakonec cihličku přesunula na kraj stolu, aby ji mohla vzít do ruky.

»Panebože, má nejmíň tři kila,« vydechla údivem.

»Čtyři,« opravila ji Adélka s jistotou. »Chcete jich víc? Dvě, tři, deset?«

»Ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Přesvědčila jsi mě.«

»A zaměstnání? Vážně chceš, tati, celý život chodit do kanceláře? Nechceš se raději naučit to co já? Protože to k tomu patří, rozumíš?«

»To jakože se máme naučit čarovat?« pochopila spolu se mnou Petra, jen to vyslovila dřív než já, až mi nezbylo než mlčet, abych to jen neopakoval.

»Jistě,« přikývla. »Stačí jediné, svolit a jít se mnou. Další možností je odmítnout a zůstat tady. Není všechno tak jednoduché, jak se zdá. Mě by Zamolxis začala přemlouvat až za patnáct - dvacet let. Zamolxis to tak dělají a já tu možnost dostanu. Odolat takovému pokušení je prý velice těžké a dokázali to jen dva. Ale pro vás ta možnost platí jen omezenou dobu. Buď vás přesvědčím hned teď, nebo ji nedostanete nikdy. Maminko, tatínku, opravdu vás prosím, rozmyslete si to. Pro vás dva je ta nabídka jedinečná a neopakovatelná. Je to víc než vyhrát miliardu dolarů v loterii.«

»To bychom si opravdu měli rozmyslet,« zarazila se Petruš.

»Nemáte k tomu čas,« ujistila nás dcerka. »Ta nabídka platí ještě hodinu. Pak Zamolxis zmizí a nikdy víc ji už nevidíte. Mě ze své přízně nevynechá, ale pro vás dva by to byl konec nadějí. Musíte se teď rozhodnout, oba a dobrovolně. To je ta podmínka. Strašně tvrdá, ale to jen vyvažuje neobvyklost výjimky, jakou jsem vám vymohla.«

»Jen hodinu?«

Jestli jsem vypadal stejně vytřeštěně jako Petruš, nevím. Ale bylo to velice pravděpodobné.

»Když to chcete vědět, lhůta je *kuyl*, desetina dne na Zuazru, asi dvě hodiny a dvacet minut. Jen po tu dobu smí Zamolxis ukázat kouzla jiným lidem než chráněným dětem. Větší část lhůty ale uplynula, když jsme se všichni se Zamolxis dohadovali.«

»Za hodinu, to se nerozloučíme ani s babičkou?« nadhodila Petra.

»Můžete babičce zatelefonovat,« navrhla jí vážně Adélka. »Nechte jí tady v tašce tu zlatou cihlu jako náhradu. Všechny ostatní věci nemají cenu, musíte je obětovat. Věřte mi, kdyby to šlo, vymohla bych výjimku i pro babičku, ale víc mi ani Zamolxis splnit nemůže...«

»Ale zaměstnání... měl bych tam aspoň...« začal jsem...

»Nic nezařizujte,« zarazila nás Adélka. »Tati, mami, prosím vás, půjdete se mnou? Jestli ano, nestarejte se o nic, všechno už jsem vymyslela.«

Podívali jsme se na sebe s Petruš.

Nejprve bezradně, ale pak se Petře mihl po tváři náznak úsměvu. Nepotřeboval jsem, aby to říkala. Bylo to neuvěřitelné, překvapující, strašně nakvap, ale věděl jsem, že jsme se shodli.

Přikývl jsem.

»Vypadá to jako skok do tmy, ale ať je po tvém,« řekla Petra Adélce za nás oba.

»Já věděla, že budete souhlasit!« rozzářila se Adélka, jako když byla roční batole, viděla mě brát si čepici a věděla, že spolu půjdeme ven.

»Zavolejte babičce, aby sem přijela,« pobízela nás. »Uvažte ještě, co si vezmete. Nemáte na to moc místa, všechno se musí vejít do tří batohů. Bránou projdeme jen s tím, co budeme mít u sebe. Nemá smysl brát si tam věci, které se dají vyčarovat až na místě.«

»A co tedy?« podívala se na ni bezradně Petra.

»Třeba album,« poradila nám Adélka. »Všechno kromě vzpomínek se dá nahradit. Vezměte si hlavně nějaké památky, třeba i bezcenné tretky. Tam se hodnoty otočí, uvidíte.«

Mrknutím jsme si s Petrou rozdělili úlohy. Já jsem šel k telefonu zavolat tchýni. Vyřídil jsem

jí obvyklý pozdrav a připojil prosbu, aby k nám co nejdřív přijela, že musíme narychlo odcestovat. Petra se zatím vrhla ke skříni, kde jsme schovávali fotoalba a podobné věci. Jen na okamžik se odtrhla, aby přesvědčila máti, že je všechno pravda a nevymýšlím si.

»Dostali jsme nabídku, jaká se nedá odmítnout,« ujistila ji. »Ne do Ameriky, něco podobného. Nemáme čas na vysvětlování, jedeme hned. Ne, žádný podraz, aspoň to tak nevypadá. Prosím tě, mami, přijed' sem. Kdybys nás tady nezastihla, klíče od bytu máš. Všechno co máme, je ode dneška tvoje. Ano, všechno. Co s tím uděláš, necháme na tobě. Ten byt budeš muset pustit... Opravdu nám na něm přestalo záležet. Na stole najdeš peníze a nějaké cennosti, ne, nebudeme je už potřebovat, jsou tvoje. Něco tě tu překvapí, uvidíš sama, jinak by to nebylo překvapení. Aspoň pochopíš, proč tak nahonem. Přijedeš? Musím ještě balit na cestu, jedeme moc narychlo. Tak pá.«

Přinesl jsem dva batohy a Petra začala dovnitř skládat, co jí přišlo pod ruku. Alba, fotografie, rodinné památky. Chtěl jsem vzít alespoň pár knih, ale Adélka mě vzala za ruku a ujistila mě, že veškeré knihy patří mezi věci **vyčarovatelné** a tudíž zbytečné.

»Co tedy?« zeptal jsem se jí.

»Nech to na mámě, ta bude vědět,« přivinula se ke mně Adélka.

Ano, byla to pořád naše malá holčička, ačkoliv hovořila a jednala, že jsme ji chtě nechtě brali ne jako dítě, ale za rovnocenného partnera. Jako kdyby jí nebyly tři roky, ale přinejmenším dvacet.

»Já jsem tak šťastná, tati!« řekla Adélka. »Trochu jsem věřila, že vás přemluvím, ale trochu jsem měla i strach, že couvnete.«

»Jela bys tam i bez nás?« zeptala se jí zkoumavě Petra, přinášející z kuchyně v košíku naše rodinné památky, dosud vystavené za sklem.

»V takovém případě ne,« ujistila nás oba rychle. »Aspoň ne hned. Jednou bych tam určitě odešla, ale bez vás by to nebylo ono...«

Pomáhal jsem Petře balit. Adélka nás občas zarazila. Nebudeme potřebovat kapesníky, holicí strojek ani kosmetiku. Peníze jsme dali s krátkým vysvětlením pro babičku do tašky ke zlaté cihle.

»No, jestli si myslíš, že už to bude všechno...« uzavřela to Petra s tázavým pohledem.

»Ještě musím udělat **dusoi**...« vyvinula se mi z náruče a postavila se proti nám. Ucítil jsem závan horka a cosi mě popostrčilo o krok dopředu, blíž k Adélce.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Petruš také popošla. Současně jsem ale viděl, jak moje drahá polovička vykročila - sama ze sebe. Prostě se rozdvojila. Ačkoliv jsem si okamžitě promnul oči, přeludy nezmizely. Vedle mě stály dvě Petry. Otočil jsem se k nim a až teď jsem spatřil sám sebe.

Stáli jsme jako solné sloupy a nemohli pochopit, co se děje. Mnul jsem si oči, jedna Petra také. Mé druhé já a druhá Petra stáli klidně.

»Co je to?« obrátil jsem se na Adélku. Teprve teď jsem si všiml, že i ona tu stojí ve dvojím provedení.

»To jsou **dusoi**,« mávla rukou Adélka, stojící krok před tou druhou. »Nevšímejte si jich, jsou to jen figuríny, i když se nám podobají. Jsou tu proto, abychom nezmizeli příliš záhadně. Už jsem je, jak bych to nejlépe řekla, naprogramovala. Jděte, **dusoi**!«

Až teď se tři nehybné figuríny pohnuly. Obešly nás jako překážky v cestě, ani se po nás neohlédly a nejistým krokem zamířily hlavními dveřmi ven z bytu. Můj dvojník přitom prkenně hrábl po klíčích od garáže a auta na háčku u dveří. Jejich pohyby se ale rychle měnily, toporný krok se stával přirozenější a vláčnější. Po schodech už se pohybovaly k nerozeznání od nás.

»Kam vlastně jdou?« vyhrkla Petra.

»Zabít se,« odušila Adélka tak klidně, až jsem se otřásl.

»Adélko!« napomenula ji Petra a zamračila se. »To snad ne!«

»Vážně,« pokračovala dcerka bez nejmenšího vzrušení. »Nelitujte je, vždyť jsou to figuríny. Jak bych to řekla, česky to slovo neexistuje, jako je fotografie obrazem světla, jsou tihle obrazem hmoty. Nejsme to my, jen naše neživé stíny.«

Dole se ozvalo startování motoru.

»To bylo naše auto!« vyjekl jsem dost vyděšeně.

»Duso! je rozbijí,« vzdychla si Adélka. »Pamatuješ se, tati, na kamenolom u cesty, kudy jezdíme za strejčkem? Říkal jsi, že je to tam špatně označené a jednoho krásného dne tam někdo i s autem spadne. Snad tam teď dají nějaká pořádná svodidla...«

»To myslíš vážně...?« nedokončil jsem to.

»Auto je jen věc. Na věcech ani na figurínách nám záležet nesmí. Mohu jich vyčarovat kolik chci. **Duso!** jen vypadají jako lidé, ale nejsou to lidé. Mohla bych udělat jakékoliv, ale vzala jsem si formu od nás, je to tak jednodušší.«

»Proč to s nimi provádíš?« mračila se Petra.

»Chceme zmizet ze světa a nesmí to vypadat jako záhada,« opakovala Adélka. »Za hodinu sem přijede babička. Odveze si cennosti, co jste pro ni připravili. Potom byt zapečetí policie a pak už to půjde, jako kdybychom se my tři zabili v autě. **Duso!** nejsou lidé, ale po té havárii je nikdo od lidí nerozezná. Vymyslela jsem to dobře?«

»Jako v nějaké hodně morbidní detektivce,« podotkla pořád ještě otřesená Petra.

»Už mi aspoň věříte, že nepotřebuji **vlastní** životní zkušenosti?«

»Věříme,« přikývl jsem rychle. »Co bude dál?«

»Vezmi si, tati, batoh na záda a jdeme za Zamolxis,« pobídla mě.

Vlísala se mezi nás, aby nás mohla vzít za ruce. Tak jsme všichni tři vstoupili do dětského pokoje. Kniha ležela na stole a vypadala přesně tak, jak jsme ji viděli prvně. Na obálce cizí krajina a anglický nápis: **J. R. R. Tolkien, The Hobbit or There and Back Again**, ale když jsme vstoupili, rychle se přímo před námi opět proměnila v šestinohou mimozemskou kočku.

»Gratuluji ti, Adélko,« oslovila dceru. »Rodiče tě mají opravdu moc rádi.«

»Říkala jsem ti to,« usmívala se dcerka. »Naši nic nezkazí.«

»Dobrá, sliby se mají plnit. Když už jste připraveni, jděte tam.«

»Děkuji, Zamolxis!« skoro si zavýskla Adélka.

»Řeknu ti upřímně, divím se, že jsi je přemluvila. Nedovede se každý odtrhnout během pouhé hodiny od majetku, ačkoliv nic moc nemáte... Tím lépe pro vás. Pošlu vás na Zuazru a najdu si jiné dítě, už to tak dělám tisíce let. Převezmou vás jiní, budou překvapeni, ačkoliv už ode mě dostali zprávu a o téhle možnosti vědí. Ani oni mi nevěřili, že půjdete všichni tři a naráz.«

»Třeba se lidé opravdu mění k lepšímu,« podotkla tiše Petra.

»To si povíme za tisíc let,« prskla nesouhlasně kočka. »Taková výjimka se ještě na Zemi nevyskytla. No, uvidíme, zda jste náhodný výkyv v rámci Gaussova rozdělení, nebo trend, jak tomu říkáte vy. Zatím to nic nepotvrzuje.«

Neodpověděli jsme.

»Zacpěte si na okamžik uši a až tam budete, párkrát polkněte,« pokračovala kočka stroze nabádavým tónem. »Je tam vyšší tlak vzduchu, asi o tři sta metrů.«

»Měříte tlak v metrech?« podíval jsem se na ni udiveně.

»Ne, já to vyjadřuji ve vašich jednotkách, abyste mi rozuměli,« prskla kočka. »A protože většině lidí ani vaše vlastní metrika nedává správnou představu, raději to říkám takhle. Kdybyste poklesli o tři sta metrů, třeba v nějakém hlubokém dole, byli byste hluboko pod hladinou moře, ale jen tak byste dosáhli stejného tlaku vzduchu, jako na Zuazru. A teď se připravte a jděte!«

Zpozorněli jsme všichni tři. Adélka hovořila o bráně, ve skutečnosti nešlo o žádné dveře, ani o něco, co by je připomínalo. Najednou nás popadla neznámá síla, svět kolem nás převrátila vzhůru nohama, padali jsme vzhůru nebo možná dolů, v okamžiku jsme proletěli černou dírou ve stropě našeho bytu a vynořili se z kamenné podlahy pochmurné místnosti, která rozhodně nepřipomínala byt sousedů nad námi, už pro svůj kruhový půdorys o průměru bratru šesti - sedmi metrů.

Proti našemu bytu tu bylo přítmí. Stěny neměly okna, světlo přicházelo stropem, podobným veliké matné skleněné desce. Všichni tři jsme současně, ale poměrně měkce dopadli na podlahu, sestavenou z kamenných šestiúhelníkových dlaždic rozměrů kolem půl metru. Vzduch kolem nás byl stejně teplý jako v našem bytě, ale dlaždice byly studené a chlad z nich přímo číšel.

Okamžitě nám také zalehly uši. Podle kočičí rady jsem začal polykat a opravdu, brzy jsem se toho zbavil. Přitom jsem se díval na Petru i na Adélku. Také polykaly jako o závod. Přestali jsme téměř shodně.

»Představovala jsem si to trochu jinak,« řekla Adélka vážně. »Ale vlastně jsem to tak měla pochopit. Je to zvláštní, ale právě jsme přeletěli šest tisíc světelných let. Vítejte na Zuazru!«

Zuazru

Dveře byly přímo za námi.

Rozhlíželi jsme se kolem se zájmem. Vědomí, že jsme na cizí planetě, nesmírně daleko od Země, dodávalo i obyčejným detailům punc tajemna, ačkoliv místnost, kde jsme se ocitli, tajemně ani nevypadala. Tmavé stěny, postavené nejspíš hodně dávno z obrovských kamenných kvádrů, mi připomínaly pozemské hrady, skleněný strop by to naopak popíral, ale starodávná dřevěná vrata se zrezivělým železným kováním i kamenná podlaha výsledný dojem hradu jen podtrhovala.

»Kde to jsme?« zeptal jsem se polohlasem. Místnost měla ozvěnu jako katedrála, pravda, její rozměry byly na *sud* trochu velké.

»Jak to mám vědět?« pokrčila drobnými ramínky Adélka. »Jsem tu poprvé jako vy, neznám to tu, měla by to být jedna z Bran, to je všechno. Ty stavby jsou nutné ke spojení světů. Jinak by rozdíl tlaku vzduchu způsobil proudění, od vánku po uragán. Takhle se to vyrovná, žádný uragán se nekoná a po zrušení propusti se tlak rychle srovná s okolím.«

»To je logické,« přikývl jsem. Petruš raději mlčela a rozhlížela se.

»Půjdeme snad z Brány, ne?« navrhla samozřejmě Adélka. »Nebudeme ji přece blokovat.«

Bylo to přirozené a vlastně jediné možné, co jsme mohli dělat, nepočítám-li čistě teoretickou možnost tábořit přímo tady. Ale moc se nám nechtělo. Adélka to vyřešila dětsky jednoduše. Jak nás dva pořád držela za ruce, otočila se a spolu s námi vykročila k vratům.

Neměly kliku, závoru, ani jiný otevírací mechanismus, ale když jsme došli metr od nich, samy se prudce rozlétly do stran a vjely do stěn.

Brána stála na ojedinelém, nepřilíš vysokém kopci, vypínajícím se necelých třicet metrů nad okolní rovinu. Před námi se rozkládala široká pláň. Slunce vidět nebylo, na obloze nehybně stála jednotvárná světle šedivá deka. Také krajina kolem nás byla jednotvárná, nikde žádný orientační bod, žádný kopec, řeka, lesík, nebo alespoň nízká terénní vlna, nepočítám-li nízký vršek s Bránou, jejíž kamenný válec byl jedinou zdejší dominantou.

Podobně prý vypadá Ukrajina, ale i tam aspoň občas najdete kopečky. Tady nebylo nic. Proti pozemské krajině to bylo až skličující. Jednotvárná zelená plocha, nad ní osamocený nízký kopeček s holým vrškem a kamennou stavbou. Navíc, což ke skličujícímu pocitu ještě přispívalo, nikde žádný pohyb. Bylo bezvětří a nepohnul se ani lístek, ostatně tu nebyly stromy, aspoň z našeho místa nebyly vidět. Jen nízká, tichá, nehybná tráva.

Navíc, a to také přímo bilo do očí, nebylo tu ani stopy po nějaké civilizaci. Kromě nevelké budovy za námi nikde žádná stavba, sloupy, dráty elektrického vedení, nikde silnice, cesta či aspoň pěšinka. Před vraty, která se za námi zavřela, byla jen nepřilíš velká kamenná plošina, ale ani ta nevypadala jako vyšlapaná častým používáním.

Pohlédli jsme s Petruš na sebe. Pochopil jsem, že ten podivný stísněný pocit není jen můj. Petra se také tvářila napjatě a očividně trochu zklamaně. Jedině Adélka se do té krajiny dívala s dychtivostí zvědavého dítěte.

»Půjdeme, už nás čekají,« odtrhla se po chvílce od této vyhlídky.

»Kam půjdeme a kdo nás čeká?« vyhrkla Petruš.

»Čekají nás, už o nás vědí,« vysvětlovala nám Adélka. Asi něco věděla nebo slyšela, co nám dvěma uniklo. Telepatické sklony měla vlastně už na Zemi. Proč bychom se divili...

»Mami, tati, držte se mě za ruku, poletíme,« upozornila nás. »Tady nepotřebujeme koště, jako u nás. Nebojte se, nespádneme.«

A jen nám trochu víc stiskla ruce.

Najednou jsem měl pocit jako v kabině výtahu, který se začíná rozjíždět směrem dolů. Nic se ale s námi nerozjíždělo, kamenitá půda pod našima nohama se ani nepohnula, jen pocit pádu do hloubky sílil. V příkrém protikladu s ním jsme se najednou odlepili od kamení a to se od nás začalo vzdalovat.

»To je ale krása! Jako na koštěti!« jásala Adélka.

Pravda, jen ona to mohla srovnávat. Naposledy letěla odpoledne, od toho uběhlo pár hodin. Kdesi v Čechách, na nesmírně vzdálené Zemi, nastával večer, tady bylo - co vlastně? Slunce nebylo vidět, ale ani pak bychom se nedokázali orientovat. Neměli jsme potuchy, kde jsou světové strany, ani na jaké zeměpisné šířce se nacházíme. Snad kdyby slunce stálo kolmo nad námi, mohli bychom usuzovat, že jsme v tropickém pásmu a je právě poledne.

Napadlo mě ale, že se nám neudělalo špatně, jak by se dalo čekat. Pocit pádu přešel do pocitu vznášení plynule, jako ve snech. Všichni jsme se vznášeli, plavali jako ryby v neviditelné vodě, ale jen Adélka z toho měla ničím nerušený požitek, my s Petrou jsme se jí drželi jako klíš'ata. Maně jsem se ohlédl. Vršek s kamenným válcem byl hluboko pod námi a rychle se od nás vzdaloval.

A náhle, až jsem si musel volnou rukou zakrýt oči, náhle jsme byli jinde, jako kdybych omdlel a probral se o deset kilometrů dál, na úplně jiném místě.

Pod námi bylo vlnící se modrozelené moře se spoustou ostrůvků, velikých sotva do jednoho kilometru a hustě pokrytých lesem, či co to bylo. Z naší výšky, odhadem tří set metrů, to jako les vypadalo. Každý ostrůvek měl po obvodě žlutý písečný pás, na který laškovně narážely vlny. Moře se rozprostíralo i za námi, kudy jsme nedávno letěli nad tou skličující pustou rovinou. Zdola jsme cítili slanou vůni modrých vln se zelenavým odstínem, vzduch byl vlhký a teplý. Nevypadalo to tu ale civilizovaně, nikde žádný dům či jiná známka obydlí, ale už jsme věděli, že to není tak jednoduché, jako se nám to jevilo u Brány.

Přeletěli jsme kilometrový ostrůvek a blížili se k druhému. Pak jsem si poprvé povšiml hranice, kterou jsme právě přelétli. Pod námi a vzadu bylo modravé moře plné ostrůvků, ale náhle se vpředu jako filmovým stříhem změnilo v kopcovitou krajinu porostlou hotovou džunglí. Džungle byla vzápětí i za námi, ostrůvky i moře zmizely jako mávnutím kouzelného proutku a zdola na nás dýchlo horké vlhké dusno. Jediné, co se nezměnilo, byla obloha. Stále stejně neutrálně šedá, bez mraků a bez barevných přechodů.

»Mění se to pod námi nějak často a naráz,« posteskl jsem si nahlas. Slyšeli jsme se dobře, letěli jsme pomalu a ani vítr nás nerušil.

»Vydrž, tati,« povzbuzovala mě Adélka. »Ještě tři takové hranice a budeme na místě.«

Džungle se skokem změnila ve vysokohorské sedlo. Ploužili jsme se mrazivým vzduchem nad majestátními zasněženými horskými velikány, ze kterých na nás čišela vlezlá zima, ačkoliv kolem nás bylo ještě před chvilkou tropické vlhké dusno. Byla by to příjemná změna, kdyby vydržela.

Za horským sedlem na nás číhala obrovská nedohledná poušť, kde jen slabý suchý větřík přesýpal písečné duny. Všechny stejné, nikde žádná oáza. Nikdo tu nebydlel, tady to bylo jasně vidět. Suché vyprahlé horko připomínalo Saharu.

»Už jsme tady,« usmála se na nás Adélka.

Tušil jsem, že poušť vystřídá něco jiného, ale nenapadlo mě co. Ale i kdyby nám to Adélka řekla předem, nevěřil bych jí to. Další hranice nám totiž připravila překvapení největšího kalibru. Náhle to opět bliklo a vznášeli jsme se - nad Prahou.

Pod námi se leskla Vltava, přeťatá Karlovým mostem, plným lidí, před námi se majestátně do výše tyčil Pražský Hrad. Proploovali jsme zvolna letním vzduchem nad budovou Karolina a podél

Karlova mostu ke známým střechám Malé Strany. Minuli jsme zprava kamennou věž a pokračovali v nízkém letu nad prejzovými střechami.

Náhle jsem spatřil něco, co mě vytrhlo z okouzlení. Zvolna jsme se snášeli na Malostranské náměstí, ale až v té chvíli jsem si uvědomil, že dole něco chybí. Tramvajové koleje. Ulice a náměstí nebyly plné spěchajících lidí, bylo jich tu méně než na Karlově mostě, tu a tam zvolna kráčelo pár osamělých postav, ale nikde žádné auto. Klesli jsme pod úroveň střech chrámů i nejbližších budov, ale nikdo z lidí dole nám nevěnoval pozornost, ačkoliv jsme přistávali přímo na náměstí.

To už jsem si všiml i dalších podrobností. Chyběly nejen tramvajové koleje, ale i trolejové dráty, lampy veřejného osvětlení a tisíce kilometrů různých vedení. Nikde pod námi nebyl jediný drát! Na naši přistávající trojici se díval jediný člověk, beznohý žebrák sedící pod tichou plynovou lucernou. Byl to starý děda, oblečený do hadrů neurčité barvy, a točil pomalu klíčkou starodávného flašinetu na nízkém vozíčku. Díval se na nás, ale nevnímal nás, ačkoliv jsme mířili přímo na něho. Podle bílé hole ležící vedle byl slepý. Jen harmonice podobný zvuk flašinetu plnil tiché náměstí.

»Hej!« vykřikl jsem na něho.

»Nech ho na pokoji, tati,« trhla mou rukou Adélka. »To přece není člověk, ale *dusoi*. Je tu jen pro okrasu, rozumíš?«

»Cože?« podíval jsem se na ni. »Jak to víš?«

»Tady přece nikdo nežebrá, nemá proč,« ujistila mě Adélka. »Všechno co vidíme kolem nás jsou jen vzpomínky.«

»Proboha, kdo může takovým způsobem vzpomínat na Prahu?« nevěřil jsem jí.

»Honza,« řekla Adélka úplně samozřejmě. »Pozval nás na přátelský uvítací večírek, letíme proto nejprve k němu.«

»Jakého Honzu můžeš znát ve světě tak daleko od Země?« dožadoval jsem se upřesnění.

»Znáš ho určitě taky, tati,« ujistila mě Adélka. »Už nám jde támhle naproti. Teď pozor, ať vám nepoklesnou nohy, dosedneme.«

Muž, či spíše mladík, který mezi pomalu se procházejícími lidmi jako jediný zčerstva krácel Nerudovou ulicí očividně přímo k nám, mi nebyl vůbec povědomý. Mezitím se naše nohy dotkly dláždění a měl jsem co dělat, abych neupadl, když se nám náhle vrátila zemská tíže. Také Petra zakolísala, jen Adélka se tvářila jakoby nic, měla už s přistáváním větší zkušenosti.

»Dobrý den vespolek přeji,« halekal na nás mladík a hrnul se přímo k nám. »Jest pro mě velikou ctí přivítat do naší společnosti další Čechy. A hned tři, nuž, to tu ještě nebylo! Už jsem to dal na vědomost ostatním, jistě se všichni v hojném počtu dostaví. Smím se jako první dozvědět, co vás k nám přináší? A proč jste tři, snad ne hned celá rodinka?«

»Já jsem Adélka,« vykročila před nás dcerka, jako kdyby ten člověk patřil mezi její nejlepší známé. »Tady je moje máma a táta. Vymínila jsem si na Zamolxis, že sem půjdu jen s nimi.«

»Vidíš, dcerko,« zvažněl náhle muž, »tohle nikoho z nás nenapadlo. Kéž jsem měl tak šťastný nápad i já, škoda přeškoda, že jsem si včas neuvědomil nemilosrdnost entropie jako ty. Nuž tedy, buďte vítáni! Jan Neruda, jméno mé, ale když jste Češi, můžete mi říkat Honza.«

Krajané

To jméno bylo pro mě, ale i pro Petruš, jako rána palicí mezi oči.

»Neruda? Jan?« vyhrkl jsem.

»Nejspíš vám nebudu povědomý,« posteskl si mladík. »Již jest' to několik lidských věkův, co jsem opustil matičku Zemi i naši stověžatou.«

»Jak lvové bijem o mříže, jak lvové v kleci jatí, my bychom vzhůru k nebesům, a jsme se Zemí spjatí?« odpověděla mu Petra ve verších.

»Ach tak, vy mě znáte?« rozjasnil se ihned jeho obličej. »Také jste nezapomněli na starého, nudného muže?«

»Nevypadáte zrovna na starého,« podotkla Petra.

»Pravda,« přikývl. »To bylo na Zemi, tady je tomu jinak. Zde všichni vypadáme mladší než tam, ostatně, stáří na Zemi je něco strašlivého, není oč stát.«

»Vy jste snad přece na Zemi zemřel?« nevydržela to Petra.

»Inu, dlouho jsem svodům Zamolxis odolával,« usmál se trochu trpce. »Něméně jsem jim přece podlehl. Komu by prospěla má skutečná smrt na Zemi? Nikomu, ostatně, někteří lidé si pro mě jistě zasteskli, jiní si oddechli, ačkoliv bylo málo takých, komu jsem stál v cestě... Přece jsem nakonec přikývl, kdo by odolal? Na Zemi zůstal můj *dusoi* dvojník, zemřel ostatně téhož dne, co jsem opustil Prahu i svět. Vy jste snad také museli nějak zemřít, či snad se mýlím?«

»My jsme se zabili v autě,« vysvětlovala mu Adélka.

»Ach ano znám ty kočáry železné, bez koní jezdící, inu, za pohádky je lidé měli za časův našich, a hle, už jich i bez kolejí tisíce po světě jezdí, možná ještě více.«

»My blesk k myšlenkám spřaháme a noha parou cválá,« opět zarecitovala Petra.

»Vím, vím,« mávl rukou s potěšením. »Ledacos mi tenkrát ujelo, ale nikomu to nepřišlo divné, ani Zamolxis ne. Člověka potěší, když na něho lidé ještě pamatují. A nejen děti Zamolxis, ale i lidé prostí.«

»Pamatujeme,« souhlasila Petra. »Netušili jsme ale, že i vy patříte mezi geniální chráněnce Zamolxis. Vy jste přece nikdy nic nevynalezl.«

»Dal jsem se jiným směrem,« přikývl. »Však jsme pak Albertovi vyčinili, že na Zem příliš brzy ten nezřízený technický pokrok dopravil. Já jsem byl od počátku jiného názoru. Dříve než technika, lidská duše musí být povznesena, jinak pokrok nižádný nemá ceny a jen ke škodě běží. To bylo mé přesvědčení. Žel, neuspěl jsem, jako jiní. Lidský život na Zemi jest příliš krátký.«

»Ne tak docela,« chtěla ho potěšit Petra. »Povznesl jste lidí více než jiní, dodnes se mnohé vaše básně i povídky recitují a čtou.«

»Snažil jsem se, ale doba nebyla zralá,« potřásl hlavou. »Než nechme těch úvah planých, rád vás ve svém Zuazruském *ybipu* ve starodávném domě svém přivítám. Nemusíme létat, je to co by kamenem dohodil a je zdravé občas se pěšmo proběhnout ulicemi.«

»Zejména vaší ulicí,« podotkla už s úsměvem Petra.

»Vím, dali jí mé jméno, jaká to pocta pro mne, ale toť vše jest příliš málo, více se zamyslet měli nad narážkami mými na Zemi zanechanými.«

Otočil se a pokynul nám do ulice. Lidé tam pluli procházkovým tempem, někteří proti nám, jiné jsme míjeli. Všichni byli v oděvech z doby, kdy mladý Neruda chodil ulicemi na Malé Straně. Krejzlíky, krinolíny, ale většinou prosté kytlice. Také několik úředníků s klotovými rukávy, které byly po dlouhou dobu terčem úřednických vtipů, ačkoliv mezitím nenávratně zmizely.

»Moc ti ubližovali, děvenko?« otázal se Neruda soucitně Adélky.

»Vůbec ne,« vrtěla střapatou hlavičkou a usmívala se. »Nejsem tady pro nepřázeň lidí, ale kvůli mámě a tátovi.«

»Ach, vidíš, zapomněl jsem,« rozjasnil se. »Budeš tedy mít hned od začátku duše spřízněné i zastánce.«

»Jenže oni nic neumí,« přiznala Adélka. »Zamolxis nám nedala na vybranou. Buď zvolíme všechno a hned, nebo jako obvykle...«

»A ty sis, jak vidím, zvolila rodiče,« souhlasil s vážnou tváří. »Jsi velice kurážné děvčátko, ač tak mladé. Nuž tedy, než se zařídíte podle svého, rád bych vám nabídl Prahu svoji pohostinnou. Čechům se u mě líbí, ačkoliv je to možná pro vás příliš starodávné... víte, já si Prahu pamatuji právě takhle... Ale hodně lidí mě tu navštěvuje.«

»Faust a Einstein taky?« vyhrkla rychle Adélka.

»Ti jsou mými nejčastějšími hosty,« přikývl s úsměvem. »Však již na vás čekají. Přátelíme se, i když se občas úplně neshodneme. Máme každý jiný názor na Zemi a proto je lépe, když spolu natrvalo nejsme, to by arcit' nedělalo dobrotu.«

»Je tady hodně Čechů?« zmohl jsem se konečně na otázku.

»Málo,« přiznal Neruda. »Upřímně řečeno, Němci nás i tady převažují. I když jen ti starší, zkušenější. Poslední dobou přibývá víc Čechů. Vy tři jste vlastně obrovský skok v poměru zdejších národů, ačkoliv národy tu nehrají tak záštiplnou roli, jako na naší staré dobré Zemi. Hodně teď přibývá noviců z ostrovů Japan.«

»To bude asi dané tím, kde se na Zemi nacházejí knihy Zamolxis,« nadhodila Petra.

»Jistěže,« souhlasil Neruda. »O Zamolxis víme, že střídají krajiny i národy. Je potěšitelné, že nás Čechů je tu hodně, aspoň v poměru k jiným národům.«

»Znáte se tu všichni?« zajímala se Petra.

»Téměř,« usmál se. »Neznat na Zuazru krajany by bylo velice nespolečenské. První léta jistě budete jeden pohostinný **ybi**p střídat za druhým - tak nazýváme dílce nám přidělené. Jistě jste na Zemi tak čilý společenský život nezažili. Nejvíc spolu drží Japonci. Spojili své **ybi**py v jeden, aby měli svou posvátnou horu Fudži-jamu a byli neustále spolu. Pokaždé když jim přibude přírůstek, pořádají tiché, příjemné a nevtíravé oslavy, na něž zvou všechny pozemšťany. Jiným společenským národem jsou Židé. Postavili si tu část Jeruzaléma, včetně Šalomounova chrámu, tak jako stál na Zemi, než jim ho Římané rozkotali. Ale ti jsou družní jen mezi sebou a na jejich svátcích nebývá mnoho zvaných hostů. Častěji u nich narazíte na odpuzující hradbu **zachebuz**. My Češi nejsme tak společensky založení, každý máme vlastní životní prostor, ale aspoň se často navštěvujeme.«

»Jak se domluvíte? To každý umí všechny řeči Země?« napadlo mě.

»To jistě ne,« usmál se. »Někdy nám dělá potíže domluvit se i mezi svými. Jazyk mateřský žije s národy a mění se. Za jeden lidský věk nepatrně, nikdo na Zemi to ani nepostřehne, ale když je těch věků příliš, je to věru znát. Každý národ to řeší po svém. Israelité se dohodli zachovávat jazyk svých předků v podobě neměnné od nejstarších dob - novější přírůstky mají povinnost naučit se tu prastarou verzi, aby se dorozuměli se svými prapředky. Pokud vím, nikdo z nich nikdy nereptal, oni řeč svých předků velice ctí, ne jako my Češi, pronárod, který si svých prapředků neváží. My se občas sejdeme, abychom si jazyk sjednotili, ne na staročeštině, ani na nejnovější variaci, vždycky někde napůl. Mezi odlišnými národy hovoříme řečí Zuazru, jak je zvykem. Jistě se brzy domluvíte se všemi krajany ze Země.«

Mluvil o nás Čechích jako o pronárodu, ale usmíval se přitom. Samozřejmě, za pronárod nás označovali především naši sousedé. Bylo tomu za Nerudy, možná tomu tak bude i za tisíc let.

»To abychom se tu řeč začali rychle učit,« povzdychla si Petruš.

»Vy ji ještě neumíte?« podíval se na nás Neruda udiveně. »Toť nemožné! Zuazru je přece vyučovací řečí Zamolxis na Zemi!«

»Já ji umím, ale mámě s tátou jsem nesměla nic povědět, pamatuješ se snad na záповědi Zamolxis o dospělých.«

»Ach ano, mělo mě to napadnout,« uznal. »Pak to arcit' budete mít dvojnásob těžké. To jistě neumíte ani prostinká kouzla, nemýlímt' se?«

»Beru je pod svou ochranu,« postavila se za nás Adélka.

»To je sice chvályhodné, ale ne nadlouho. Opatřím vám Zamolxis,« nabídl nám Neruda. »Mají je připravené pro děti stíhané lidmi i osudem. Ostatně, slečna dceruška ji bude jistě potřebovat, je příliš mladičká. Pomohu vám s tím trochu, jistě se neurazíte.«

»To budeš hodný,« podívala se na něho dětsky upřímně Adélka.

»Mám to tu arcit' podle svého zavedené,« řekl Neruda a pozdravil se s dvěma staršími pány, zabranými do diskuse. Jeden seděl na zápraží nevelkého krámku s označením »KRUPAŘSTVÍ«, mohutně dýmal z dýmky a působil rozšafným dojmem, druhý byl malý drobný střízlík, upjatý do šedivého kabátce. Nám jen kývli na pozdrav a dál se zabývali svým vlastním hovorem. Připadali mi povědomí, ale neodvážil jsem se na ně zeptat. Naštěstí nebylo třeba.

»Pan Vorel s doktorem Kazisvětem, nečetli jste o nich?« vysvětloval Neruda s úsměvem. »Tady jsou jejich osudy jiné, lidé je mají rádi, pokud se u *dusoi* může mluvit o náklonnosti. Měl jsem s oběma slitování již na Zemi i přenesl jsem si je sem, byt' už jen jako stíny. Potkáte tu jistě spoustu postav z mých povídek, psal jsem přece o živých lidech a přivezl jsem si je až sem. Na Zemi jsou jistě všichni mrtví, většina zemřela již za mého života.«

»A ten beznohý žebřák na náměstí?« zajímal jsem se. »Toho si z vašich povídek nepamatuji.«

»O tom jsem zaživa nepsal,« pokýval hlavou Neruda. »Víte, ten je tady skoro stejný jako na Zemi. Spokojený se svým flašinetem, spokojený s tím, co mu kdo hodí do klobouku. Jiní mu rádi almužnu dávají, zejména když mu ji za živa nedávali. Mám tu nejvíce *dusoi* ze všech pozemšťanů a nejvíc péče jsem jim věnoval, aby nejen jako lidé vypadali, ale se tak i chovali.«

Mezitím jsme došli před dům, na kterém dnes visí pamětní cedulka. Tady nebyla, dům byl nověji omítnutý a ve všech oknech měl květiny. Vstoupili jsme do starodávných dveří a šlapali po schodech vzhůru.

»Zlíbilo by se vám bydlet do času zde, než si zvolíte jiné bydlení?« otevřel před námi Neruda jedny dveře v patře. »Tady jsem to pro vás přichystal. Je to nejlepší byt v tomto domě, chladivý v létě a teplý v zimě - a nájem je velice levný - zdarma!«

Zasmáli jsme se tomu. Neruda - reklamní agent?

Byt byl poměrně prostorný, všechny dveře dokořán a viděli jsme velký pokoj, kuchyň se starobylými kachlovými kamny a ložnici.

»Tady je podnebí jako u nás v Praze?« divila se Petra.

»Ano, nechal jsem si to tu tak nastavit,« přikývl. »Je to tu stále jako za mých časův, ačkoliv mi novější Čechové tvrdili, že i to se drobátko změnilo. Já jsem to nechtěl měnit. Dnes prý Vltava ani v zimě nezamrzá, ale já jsem si to tu ponechal po starodávnou a s přáteli se rád proháním na ledu pod starobylým mostem Karlovým na bruslích. Novotám se ale neuzavírám.«

»Vypadá to tu docela příjemně,« hodnotila nabídku Petra.

»Všechno je zařízené starodávným dřevěným nábytkem,« ukazoval nám. »Velký stůl v pokoji pokrývá bělostný ubrus s krajkami, starodávné bytelné postele přetékaají pruhovanými peřinami. Nemám přehled o dnešních novinkách v bydlení, ale kdyby se vám zdálo něco chybět, všechno

můžete mít.«

»Děkujeme, rádi vašeho pozvání využijeme,« řekla Petra.

»Odložte si zavazadla, ať je na zádech netáhnete,« pobízel nás.

Poslechli jsme a složili na čistou prkennou podlahu své batohy.

»Než pojed'te dál, hostina na vaši počest je již připravena.«

Nechali jsme se tedy vést klenutou chodbou dál. Dům uvnitř zřejmě nesouhlasil se svým pozemským vzorem, protože jsme náhle vkročili do velikého sálu, kde na nás již čekalo okolo třiceti mužů a tři ženy. Někteří byli oblečeni ve starodávných šatech, jiní měli na sobě moderní obleky, dva muži dokonce džíny a strakaté košile. Všichni byli mladí a očividně naladěni do slavnostního. Všechny oči byly otočené k nám a když nás spatřili, všichni nám sborově vykřikli »Nazdar!« .

Působilo to na nás trochu starodávným dojmem, ale možná se tak Češi v cizích zemích k sobě chovají.

»Vítejte mezi námi Čechy!« vystoupila před ostatní vznešená, byť také mladě vyhlížející paní ve starodávné bělostné říze. »Jest mi ctí přivítat každého nového Čecha. Zde je to již tradice, dodržovaná přes tisíc let. Všichni mě znáte, proto mám zajištěnu radostnou povinnost vítací.«

»Známe ji?« podivil jsem se šeptem. »Nikoho mi nepřipomíná.«

»Vidět jsi ji nikdy nemohl, tati,« odpověděla mi také šeptem Adélka. »Ale podle jména ji znáš tak určitě, jako že jedna a jedna jsou dvě. Snad mi nechceš tvrdit, že jsi nikdy neslyšel o kněžně Libuši? Už jsi zapomněl Staré pověsti?«

»Cože? Opravdu je to ona?« vyjekl jsem překvapením.

»O Libuši se odedávna říkalo, že se vyznala v čarování,« popíchla mě Adélka. »Jak vidíte, ty pověsti nebyly plané.«

»Je tomu tak, dceruško,« usmála se ta, o které byla řeč, asi naše dohadování zaslechla. »Ale dávno, dávno již tomu... Škoda, že jsme již tenkrát nepřesvědčili Zuazru, aby změnil naše drsné mravy starodávné. Tenkrát bylo by snad platné, co dnes se již ani možné nezdá.«

»To jste tady všichni z tak pradávných dob?« osmělila se Petra.

»Ale kdepak,« usmál se na ni jeden z mužů v moderním obleku. »Já jsem přišel teprve nedávno, relativně k ostatním, zkušenějším.«

»Frantu byste mohli znát osobně,« příkyvoval Neruda. »Na Zemi žil dlouhý čas a není tomu dlouho, co k nám přišel. Býval velice známým vědcem, bohužel mu nebylo dovoleno přinést lidem Země příliš mnoho pokroku, zejména po Einsteinově prohřešku...«

»Honzo, Honzo, nechej toho,« mával rukou nesouhlasně další muž, Albert Einstein, jen trochu mladšího vydání než jeho všeobecně známý portrét, ale podoba byla taková, že jsme ho ihned poznali. »Netahej sem staré hříchy našeho mládí!«

»Představování si ponecháme na konec,« přerušil je muž v džínách, ostře řezaného obličjeje a černých jiskrných očí. »Nejprve vítejte mezi námi! Podejte někdo číše, i té malé! Nebojte se, chápu vaše rodičovské obavy, ale to víno je dětem neškodné, ač má jiskru a chuť italských vín. Nové Čechy přivítejme přáním **Na zdraví!** A ať se jim mezi námi líbí!«

»Na zdraví!« přidávali se všichni ostatní.

»Na zdraví!« ťukala si se všemi Adélka, samozřejmě si symbolicky přiřukla i s námi. Víno mělo stejnou chuť jako na Zemi, takže nám nezbylo než se ohledně škodlivosti spolehnout na jejich dobrozdání.

Pak jsme si museli postupně připít se všemi.

Každý po připitku jen lehce upil ze své číše, takže všichni měli číše téměř plné. Aspoň se tak

rychle neopijeme, napadlo mě.

Středem pozornosti byla Adélka. Byla miláčkem všech přítomných. Možná pro své mládí, roztomilost, ale možná i pro obdiv, který sklídila pro své přání vzít si na Zuazru rodiče. Všichni to uznávali velice kladně a většina přítomných litovala, proč to včas nenapadlo i je samotné.

Slavnost trvala dlouho. Na mých hodinkách byla půlnoc, ale Adélka se s ostatními pořád živě bavila a nejevila známek ospalosti. My s Petrou také ne a nakonec jsme si řekli, že to výjimečně necháme na ní samotné. Až to nevydrží, však ona *padne za vlast*. Brzy nás tři od sebe oddělili, ale tady jsme nepotřebovali dohlížet, aby se dcerce nic nestalo. Nevím o čem se bavila Adélka a o čem Petra, ale mě neustále zpovídali dotazy na Prahu a na poměry v ní.

»Jestlipak jsou ještě v Praze vidět koně?« ptal se mě chlap, který se předtím staral o číše na přípitek. Při debatě jsem přeslechl jeho jméno a styděl jsem se ho přeptávat, což byla chyba. Vědět, s kým se bavím, jistě bych se k němu choval jinak!

»Je jich tam poslední dobou dokonce více než dřív,« ujistil jsem tazatele. »Jezdí s kočáry kolem Starého Města a ukazují lidem Prahu. Je to vynikající atrakce pro turisty.«

»To je dobře,« povzdechl si. »Na Zemi jsem rád jezdil koňmo, byla to dobrá zábava. Tady jsem toho nechal. Dusoi-koně nejsou koně. Člověk nemá vřelý pocit, že jedná s přítelem, ale že jede na stroji.«

»I na strojích se dá jezdit, pane...« oponoval jsem mu.

»Asi bych se měl nejprve představit,« usmál se tajemně. »Mé jméno jste jistě přeslechli, jinak se to nedá vysvětlit. Většina noviců z Evropy mě dobře zná. Kněžna Libuška je vám Čechům zajisté známější, ale jak dobře vím, i Johannes Faust je dodnes jméno na Zemi známé nejen mezi námi Němci, ale i mezi Čechy. Víím, vám teď nepůjde o to, kolik známých osobností tady potkáte, ale jak se vám povede. Se mnou se ale jistě dobře shodnete.«

»Adélka se na setkání s vámi těšila už na Zemi,« ujistil jsem ho užasle.

Johannes doktor Faust, podle pověstí odnesený ďáblem!

»Proto jsem vlastně tady,« usmál se. »Podle zdejších zvyků má být první setkání vždycky záležitostí etnických krajanů. Patřím sice k Němcům, ale vaše dcerka toužila po setkání se mnou a její Zamolxis nám to sdělila. Už jsme si o tom pohovořili a budeme se jistě setkávat častěji.«

»Na Němce mluvíte česky velice dobře,« pochválil jsem ho.

»To není nic neobvyklého. Dlouho jsem býval v Čechách zaživa, dnes intenzivně s Čechy spolupracuji, především s Libuší. Není přece nic obtížného naučit se jazyk přátel a já umím česky stejně dobře, jako Libuška německy a staroassyrsky. Od vaší nápadité dcerky vím, že ještě skoro nic nevíte. Dovolte mi, bych vám byl zpočátku průvodcem po Zuazru, něčím, čemu staří latinové říkali *Vademecum*. Jsem pro to člověkem nejvhodnějším, znám lidi odedávna a s dnešními jsem rovněž zadobře, jak vám jistě potvrdí Franta Běhounek, náš poslední přírůstek před vámi.«

»Akademik Běhounek byl také čaroděj?« povzdychl jsem si.

»Pokud tomu tak chcete říkat... jistě víte, pane inženýre, co o tom praví Murphyho zákony, velice jsem se jim nasmál, když nám je Frantík vyprávěl. *Není v lidských silách odlišit jakoukoliv složitou technologii od černé magie!* Není to geniální?«

»Znáte tady i docela moderní úsloví,« usmál jsem se.

»To od Franty, on je docela příjemný společník, zejména teď, když nemusí své znalosti před ostatními tajit a smí je používat otevřeně... Ale nešť. Musíme se o vás tři postarat od základů. Hned na počátku byste se měli rozhodnout, zda chcete žít pohromadě, nebo se oddělíte. Já vím, přišli jste jako jedna rodina a jen díky tomu jste tu všichni tři, ale starodávná manželství v tomto světě neplatí. Tady žijeme v podstatě každý sám a věnujeme se svým oborům. Občas chodíme na návštěvy, je-li

k tomu důvod jako dnes. Můžeme se navštěvovat kdykoliv, ostatně na poli odborné spolupráce je to nutnost. Proto bývám často pohromadě s Běhounkem, shodneme se na poli fyziky, proto navštěvuji naši kněžnu Libušku, říkáme jí tak všichni. Vědecké a šlechtické tituly tady nic neznamenají, ale my je přece používáme, mě tady nazývají doktorem Faustem, ačkoliv nikoho neléčím, Běhouнка akademikem, ačkoliv Akademie zůstala na daleké Zemi... Vám tady nejspíš zůstane titul inženýra, ale brzy poznáte, jak směšně nepatrné znalosti se za ním tají, myslím tím **tady**.«

»Moment,« zastavil jsem ho v rozletu, »proč myslíte, že bychom se měli s Petrou rozcházet?«

»Měli? To uvidíte. Nutit vás k rozchodu samozřejmě nikdo nebude, ale opravdu si myslíte, že s jednou ženou vydržíte deset tisíc let? Abyste rozuměli, nejste první rodina, které se podařilo dostat se sem. Ti před vámi byli také manželé, ale oba chráněnci Zamolxis, prostě se na Zemi potkali a už se od sebe neodtrhli, od té doby se Zamolxis pro jistotu zdržují co nejdál od sebe, aby se to nemohlo opakovat. Jistě se s nimi poznáte, na Zemi dnes patří do staré řecké mytologie. Ti dva sem přišli společně, ruku v ruce. I tady to vydrželi přes osm set let. Pak se ale rozešli ve zlém, dnes žijí každý na opačném konci řecké enklávy a setkávají se jen na řeckých slavnostech. Neslyšeli jste jejich jména? Určitě ano, Filemon a Baucis.«

»Nevěřím svým ušim,« vrtěl jsem hlavou. »Co všechno se tu ještě dozvíme?«

»Asi hodně, vzhledem k tomu, že nevíte vůbec nic. Ale vraťme se k bydlení. Každý tu máme nevelký pozemek, zvaný **ybip**. Asi jako na Zemi pro trochu větší rodinný domek se zahrádkou.«

»Neruda tu má celou Prahu,« podotkl jsem.

»Celou ne,« ujistil nás Faust. »Nerudova Praha začíná na Starém Městě, ale toho má jen nevelký kousek; pak kus Vltavy s kopií Karlova mostu a větší část Malé Strany; ale Hradčany už jsou iluze, stejně jako zbytek Prahy. Neruda měl Prahu rád a Malou Stranu obzvláště a už zaživa měly jeho výzkumy lidí a jejich psychiky úroveň. Tady je v jejím modelování zase dál, jeho Praha je rozhodně živějším a pravdivějším městem než Dumasova Paříž nebo Rubensova Amsterdam, které tu jistě také brzy navštívíte. U Nerudy se můžete dát do hovoru i s jeho *dusoi*, aniž byste si všimli, že to nejsou skuteční lidé, samozřejmě pokud setrváte na úrovni jeho doby. Vystihl je ale perfektně, jsou vskutku jako živí, někdy ho podezříváme, že se některé dvojice opravdu mají rády a jiné se skutečně nenávidí.«

»To je úžasné!« řekl jsem.

»To tady možná řeknete o každém,« ujistil mě Faust. »Všichni se zabýváme něčím, co považujeme pro budoucí lidstvo za důležité. Zuazru nám nemohou dát vše co potřebujeme prostě proto, že to nejsou lidé.«

»Rádi bychom je co nejdřív viděli,« řekl jsem.

Faust se na mě podíval trochu úkosem.

»Nevím jak hodně si dáte či nedáte poradit, ale na vašem místě bych si to co nejrychleji rozmyslel,« přešel do varovného tónu. »Ujišťuji vás, že budete zklamáni.«

»Proč myslíte?«

»Zuazru nejsou lidé,« opakoval. »Jsou tak jiní než my, že si s nimi nemáme o čem povídat. Možná se s nimi také seznámíte, ale radím vám, nechtějte to urychlit, počkejte, až si vás zavolají. Budou pak mít na vás víc času i vstřícnější náladu.«

»To nezni zrovna povzbudivě,« zarazil jsem se.

»Ani to povzbudivé není,« souhlasil chmurně. »My, co zde žijeme déle než sto let, si jich prostě nevšímáme. Jejich starosti nás nebolí a je zase nezajímá, co děláme my. Každý si hledíme svého a spokojenost je na obou stranách.«

»Čím se tu zabýváte vy?« zeptal jsem se ho.

»Tím co jsem dělal zaživa,« odušil. »Abyste tomu rozuměli, zaživa neznamena, že bychom dnes nežili. Tady je to výraz pro život na Zemi, každý jsme přece museli pro lidi na Zemi zemřít. Já tady už pár set let bádám nad biologickou entropií a jejími aspekty pro nás lidi. Ale to už je na vás příliš odborné téma, v tomto směru se mohu zasvěceně bavit z Čechů jen s kněžnou Libuší a vás bych tím raději nezatěžoval. Leda byste si ten obor vybrali ke studiu a přidali se k nám, bylo by nás víc a vy byste měli nač navázat. Ostatně, vaše dcerka už nám spolupráci slíbila, byli byste aspoň více spolu.«

Ujistil jsem ho, že o tom budeme uvažovat, ale pak mne pro sebe zabral další a ještě další, šel jsem jako na dračku. Hovořil jsem se třemi bývalými učiteli, kteří celý pozemský život zasvětili dětem, jedním mlynářem a kovářem. Kovář si trpce stěžoval na Zamolxis, na Zemi prý mu zakázala spustit vodní turbínu s generátorem.

»Řekla, že to je nad možností tehdejší civilizace, ačkoliv jsem si ji vlastnoručně ukoval a generátor ručně navinul z bronzových drátů, které jsem si také sám vyrobil.«

»Asi to bylo nad úroveň tehdejších lidí,« nechtěl jsem ho zklamat.

»Pravda, bylo to trochu dávno, ale ne zas tak moc. A to už jsem měl postavený elektrický článek, indukční a transformátory, lampy svítily... chtěl jsem je použít proti Attilově Hordě, ale Zamolxis mi to zakázala a museli jsme s celým naším kmenem trapně utíkat. Kdyby toho nebylo, měli by dnes Češi moře!«

»Odkud že jste tenkrát utíkali?« zajímalo mě.

»Tenkrát jsme tomu říkali Čnomore. Zamolxis měla asi pravdu, nedalo by se to vyřešit bez lítého boje, ostatně, Horda byla příliš silná. Až do Čech mě naštěstí nesledovala, našla si jiné dítě, byl jsem pro ni už velký a samostatný. Proto jsme poměrně klidně došli do míst, kde byl klid, pusto a prázdno. Prý jsme to vybrali špatně, ale kdo mohl tenkrát tušit, že ta země plná medvědů a vlků budou pozdější Čechy?«

»Panebože - nejste nakonec praotec Čech?« zadíval jsem se na něho.

»Ne, praotec byl titul našich stařešinů,« usmál se pobaveně. »Já byl tenkrát mlád, vezl jsem se až vzadu, ani mě nepouštěli do předních vojů. Praotci už tehdy tušili, že moje ochrana zezadu je mocnější než kdybych postupoval s kopím vepředu.«

»Takže jste dobyli Čechy a usadili se,« hádal jsem.

»Dobyli, ale jen na medvědech,« mávl rukou.

»Historie přece říká, že...«

»Až mnohem později Němci vymysleli, že jsme museli původní - a samozřejmě germánské - obyvatelstvo vyhubit. Soudili nás podle sebe, ale pravda to nebyla. Před námi prošla Evropou Attilova Velká Horda a po ní tam zbyli jen vlci a medvědi. Moc jsem se pak nasmál, jak si naši potomci otočili povzdech našeho praotce: **Země je to pustá, medvědím brlohem oplývající, vyhánět nás snad nikdo nebude - a bolí mě nohy...** Z toho vzniklo: **Země je to krásná, mlékem a strdím oplývající... a usmířme bohy...** no, utloukl bych se smíchy, když jsem to později slyšel.«

»Říkáte, že jste je chránil zezadu?«

»Jistě. Však mě za to oslavovali. Ti vpředu nosili moje bio-lampy. Vypadaly jako malá sluníčka na tyčích, ještě tisíc let poté je Češi nosili na ochranu, ačkoliv měli už jen zlaté placky v podobě slunce... Vzadu vezli na vozech dědky - zdroje proudu a rozvaděče. Také jejich význam se později překroutil, ale tenkrát to bylo účinné, prchali před námi vlci, medvědi a kdyby tam byli původní obyvatelé, zastavili by se jistě hrůzou až na břehu moře. Neměli jsme tenkrát meče, jen sekyrky bradatice, luky se šípy a kopí, jenže účinky našich kopí byly zesílené vysokým napětím a každý medvídek udělal lépe, když se dal hodně zdálky na útěk. Občas si to nějaký chlupáč

rozmyslel a vrhl se na nás. Pak jsme mívali medvědí tlapy a kýty v láku naložené, dodnes se oblizuju, jen si na to vzpomenu a často si je tady čaruji. Samozřejmě jsem tenkrát dostával jen ty nejlepší kousky, nosili mi je až na vůz. Kdo vládl bleskům, byl božstvo - a to já tenkrát byl.«

»Jak se vlastně jmenujete?« nevydržel jsem. »Snad ne Perun?« nadhodil jsem jméno, jaké mi jediné v té chvíli napadlo.

»Perun byl můj brácha,« usmál se. »Byl mladší než já, ale hrozný poděs. Pořád byl vpředu, ani si ho nedokázali představit bez elektrického kopí, měl ode mě vykované účinné, trojzubé. To byly tenkrát časy hrdinské, bohatýrské! Vysoké napětí medvěda jen omráčilo, ale omráčený medvěd - mrtvý medvěd, mezi tím byl vždycky rozdíl jen pár okamžiků. Mě nazývali od malička Svantovít, mám dokonce na Pražském Hradu katedrálu, kněžna Libuška ji tam kázala postavit, pravda, trochu ji zvětšili a přejmenovali, ze Svantovíta udělali Svatého Víta, ale to víte, Češi ochotně přejmenují, jak jim co kdo poručí, to bylo, jest a bude.«

»A Perun?« vyzvídal jsem dál.

»Myslíte bráchu? Když jsme pak konečně došli na místo a složili naše sluníčka, elektrická kopí a dědky do svatyně, začaly nám všední starosti. Čechové nám nosili dary pořád. Někdo přece musel hlídat, aby zbraně nikdo neukradl, udržovat je, pohotovost před nájezdníky držet, ostatně, nezahlélel jsem ani pak, staral se o své krajany jako skutečný dobrý bůh. Podařilo se mi tenkrát dát do každé osady bio-lampu, sluníčko, k osvětlení v noci. Římané o nás psali, že máme na každé návsi totem, kde se klaníme, uctíváme slunce a podobné pomluvy. Římané tenkrát o sousedech roznesli kdeco a kdejaká pomluva jim byla dobrá. To ostatně dělají všechny mocné národy na celém světě, kdybyste věděli o výjimce, sem s ní!«

»Elektřina v Čechách v předkřesťanské době? To by byla bomba! Skoro se divím, že to Zamolxis nevadilo.«

»Proč? Když to povolily už dávno předtím v Babylónu...? V Čechách to ostatně netrvalo moc dlouho. Nemohl jsem mít oči všude, zejména jsem nestíhal udržovat vedení, každou chvíli bylo někde přetržené. Zamlada to šlo, jezdil jsem na koni, navazoval dráty a honem zpátky pustit proud, aby nebyli Češi potmě. Později to bylo stále těžší. Osad bylo více a byly čím dál tím vzdálenější. Koště na to stačilo jen pár let, musel jsem létat v noci, ve dne to nešlo. Tenkrát ještě žili v Čechách velcí netopýři, sáli krev dobytku i lidem a pochopitelně je Češi zuřivě vybíjeli, naštěstí je vyhubili brzy, ne jako v Americe, kde žijí dosud. Tehdy visel nad každými dvěma přibitý vampýr. Létající člověk s vlajícím pláštěm by lidem vampýra až příliš připomínal a padnout jim v noci do rukou, Svantovít Nesvantovít, nejspíš by mě taky někam přibili.«

»Naštěstí nepřibili, jak vidím,« usmál jsem se.

»To sice ne, ale tenkrát za mnou přišla opět Zamolxis. Že už jsem přece jen starý, abych své žezlo předal někomu mladšímu a odcestoval na Zuazru. Přiznám se, věděla, jak na mě, potvůrka jedna. Ne že by se tady beze mě neobešli, spíš ona potřebovala, abych jí nepřekážel. Nepostavila se proti mně, to ona ne, nic zlého jsem neprovedl, ani tu elektřinu jsem nevyráběl moderně, zkrátka mě převezla. Sem. Předal jsem své klíče od dědků bratrovi a zmizel. Tenkrát jsme se nezdržovali s *dusoi*, prostě byla zima, já jsem odešel na lov a už mě nenašli. V pořádku, postavili mi mohylu, jako kdyby pod ní leželo skutečné tělo, zazpívali, nejlepší maso mi jako za živa přinesli, brácha se měl ještě dlouho dobře - a vrchním božstvem udělali bráchu. Jenže on tloustl u dědků, na opravy vedení kašlal, až mu svítila jen poslední bio-lampa nad svatyní. Pak mu prý Češi za tu tmou vynadali a on šel spravovat. Jenže nemohl najít bronzové dráty, kde jim byl konec! Předtím jsem Čechům dával odstřížky, stáčeli si je do ozdob a cingrlátek, teď brácha našel všude samé cingrle, každá děva jich měla plnou hlavu a ruce, ale kilometry drátu mezi osadami fuč, vypařily se. Tenkrát to Češi

neměli na koho svést, k jiným národům to bylo každým směrem sto medvědích brlohů. Brácha se našel, cháska zlodějská, když kradete dráty, budete potmě, vrátil se a na elektrifikaci se vykašlal úplně. Ostatně, on už by ani na ty sloupy nevylezl, jistě si pamatujete, jak jsou Perunovy sochy *tlusté*. Jen občas na letnice udělal povinnou zkoušku elektrických oštěpů. Sršící blesky byla efektní podívaná a jemu to stačilo, pořád mu nosili prosnou kaši a maso a uctívali ho. Pak zmizel. Taky v zimě a taky ho už nenašli, ale zatímco mě odnesla Zamolxis, on buď zmizel pod ledem, nebo mu nějaký medvěd oplatil za své krajany. Postavili mu taky mohylu bez těla a dlouho nás opěvovali v písních, samozřejmě už spolu s několika chytřejšími, kdo se po nás prohlásili za bohy a *starali se* o dědky. Jenže kvůli intrikám nepochytili oč jde a mě troubu tenkrát nenapadlo vymyslet Čechům písmo, inkoust a pergamen. Pořádná dokumentace by byla zlata dražší, ačkoliv ani to není jisté... Nikdy už se nedozvíme, kdo všechny zbytky bronzu rozkradl. Z transformátorů, induktorů a dědků se nic nezachovalo. Svatyně vyhořela, neboť si místo bio-lampou svítili olejem - a když jim tam nesvítilo ani bio-světlo, to už z mého původního vybavení zřejmě nezbylo nic...«

»Jak jste to nesl?«

»Tady vás brzy přestane mrzet, co se děje na Zemi,« ujišťoval mě. »Jednak se to dozvíte s moc velkým zpožděním, někdy po sto letech, někdy po pěti stech, podle toho, kdo se sem ze Země dostane. Zamolxisy podávají zprávy jen svým pánům na Zuazru, nám občas sdělí zprávičku, obvykle jen o chráněných dětech, jako je vaše Adélka. Podrobnosti o Čechách nedostáváme žádné. Poslední zpráva z Čech, kterou jsme se dověděli od Zamolxis, nebyla dobrá. Němci tam prý tři sta tisíc Čechů povraždili za jakéhosi Heydricha. Pak dlouho nic, pokud nepočítám zprávu o dvou celosvětových válkách a že v Japonsku přitom shořela dvě velká města i s lidmi, což bylo smutné hlavně pro Japonce, nebo že z Německa zbyla jen velká hromada trosek, to jsme zase vyjadřovali soustrast Němcům.«

»I když předtím Němci vraždili Čechy?«

»Na Zemi se zvěrstva dělá a dějí. Tady se nám Němci za své krajany omluvili. Ostatně jim od té doby nepřibyl jediný krajan, ačkoli Franta tvrdil, že Němci na Zemi jsou už zase docela kulturní národ. Nevím. Češi s nimi měli spory skoro pořád, podle toho, co nám sdělovaly Zamolxisy i ti, kdo přicházeli.«

»Nemáte od Zamolxis jen zprávy z válek?« napadlo mě.

»Nejspíš ano,« přikývl Svantovít po krátkém zamyšlení. »Vlastně, když o tom tak uvažuji, jiné zprávy od nich snad ani nepřicházely.«

»Trochu jednostranné zpravodajství, řekli bychom dnes.«

»Máte pravdu. O kdejakém vraždění na Zemi se dozvíme vždycky brzy, ale že by se tam lidé dohodli, to ne...«

»Takže o existenci institucí jako Organizace Spojených Národů nevíte vůbec nic, že?«

»Ale ovšemže víme,« zavrtěl hlavou. »Jednak od lidí, kteří si od ní dlouho slibovali mír, ale také od Zamolxis, které nám posílají zprávy, jak letadla OSN bombardují civilní města. Celkově je to dojem spíš nepříznivý. Nejhorší je, že Zamolxis mají zprávy vždycky přesné a víme o nich, že nelžou. Když jsme se na něco přeptali krajanů, kteří právě dorazili ze Země, buď nám všechno potvrdili, nebo museli přiznat, že nic nevědí. Když to shrneme, ze Země od krajanů nám přicházejí i dobré zprávy, ale je jich jako šafránu a někdy se nepotvrdí, kdežto naprosto přesné, ale špatné zprávy máme od Zamolxis hned. Proto od nováčků dychtíme jen po všem dobrém, proto očekávejte dotazy o příjemných stránkách, o tom nepříjemném víme dávno a lépe než vy sami a proto nás to ani nezajímá.«

»Ale pořád se ještě cítíte Čechy, ne?«

»Pořád,« přiznal. »Víte, přece jen, národy mají cosi do sebe. Tady jsou samozřejmě lidi odevšad, ale těžko si popovídáte s Qetzalcoatlem, který byl bohem ve střední Americe a dnes tady nemá nikoho, protože jeho národ vyhynul. Přesněji, nevyhynul, ale smíchal se natolik se Španěly, že dnes patří do sféry Španělského křesťanství. On se na své potomky hněvá a žádného odrodilce ani vidět nechce. Postavil si na svém **ybipu** skalní hrad, nehne se odtud už šest set let, s nikým nespolupracuje a nikdo ani neví, co tam dělá.«

»Asi bychom ho měli navštívit,« napadlo mě.

»Jestli vám na nabídku návštěvy odpoví. Za ta staletí to napadlo každého, ale tady na Zuazru nemůžete přijít na návštěvu nevhod. Každý pozemek **ybip** se dá uzamknout tak, že přes něj můžete ve výšce přeletět, ale přistát se vám tam nepodaří. Qetzalcoatl má na svém **ybipu** nádhernou horskou přírodu, ale můžeme ji obdivovat jen shora.«

Poslouchal bych Svantovíta dlouho, ale převzal si mě další Čech. Bylo tu asi zvykem hovořit jen mezi čtyřma očima a nemíchat se do hovorů druhým, ale také nezabírat pro sebe návštěvu nadlouho.

Mrkl jsem nenápadně na hodinky. Byly čtyři hodiny po půlnoci, Adélka ještě nespala. Až teď jsem si uvědomil, že se mi spát nechce. Možná za tím byl vliv něčeho... nepřírozeného snad ne, ale jak tomu říkala Petra, něčeho za hranicemi lidského poznání.

Zajímavé bylo, že tu bylo málo skutečně slavných osobností. Navíc jich část patřila mezi staré české báje, kněžna Libuše i Svantovít. Mnohem víc tu bylo nenápadných českých lidí, do kterých by nikdo neřekl, že jsou čaroději. Třeba Neruda. Znali jsme ho jako spisovatele a znalce lidí, ale to bylo všechno. Akademik Běhounek byl příjemný pán a už na Zemi známý vědec, podle Murphyho měl k tomu čarování blízko. Další byli docela obyčejní, zejména učitelé, i když někteří měli žáky slavnější, než byli sami. Většinou žili na Zemi skromně, přitom mnozí již na Zemi nenápadně na pozadí významných dějinných událostí pracovali na tom, co považovali pro lidi za potřebné. Z jejich pohledu udělala největší rozruch Adélka, její otevřené čarování bylo jednou z výjimek, které jí Zamolxis mlčky strpěla. Proč? To v této chvíli nebylo nikomu jasné. Zdálo se, že Zamolxis ze své neústupnosti někdy povolí a na Zemi se cosi změní. Jako když Jamesi Wattovi povolily parní stroj. Byli ale na Zemi prý i takoví, kteří žili vysloveně proti zásadám Zamolxis. Buď jako bájný Prométheus předali lidem něco co neměli - klasickým příkladem byl Albert Einstein, nebo se proti radám Zamolxis zapletli do něčeho, co se těmto učitelkám vůbec nezamlouvalo.

»Největším hříšníkem byl Oppenheimer,« vykládal Běhounek, když na něho přišla řada. »Na rozdíl od Einsteina, kterému šlo především o mírovou energii, Oppenheimer se na Zemi zapojil do výzkumu atomových zbraní a vědomě stvořil vodíkovou pumu. Varovali ho, Albert se mu pokoušel mluvit do duše, stejně si prosadil svou. Zamolxis rozzlobil natolik, že mu odebrala kouzla a místo aby ho vzala na Zuazru, nechala ho na Zemi zemřít.«

»Takže Zamolxis také používají trest smrti?« podivil jsem se.

»Říkají tomu jen trest odebrání výhod,« pokrčil rameny Běhounek. »Když si to ale v hlavě přebírám, není v tom moc velký rozdíl. Občas by měly být spravedlivější a možná i tvrdší. Věděly, že Efraim manipuluje s uranem, varovaly ho, dokonce mu vzaly kouzla, ale nechaly ho žít. Měly mu včas vzít život, nebo aspoň rozum.«

»Žádného Efraíma neznám,« zajímalo mě. »Co provedl?«

»Jeho jméno se nikde nezachovalo,« zavrtěl Běhounek hlavou rozvázně. »Zato určitě víte, co provedl. Neslyšel jste o Sodomě a Gomoře? Vidíte, dodnes se o tom ví, jen se časem zamlžila skutečná příčina. Zamolxis prý tenkrát lidi varovaly, ale na útěk se dalo jen pár rodin. Efraímovi se pak podařilo sestavit uran do správného obrazce - a dál už si to domyslíte sám, pane inženýre, ne?«

»On ta dvě města zničil atomem?«

Běhounek jen přikývl.

»Dalším hříšníkem, naštěstí menším, byl Francouz René Descartes, dělá teď se mnou v partě božského Héfaista. V mládí se dal proti vůli Zamolxis naverbovat k vojsku a citelně přitom změnil světové dějiny. Především my Češi mu máme co vyčítat. Jeho infrazvukový *generátor strachu* zahnal u Bílé Hory na útek české vojsko a způsobil u nás dlouhou dobu Temna. René to později před Zamolxis obhajoval snahou zabránit masakru v bitvě a ta mu to nakonec uznala, ale donutila ho přiznat chybu, když mu ukázala následky. Descartes pak svůj *generátor strachu* zničil a věnoval se jen mírovým aktivitám. Do svého odchodu na Zuazru pak tvrdil, že se mu dostalo skutečného osvícení teprve v pětadvaceti letech, ačkoliv ani to nebylo přesné, protože skutečného osvícení se všem z nás dostalo až tady.«

Pak si mě převzal další a další... Nikdy v životě jsem si tak krásně nepopovídal s tolika přátelsky nakloněnými lidmi, jako prvního dne na Zuazru. Také Petra a Adélka se bavily dobře, jak jsem se občas ujišťoval krátkými pohledy.

Slavnost trvala dlouho do druhého dne a když jsme si popovídali se všemi, rozloučili jsme se a shromáždění se rozešlo. Kromě nás a Nerudy většina hostů odletěla do všech stran přes střechy jeho Malé Strany, někteří zmizeli, aniž bychom si všimli jak. Neruda nás pak uvedl do ložnice k odpočinku. Jakmile slavnost skončila, pocítili jsme únavu, ačkoliv jsme se do této chvíle cítili svěží, netroufal jsem si odhadovat, nakolik ta svěžest byla přirozená a nakolik ne. Možná za to mohlo víno. Skutečně jsme nebyli opilí, ale kdoví jaké účinky mělo. Možná to byl vliv i něčeho dalšího, co jsme nedokázali ani odhadnout. Pravda je, že sotva za Nerudou zaklaply těžké dřevěné dveře, všichni tři jsme toužili jedině po velké posteli.

»Maminko, tatínku, uvidíte, jak nám tady bude dobře,« libovala si Adélka.

»To víš, kočičko naše,« usmála se na ni Petra. »Ještě že tě máme...«

Pak nám Adélka jen tak ze vzduchu vyčarovala pyžama. Rychle se oblékla a chtěla se pomazlít s mámou, ale bylo na ní vidět, že je příliš utahaná. Petra ji objala a položila do menší postýlky očividně připravené jen pro ni.

»Máš toho jistě dost, čechetko,« usmála se na ni.

»Zítřejší mě ale vzbudíte...« zamumlala Adélka a usnula...

Nezbývalo nám nic jiného než ji následovat.

»Věřil bys tomu?« přitulila se ke mně Petra.

»Nevěřím tomu ani teď,« vzal jsem to žertem. »Zítřejší se z toho probudíme...«

»Uvidíme ráno,« zabrumlala usínající Petra.

Seznamování

Probudili jsme se velice pozdě. Neruda nás pochopitelně nechal spát a budík jsme neměli. Petra se probudila první a hned do mě strčila, abych vstával.

»Všechno prospíš,« hubovala mě. »Víš ty vůbec, kde jsme?«

Otevřel jsem oči a chvíli se nechápavě díval na strop. Byl úplně jiný než strop našeho bytu. Vystupující dřevěné obílené trámy jej dělily na dlouhé pásy.

»Já už vím,« probral jsem se úplně. »Zuazru. Kde je Adélka?«

Adélka ještě spala a proto jsme potichu vstali, ustrojili se a opatrně prošli starobylými dveřmi do vedlejšího pokoje. Z kuchyně se linula vůně kávy a když jsme se tam opatrně podívali, spatřili jsme na plotně velkou plechovou konvici a na dřevěném stole bílý džbánek s modrým malováním, hrnky a mísu koláčů. Kuchyň ale byla prázdná.

»Někdo se o nás stará,« usmála se Petra. »Že by Neruda?«

Nikdo tu nebyl, proto jsme zasedli ke stolu. Lehce pocukrované koláče chutnaly výtečně, byly všech druhů, tvarohové, makové i s jablečnými, třešňovými i švestkovými povidly. Káva byla také výborná a nevelký malovaný džbánek na stole obsahoval hustou sladkou smetanu.

Jaký to rozdíl proti uspěchané kávě doma, před úprkem do práce!

Nechali jsme třetinu Adélce a začali se zajímat, co budeme dělat. Petra obhlédla chodbu i pavlač, ale ani tady Nerudu nenašla. Vyběhla o patro výš do síně, kde nás včera přivítali, ale síň byla vzorně uklizená a prázdná. Vrátila se proto ke mně. Já jsem zatím otevřel velikou zasklenou skříň v obývacím pokoji, plnou knih.

»Zajímavé,« ukazoval jsem Petře. »Většinou tu má Němce. Schiller, Goethe, ale i kniha, kterou napsal doktor Johann Faust.«

»České knihy tu nejsou?« opáčila zklamaně Petra.

»Pár českých knih se tu také najde,« ujistil jsem ji. »Ale ne mnoho. Nejvíce jich je od samotného Nerudy.«

»Spisovatelů tu moc není,« vzpomínala rychle Petra. »I Čechů je tu nějak málo.«

»Neruda říkal, že nás je tu v poměru podle počtu obyvatel více než jiných národů. Ale i pak bych čekal, že tu bude nejvíce Číňanů.«

»Měli bychom se už zajímat o zdejší řeč,« nadhodila Petra.

»Jistě, ale neuspěchal bych to,« krotil jsem její nedočkavost. »Až co na to řekne Adélka. Vyzná se tu lépe než my dva.«

»Podívej se,« zatahala mě náhle Petra za ruku. »Tuhle knihu si přece pamatujeme od nás ze Země, nebo ne?«

Pohlédl jsem podle jejího prstu - a zamrazilo mě. Tlustá kniha s povědomým nápisem na hřbetě: *Dějiny válek na Zemi*. Takže i tady?

»Není to nakonec Zamolxis?« napadlo mě, stejně jako Petru. Vytáhl jsem ji. Na obálce byly obrázky moderních bombardérů, nebylo pochyb.

»Nezdá se mi, že by právě tohle byl nejvhodnější začátek,« řekla znechuceně Petra. »Myslela jsem si, že války zůstaly na Zemi.«

Položil jsem opatrně knihu na stůl. Nemýlili jsme se. Začala se proměňovat, až z ní byla naše známá šestinohá kočka.

»Vítejte na Zuazru,« mňoukla na nás. »Válka opravdu není nic hezkého a sem už vůbec nepatří. Udělali jste dobře, že jste ji hned zkraje odmítli.«

»Chtěli bychom se co nejdřív začít učit,« požádal jsem ji.

»To není nic nemožného, naopak,« odušila kočka. »Nemůžete zůstat trvale odkázáni na něčí pomoc. Máte se co ohánět, vaše dcera toho umí víc než vy. Na druhou stranu vás potěším. Čas tady nehraje roli, všechno brzy doženete. Zpočátku s vámi budu zacházet jako s malými dětmi, nebojte se, přizpůsobím se. Až po základním seznámení si zvolíte obor, který se vám bude líbit. Tady není místo na mlácení prázdné slámy, jak říkáte vy v Čechách.«

Samozřejmě jsme dychtivě souhlasili. Kočko-kniha už se nezměnila v knihu, ale přímo před námi vytvořila na stěně jakési promítací plátno a hned nás začala učit písmo Zuazru. Nebylo podobné latince, nanejvýš klínovému písmu starých Sumerů - přitom jsme se dozvěděli, že už před mnoha tisíci lety *Veliký Učitel Sumerů Upašamati* sestavil sumerské písmo podle vzoru Zuazru. Dal tím lidstvu víc než spousty oslavovaných panovníků, jejichž jména se díky němu zachovala přes celé věky. Jeho vlastní jméno přitom úplně zapadlo. Kdo dnes znal toho nenápadného rádce na královském dvoře sumerského vladaře? Až teď jsme je uslyšeli a hned se slibem seznámení s ním, bydlí tu už několik tisíc let.

V první chvíli jsem si v duchu přezíravě řekl, o čem si s tím pravěkým patriarchou můžeme povídat, když jeho největším dílem na Zemi bylo písmo, které zvládnou i malé děti, ale pak jsem si uvědomil, že to písmo bylo v historii Země cosi úžasného a navíc, Upašamati tady na Zuazru žije už několik tisíc let a jistě neomílá dokolečka jen klínové znaky, naopak, má před námi takový náskok, že možná ani nepochopíme, čím se on právě teď zabývá.

Současně s písmem jsme se učili řeč Zuazru. Ačkoliv nám připadala jednoduchá, měla až podivuhodně logickou stavbu. Gramatiku jsme zvládli brzy a slovíčka se nám sypala do hlavy tak snadno, až to bylo spodivem. Abychom se nedivili, Zamolxis nám jen tak mezi řečí sdělila, že používá dvojrstevné učení, zatímco nám něco předvádí, další vědomosti nám předává přímo do podvědomí. Jak to dělá, nám zatím neřekla.

Když k nám přišla vyspalá a odpočatá Adélka, Zamolxis učení přerušila, abychom si mohli v klidu popovídat. Natáhla se na polici na stěně a opět se změnila v knihu »Hobbit« - nejspíš se tak sama sobě líbila.

»Ona už s vámi začala? To je ale výtečné!« pochvalovala si Adélka s plnou pusou koláčů. »Měli byste rychle dohonit základy, abychom se mohli domluvit, co budeme dělat dál. Já už mám dost přesnou představu, co by se mi líbilo studovat.«

»Studovat?« usmála se na ni Petra. »Podle věku bys ani neměla chodit do školy a už chceš studovat! Ještě že jsme se u tebe odvykli divit.«

»Zamolxisy učí rychle,« potřásla Adélka střapatou hlavičkou. »Jistě to brzy poznáte sami na sobě, pokud jste si toho ještě nevšimli. Čemu učitelé na Zemi učí celé roky, Zamolxis zvládne za pár dní. Místo pomalého a těžkopádného výkladu používá druhou vrstvu podvědomí. Možná právě proto chtěla být na Zemi většina Čechů učitelí. Bohužel jim tam Zamolxisy nedovolily používat ani psychosynchronizaci ani *sílty*.«

»Tak se mi zdá, že Zamolxisy na Zemi pokrok spíš brzdí, než aby mu pomáhaly,« řekl jsem trochu roztrpčeně.

»Tak tomu není, tati,« zastala se jich Adélka. »Největší chybu dělají vyspělé země našeho světa tím, že dodávají do rozvojových zemí to, co jim spíš škodí. Než aby těm lidem pomáhaly žít, prodávají jim zbraně. Se semtexem a s kalašnikovem se rychle naučí zacházet kdejaký primitiv, ale nepřinese mu to nic dobrého, a zejména ne těm kolem. Proto Zamolxisy příliš vyspělé technologie tají, ale i potom pokroku na Zemi pomáhají. Lidé by se sami vyvíjeli přirozeně, ale pomalu. Ostatně, nebylo by dobré věnovat lidem úplnou úroveň Zuazru. Měli bychom všechno darované

a netěšilo by nás to. Zamolxisy nám vždy povolují jen start něčeho nového, dokončit už to musí lidé sami, aby tomu rozuměli a dokázali to pochopit. Jinak by to neuměli ani udržovat a rozvíjet.«

»Ale co na Zuazru?« namítl jsem. »Proč nám nedají všechno? Místo dlouhého objevování objeveného bychom mohli pokračovat dál.«

»Tady nám přece dají všechno,« opáčila Adélka. »Dostaneme tady ty nejnovější vědomosti a v některých oborech pak můžeme být i napřed.«

»Jen se pěkně snažme sami,« jevila více pochopení Petra. »Nebudou nám pořád dávat všechno až pod nos, to by nám mohlo připadat jako nedůvěra.«

»Nedůvěry v lidstvo mají Zamolxisy i tak dost,« povzdechl jsem si.

»Ale právem,« přidala se k Petře Adélka. »Pro lidi má větší cenu, co na Zemi i tady na Zuazru objevíme sami, i když s využitím věd Zuazru.«

»Pokud to nemá cenu jen pro naši zdejší hrstku,« pochyboval jsem. »Získáme tu spoustu cenných zkušeností, ale bez možnosti návratu na Zem jsou lidem úplně bez užitku. Proč nám nedovolí uplatnit toho víc i na Zemi?«

»Já se nedivím,« vrtěla hlavou Adélka. »Vezmi si třeba Einsteina. Chtěl dát lidem Země atomovou energii. Tvrdil, že jsou k tomu zralí, mezi vědci na akademické úrovni probíhalo všechno korektně. Dal tedy lidem matematický model, nic víc. Jako by tím odbrzdil nákladní auto bez řidiče. Výzkum nové energie se nerozjel směrem k atomovým elektrárnám, ale k bombám. Později nastala v Německu nepřehledná situace, Einstein zazmatkoval a z obavy, aby atomovou bombu jako první nezískali Němci, se ještě víc o ni zasadil. Prvním použitím atomu nebyla atomová elektrárna, ale Hirošima a Nagasaki. Einsteinovi nepomohlo, že se naplno angažoval proti válce, že osobně obcházel nukleární vědce a rozmlouval jim to. Oppenheimer sestavil termojadernou bombu vysoko nad tehdejší úrovní lidstva a mírové využití této energie není na Zemi vyřešeno dodnes. Atomové elektrárny se podařilo časem postavit, ale teprve na nich se ukázalo, jak jsou lidé Země primitivní a jak draze získáváme zkušenosti. Obsluha Černobylské elektrárny v křečovitě snaze splnit za každou cenu jakýsi nesmyslný plán vypnula základní havarijní ochrany... jako kdyby u řídicích pultů seděli primitivní lovci lebek! Myslíci člověk by si přece nic takového nedovolil.«

»Mluvíš skoro jako Zamolxis,« zkusil jsem ji přibrzdit. Trochu mě vydráždil způsob, jakým naše malá holčička hovořila o lidech. Podle mého to bylo příliš přezíravé. Ani mi nepřišlo divné, že malé dítě zasvěceně kritizuje chyby obsluhy atomové elektrárny.

»Vždyť je to pravda,« opáčila klidně Adélka. »Lidstvo ještě na slušnou úroveň nedorostlo. Nejlépe jsou na tom s vědou Spojené státy, ale třetinu světových prostředků dávají na zbrojení. Ve zbraních jsou samozřejmě nejlepší a používají je. Není to smutné?«

»Smutné to je, ale my jsme to na Zemi ovlivnit nemohli a tady už teprve ne.«

»Nejsme tady, abychom ovlivňovali Zemi,« řekla Adélka. »Můžeme ale sbírat všechno, co se nám podaří. Pak se uvidí.«

»Co se má vidět?«

»Já si myslím, že se na Zem vrátíme,« prorokovala Adélka. »Asi ne hned, ale jednou k tomu jistě dojde. Budeme pak znát, co nikdo na světě a snad už to budeme umět použít jen k dobrému.«

Během naší diskuse se knížka na polici nepozorovaně proměnila v kočku, která nám pozorně naslouchala. Ani bychom si jí nepovšimli, kdyby se sama neozvala.

»Výborně, Adélko!« pochválila dcerku. »Většina nováčků si tady na Zuazru nejprve zařizuje vlastní **ybip**, ale vy jste se rozhodli začít s učením. To je jediné rozumné. O ubytování se vám stará Neruda, otázku **ybipů** nechte na později. A protože Adélka je vpředu, nebude už potřebovat základy a může už dnes navštívit svého nového učitele Fausta, jak si sama ještě na Zemi přála.«

»Prima, to jsem chtěla,« zavýskla si Adélka.

»Nech se táhnout **báhjo**, Johan tě už očekává,« pobídla ji kočka.

Nebylo nám to příliš vhod, ale já i Petra jsme chápali, že naše dcerka získala svou příležitost a že s námi pořád nebude, Zdálo se, že ji vidina spolupráce se známým středověkým učencem těší. Proto jsme se s ní krátce rozloučili, ostatně, Adélka se měla na noc vrátit, jistě nám pak poví, co nového dnes zažila.

Adélka vyšla na pavlač a pak, podobně jako většina včerejších návštěvníků, se náhle vznesla a zmizela nám za prežovými střechami. Zůstali jsme sami a čekaly nás další lekce s kočko-knihou Zamolxis.

Pravda, potřebovali jsme dohonit ostatní, alespoň v základech.

Naše učení našťestí pokračovalo tak rychle, jak jsme ani nedoufali.

Večer už jsme si mohli objednat, nebo chcete-li, vyčarovat, vlastní večeři. Nebylo to právě čarování, přinejmenším ne ve smyslu ovládnání nějakých tajemných sil, ukrytých přímo v nás. Spíš se to podobalo dálkovému řízení výkonných robotů, které se o nás staraly. Jakmile jsme se naučili telepatii, nemuseli jsme příkazy vyslovovat a k našemu údivu to bylo docela snadné. Bohužel jsme až při učení pochopili, proč je pro lidi obtížné zůstat na Zemi. Telepatické příkazy tam fungovaly pouze se svolením Zamolxis a ty lidem dovolovaly jen něco. Proto mohla Adélka provádět kousky, nad kterými nám zůstal rozum stát, ale Archiméda i Leonarda da Vinci ponechaly Zamolxisy na holičkách. Zdůvodňovaly to tím, že ani jejich chráněnci nesmí vývoj na Zemi urychlovat více než nepatrně nad přirozenou hranici.

Případalo mi to nespravedlivé, ale i Petra se Zamolxis souhlasila. Dost na tom, že atomové zbraně mají současní barbaři, ti minulí by je třeba používali častěji.

Večer se vrátila Adélka a společně jsme přijali Nerudovo pozvání na příjemný večer v jedné malostranské hospůdce. Neodolali jsme, i když už jsme byli po večeři. Jen Petra celkem zbytečně podotkla, že tam budou beztak samí roboti.

»Dusoi nejsou roboti,« opravila ji Adélka tvrdě. »Jsou přece živí. A Neruda má dusoi ze všech nejlepší.«

»Dusoi jsou roboti, dokonce v tom původním čapkovském smyslu,« oponovala jí Petra. »Čapkovi roboti byli také živí, to jsi asi nečetla.«

Adélka to přiznala, ale slíbila, že si příslušnou knihu přečte, aby mohla spravedlivě posoudit, zda má máma pravdu nebo ne. V každém případě trvala na tom, že s panem Nerudou půjdeme, protože je hrozně zvědavá na hospůdku z jeho doby.

Neruda nás samozřejmě očekával před domem. Podotkl jen, že na Malé Straně je hospod hodně a my určitě nevíme, kterou měl na mysli. Připravené to pro nás je, můžeme směle vyrazit.

»Prosím vás,« podívala se Petra vzhůru, »máte tu všechno krásné, jen obloha se mi zdá příliš jednotvárná. Pořád stejná šedivá deka... Proč jsme na ní ještě ani jednou neviděli zdejší slunce?«

»Mami, já ti to povím potom,« zatahala Petru za rukáv Adélka.

»Jen nech rodiče, ať se ptají, Adélko,« usmál se Neruda. »Kdo se neptá, nic se nedozví. Upřímně řečeno, vidět zdejší slunce bych vám ani nepřál. Znáte úsloví **Vidět Neapol a zemřít?** To by totiž mohlo platit o zdejším slunci. Oči byste na něm mohli nechat, bohužel doslova. Nestačili byste ani mrknout a byli byste slepí!«

»To je tak nepříjemné?« sondovala opatrně Petra.

»Nepříjemné?« usmál se Neruda. »To je slabé slovo! Abyste věděli, slunce světa Zuazru je všude kolem nás. Nacházíme se přímo v něm.«

»To snad ne!« vyjekla Petra.

»To už je úděl slunci této třídy,« nehnul brvou Neruda. »Na konci svého života se začnou roztahovat a pohltní všechny své světy. Někdy vybuchnou naráz, jiná slunce se rozpínají pomalu, ale všechny nakonec své světy pohltní. Zuazru měl na rozdíl od jiných světů štěstí, že na svém povrchu dal vzniknout inteligenci. Ta se už před dávnými tisíciletími postarala, aby její svět v plamenech slunce nezahynul. Obalila jej pevnou ochrannou slupkou, na níž je zevnitř vytvořena zdejší umělá obloha, tak jako se zdánlivě do nekonečna prostírají naše dílce *ybipy*.«

»Z čeho je ta slupka?« zajímalo mě ihned.

»Ze hmoty není,« ujistil nás Neruda vyhýbavě. »Nezabývám se těmi obory, vysvětlit vám to nedokážu. Má to cosi společného s magnety. Ty se přece také dokáží přitahovat i odpuzovat.«

»Kdyby tě to zajímalo blíž, tati, pan Descartes ti to rád vysvětlí, je to jeho obor,« řekla Adélka rychle - hleďme, ona o tom už věděla! »Kde je ta hospůdka?«

Takhle okatě převádět hovor na jiné téma se mi nelíbilo.

»Hospůdka nám neuteče,« mávl jsem rukou. »Jestli to dobře chápu, kdyby magnetismus té slupky vysadil, stačil by okamžik, abychom se všichni vypařili žářem, ne?«

»Jistě,« přikývl s úsměvem Neruda. »Ale nemusíte se toho obávat, ten stav trvá déle než si myslíte, už skoro šedesát tisíc let! Zatím se nic nestalo a ještě dlouho nestane.«

»Tak dlouho?« nechtěl jsem tomu uvěřit. »Celou tu dobu tenhle svět plave pod povrchem svého slunce?«

»Zhruba tak,« ujistil mě Neruda. »Vědomosti mám v tomto oboru jen obecné, ale opravdu se nemusíte ničeho obávat. Trochu nepřesně jste vystihl to plavání, Zuazru neplave, ale spořádaně obíhá kolem společného těžiště se svým sluncem. Sluneční povětří je nesmírně žhavé a sálající, ale příliš řídké, než aby pohyb světa naráz zabrzdilo. Časem ovšem i tento svět klesne hlouběji a narazí na pevnější vrstvy slunce, což povede k jeho roztržení a zkáze, ale to nebezpečí ještě dobrých sto tisíc let nehrozí. Nezabývejte se tím, nestojí to za obavy.«

»Skoro by bylo lépe o tom nevědět,« zabrblal jsem.

Mezitím jsme zastavili před typickou malostranskou hospůdkou. Neruda nás zavedl dovnitř a rozsadil u jednoho bytelného dřevěného stolu. Hned se k nám přitočila různolící číšnice a zdvořile až uctivě nám dala jídelní lístek. Hospoda byla plná Nerudových lidiček, od vážných úřednických typů po bezdomovce, ale všichni se nenuceně bavili, nikdo nezůstával stranou. Na nás se dívali se zájmem, ale když si nás omrkli, vrátili se ke své zábavě. Tušil jsem, že nikdo z nich není člověk, ale vypadali opravdu přesvědčivě.

Vybrali jsme si rychle jídlo a číšnice, jistě také umělá, odkvačila do kuchyně. Postarší číšník nám donesl pivo a bez ptaní postavil holbu před každého z nás, dokonce i před Adélku.

»Adélka by měla pít limonádu,« zarazila se Petra. »Uznáváme, že je intelektem na výši, ale je to ještě dítě. Mohlo by jí to uškodit.«

»Jen ji nechte, ať ochutná, co na Zemi nesměla,« s úsměvem se jí zastal Neruda. »Zdejší jídla ani nápoje nemohou v nejmenším uškodit dítěti ani starci.«

»Ale alkohol dětem škodí...« začala Petra...

»Ani kořalka by jí neuškodila,« usmíval se Neruda. »My přitom zůstáváme u našeho dobrého, českého pivíčka, to jí neuškodí...«

»Faust mi dal včera ochutnat slivovici,« podřekla se Adélka. »Prý je slivovice na Čechách to nejlepší, protože je z Moravy.«

»Snad jsi ji nepila?« podívala se na ni přísně a pohoršeně Petra.

»Krásně jsem byla opilá, mami!« přiznala bez mrknutí oka nadšeně Adélka. »Já se motala...!

Faust se mi smál, že jsem si ještě nezvykla.«

»A ty si myslíš, že tě za ním příště pustíme?« vybuchla Petra.

»Nic jiného vám nezbude,« pokrčila rameny Adélka. »Tady jsem svéprávná já a vy se budete muset ještě hodně učit, než budete samostatní. S alkoholem je to tady jiné než na Zemi. Neškodí dětem ani starcům, jak Honza správně podotkl. Asi ještě nevíte, že tady máme podstatně odolnější organizmy než na Zemi. Za druhé, každý se může zpít do nemoty, ale stačí si pomyslet, že chceš vystřízlivět a hned se tak stane. Už jsem si to vyzkoušela.«

Snažila se o chlácholivý, věcný tón, ale na Petru to neúčinkovalo.

»Za třetí, nesluší se, aby malé holčičky pily pivo jako staří pivaři,« jemně jí sebrala holbu z ruky. »Na to máš času dost. Co by ti na to řekla Zamolxis?«

»Nic,« odsekla Adélka. »Už mě přece nehlídá. Mami, pochop, tady se mi nemůže nic stát a vám samozřejmě taky ne. Na Zemi platilo, že děti potřebují růst bez škodlivin, jako je alkohol a cigarety, ale tady je to - prostě jiné.«

»Beru to na vědomí,« přikývla Petra, »ale přede mnou to pít nebudeš a na cigarety taky rychle zapomeneš, zapiš si to za uši. Já si to prostě nepřěji.«

»No dobře, když to stavíš takhle,« ustoupila Adélka. »Když se to vezme nestranně, pivo mi ani moc nechutná a slivovici si můžu poručit i doma.«

»Panebože, to snad není pravda!« lomila Petra rukama.

Přiznám se, nebyl jsem si v té chvíli jistý ničím, jen jsem na dcerku udiveně zíral. Byly jí pořád jen čtyři roky a ačkoliv mluvila na tak malou holčičku nezvykle rozumně, byla to pořád naše malá Adélka. Inteligence neinteligence, ještě nedávno chodila se stejně starými kamarády do školky a na píseček!

»To jsme se dočkali věci!« vzdychl jsem si souhlasně s Petrou.

»A ještě se dočkáte!« věštila Adélka. »A určitě pochopíte, že to nejsou změny k horšímu.«

Naštěstí nám číšnice přinesla objednané jídlo. Mohli jsme si je poručit přímo na stůl sami, ale proto jsme přece nešli do hospody. Šli jsme sem kvůli zdejšímu rituálům a celkové atmosféře, jistě se i pobavit, takže bylo lépe ponechat věcem volný průběh a nic nenarušovat.

Svíčková, kterou jsem si objednal já, byla opravdu vynikající. Petra si z jídelního lístku vybrala pečenou kachnu a očividně si na ní také pochutnávala, stejně jako Neruda na kuřeti se zlatavou kůžičkou, doplněném brambory. Adélka si poručila paprikovaný maďarský guláš a teď byla očividně překvapená jeho pálivou chutí.

»Mami, tohle se bez piva vážně nedá jíst,« nevydržela po chvíli. »Přitom zdejší pivo vůbec není škodlivé!«

»Limonáda by ti nestačila?« napomenula ji Petra.

»Nemohli byste dcerce pro jednu povolit výjimku?« zastal se jí Neruda. »Musím s ní souhlasit, guláš chce pivo, zvláště tak ostrý!«

»Neměla si ho dávat,« trvala na odporu Petra.

»No dobře,« ustoupila Adélka. »Ale skočím si pro tu limču sama, oni jistě nečekali, že si budeme tak vymýšlet.«

Zvedla se od jídla a odběhla k výčepu. Proplétala se davem, jako by se tu pohybovala denně a zmizela nám mezi zdejšími lidmi, co vlastně lidmi nikdy nebyli. Brzy se vrátila s velikou sklenicí červené limonády. Postavila si ji před sebe a s touto posilou pokračovala ve svém zápase s pálivým gulášem.

Podívali jsme se s Petrou na sebe. Nemusel jsem ani hádat, nač myslí, dalo se to přečíst z jejího obličej. Ani mně se příliš nelíbilo, jak rychle naše dcerka vplula do zdejšího odlišného

světa, ale nechtěl jsem kazit náladu u stolu ani okolo. Raději jsem rychle dojedl a odložil příbor.

»V poslední době je každá generace rychlejší a rychlejší,« posteskl si Neruda nad kuřetem. »Čím jsou lidé modernější, tím méně se umí radovat. To nemíním proti vám, chraň Bůh! Naštěstí si tady každý rychle zvykne a naučí se vážit si všeho, co jsme my uměli už na Zemi.«

»Jak to myslíte?« zeptala se ho trochu upjatě Petra.

»My jsme uměli vychutnávat život,« pokračoval Neruda s kuřecím křidélkem v ruce. »Ale ani v našem věku ne všichni. Spousta lidí se hnala za mamonem, postavením, poctami a tituly. Poslední zprávy ze Země jsou ale stále horší, dnes už se přirozeně nechovají ani přírodní národové, ač by to měli mít za samozřejmé. Ledničky v domech Křováků, televizory v chatách jihoamerických lovců lebek, kam ten náš starý dobrý svět spěje!«

»Myslíte, že se lovcům lebek dříve žilo lépe?« pochyboval jsem.

»Lépe? To asi ne, ale přirozeněji,« upřesnil Neruda. »Nemusíme je litovat, že neshánějí hlavy svých nepřátel, aby je podrobovali procedurám zmenšování na velikost jablka, ale co dostali místo toho? Seriály o cizích milionářích, které chápat nemohou? Či snad ukázky, jak se s gusem zabíjejí ti, co jim samotným zabíjení zakazují?«

»Taky si nemyslím, že je všechno v pořádku,« přikývla Petra, ale pak pokračovala jinak: »Nemyslím si ale, že svět je horší. Televizory jsou pozlátko, třešnička na dortu, důležitější je, že lidé mají lepší lékařskou péči a neumírá jim většina dětí, jako donedávna.«

»Tím víc umírají až na prahu dospělosti,« mračil se Neruda. »Lékaři děti zachraňují, aby nakonec zemřely hladem. Případně aby je zabil některý z moderních vynálezů.«

»Kdo nemá na jídlo, obvykle nemá ani na televizor,« podotkla Petra. »Chcete-li tvrdit, že to není spravedlivé, souhlasím, není. Ale je to lepší než dřív. Pomalu, ale jistě.«

»Zamolxisy nám tvrdí něco jiného,« nedal se Neruda.

»Zamolxisy to tak vidí,« pokoušela se Petra vyjádřit, co jsme cítili všichni, ale nikdo z nás to ještě neřekl nahlas. »Jsou v našem světě proto, aby sledovaly kdejakou lidskou nepravost. Toho hezkého si nevšímají. Možná na tom hezkém není co zlepšovat, kdežto všechno ošklivé by se dalo postupně odstranit.«

»Zamolxisy proti nepravostem skoro nic nedělají,« podotkl jsem tiše. »Výjimky dělají jen na ochranu opatrovaných dětí, které si samy vybraly. Chápu to asi jako svou povinnost, ale k ostatním lidem i k jejich dětem se chovají netečně, skoro jako roboti bez Asimovova Prvního zákona robotiky,« přidal jsem.

»Co je to za zákon?« nedošlo Nerudovi.

Musel jsem mu vysvětlit Asimovovy Tři zákony robotiky, z nichž první robotům přikazuje nedopustit, aby se člověku ublížilo.

»A chovají se pozemští robotové podle těch zákonů?« chtěl vědět.

»Většinou ne,« přiznal jsem. »Asimov to vymyslel jako pohádku, vizi budoucnosti. Tak by se roboti chovat měli, někteří se tak už možná chovají, ale většina není schopná rozeznat člověka a poznat, zda mu nehrozí škoda, natož aby se snažila ji odvrátit. Proto je riskantní pohybovat se v blízkosti pracujících průmyslových robotů. Nemají na člověka cit a mohou mu ublížit. Proto bývají robotizovaná pracoviště často bez lidí. Navíc většina robotů lidem vysloveně škodí.«

»Kteří?« nesouhlasila Petra. »Můžeš uvést aspoň jeden případ?«

»Všichni armádní roboti,« odrazil jsem ji. »Mezi roboty patří i samonaváděcí hlavice torpéd a raket, takzvané inteligentní bomby, roboti pro řízení dělostřelecké palby a pro ochranu důležitých vojenských objektů před nepřátelským útokem. Vůbec se nerozpakují střílet na člověka, zkrátka jsou vymyšleny k zabíjení.«

»To je ale dost smutné, nemyslíte?« usmál se trpce Neruda. »Moji *dusoi* jsou z toho pohledu dokonalejší. Žádný z nich vám neublíží a neublíží si ani navzájem.«

»Vás, jako jejich tvůrce, zřejmě nenapadlo stvořit úmyslné zabijáky,« připustil jsem.

»A lidi na Zemi to napadlo...« povzdychl si Neruda.

»Asimovovy zákony ale nedodrží ani Zamolxisy,« pokračoval jsem. »Asimovovy zákony jdou ještě dál. Jeho roboti nejen nesmí lidem ubližovat, ale nesmí ani dopustit, aby lidem vznikla jejich nečinností škoda. Mají lidi sami aktivně chránit.«

»A chovají se tak aspoň někteří?« zajímalo Neruda.

»Zatím ne,« připustil jsem. »Potíž je, že roboti nerozeznají člověka, natož aby včas rozpoznali hrozící nebezpečí. Nejsme tak daleko. Ale Zamolxisy člověka znají, rozpoznají i hrozící nebezpečí a přece zůstanou ledově klidné, když se lidem v jejich okolí děje škoda.«

»Nebudou přece zasahovat proti jiným lidem, kteří tu škodu sami úmyslně působí,« zastal se našich šestinohých koček Neruda.

»Zamolxisy nepomáhají ani u přírodních katastrof,« dodal jsem.

»Nejspíš ony zákony robotiky neuznávají,« přikývl Neruda. »Bude to tím, že je vytvořili Zuazru a ti se lidem vůbec nepodobají. Proč by měly pomáhat lidem?«

»To je asi pravda, ale, ony námi pohrdají. A bez ohledu na to, že mají v mnoha případech pravdu, mě to na nich mrzí.«

»Tak to snad nebude,« zavrtěl hlavou Neruda. »Na Zuazru se k nám Zamolxisy chovají jinak než na Zemi.«

»Myslíš?« pokoušel jsem se ho zviklat. »Uvědom si, že tu jsou jen ti z lidí, které chránily už na Zemi. Nikdo jiný se sem přece nedostane.«

»Možná máš pravdu,« přemýšlel nahlas Neruda. »Ale to my tady nevyřešíme. Na Zemi už nemáme žádný vliv.«

»Snad by to stálo aspoň za pokus,« nadhodil jsem. »Což takhle přesvědčit Zuazru, aby na Zemi změnili program činnosti Zamolxisům...«

»To není možné,« oťásl se Neruda. »Nejprve bys musel Zuazru přesvědčit, aby se námi vůbec zabývali. Oni s námi mluví tak výjimečně, že to nestojí za řeč. Za poslední dvě tisíciletí se nikomu z nás nepodařilo navázat s nimi přímý kontakt, ačkoliv jsme už něco v tomto směru dělali. Marně.«

»To je tak obtížné někoho z nich navštívit?« podivil jsem se.

»Je,« přiznal Neruda. »Tady totiž platí přísná nedotknutelnost soukromí. Nikdo už více než pět set let nenavštívil Quetzalcoatla prostě proto, že si to on sám nepřeje. A to je člověk ze Země jako my. Vyušovat Zuazru je ještě horší, neboť lidské pojetí zdvořilosti neznají. Nám nezbyvá než to pochopit a přijmout, jiné cesty není.«

»Dva tisíce let že si vás ani nevšimli?« nechtěla uvěřit Petra.

»Možná ještě déle,« přiznal Neruda. »Z nás Čechů je nikdy a nikdo neviděl jinak než na obrázcích. Ale dá se to pochopit. Pro Zuazru jsme tady příliš krátce. Každý z nich žije déle než šedesát tisíc let, co je proti tomu dva tisíce našich? Kdyby se jepice snažily navázat kontakty s lidmi a nejbližší člověk jim odpověděl, teď mám neodkladnou práci, přijďte za týden, byly by na tom stejně. Z hlediska jepic je to nemístná křivda a přehlížení, z hlediska zaneprázdněného člověka pochopitelná reakce. Nevíme-li, čím jsou zaneprázdnění, nesudme je.«

»My snad nejsme jepice,« urazila se Petra.

»Z jejich hlediska jsme,« pokrčil rameny Neruda. »My, co žijeme tady, máme času dost, tady se neumírá. Ale lidé na Zemi? Jen málokdo žije déle než století. Lidstvo jako celek je pro Zuazru jedna zaostalá, vyvíjející se kosmická civilizace. Buďme rádi, že se s námi zabývají aspoň takhle.«

»Moc nám to ale nelichotí,« odušila kysele Petra.

»Dobrá, představte si to jinak,« řekl Neruda. »Jak byste se tvářili, kdybyste měli veškerou pozornost a péči naší lidské civilizace věnovat, dejme tomu mraveništi?«

»My nejsme mravenci,« řekla Petra.

»Z jejich pohledu nemusíme být o moc víc, kdoví?« pokrčil rameny Neruda.

»To není zrovna povzbuzující,« mračila se Petra.

»Jak se to vezme,« uklidňoval ji Neruda. »Každý z nás, kdo jsme tady, jsme se pokoušeli se Zuazru navázat kontakt, ale zdařilo se to jen těm prvním. Zkuste si o nich pohovořit se starým Upašamatim, je tu už od dob starých Sumerů, viděl Zuazru na vlastní oči a rozmlouval s nimi. Upašamati není nemluva ani morous jako Quetzalcoatl. Až za ním půjdete, a jako nový přírůstek byste ho návštěvou zajisté poctit měli, vaši zvědavost uspokojí. Byl jsem za ním také a stvrzuji, že je velice milý. Musíte se ale naučit řeč Zuazru, Upašamati samozřejmě neumí česky a pochybuji, že ovládáte jeho mateřštinu starosumerštinu. Řeč Zuazru je tady tím, čím na Zemi bývala latina, dnes angličtina a mezi židy celého světa hebrejštinu. Vaši zvědavost chápu. Není tomu tak dávno, co jsem toužil spatřit bytosti lidem nepodobné, ale mé snahy byly tak dlouho marné, až jsem si zvykl.«

»Víte, pořád mi ještě není jasný smysl celé této kolonie,« zamyslel jsem se. »Jsme tu hosté a nemáme možnost vidět hostitele. Učí nás různé vědomosti, které nikdy na Zemi nepoužijeme. Není to trochu divné?«

»Pravda, nevíme vlastně, jaké úmysly k nám Zuazru mají,« přiznal Neruda. »Nám starším to už ani nepřijde podivné. Nechme to na později, tady to nemáme naději vyřešit. Na Zemi jsme také nevěděli, jaké jsou záměry Boží a přece obrovské zástupy věřily, že jen dobré.«

Dal nám tím najevo, že bychom měli změnit téma hovoru. Chvilí jsme se bavili o Praze. Neruda neměl o Praze znalosti příliš staré, neboť docela nedávno před námi podobně vyzpovídal jinou takovou návštěvu Františka. Mohli jsme mu dodat nejnovější události, ale těch tolik nebylo.

Neruda se rozpovídal a Petra s ním začala flirtovat, samozřejmě jen *jako*. Ukázalo se, že je to příjemný společník. Petra mu zadeklamovala jeho vlastní básně a tím si ho úplně koupila.

»Věděli jste už při psaní Písní kosmických o Zuazru?« ptala se ho.

»Zajisté! A trnul jsem, zda mi to u Zamolxis projde, ale nevyzradil jsem lidem nic nového, to už přece o hvězdách věděli.«

»*.ty maličké z jaderného jsou fládru, ale ty velké a poslušné, jen z plynových jsou hadrů...*« zarecitovala pohotově Petra. »Měl jste tím na mysli zdejší slunce? Nebyla to narážka na to, že je svět Zuazru ponořen do svého slunce?«

»Náhodou ne, ačkoliv už jsem o zvláštnosti zdejšího světa věděl,« usmál se. »Ta báseň měla být opravdu jen povzbuzením pro malověrné Čechy, alegorie s hvězdami se k tomu skvěle hodila, ale nic víc. Neměl jsem na Zemi ambic hvězdářských.«

»Psal jste hodně o nás a pro nás,« přiznala mu Petra kompliment. »Proč? Musel jste přece vědět, že se nakonec přestěhujete sem a už se tam nikdy nevrátíte.«

»V tom bude asi potíže,« zachmuřil se Neruda. »Všichni jsme odcházeli ze Země s blahým vědomím, že se můžeme vrátit v podstatě kdykoliv, že náš pobyt na Zuazru má být jen jakousi odbornou přípravou a že pak budeme své vlasti i lidem prospěšnější než dosud. Až tady jsme se dozvěděli druhou půlku pravdy. Pokud se rozhodneme vrátit dříve než v pravý čas, staneme se zase obyčejnými lidmi bez možnosti našemu světu a lidem účinně pomáhat a o všechno přijdeme. Proto tady dál trpělivě čekáme ve víře, že jednou přece nastane den, kdy se vrátíme domů už ne jako vyhnanci, ale se všemi možnostmi a vlastnostmi zde dosaženými.«

»Čarování přece nevychází z naší lidské podstaty,« vrtěl jsem hlavou. »K tomu nám chybí

prostředky, které teprve naše přání plní.«

»Když to víte, víte jistě, že je na Zemi všechno přichystáno, jen tam ve využívání kouzel brání Zamolxisy s odůvodněním, že nenastal čas. Uvědomte si ale, jak hodně si to my lidé sami oddalujeme. Hirošima a Nagasaki neuvrhly svět zpátky o pár let, ale hned o celé tisíce. Krvavé světové války posledního století, desítky milionů mrtvých a neustále se na Zemi odehrávající válečné hrůzy náš návrat před našimi bezmocnými zraky tady na Zuazru jen oddalují, ač si jej jistě všichni snažně přejeme. V našem století byly války, ale byly i dlouhé roky míru. Současná doba je válkami plná tak, že opravdu celosvětový mír nemívá nikdy ani rok trvání. Nedivme se tedy Zamolxis, že to tak přísně posuzují.«

»Z toho pohledu máte asi pravdu,« přiznala Petra. »Je to smutné, ale je tomu tak. My lidé jsme se moc nepovedli, jak nám řekla Zamolxis hned na začátku.«

»Nebral bych si to tak těžce,« utěšoval ji Neruda. »Pravda, František měl také obavy z třetí světové války v jednom století, války, která by mohla smést s povrchu světa lidstvo jako takové, ale lidé si nakonec uchovali rozum a ty nejhorší jaderné zbraně na sebe hromadně nepoužili. Není to sice můj obor, ale Franta se v tom vyzná a já mu docela věřím.«

Mezitím se setmělo a hospodská zažehla petrolejové lampy. Byly tu jistě jen pro okrasu a navození dojmu staré české hospody; v domě, kde jsme bydleli, svítilo na přání docela jasné světlo. K Nerudově hospodě ale petrolejové lampy patřily, stejně jako plynové venku na ulici, které už jistě také svítily.

»A vy sám, čím se tu zabýváte?« obrátila se na něho Petra.

»Studiuji duši,« usmál se, ale pokračoval vážně. »Začal jsem s tím již na Zemi, Zamolxis mi ten obor spolu mnoha jinými nabídla a já zvolil jsem si již tam. Na Zemi jsem studoval duše lidské, tady jsem k nim přibral duše jiných bytostí, které tu také sídlí. Mohl bych vám je někdy ukázat a jistě tak učiním, ale sem do české hospody se opravdu hrubě nehodí. Nechme si je pro jinou příležitost.«

»Tady bydlí takových bytostí více druhů?« vyhrkla Petra.

»V současné době kolem dvou set,« přikývl Neruda. »Jistě se sami s některými seznámíte. Některé druhy jsou nám lidem nakloněné, jiné se od nás odtahují a studie mi neusnadňují. Mám tu nicméně jejich věrné kopie *dusoi*, které by vám alespoň náhled poskytl. Ujišťuji vás, že je od pravých bytostí lidským okem neodlišíte.«

»Studujete snad také duši Zuazru?« nadhodil jsem.

»Ó nikoliv,« povzdychl si Neruda. »Jak říkám, žádného z nich jsem dosud okem nespátřil, natož abych je mohl studovat. Ale v tomto směru bych zajisté jen prázdnou slámu mlátil. Zuazru studovati netřeba, sami se mají po této stránce zajisté pečlivě prozkoumané a další bádání jsou zbytečná, ač by to spíše pro mne samotného velice zajímavé bylo.«

»Nevím, zda mají prozkoumané všechno,« usmál jsem se. »Nepříliš dávno na Zemi někdo navrhoval zrušení patentového úřadu, protože všechno už bylo vynalezeno a objeveno. Dnes to patří k celosvětovému humoru.«

»Na Zemi - jistě,« usmál se Neruda. »Nezapomínejte, že Zuazru jsou před námi alespoň o sto až dvě stě tisíc let napřed. Nikdo z nás neví, kam až jejich vědomosti sahají. Bylo by od nás hrubě opovážlivé snažit se na poli vědy je předhánět a opravovat. Vypadali bychom jako domorodec z ostrovů lidojedů, který by chtěl pozměňovati atomovou elektrárnu posledního typu?«

»I to se na Zemi stává,« podotkl jsem. »Proti atomovým elektrárnám protestují dnes hlavně sedláci. Že jsou nebezpečné a poškodí jim pole.«

»To bývalo za našich časů také,« rozesmál se Neruda. »Tenkrát se stejně tak proti dráze

železné stavěli. Že budou mašiny dobytek zabíjet a čmoudem smradlavým úrodu veskrze zničí. Jak vidím, čeští sedláci se nezměnili ani v nejmenším.«

»Čeští ani ne, nejvíc protestují rakouští,« ujistil jsem ho.

»Ti jsou ze stejného těsta, sedlák je všude na světě zahleděný do své hroudy, běda tomu, kdo mu na ni sáhne, nebo se na ni jen křivě podívá,« pokrčil rameny.

Pravda, nás teď otázka jaderných elektráren nezajímala, ale aspoň jsme se rozveselili. Jak se říká, svět se mění, ale nenápadně.

Náladu nám ještě více pozvedl děda flašinetář, který do hospody zavítal. Dal si pivo a po hlubokém prvním doušku položil holbu na flašinet a zatočil klikou. Typický zvuk flašinetu - a melodie z Prodané nevěsty. Kupodivu to neznělo špatně a všem se rozjasnily obličej. Nám také, proč ne? Večer ubíhal příjemně, ani jsme se nenadáli, byla venku pozdní noc. Pak přišla hospodská a ohlásila všem ctěným hostům, že policejní hodina již nastává, je třeba dopít, zaplatit a odebrat se domů.

Jistě byl nesmysl platit, ale Neruda vytáhl velikou rakouskou bankocetli a se vší vážností za celou společnost zaplatil a právě tak vážně přijal nazpět, jen drobné mince ponechal hostinské jako spropitné, tak jak bylo za jeho časů na Zemi zvykem. Nezkazil to ani teď.

Venku svítily plynové lampy, ale obloha byla černá, bez jediné hvězdičky. Ty tu už nikdy neuvídíme, uvědomil jsem si s trochou smutku. A také podivnou hru mraků bez opakujícího se okamžiku. Není tady svítání, nejsou červánky. To všechno jsme zanechali kdesi daleko, v našem minulém domově, který už - není náš.

Učení - mučení

Zamolxis nás nechala sladce vyspat, ale jakmile jsme se vzbudili a začali snídat, přišla nám nabízet své služby učitelky. Během snídaně do nás začala hustit slovíčka řeči Zuazru, bylo vidět, že se opravdu snaží. Podařilo se jí dostat nás do nálady, kdy jsme to brali s humorem. Jako kdyby tady, kde tisíc let není nic moc, záleželo na vteřinách?

Učili jsme se ale rádi. Bez řeči Zuazru bychom se tu nedomluvili s nikým kromě Nerudy a několika Čechů. Neruda byl ostatně zaměstnán a celé dopoledne se nám ani nesnažil přiblížit. Tušili jsme, že je někde v domě, ale to bylo všechno. Náš klid nic nerušilo. Okna vedla do zahrady, kde se neobjevil ani vrabec. Pochopitelně - kde by se tu nějakí vzali! Ani pouliční hluk se k nám nedostal. Napadlo mě, zda jej nakonec nevytvářejí Nerudovi roboti *dusoi* jen na požádání?

Adélka snídala s námi. Oblékala se sama - kde byly doby, kdy stěží nastavovala ručičky, abychom ji oblékali? Teď to byla rozumná dívka, i když pořád velikosti čtyřletého děcka. Měla na sobě tmavozelenou kombinézu s velkými kapsami, kterou si musela poručit až tady, nikdy jsme jí nic takového nekupovali. Ke snídani si dala mléčné kakao, to měla ráda už na Zemi, koláče musely být makové, ale jedla s chutí stejně jako my dva s Petrou.

»Hezky se tu uče, letím za Faustem,« omluvila se nám, jakmile dopila kakao. Pár koláčů si zabalila do ubrousku a dala do kapsy. Mohla by si je vyčarovat až tam, ale nechtěla nechat tak dobré věci zkazít.

»Neměla bys za tím člověkem chodit,« pokoušela se jí Petra odradit od její ohlášené cesty za Faustem.

Adélka si ale trucovitě postavila hlavu.

»Jednak jsem mu slíbila přijít, za druhé nemáte tušení, jak zajímavé věci řeší a za třetí, kdybych nepřišla, přišel by si Faust pro mě sem.«

»Ať tedy přijde a vysvětlí nám tu včerejší slivovici,« trvala na svém zákazu Petra.

»Kdybyste se radši učili!« usadila nás oba Adélka.

To z nás obou vyrazilo dech. Aby dítě tímto tónem poučovalo rodiče? Obvykle tomu bývá naopak, rodiče takhle kárají nezvedené děti. Adélka ale hbitě využila naší momentální neschopnosti popadnout dech a s krátkým rozběhem vyskočila otevřeným oknem ven. Byl to skok plavmo, jaký by jí záviděl trénovaný sportovec, ale místo aby pokračovala po parabole dolů na kamenný dvorek, kde by se pořádně potloukla, změnila hned za oknem dráhu vzhůru a zmizela nám jako včera. Tak nějak startují letadla na letadlových lodích, napadlo mě.

»Adélko!« vykřikla za ní Petra vyčítavě - ale kde už jí byl konec!

»Nechte ji,« poradila nám suše Zamolxis. »Na Zuazru jí nikde žádné nebezpečí nehrozí.«

»Je to naše dítě,« protestovala Petra, ale marně. Zamolxis pokračovala ve vyučování a na naše nesmělé protesty nedala.

K poledni už jsme mohli konverzovat v řeči Zuazru, jako kdybychom tu žili kdovíjak dlouho. Jestli jsme předtím Zamolxis obdivovali, teď dvojnásobně. Kdoví, co všechno na nás používala. Na Zemi by to lidé považovali za kouzla a čáry, tady jsme neměli čas se něčemu divit. Po obědě, kdy už jsme museli mluvit výhradně řečí Zuazru, protože Zamolxis úmyslně přestala na česká slova reagovat, přešla na fyziku a prokládala ji matematikou. Mohl jsem si nakrátko oddychnout, začátky jsem znal už na Zemi a Petra mě musela nejprve dohonit. Musím ale podotknout, že můj oddechový čas netrval ani dvě hodiny. Náhle jsem pochopil, že nám Zamolxis vykládá něco, co neznám. Matematiku navíc vykládala ve zdejší podobě, se žádným známým matematickým termínem jsem

se nesetkal, stejně jako ve fyzice. Na Zemi jsme si zvykli označovat různé přírodní zákony jmény slavných matematiků a fyziků, tady nic takového neexistovalo. Navíc mě vyváděl z míry zdejší měrný systém. Marně bych v něm hledal důvěrně známé jednotky. Délková jednotka se jmenovala **jior a** metr byl zhruba pět **jiorů**. Proč zrovna taková jednotka, to bylo jasné už z její definice, byla to vlnová délka nejčastějšího prvku vesmíru, mezihvězdného vodíku. Ze školy jsem si pamatoval, že nemá centimetrů dvacet, ale jednadvacet, přepočten jedna ku pěti moc neseděl, ale uznal jsem, že jako délková jednotka bude přirozenější než všechny pozemské vymyšlenosti, ať už metr, palec, loket, sáh nebo míle. Ostatní jednotky byly odvozené obdobně. Čas se neměřil na hodiny, minuty a vteřiny, ale na **gapo**. Trvalo přibližně tři čtvrti vteřiny a bylo odvozené z rychlosti světla. Pro nás měl největší význam den, který trval zhruba sto třicet jeden tisíc **gapo**, naše hodina měla blízko k pěti tisícům **gapo** a vteřina jeden a půl **gapo**. Ostatní měrné jednotky vypadaly ještě krkolomněji, ale Zamolxis nebrala na pozemské zvyklosti ohledy a hustila do nás zdejší vědu bez ohledu na naše přání i nesmělé protesty.

»Mezi sebou si mluvíte česky a pro mě za mě si používejte i tu vaši směšnou vědu, ale tady se chcete něčemu naučit a budete respektovat naše zvyklosti,« ukončila hned v zárodku náš nesmělý pokus o diskusi. »Naše jednotky jsou starší než celá vaše civilizace a jsou přijatelné pro všechny bytosti ve vesmíru. Vaše civilizace na Zemi neměla tak precizní měrnou soustavu nikdy, dodnes máte zbytečně složitý systém měř, který vám samotným brání domluvit se. Část světa měří v milích, část v kilometrech, výšku letadel nad zemí vyjadřujete ve stopách, které jsou možná bližší našim **jior**, ale zdaleka nejsou totéž a vznikly jinak. Nechte vaši předpotopní vědu na Zemi a učte se naši, jinak nic nepochopíte. Přijdou složitější obory, jak byste se v nich vyznali?«

Na Petře jsem viděl, že už toho má po krk, ale ani mně nebylo hej. Počty nám komplikovala šestnáctková číselná soustava, ještě že se na Zemi používá v počítačích, podle Zamolxis to bylo jediné, co mohla naše matematika udělat dobrého a je naše škoda, že jsme v téhle soustavě zůstali jen v počítačovém prostředí.

Samozřejmě jsme oba, já i Petra, pochopili, že pozemskou hrdost musíme nechat na Zemi. Tady se nám nabízela věda, na jakou se naše Země ještě nezmohla. Zamolxis nás tím krmila jako pozemské hospodyně husy šiškami a když viděla, že toho máme dost, přeskočila na jiné téma, ale nezpomalila. Tak intenzivní školu jsme opravdu na Zemi nepoznali. Když jsme se snažili zpomalit, odbyla nás, že zná naše meze a nedopustí, abychom se jí při výuce zhroutili, ostatně, stejně **kapky** dostávala od její pozemské kolegyně na Zemi Adélka a neuškodilo jí to, naopak. Tím nás dostala do obrany a ani mě včas nenapadla odpověď, že Adélce nepřekážely dosavadní znalosti, jako nám.

Při výuce fyziologických schopností pozemských organizmů nám jen tak mezi řečí sdělila, že už nás nebude zatěžovat schopnostmi tvorů, které zatím na Zemi nenávratně zmizely. Ochromování zvířat i lidí působením zvuku na biorytmy, jaké předvedla Adélka na Houžvičkových Šedivácích, používali k lovení mamutů už pradávni šamani. Tehdy prý Zamolxisy dovolovaly chráněným dětem pomáhat svým bližním víc než dnešní. Bohužel pak to umění musely použít i proti lidem. Závistivci jsou odjakživa schopni nejhorších podlostí, i když dostanou po lovu z mamutí kýty podíl víc než spravedlivý. Zamolxisy své chráněné děti vybíraly podle inteligence a ne podle fyzické síly, kterou ale odjakživa lidé obdivovali více než schopnost myslet. Často pak musely své chráněnce bránit před zákeřnými ranami zezadu.

»Fyzická síla neznamenalá naprostou tupost,« neodpustila si Zamolxis stručný nástin pradějin Země. »Jen ti nejhoupější siláci si troufli zahájit roztržku s kmenovým šamanem. Chytřejší si včas uvědomili, že šamana, který snadno zdolá mamuta, silou neporazí. Někteří začali útočit zezadu, ale ti nejchytřejší, nejzávistivější a obvykle nejzbabělejší poštvali různými pomluvami proti svému

úspěšnému šamanovi celý kmen. Obvykle dosáhli toho, že šaman odešel do ústraní, k jinému kmeni, nebo rovnou na Zuazru. Vítězové hlasitě zajásali, z radosti nad svým úspěchem si zakřepčili kolem ohně - a brzy s celým kmenem zahynuli hladu, pokud je na kaši nerozdupal první mamut, kterého zkusili ulovit bez šamanova ochromení. Tak tomu bylo všude a vždycky. Lidé ty chytřejší nesnášeli a obvykle nešetřili silou ani důvtipem, aby vyčínajícího co nejdříve srazili. Samozřejmě až když ho nejprve využili pro sebe. Kmenové války nikdy nevedli šamani, ale ti ostatní, ovšem oheň od šamanů se jim k podpalování pelechů nepřátel hodil.«

»Vy jste nám lidem dali i oheň?« zeptala se Petra opatrně.

»Nebylo třeba, ten se v přírodě občas objeví sám, od blesku nebo od sopky, ale naše děti jej směly využívat více než bylo tenkrát obvyklé. Ovšemže ne k zapalování kožešin, chatrčí a zásob sousedního kmene. Jejich vrcholem byly tenkrát cihlářské pece, keramické hrnce a vaření v nich. Víc jsme jim nedovolily.«

»Proč ne?«

»Nemělo to smysl. Kolik šamanů neuspělo v přesvědčování svých tupějších soukmenovců, že je lépe nechat vlka naživu a využít ho k lovu, než ho prostě sníst? Později se totéž opakovalo u koní a dalších domácích zvířat. Úsilí kmenových šamanů nakonec převážilo, ale trvalo jim to déle, než jsme původně očekávali.«

»Ti kmenoví šamani jsou teď tady?« zajímalo mě.

»Někteří,« odvětila kočko-kniha. »Jsou z vás nejstarší, nejmávanější a nejmávanější.«

»Šamani - nejmávanější?« vyprskla Petra.

»Nezapomeňte, že v dobách, kdy lidé z hladu pojídali i mršiny mamutů, dokázali by jejich šamanové stavět kamenná města. Což jsme jim nedovolili, nikdy nedopadlo dobře nekontrolované přenášení divochů do městského prostředí. Tady na Zuazru se ti nejstarší šamanové věnují po celé věky vědě a vám bude ještě dlouho trvat, než jejich úrovně dosáhnete.«

Petru tím dokonale uzemnila, ale i mně samozřejmě poskytla látku k přemýšlení. Kde jsou ti dávní neolitští šamanové? Proč se nám o nich nikdo nezmínil? Pravda, zatím jsme se setkali jen s nejbližšími krajany Čechy, jejichž působení na Zuazru se měří na pouhá staletí, nejvýš na tisíciletí u Svantovíta a kněžny Libuše. Cítil jsem, že má Zamolxis pravdu. Neměli bychom dychtit setkat se s nimi, dokud jsme podle jejich měřítek malými dětmi. Vždyť tady je to jiné než na Zemi, tříletá Adélka nás peskuje, že se málo učíme - a málo platné, zná toho víc než my. Musíme tedy zatnout zuby a učit se, učit se, učit se, i když něco takového prý kdysi říkal jakýsi Lenin.

Zamolxis to jistě věděla také a po každé zajímavosti na nás spustila kulomet vědeckých znalostí, které potřebujeme, abychom se necítili jako Neandrtálci v moderním městě. Pochopila to i Petra, stejně jako já umlkla a jen zaujatě poslouchala Zamolxisí vědu.

Další známí

Přivítání na Zuazru mi brzy nejvíce ze všeho připomínalo přijímač na vojně. Také tam je nováček po příchodu v jednom kole a nemá čas ani na psaní dopisů. Tady to bylo podobné. Což o to, já jsem na vojně byl, ale občas mi bylo líto Petry, která se s vojnou jaktěživa nesetkala. Pro ni to muselo být ještě krutější.

Museli jsme ale přiznat, jako učitelka byla Zamolxis excelentní. Používala na nás kouzla, ale teď už jsme věděli, že je to psychorezonance, která může podstatně urychlit vnímání a více než dvacetkrát zlepšuje paměť, takže co Zamolxis odpřednáší, nemusí už nikdy opakovat. Faktem je, že nám to šlo čím dál tím lépe. Výchova dítěte prý trvá Zamolxisům na Zemi půl roku až rok, i když si vybírají jen geniální děti.

Občas nám Zamolxis poskytovala i obrázky. Něco jako televize tady nebylo, ale Zamolxis ji dokázala víc než nahradit. Na vytváření obrázků nepotřebovala žádnou obrazovku. Prostě jsme se pohodlně usadili - a najednou jsme měli pocit, že jsme úplně jinde. Procházeli jsme starodávnými pralesy, jako kočka jsme skákali z větve na větev, svezli jsme se i na hřbetě mamuta. Viděli jsme také stavbu Egyptských pyramid a jednou, když byla v dobré náladě, nám Zamolxis ukázala, kde stála před branami Říma Hannibalova armáda.

Takovými obrázky nás ale odměňovala jen málokdy. Tvrdila, že si to moc nezasloužíme. Mě a Petru by mělo blažit, že jsme přivedli na svět Adélku, sami jsme netušili, co v ní bude. Bez ní bychom žili na Zemi. Pravda, nebylo nám tam nejhůř, ale tady to bylo, málo platné, zajímavější.

Občas jsme dostávali volno jako všichni. Dva dny z osmi se na Zuazru neučilo ani nebádalo. Lidé se porůznu scházeli, nebo se věnovali různým zálibám. V těchto chvílích by nám Zamolxis musela poskytovat obrázky podle našeho výběru, ale neměli jsme na ně čas.

Museli jsme vykonat několik povinných návštěv, už ne u Čechů, ale u dalších národů. Když se nás Zamolxis jen jako mimochodem zeptala, který národ bychom chtěli navštívit první, podívali jsme se udiveně na sebe. Měl jsem chuť navštívit Japonce, kdežto Petra, jak už to občas dovedla, měla názor, že je jedno, kam půjdeme - jen ne k Japoncům.

»Co ti na nich vadí?« hučel jsem do ní.

»Co tě na nich přitahuje?« odpálila pohotově.

»Mě na nich láká exotika,« řekl jsem.

»Exotika!« vybuchla Petra smíchem. »Šest tisíc světelných let od domova a jeho láká exotika národa, který na Zemi bydlí kousek od nás!«

»Japonsko je pro nás exotickou zemí i tady,« trval jsem na svém.

»Kdybys chtěl navštívit staré Sumery nebo Egyptany, to by byla exotika,« trumfla mě Petra. »Nebo prašamany od lovců mamutů! Prý tu jsou i jiní mimozemšťané než lidé. Ale Japonci? Jejich tranzistoráků máme u nás v Čechách plné supermarkety!«

»Nezajímá mě přece technická úroveň jejich tranzistoráků,« namítl jsem. »Láká mě na nich něco jiného. Něco, čemu se říká *duše národa*.«

»Můžete jít každý jinam,« pokoušela se nás rozsoudit Zamolxis. »Tady to není neobvyklé, naopak, nezvyklé jsou spíše hromadné výpravy.«

»Přišli jsme spolu a trhat se nebudeme,« otočila okamžitě Petra. »Jdeme k Japoncům.«

»Nebo k Sumerům,« rozhodl jsem se slevit i já.

Petra má pravdu, raději se budeme držet pohromadě, pomyslel jsem si pro sebe a byl jsem rád, že držíme spolu.

Zamolxis na to neřekla nic, ale naučila nás používat **báhjo**, navigační šestý smysl, který nás k Sumerům bezpečně dovede. Byla to jednoduchá, ale příjemná a užitečná pomůcka. Jen nevím, k čemu pozemskému bych ji přirovnal. Nejbliže byl kompas, neboť se to projevovalo jako strelka, přesněji vektor v hlavě, ukazující směr i vzdálenost. Kompas ukazuje vždycky k severu a člověk musí znát odchylku, kterou se musí dát. Buzola to pouze převádí na pohodlnější azimut. **Báhjo** ukazovalo vždy přímo k cíli a navíc uvnitř hlavy, takže to byl nejpohodlnější navigační prostředek, jaký jsem kdy poznal. Co když mají něco takového na Zemi tažní ptáci? Ale ne, tak dokonalé to mít nemohou.

Létat jsme už uměli, takže jsme na nic nečekali. Vzletěli jsme a drželi se za ruce, ale po chvíli jsme se pustili a začali kolem sebe kroužit; přitom jsme stále mířili k Sumerům. Petruš na mě dělala opičky a já na ni podnikal nálety jako stíhačka, převraceli jsme se ve vzduchu a metalí kotrmelce, zkrátka jsme dováděli jako kdysi na koštěti Adélka. Opravdu to bylo báječné. Cítili jsme se svěže a nadšeně. Podle mého odhadu jsme letěli rychlostí tři sta kilometrů v hodině, ale protivítr jsme vnímali jen jako při jízdě na kole. To byla ovšem vlastnost toho způsobu létání.

Letěli jsme přitom nad různými **ybipy**, pod námi se střídaly různé krajiny světa, ale občas i místa, která nám do pozemských krajin nějak nezapadala. Byly tu oblasti fialového moře, plání plných karmínové trávy, kovově modré velehory. Letěli jsme dál, nikde jsme se nezastavovali. Pouště střídaly moře a hory, ale vždycky když jsme se jim přiblížili na dosah, obvykle se skokem změnilo do něčeho jiného. Každý **ybip** měl svůj jedinečný kolorit, každý budil dojem celého světa, ačkoliv měly ve skutečnosti rozměry jen něco málo přes kilometr.

Blížili jsme se k cíli. Šestý smysl nám tvrdil, že nám chybí sotva osm **ybipů**, což bylo při naší rychlosti na dosah. Naznačil jsem Petře, že bychom se měli ještě domluvit, například jak požádáme o povolení přistát a o čem s nimi budeme mluvit. Pochopila mě a přilétla ke mně, abychom se mohli vzít za ruce. Vítr v uších nám zatím překážel, ani telepatii jsme to šumění nepřekonali, museli jsme na sebe křičet jako při jízdě na motocyklu - i když bez vrčení motoru.

»Co chceš ještě vymyslet?« volala na mě Petra. »Jdeme prostě na zdvořilostní návštěvu, to je tady normální.«

»Ale proč právě k nim?« namítal jsem.

»Protože mě to napadlo,« opáčila. »Jsou pro nás zajímaví, takže proto.«

»Aby se neurazili!« staral jsem se.

»To je naše riziko,« přikývla, »Ale co se stane? Když nás odmítnou, omluvíme se za vlezlost a poletíme jinam. Třeba k Japoncům, jak jsi chtěl ty. To se nám může stát kdekoli, ale o co jde? O nic! Někde nakonec zakotvíme a bude to, neboj se.«

Nezbylo mi než to spolknout jako realitu a letět dál.

Nezdálo se ale, že budeme neúspěšní. **Báhjo** nám oznámilo, že jsme u cíle. Vektorová šipka v hlavě při přeletu jedné hranice zmizela. Museli jsme určit, kam dál, ke kterému konkrétnímu Sumerovi, ale tady už jsme byli u cíle, proto jsme přestali dostávat další informace.

Pod námi byla utěšená krajina, plná osamělých lesíků a políček, kde se hemžili umělí lidé **dusoi**. Zděšením před námi padali na zem a zakrývali si hlavy. Così křičeli, ale nerozuměli jsme jim ani slova, pro nás to byla stejná hatmatilka jako arabština.

Před námi se rozkládala větší stavba, venkovský palác, dalo by se říci. Nad jeho nádvořím jsme se ve vzduchu zastavili a rozhlíželi se, koho požádat o přijetí. Nikoho jsme ale neviděli, jen **dusoi**, kteří se nám klaněli jako bohům.

»Nestrašte mi otroky a pojdte ke mně, jdete-li za mnou!« ozval se nám oběma v hlavách telepatický hlas. Rozuměli jsme mu, používal jazyk Zuazru, který ovládal stejně jako my.

Na nádvoří - či spíš do atria stavby - vyšel muž poměrně mladého zevnějšku. Jako jediný před námi nepadal do prachu, takže to byl nejspíš sám pán tohoto *ybipu*.

»Smíme vás navštívit?« zeptala se ho také telepaticky Petra, ale nesměrovala svůj dotaz jen na něho, takže jsem ji vnímal. Nechal jsem ji raději vyjednávat.

»Host v mém domě není mým nepřitelem,« uklonil se nám poněkud obřadně a pokynul nám přistát před ním.

Splnili jsme jeho pokyn a postavili se oběma nohama na zem dva metry před něho. Petra se samozřejmě chtěla ujmout vyjednávání, ale předešel ji.

»Vy jste Američané?« zeptal se nás.

»Ne, Češi,« odpověděla Petra. »Proč si to myslíte?«

»Naposledy za mnou byla celá horda Američanů a také za ně mluvila žena,« odušil. »To za našich časů nebyvalo. Ale koneckonců, proč ne? Královny jsme měli také a nevládly špatně. Češi? Kněžna Libuše, král Václav, Karel Čtvrtý, Jan Hus, Jan Žižka, císař Rudolf, tři sta let Temna a pak znovuvzkříšení, nedávno okupace Sověty, teď víceméně samostatní. Je tomu tak?«

Jeho znalosti dějin Čech v kostce nám trochu vyrazily dech.

»Je tomu tak,« přikývla Petra. »Udivujete nás, ale...«

»...odkud to všechno vím, což?« usmál se. »Až tady budete žít čtyři tisíce let a budete-li mít zájem, také se o kdejakém národě Země dozvíte všechno. Já jsem zájem měl. Než pojedete dál do mého domu, jak se na hosty sluší, nebudeme přece stát tady. Mohu vám nabídnout něco, nač jste zvyklí, nebo se podřídíte zvyklostem našeho rodu? Podotýkám, že znám obstojně obojí. Mohu vám nabídnout černou kávu, stejně jako nápoje z naší kuchyně, či vás pozvat na pečeného berana, kdyby se vám zachtělo.«

»Dáme se pozvat podle vašich zvyků,« řekla Petra. »Neznáme zatím o Zuazru mnoho a tím méně o vašich zvycích, jsme tu teprve krátce.«

»Aha, vy jste ten nový český trojlístek, že?« pochopil. »Vaše dcerka začala spolupracovat s doktorem Faustem, proto jste přiletěli jen dva...«

»Udivujete nás čím dál víc,« řekl jsem, aby nemluvila jen Petra.

»Proč?« usmál se. »Že mám slušné informace o dějinách Čechů i o vás? Nedivte se, zajímá mě všechno, co se na Zemi děje právě dnes. Jmenujete se Adélka, Petra a Lukáš Mikešovi a můžete mě oslovovat jménem Upašamati. Ale pojedte dál, neostýchejte se. Nebudete přece pokorně žádat o mé svolení jako otroci.«

»Máte tu ještě otroky?« trochu se zaškaredila Petra.

»Mám,« přikývl vážně. »Vám se to slovo nelíbí? Říkejte jim tedy roboti, to je přece vaše české slovo. Je to tak lepší? A přitom je to skoro totéž. Staročeské *robotěz* nebylo daleko od našeho významu slova otrok.«

»Vy znáte i staročeštinu?« vyhrkla Petra.

»Jistěže,« přikývl. »Často navštěvuji vaši kněžnu, občas spolu hovoříme sumersky nebo staročešsky. Proč ne?«

»Myslíte Libuši?« ujistňovala se Petra opatrně.

»Víc kněžen tu přece nemáte,« usmál se. »Libuška je mi docela blízká. Také ona nemůže Zamolxisům odpustit, že její dílo na Zemi dokonale rozmetaly. Asi proto se také scházíme častěji než s jinými.«

»Nevypadala, že by se na Zamolxisy zlobila,« zarazila se Petra.

»Nevypadala,« souhlasil. »Ale určitě nesouhlasila s tím, že jí Zamolxisy znehodnotily na Zemi všechno, co tam udělala. Vy jste si toho nevšimli?«

»Moc ne,« přiznal jsem.

Dovedl nás do velkého sálu se stěnami pokrytými pestrébarevnými kachlemi s obrazy. Něco podobného uvidíte v Britském museu, tam jsou ale sešedlé, otlučené věky a ne tak svěží. Co ale v museu neuvidíte, byly nízké stolečky, obklopené stejně nízkými sedačkami. Na desce stolu byly dřevěné obrázky, intarsie, na sedačkách kožešinové polstrování.

Upašamati nám nejprve předvedl, jak se u nich sedělo. Nebylo to nic nečekaného a brzy jsme u nízkého stolku seděli se zkříženýma nohama všichni tři. Upašamati tleskl a ve chvílce přiběhli čtyři jeho *otroci*, přesněji *duoi*, jaké měl i Neruda. Upašamati je oslovil sumerštinou, nerozuměli jsme mu ani slova, ale otroci hbitě odběhli a zakrátko do místnosti přitlačili kotlík na kolečkách. Na jeho dírkovaném dně řevavělo dřevěné uhlí a nad ním se na rožni otáčel slíbený beran. Odkapávající tuk při dopadu na uhlíky syčel, občas vzplál plamenem a zase uhasl.

»Pečení jsme jedli rukama, ale chcete-li dnešní talíře a příbory...«

Příbory jsme odmítli, nehodily by se sem, jak podotkla Petra.

Otroci před nás postavili misky z černého kamene a doprostřed mísu s vodou. Pak odkrojili veliké porce z pečeně, Upašamati a já jsme dostali celé stehno, Petra přední nohu. Upašamati se s chutí zakousl do masa, ale pozorně nás přitom sledoval.

»Vím to, přesto se zeptám,« začal po chvílce. »Že jste vaši kněžnu Libuši považovali jen za mystickou bytost? Víte už také, proč Zamolxisy zamlžily její památku?«

»Považovali,« souhlasil jsem s plnou pusou. »Ale není nám jasné, proč to Zamolxisy dělaly, leda by Libuše příliš předběhla svou dobu.«

»Nepředběhla,« usmál se smutně Upašamati. »Libuše se velice snažila dát lidem jen to, co by na jejím místě dokázal i průměrně inteligentní člověk bez Zamolxis. Přesto jí to udělaly. Proč? Přemýšlejte o tom, možná na to přijdete, až se tu trochu zabydlíte. Pak přijďte i s Libuší za mnou a pohovoříme si o tom.«

A opět se věnoval beranímu stehnu.

»Tajemněji to naznačit neumíte?« nechápala Petra.

»Já nic nenaznačuji, ani nebudu,« odmítl další vysvětlování Upašamati. »Buď na to přijdete sami, nebo je zbytečné o tom hovořit. Ale určitě jste za mnou nepřišli proto, abychom rozprávěli o trampotách vaší kněžny Libuše, jistěže máte jiný důvod návštěvy a nechtěl bych vám vnucovat něco, co jste slyšet nechtěli. Co vás vedlo k návštěvě mé bezvýznamné osoby? Vždyť mě se vši určitostí neznáte.«

Petra ho tedy ujistila, že jí vlastně jen napadlo navštívit někoho ze Sumerů prostě proto, že jeho jméno několikrát padlo při diskusích s Nerudou. Kromě toho tu jistě žijí dlouho a musí tedy o zdejší svět vědět nejvíce ze všech. Snad kromě šamanů lovců mamutů, ale ti ještě neměli říše a těžko bychom se s nimi domluvili.

»V tom se pořádně mýlíte,« usmál se. »Šamanů tu mnoho není, tehdy Zamolxisy netušily, kam se my, lidé Země, vyvineme. Pobraly nějaké vzorky tehdejší populace a přetáhly je sem. Až tady byly pořádně překvapené, jak lidé na Zemi i bez jejich pomoci pokročili. Jestli jste si chtěli pohovořit s lidmi z opravdu starobylé říše, myslím ze skutečně funkčního státu, měli jste zamířit k Číňanům. Jejich říše byly starší, ač se to dnes nezdá. Tam vznikly první skutečné státy. K nám do Sumeru a Egypta se rozšířily později. Dnes už na Zemi není dost památek na nejstarší časy, ale tady máme spoustu lidí z opravdu nejstarších dob a někteří už tu žijí velmi dlouho.«

»Myslíte si, že se tamti šamani s námi domluví?«

»S těmi nejstaršími je těžké navázat řeč,« přikývl, »ale při dobré vůli je to možné, pak byste se dozvěděli věci! Samozřejmě k nim nemůžete přijít neohlášení jako ke mně. Ti skutečně nejstarší

už nemají na Zemi ani své vzdálené krajany. Jejich příbuzenské vztahy se rozpadly, není po nich ani památky. Archeologové mají jen zlomek pozůstatků ze skutečně civilizovaných států a pokud vím, jejich odhady sahají jen o šest až sedm tisíc let zpátky, přičemž Říše Kwai zanikla právě před těmi sedmi tisíci lety a dnes z ní nezbylo nic, vůbec nic.«

»Vy už snad také nemáte na Zemi krajany?« namítla Petra.

»Ach, vy Češi!« povzdychl si Upašamati. »Jistěže mám, jen se jim už dávno neříká jako za dob, kdy jsme na Zemi lovili gepardy. Říše se mění, sláva střídá pád, dobývání porobu a při těch převratech se národy míchají jako těsto v díži. Pravda, staří Sumerové jako takoví už nejsou, ale jejich potomci žijí na Zemi promíchaní s Egyptany, s lidmi ze severu, něco krve se v nich objevilo z Indie, něco až z Číny... cožpak vy Češi chcete tvrdit, že jste stejným národem jako za Svantovíta? Kdeže! Namíchali se do vás Němci, Hunové, Poláci, máte v sobě tatarskou krev, nemluvte o Židech, přes které jste, ať chcete nebo ne, příbuzní i s námi. Na Zemi odjakživa býval úžasný vír všech etnik a pokud se nějaká část lidstva vlastní vinou nebo vinou přírodních překážek od ostatních izolovala, ustrnula. Nejkriklavější příklad je Čína, pověstná svou Velkou Zdí. Ale nemyslete si, že Zeď je čínský vynález, takových zdí bylo na Zemi mnoho a některé přetrvávají dodnes, i když, pravda, občas některé padnou.«

Souhlasil jsem a Petra též. Pokusili jsme se ale převést hovor na odlišné téma, Upašamati to pochopil a chvíli jsme se bavili o životě starých Sumerů. Museli jsme přiznat, že o nich víme zoufale málo. Naše školní vědomosti byly povrchní, omezené na pár suchých dat o existenci měst, králů a královen, většinou nepřiliš historicky podložených, ale o životě Sumerů jsme toho moc nevěděli. Překvapila nás proto už nezvyklá chuť beraní pečeně, kterou nás Upašamati hostil. Ze zaprášených vykopávek se samozřejmě nikdo nedozví, že Sumerové pečení předem napichovali a provlékali silně kořeněnými provázky a obilnými zrnky. Provázky při jídle odkládali stranou spolu s kostmi, kdežto obilná zrna, nasáklá tukem, jedli spolu s masem. Maso tím získávalo na chuti a obilí vlastně částečně zastupovalo chléb.

Upašamati nám při hostině vykládal o sumerském státním zřízení. Bylo nám mnohem bližší, než jsme čekali. Zákony byly přehlednější a přitom postačující. Soudci starých Sumerů měli větší pravomoci než dnešní a nebyli tak vázání slovíčky, takže Sumerové nepotřebovali advokáty. Spory o zákonnost rozsudků byly řídké a pokud se vyskytly, řešil je soud vyšší, někdy přímo panovník. S pozoruhodným dodatkem: shledal-li vyšší soud pochybení nižšího, nastoupilo okamžitě kárné řízení se soudcem, který zákony porušil. Při neoprávněné stížnosti naopak potrestal vyšší sazbou trestu stěžovatele. Byli jsme z toho s Petrou docela nadšení. Běžná praxe našich dní, kdy soudy bez nejmenšího studu zákony porušují a vyšší soudy, pokud to zjistí, uvedou nanejvýš věci na pravou míru, ale nikoho k odpovědnosti neženou, nechávají je škodit dál, případně dovolují viníkům stálým odvoláváním soudy neúnosně protahovat, u starých Sumerů nemělo místo.

»Tak tomu bylo za mých časů,« povzdychl si Upašamati. »Dokonalá spravedlnost mívá ale i stinné stránky. Pokud ji má každý zajištěnu shora, spoléhá se na ni a nestará se zajišťovat si ji vlastními silami. Většinou není žádoucí, aby lidé sami brali do ruky spravedlnost, ale přece jen jsou situace, kdy pouhé spoléhání na krále není dobré. Sem totiž patří i armády, které mají za úkol zajišťovat právo uvnitř říše tím, že nedovolí jeho porušování zvenčí. Když je říše silná, aby se sousedé neodvážili ji napadat, dostává se její armáda do úpadku. Kdekdo potají i veřejně bručí o tom, jak se mají vojáci dobře a ostatní je zbytečnými daněmi platí. Panovník, který se dá takovými řečmi ovlivnit, armádu postupně omezuje, až si nechá jen ozdobné složky, zvyšující vnější efekt říše. Pravda, někdy to stačí. Okázalé vojenské přehlídky budí zdání skutečné síly, návštěvníci z okolních zemí se vracejí s respektem, což vládce okolních zemí odradí od myšlenek

na loupež. Pokud to ale nestačí, nastane katastrofa. Některý z okolních vládců se pomocí školených špehů přesvědčí o lichosti těch dojmů, sebere vojsko, vycvičí je a udeří. Mnohé ukolébané civilizace už to rozvrátilo. Ještě horší bývá, když se poměry v sousedních zemích změny k horšímu natolik, že se okolní obyvatelé prostě zvednou a převalí k sousedům, kterým se vede lépe. V prvním případě se útočník zmocní sousední říše a připojí ji k vlastní, ale pak se často stará, aby vzkvétala celá říše, včetně poražených. Ve druhém případě zbídačení sousedé strhnou do bídy i dosud vzkvétající poražené. Nastávají hladomory, exodus uprchlíků do všech stran, někdy úplné zničení národů. Často tak končí civilizace, když dosáhly stavu, který se nám může zdát naprosto ideální.«

»Myslíte si, že se to může opakovat i dnes?« zeptala se Petra.

»To chceš asi příliš mnoho,« zarazil jsem ji. »Náš hostitel by musel znát poměry současné Země. A víme přece, jak málo o současné Zemi zdejší lidé vědí.«

»Abyste se nedivili!« usmál se Upašamati. »Zdejší mládež ví o současném světě málo. To je ale chyba. Až se každý trochu zamyslí nad smyslem naší existence tady na Zuazru - a podotýkám, někomu takové zamyšlení trvá i přes tisíc let, jednoho krásného dne vše pochopí a začne se více zajímat o stav naší staré dobré Země. Vás to také čeká, nemyslete si. Teď jste malé děti. Neurázejte se, prosím, ve srovnání s námi stařešiny jste všichni pouhá holátka, která nedávno vypadla z hnízda a učí se poskakovat po vlastních nohou, než je napadne použít křídla. Až pochopíte skutečný smysl naší zdejší existence, přijďte za mnou znovu, pohovoříme si o tom. Zatím se seznamujte se zdejšími poměry, učte se - vědomosti jsou tu hlavním artiklem - ale především si stále pamatujte, že jste se narodili na Zemi a té se věnujte, jakmile o ní získáte potřebné znalosti.«

»Vždyť my přece právě teď víme o Zemi nejvíce,« bránila se Petra.

»To si jenom myslíte,« usmál se chápavě Upašamati. »Máte znalosti na úrovni současných pozemských škol, doplněné o televizní zpravodajství. Kdybyste se začali blížit o poměry na Zemi zajímat, brzy byste zjistili, jak ubohé a povrchní znalosti to jsou. Co třeba víte o Kolumbii, kde se vyrábí ve velkém drogy na farmách koky a máku? Víte, že občas policie zachytí menší nebo větší zásilku, nic víc. Takže víte ještě méně než policie, která se tím přímo na místě zabývá.«

»A vy o tom víte víc?« naježila se Petra.

»Jistě,« přikývl Upašamati. »Máme informace od Zamolxisů, umístěných v jednotlivých vesnicích. Asi vám to ještě neřekli a možná to nevědí ani někteří zdejší, ale Zamolxisů je na Zemi mnohem víc než ty tři, které se starají o své přidělené nadané lidské děti.«

»Nic takového nám nikdo neřekl,« odpověděl jsem trochu zaraženě. »Adélka nám tvrdila, že jsou na Zemi jen tři.«

»Adélka je malé dítě, těm se celá pravda neříká,« ujistil nás suše Upašamati.

»Zamolxisy jsou prý pravdomluvné, to nám tvrdili všichni,« opáčil jsem trochu zaraženě.

»Pravda se neříká ani stařešinům. Nemusíte se každému chlubit, že jste ode mě něco takového slyšeli a už vůbec byste si neměli stěžovat Zamolxisům. Jsou sice svým způsobem pravdomluvné, ale jejich pravda není úplná. A jak si asi domyslíte, částečná pravda může být nepříjemně podobná lži. Když si jednotlivé body *částečné pravdy* ověřujete, jsou vždy pravdivé, ale komu to stačí, celou pravdu nikdy nepozná. Pravdou například je, že se tři Zamolxisy na Zemi věnují lidským dětem. To se dá ověřit. Samy od sebe vám ale neřeknou, kolik dalších na Zemi pracuje. Když na ně udeříte přímo, lhát vám nebudou a k přesnému počtu snadno dojdete - třeba metodou půlení intervalů.«

»Vy ten počet znáte?« požíval jsem se na něho udiveně.

»Zajímalo mě to, ale číslo, které bych vám řekl, nebude aktuální. Poradím vám ale jedno, neptejte se Zamolxisů, dokud vás vyučují. Nemají takové otázky rády. Mohlo by se stát, že vám odpoví a už je nespátříte. Počkejte, až vás nakrmí vědomostmi, jinak si budete od té chvíle připadat

jako eskymák na poušti. Nezapomeňte, že neznáte téměř nic z toho, co zde budete v dalším životě potřebovat. Nechte proto Zamolxisy na pokoji a pokud se chcete něco dozvědět, zastavte se na kus řeči u moudřejších *lidí*.«

Nedošlo mi, zda tím myslel sebe, nebo jiné. Jeho informace měly v sobě cosi podivného. Byla v nich příchuť tajemna a zakázaného ovoce, co já vím. Mrkli jsme s Petrou na sebe a aniž bychom se slovy nebo telepaticky domlouvali, věděli jsme, že toto tajemství zachováme.

Trochu mě zamrzelo, že Zamolxisy nejsou tak čisté, jak se nám na Zemi zdály, ale na druhé straně, ani my dospělí neříkáme dětem pravdu o všem, nač se nás ptají. Odbudeme je čistou lží nebo zjednodušeným vysvětlením. Tady jsme byli nerozumnými dětmi my. Upašamati měl pravdu. Nejprve se musíme dozvědět všechno, co nám Zamolxisy dobrovolně a samy sdělí. Až pak budeme mít informace k vynášení dalších soudů, i kdyby měly být naše soukromé, vnitřní.

Tovaryšské léto

Během návratu domů jsme se s Petruš domluvili o našem dalším společném postupu. Ani jí, ani mně se nezdálo, že bychom se měli smířit s rozchodem, ke kterému nás nabádali. Dohodli jsme se, že se budeme snažit vycházet spolu tak dlouho, jak jen to půjde. Rovněž jsme se rychle shodli na nutnosti udržet tajemství o tom, co nám sdělil Upašamati. Budeme si Zamolxisů více všímat, ale pro tuto chvíli byla k nezaplacení rada neprovokovat je a snažit se dostat z nich maximum informací.

Trochu déle jsme se dohadovali, zda máme do našich pochybností zasvěcovat Adélku. Petra do toho dcerku zatahovat nechtěla s tím, že je ještě malá. Já jsem trval na upřímnosti a na její neobyčejné duševní vyspělosti. Nakonec jsem ustoupil. Petra mě přesvědčila, že na pravdu je dost času a teď bychom mohli Adélce přivolat nějaké trauma.

Do konce našeho volna bylo ještě dost času. U příjemného Upašamati jsme strávili jen jedno odpoledne a dva dny jsme měli ještě před sebou. Petru napadlo navštívit Quetzalcoatla, ačkoliv nás Neruda před návštěvou toho morouse varoval. Nebyl jsem proti, nastavili jsme si tedy *báhjo* na něho a zamířili přímo k němu.

Letěli jsme tam dost dlouho. Krajina, nad kterou nás *báhjo* zavedlo, odpovídala rozervané horské krajině střední Ameriky. Vysoké hory, úzké rokliny a nevelký kamenný hrad. Vypínal se na vysokém ostrohu a jen úzký kamenný most jej spojoval s plošinou, kde končila indiánská kamenná cesta. Jistě to byla kopie některého hradu starých Indiánů. Byly stavěny jako nedobytné a ve své době nedobytné byly, bohužel ne pro děla evropských dobyvatelů.

Ani pro létající lidi by nedobytný nebyl - kdyby nás přímo nad ním neobjala neviditelná peřina odpuzujícího pole *zachebuz*, která nám nedovolovala klesnout na nádvoří. Pohybovali se tam lidé, ale nejspíš to byli *dusoi*, protože na nás, ani na naše volání nereagovali. Volali jsme na ně, aby zavolali svého pána, ale i když se na nás někteří podívali, lhostejně se odvrátili a šli si po své práci. Určitě nám ani nerozuměli. Telepatie také mlčela, nezachytili jsme ani náznak pozvání.

Vydrželi jsme to hodinu, pak druhou. To už svědčilo o tom, že nás Quetzalcoatl ignoruje úmyslně. Spousta *dusoi* vešla do budovy a opět vyšla ven, ale nikdo nás ještě nepřišel přivítat ani odehnat. Upřímně řečeno, ten nezájem byl horší odpovědí než pouhé odmítnutí.

»Je to marné,« ztratila trpělivost Petra. »Nechce nás vidět. Poletíme jinam, nezvaný host je horší než nepřítel.«

»*Něžvannyj gost' chuže tatárina*,« opakoval jsem její slova rusky, ale nebylo co dodat. Teď by bylo nejrozumnější navštívit Japonskou enklávu a hned jsem to Petře navrhl.

Souhlasila trochu kysele, ale velkomyslně podotkla, že už si přišla na své a teď mám nárok splnit si svůj sen pro změnu já. Zamířili jsme kolmo na směr, kterým jsme přilétli a po chvílce jsme před sebou spatřili známou siluetu posvátné Fudžijamy.

Krajina kolem byla pustá, čistě upravená, ale téměř bez lidských obydlí. Japonsko bych si představoval jako moderní zemi, plnou mrakodrapů a ruchu, tady jsme viděli nevelkou vesnici s nízkými dřevěnými domky a s jakýmsi chrámem na úpatí nevysokého kopce. Napadlo mě, že to bude nejspíš obraz pradávného původního Japonska a ne současný stav této země.

Požádali jsme telepaticky o přijetí a jako odpověď získali vektor *báhja*, který nás navedl na náves mezi domky. Než jsme se postavili na nohy, už nás očekávali. Na zápraží domků stály stovky lidí, víc než by se na tak malou vesničku dalo čekat. Nechápal jsem, jak se dokáží do tak malých domečků směstnat.

»Vítejte u nás,« přivítal nás jeden z nich. Nezdálo se mi, že by se něčím lišil od ostatních,

nevypadal ani nejstarší. Oběma se nám jako správným Evropanům zdálo, že jsou všichni Japonci jeden jako druhý. Věděli jsme, že to je chybný dojem, ale zatím jsme mezi nimi žádné rozdíly nepostřehli. Ke všemu byli skoro všichni stejně oblečení, všichni v tradičním japonském oděvu. Japonky se podobaly barevným květům, nosily totiž tradiční kimona. Všiml jsem si, že nejsou potištěná, ale nejspíš ručně malovaná.

»Kdepak máte dcerku?« byl jejich první dotaz.

Jak se zdálo, Adélku tady chápali jako něco unikátního.

Bylo asi proč, když uvážím, že byla první, koho něco takového napadlo. My jsme ale byli jen rodiče té šikovné dívky a navíc, jak to říci neutrálně, dřeva, která ještě nic neumí.

Tak okatě nám to ale najevo nedali. Vyslechli s pochopením, že se dcerka osamostatnila, to bylo vlastně očekávanější než skutečnost, že jsme se sem dostali tři. Přece jsme ale vycítili, že by Adélku přivítali vřeleji. Naše návštěva byla oficiální, vítací - a tak také dopadla.

Pohostili nás sladkou rýží a nabídli i saké.

»Asi nejsme první komunitou, kterou jste tady navštívili?« vyptával se nás Takaoši, sedící nejbliže ze všech.

»Nejste,« přiznala Petra. »Byli jsme u Sumerů u pana Upašamatihho a pak jsme se marně snažili navštívit Mexičana Quetzalcoatla.«

»Marně?« podívali se na nás všichni. »Z toho si nic nedělejte. Byli byste první, komu by se to podařilo...«

Zkusil jsem se zeptat, čím se teď všichni zabývají. Vyšlo z toho, že každý má práci jinou a stýkají se jen v době volna. Takaoši se dokonce podřekl, že už s Adélkou mluvil u Fausta, kde bývá častým hostem, neboť si pilně vyměňují výsledky dosavadních výzkumů.

»Tady je to běžné,« vysvětloval. »Ti kdo dělají na stejném problému, musí se navštěvovat častěji, pokud spolu trvale nebydlí. Lidé jsou různí, někomu vyhovuje bádát v partě, jiný raději rozjímá o samotě. Ale i zarputilí samotáři se musí občas s ostatními domluvit, aby neobjevovali již objevené.«

»My tomu říkáme objevovat Ameriku,« usmála se Petruš.

»S tím si zajděte za Vikingy, jsou jen tři, ale jsou to veselí braši, mohli by vám o objevování Ameriky dlouho a zajímavě povídat,« usmál se Takaoši. »Jen jim moc nepřipomínejte Groenland. Zamolxisy jim tenkrát zakázaly stavbu trvalé kolonie. Věděly, že se podnebí ochladí a že by to byla zbytečná ztráta času, ale naši Vikingové pořád tvrdí, že to šlo zařídit a svět by dnes vypadal lépe.«

»Libuši prý na Zemi Zamolxisy zhatily její dílo,« nadhodila Petra.

»Tak se to nedá říci,« oponoval jí hned Takaoši. »Vaše Libuše toho na Zemi udělala dost, ale až tady se z ní stala odbornice na biologickou entropii a psychiku. Mnohem více příkoří jí na Zemi přinesl její tehdejší manžel Přemysl, ale to snad bez ní probírat nebudeme. Kdyby vám to řekla sama, bylo by to něco jiného.«

»Třeba se jí na to zeptáme,« přikývla Petra.

Ukázalo se, že zdejší Japonci také nejsou spokojeni se současným stavem Japonska, ale protože neměli možnost dění na Zemi ovlivňovat, brali to klidně a odevzdaně.

»Předností Japonska nemůže být boj ani dovezená technika, i když v tom dnes naši krajané vynikají. Japonsko dalo Zemi víc po stránce filosofické, než dnes elektronikou.«

»Ale i tu vám svět uznává,« snažil jsem se ho potěšit.

»Poslední století nebylo pro Japonsko dobré,« chmuřil se Takaoši. »Naše krajané spravedlivě potrestali za války, které oni začali. Ale i vy jistě uznáte, že krutě.«

»Američané se na to dívají jinak,« povzdychl jsem si.

»Ti na Zemi - možná, zčásti, i když ne všichni,« přikývl Takaoši. »Zdejší se za své pozemské krajany stydí. Atomová bomba ušetřila pár amerických životů, zato otevřela nejhorší éru lidstva.«

»Atomová éra, to nejsou jen bomby, ale také energetika,« zastal jsem se trochu pozemské atomové vědy.

»Tím to mělo začít i skončit,« namítl Takaoši. »Energetika byla správná věc, ale to ostatní už ne... Objev *atalnea* byl na Zemi předčasný, fosilní paliva dojdou a lidé budou na atomové energii závislí, ale v takové situaci bylo doslova sebevražedné nechat tolik paliva znehodnotit na výrobu těch nejhorších zbraní, jaké kdy člověk vymyslel... Že to udělali Rusové, tomu se nikdo nediví, ale že se k něčemu takovému propůjčily i kulturní národy...«

»Na to nemám co dodat,« ustoupil jsem raději.

Probrali jsme potom pár detailů, dozvěděli jsme se, na čem tu kdo právě dělá a nakonec jsme se s nimi přátelsky rozloučili.

»Jak se zdá, všude se dá vyjít v dobrém,« řekla spokojeně Petra, když jsme letěli domů.

Příštího týdne se nám naše kočkokniha Zamolxis opět věnovala naplno, ale na jeho konci nám sdělila, že je načase začít se specializovat. Solidní základy máme a další vzdělávání může pro každého pokračovat odlišnou cestou.

»Nikdo nezvládne všechny obory,« ujišťovala nás. »Něco jiného jsou základy, ty už máte, víc všeobecných znalostí nebudete nikdy potřebovat.«

»Můžeš nám dát aspoň nějaký přehled použitelných oborů?« zeptal jsem se jí.

»Jistě,« souhlasila.

Pak se změnila v knihu, abychom si mohli v klidu nalistovat, co nám připravila.

K mému překvapení nebylo oborů, ze kterých bychom si měli vybírat, závratně mnoho. Na Zemi je studijních oborů podstatně víc. Ne že by pozemská věda byla dokonalejší. Spousta pozemských vědních odvětví, především humanitních, tady postrádá smysl. K čemu právnické vzdělání, založené na umělých, nedokonalých a příliš často proměnlivých lidských pravidlech? Znalosti spojené jen se Zemí chápaly Zamolxisy jako neškodný, ale neužitečný lidský koníček. Poměry na Zemi se neustále mění. Co platilo před pouhými sto lety, je dnes dávnou minulostí a skutečností z doby před tisíci lety jsou už dávno zapomenuté. Zeměpisné a historické znalosti u pozemšťanů podporovaly jako hobby, ale neřikaly jim věda.

Zato vědecké obory na jejím seznamu stály za to. Některé nám byly známé už ze Země, tady ale byly rozvinutější a mnohé byly sloučené do jednoho. Například lékařství má na Zemi desítky specializací a přitom se zabývá jediným druhem, Homo Sapiens. Tady byl jen obor nazvaný biologie, ale košatější, než jsem si uměl představit. Vyžadoval důkladnější pochopení základních principů života, ale na jeho konci by se člověk stal téměř mágem. Kněžna Libuše prý čarovala už na Zemi, ale co dělala tady, to už přesahovalo všechno.

Petru to uchvátilo natolik, že se rozhodla zvolit si právě tento obor. Mně víc lákala zdejší technická úroveň. Tak dlouho jsme se nad tím dohadovali, až to Zamolxis nevydržela, změnila se z knihy v šestinouhou kočku a bezelstně navrhla, ať si raději zvolíme každý jiný obor, než abychom se navzájem omezovali. Konec konců, můžeme se doplňovat, biologie občas využívá technické principy a v technice se naopak často využívají biopreparáty.

Pro nás dva by to ale znamenalo rozdělit se a to jsme já ani Petra už z principu nechtěli.

»Nebyl to dobrý nápad brát sem dvojice,« prskla na to Zamolxis. »Neosvědčilo se to už jednou. Jeden trvá na svém oboru, druhý to bere s nechtí, to je proti základním principům.«

»Nevidím to tak zle,« oponoval jsem jí. »Proč bychom se nemohli věnovat každý jinému

oboru? Na Zemi je to naprosto běžné. Lidi spolu nespojuje společná práce, často je tomu právě naopak, společně se od práce dobře odreagují.«

»Určitě brzy zjistíte, že tomu tak není,« věštila chmurně Zamolxis. »Máme víc důvodů proč to nepodporovat. Jak víte, používáme pro vaše učení psychorezonanci, ale když máme učit dva jedince různým oborům, musíme je oddělit, jinak se budou rušit.«

»Postačí stěna?« zeptal jsem se suše.

»To jistě ano,« přisvědčila Zamolxis. »Není to sice dokonalé, hranice *ybipů* izolují telepatii lépe, ale v podstatě by to stačit mohlo.«

»Pak přeždu do jiné místnosti,« řekl jsem. »Bude mi stačit vědomí, že Petruš je nablízku.«

»Měla bych jiný návrh,« řekla Petra. »Pokud vím, v biologii je velice dobrá kněžna Libuše a doktor Faust. Adélka se k nim už dala. Co kdybych tam šla s ní? Budu mít Adélku na očích a hodně se naučím přímo od nich. Určitě mě nevyhodí.«

»To jistě ne,« souhlasila Zamolxis. »Ale už byste měli uvažovat o vlastním *ybipu*. Neruda vás tu jistě nechá jak dlouho se vám tu bude líbit, ale i on má svou práci. Bylo správné dát přednost vědě, ale věčně to také odkládat nemůžete.«

»Budeme o tom uvažovat,« slíbil jsem za oba.

Petra odletěla sjednat si studijní pobyt u kněžny Libuše, já jsem zůstal zde. Pokusil jsem se telepaticky zavolat Nerudu, ale nic jsem nevnímal, asi byl někde mimo.

»Probereme spolu základy, ale pak by bylo lépe dát se k těm, kdo obor pořádně ovládají,« řekla Zamolxis. »Je tu několik skupinek, jsou sice hodně vpředu, ale dohonit je nebude nemožné a pak by se jim další do party jistě hodil.«

Neprotestoval jsem, takže se mi Zamolxis věnovala jako dřív.

Ani jsem ještě neuvažoval o tom, ke komu bych se měl připojit, když to Petruš vyřídila za mě. Jakmile se vrátila, postavila mě před hotovou věc a dokonce mi sjednala schůzku. Měla to být parta fyziků, vedli ji Řekové, ale byl bych tam už třetím Čechem. Koneckonců, proč ne? Napadlo mě, že na první schůzku půjdu jako učiněné jelito, ale mé současné pokroky jsou důvodem k optimismu. Panebože, když jsem si vzpomněl na svou pozemskou diplomovou práci! Něco tak primitivního bych tady nedokázal ani předložit, natož obhajovat! No, tady mě k tomu nikdo nutit nebude a pozemské tituly vzala voda a rozvál vítr.

Trochu mě polichotilo, kdo měl být v té partě. Byla pro mě velká čest, že tam budou hned tři bohové, kdyby oni sami na svém pozemském božství lpěli. Nejmladší z nich byl staročeský Svantovít, ale ani další nebyli nýmandi - starořecký hromotluk Héfaistos měl už na Zemi pověst božského kováře a vysoký holohlavý Sumer Aššura-Sirruš byl na Zemi uctíván už dávno před vznikem Egyptské říše. U něho jsme se také sešli.

Přijali mě ale srdečně. Hlavně Běhoučka potěšilo, že bude mít krajana ze své doby. Už se sice stačil skamarádit se všemi, ale přece jen, Prahu jsem znal ze všech nejvíc a při troše štěstí jsme se tam mohli i potkávat, aniž bychom tušili, že se jednou sejdeme a především - kde.

Jak jsem správně očekával, nezbylo mi, než po celou první schůzku nábožně poslouchat, o čem je řeč. Pochopil jsem, že šlo o dvě témata: jedno se točilo kolem teleportů, podobných těm, které nás všechny přinesly na Zuazru, druhá diskuse se týkala získávání energie a ochrany před nepříznivými vlivy - pánové se bavili o dynamice silového pole, chránícího Zuazru před ohněm obklopující sluneční atmosféry. Byla to zvláštní diskuse. Občas při ní létaly blesky - doslova, nejen obrazně. Už jsem některá jednoduchá kouzla ovládal, ale co dělali oni, přesahovalo moje představy víc než dostatečně. Pro mě bylo úspěchem, že jsem aspoň občas chápal, o čem se oni baví.

Zasahovat do debaty bych nemohl, naštěstí to po mě ani nechtěli.

Když se rozcházel, vracel jsem se kus cesty společně s Běhounekem, ale letěli jsme vedle sebe mlčky. Já jsem si musel v hlavě srovnat dojmy, Běhounek mě po očku pozoroval, ale když jsem se neměl k řeči, mlčel i on. Znenadání se ale rozloučil a zamířil dolů k obyčejné podhorské chalupě na kraji lesa, kde zřejmě bydlel. Z té chalupy na mě i z té výšky dýchl klid a pohoda, nebylo to asi špatné bydlení, uvažoval jsem.

Doma mě čekaly Petra i Adélka s večeří. Nemusely nic zdlouhavě vařit ani péci, ale Petra ji připravila pro všechny a obě na mě čekaly.

Po večeři zahájila rozpravu Adélka. Podle jejího názoru bychom měli co nejdřív uvažovat o stěhování. Ryba a host...

»To ti řekla Zamolxis, nebo tě to napadlo samu?« podíval jsem se na ni.

»Zamolxis,« přikývla rychle. »Ale má pravdu.«

»Jako vždycky,« povzdychl jsem si. »Poslyš, když jsi tak disciplinovaná, nemohla by ses jí zeptat, co a jak? Já o tom nemám žádnou představu a řekl bych, že mě víc zajímá zdejší věda.«

»Ach jo, zase to bude viset na nás, ženách,« povzdychla si Adélka.

Bůhvíproč mě to rozesmálo.

»Nezlob se, tati, ale jsi strašně nepraktický tvor,« podívala se na mě Adélka. »Kdybys nás neměl, co by sis počal?«

Od čtyřleté holčičky to znělo tak legračně, že se rozesmála i Petra.

»Jen bych vám, drazí rodičové, připomněla, že byste tu beze mě nebyli!« urazila se Adélka.

»Ty bez nás také ne,« opáčila Petra. »Tady ti ten nápad uznává každý, ale neměla bys na tom stavět narcistické postoje. Sebechvála - víš co!«

»No dobře,« ochladla Adélka. »Máš asi pravdu, mami, ale táta nemá dost rozhodnosti, aby s tím pohnul. Vsadím se, že ho myšlenka na náš *ybip* ještě ani nenapadla.«

»Náhodou napadla,« opáčil jsem. »Ale nezdá se mi, že by se to mělo uspěchat. Viděl jsem tady nedávno...«

»Víš, co je zajímavé?« skočila mi do řeči Adélka. »Tady nikde nenajdeš dva stejné *ybipy*. Co kus, to originál. Takže ať jsi viděl cokoli, žádný plagiát ti neprojde.«

»Nemusí to být plagiát,« pokrčil jsem rameny. »Nemíním stavět další Prahu a už vůbec ne sídliště s paneláky. Chtěl jsem vám jen dát na vědomost, že Běhounek spokojeně bydlí v prosté venkovské chalupě. Asi bychom se nad tím měli zamyslet.«

»Chalupa nevypadá špatně,« uvažovala Petra. »Až na to, že ji má už Běhounek.«

»Většina starých chalup je co kus, to originál,« podotkl jsem.

»Možná,« připustila Adélka. »Problém je v tom, že já znám jen to sídliště a pak vesnici, co bydlel strejček. Tam žádná chalupa není, jen samé rodinné domky a ty se mi nikdy nelíbily.«

»Ani strejčkův dům?« optala se jí Petra.

»No, ten aspoň vypadá jako statek,« připustila Adélka. »Až na to, že tam je větší stodola než obytná část.«

»To kdysi bývalo nutností,« ujistil jsem ji.

»Já se tedy zeptám Zamolxis,« navrhla Adélka.

»Udělej to, třeba něco zajímavého zjistíš,« přikývla Petruš.

»Zamolxis říká, že můžeme mít každý vlastní *ybip*. Tady je to pravidlem,« dodala dcera.

»Nikdo tady nemá nikoho, všichni jsou tady osamělí... jako sirotci,« namítl jsem. »Pravidla tedy porušujeme už tím, že tu jsme pohromadě celá rodina.«

»To je pravda,« zarazila se Adélka. »Já jen, že bychom mohli...«

»Jak to bylo s Filemonem a Baucis?« zajímal jsem se.

»No, původně byli spolu,« řekla Adélka. »Pak se rozešli...«

»Měli od začátku dva *ybipy*, nebo jeden?« zajímal jsem se.

»To nevím,« odtušila dcerka zaraženě. »Proč tě to zajímá?«

»Zajímalo by mě, kdyby se nám nedejbože stalo něco podobného, jestli se můžeme rozdělit později,« řekl jsem. »Nevidím nejmenší důvod zabírat víc místa než kolik potřebujeme. Tři *ybipy* jsou pro nás momentálně nevyužitelné.«

»Když to bereš takhle, budiž,« oddechla si Petruš. »Ale už dlouho překážíme Nerudovi. Je na nás hodný, ale s tou rybou a hostem má Adélka pravdu.«

»Snad to s tím překážením není tak zlé,« pokrčil jsem rameny.

Nicméně jsme se shodli, že o tom budeme vážně uvažovat.

Zasvěcení

Ráno jsem se vypravil za partou *božských kovářů* a feministická část rodiny se rozprchla jinam. Zamířil jsem k domu Aššura-Sirruše, ale *šestý smysl báhjo* mě náhle otočil jinam. Pod jeho vedením jsem přistál před Běhounkovou chalupou. František před ní vyšel a pozval mě dovnitř.

»Dnes se bude jednat tady?« usmál jsem se na něho.

»Kolega Aššura tu teď delší dobu nebude,« sděloval mi. »Potáhneme to nějakou dobu, tak osmdesát let, bez něho. Má zvláštní poslání, vrátil se na Zem...«

»Cože?« podíval jsem se udiveně. »Vrátil se na Zem? To jde?«

»Dosáhli jsme výjimky,« ujišťoval mě a vedl mě rychle dovnitř. Zbytek party seděl kolem bytelného dřevěného stolu a před každým stál roztomile český půllitr piva.

»Myslel jsem si, že návrat na Zem není možný...« začal jsem...

»Uznali, že to je potřebné,« usklíbl se Héfaistos. »Poslyš, Lukáši, čím dřív se mezi námi zorientuješ, tím lépe pro tebe. Vezmi si třeba Zamolxisy. Byly by to senzační učitelky, kdyby na nás pořád nevyvíjely nějaké psychonátaky. Nech se od nich poučovat o vědě, tam nemáš co ztratit. Ale nenech je, aby ti vsugerovaly - jak bych to řekl...«

»Neboj se, první vlastností správného Čecha je nedůvěra k vrchnosti,« pokračoval za něho Běhounek. »Zejména my Češi jsme z poslední doby k politrukům imunní.«

»K politrukům?« povzdychl jsem si. »To by tady snad ani nemělo být! Myslel jsem, že to byla výhradně naše pozemská nectnost a zatím, jak tak koukám...«

»Správně koukáš,« přikývl Héfaistos. »Nevěř nikomu, kdo ti tu bude něco hlásat. Ani nám ne, raději si utvoř vlastní názor a dvacetkrát si ho ověř.«

»Není to tak drastické,« zmirňoval to raději Běhounek. »Vymývání mozků tady rozhodně nedosahuje takového stupně, jaký je běžný u pozemských režimů. Nikdo tu především nevyžaduje obětovat za cokoliv život.«

»Dávají nám víc, než bychom mohli chtít,« přidal se k němu mírně Svantovít. »Na Zemi by nikdo z nás, až na úplné nováčky, dávno nežil. Tady jsme získali netušené možnosti.«

»Samozřejmě,« přikývl jsem nesměle. »Ale nečekal jsem, že by zrovna Zamolxisy měly naše hloupé pozemské nectnosti.«

»Tím hůř, že samy hlásají pravý opak, že?« usklíbl se Héfaistos.

»Většina režimů na Zemi lidí balamutí,« pokrčil rameny Běhounek. »Samy se prohlašují za ty jediné pravé, jediné lidské, jediné zbožňováníhodné, jediné, pro které stojí za to dát život - a komu se to nezdá, kdo jim nechce dát všechno a nechce za ně zemřít, je jejich nepřítel, vyvrhel, kterého je jediné spravedlivé toho života zbavit...«

»Tak tomu bylo už v době, kdy žil na Zemi Aššura...« přidal se Descartes. »Svět se v tom nezměnil. Upřímně řečeno, také jsem si myslel, že to tady bude jiné.«

»Je to smutné,« přikývl Běhounek. »Ale my lidé to umíme obejít. Můžeme se tvářit, že je všechno v pořádku a myslet si své. Dělali jsme to tak už na Zemi.«

»To není nejlepší strategie, když nám Zamolxisy čtou myšlenky,« odušil jsem skepticky. »Jak si mám myslet své, když vím, že se hned všechno dozvedí?«

»Á, máme nového filosofa,« usklíbl se Descartes. »Je vidět, že jsi na Zemi prožil nejméně jednu tyranii... neboj se, není to ztracené ani tady. Zamolxisy čtou jen myšlenky, které si myslíš cíleně, přesně a jasně. Neurčitým a prchavým nerozumí. Nesmíš si je ale myslet příliš *nahlas*. Kromě toho, budeš-li mít zájem, naučíme tě nevhodné myšlenky před nimi skrývat.«

»To by mě zajímalo. Jak to vlastně děláte?«

»To se brzy dozvíš,« usmál se na mě Běhounek. »Odhadli jsme dopředu, že zájem mít budeš, proto jsme si na to pozvali odborníci, která to ze všech našich známých umí nejlépe. To víš, my Češi... myslím si, že mi právě přistává před chalupou, jdu ji přivítat, počkejte tady.«

Rychle vyšel ze dveří, ale ještě rychleji byl zpátky. Přišla s ním kněžna Libuše. To měla být ta zdejší odbornice? Buď jak buď, usmál jsem se na ni.

»Zasvěcujete ho nějak brzy,« komentovala, když mě spatřila a se všemi se přivítala.

»Neboj se, my, co pamatujeme Stalina, víme co dělat,« ujistil ji Běhounek.

»Nebyla v Čechách za posledních tři sta let příliš velká úroda udavačů?« zatvářila se kněžna trochu kysele.

»Byla,« přikývl Běhounek. »Udavač ale obvykle jedná jinak.«

»To není žádný argument,« odvětila.

»Není,« připustil Héfaistos. »Ale Franta má pravdu, Lukáš je náš člověk. Víš přece, kolik lidí už jsem správně odhadl!«

»Když to říkáš ty, můžeme to zkusit...« přikývla opatrně. »Upřímně řečeno, nic jiného nám nezbývá, když už to ví. Přece ho nenecháme Zamolxisům.«

»Bylo by to nebezpečné?« ušklíbl jsem se.

»Jak se to vezme,« odušila kněžna vážně. »Na Zuazru za hříšné myšlenky nehrozí nikomu smrt, nikdo aspoň o ničem takovém neví, ale i na Zemi prý znáte nádherný slovní obrat: **vymývání mozků**. Zamolxisy přesvědčí každého, koho si umanou a kdo proti nim nemá **kesevraš**.«

»To je co?« zajímalo mě.

»Taková pomůcka v hlavě,« odušila Libuše. »Nepatrná úprava mozku.«

»Pomůcka v hlavě?« zarazil jsem se.

»Ano, ale neboj se, není to drastický zásah,« ujišťovala mě. »V hlavě se jen přeruší pár spoju a jiné se vytvoří. Navenek to není nápadné, ale uvnitř, zkrátka, dovoluje to uchovat část vědomí mimo. Jako když má člověk v hlavě dvě sýpky, ale výběřím daní ukazuje jen jednu.«

»Typicky české přirovnání!« usmál jsem se.

»Až na to, že pochází od starých Sumerů,« opravila mě kněžna s úsměvem. »Výhody to má hned dvě. Umožňuje kamuflovat před Zamolxisy skutečné smýšlení a zvyšuje mozkovou kapacitu. Poznáš to tím, že si budeš lépe pamatovat užitečné znalosti. Je lepší než Zamolxisí psychorezonance a navíc ti to umožní vést dvojitý život.«

»Dvojitý život, něco jako doktor Jekyll a mister Hyde?«

»Přesně to,« rozjasnila se kněžna. »Vidím, že je to námět na Zemi pořád známý. Robert Louis to tenkrát napsal opravdu krásně. V jeho době na Zemi zaručeně nikdo, ani on sám, dvojitou osobnost neznal. Robík byl ale geniální dítě pod Zamolxisí ochranou a dnes už je tady, sám se ale divil, jak naše odstínění splňuje jeho tehdejší vize.«

»To se někdy stává,« odušil jsem. »V době poslední světové války popsal jeden americký spisovatel nějaké velice ničivé fiktivní zbraně - a hned po něm vyjela FBI v domnění, že někdo vyzradil projekt atomové bomby!«

»To nám nedávno vykládal i Franta,« ukázala kývnutím na Běhouneka. »Jsou to zajímavé náhody, i když se to trochu liší. My na přeměnu nepotřebujeme žádný lektvar, ty dvě bytosti nemusí být jedna dobrá a druhá programově zlá - a člověk ani nemění vzhled. V té povídce prý pan Hyde vypadal proti Jekyllovi mladší.«

»Podstatně horší bylo, že se Jekyll v Hydovi nedokázal ovládat a konal pak zlo,« řekl jsem. »Doufám, že u vás je tomu jinak.«

»Jistěže,« usmála se Libuše. »Takže, Lukáši, jsi ochotný dát si ode mě trochu rozvrtat hlavu? Myslím to obrazně, není to otázka medikamentů ani chirurgie, jak se asi obáváš, nemám na to vrták ani pilku, nebolí to a je to jen výhodné.«

»Ochotný?« usmál jsem se. »Samotného mě to zajímá, ale jak to probíhá a co se stane?«

»Je to otázka psychorezonance,« ujistřovala mě Libuše. »Dělám to už tisíc let, prakticky od začátku, co jsem tady. Ta metoda je přitom ještě starší, slyšela jsem, že na ni přišli prašamané, ale dnes už nikdo neví, kdo konkrétně. Ostatně, jméno není důležité. Rozhodující je, že je dnes aspoň část pozemské populace pod *kesevrašem*, takže není přímo řízená Zamolxisy.«

»Jen část?« zajímalo mě.

»O skutečném rozsahu naší *odstíněné* komunity nemám povědomí,« řekla Libuše. »Ani by to nebylo dobré. Vím samozřejmě o lidech, které jsem odstínila, znám i ty, kdo mě to kdysi naučili a pár těch, které odstínili oni. Možná už nás je větší část z pozemšťanů na Zuazru.«

Pokynem ruky vytvořila postel, takovou venkovskou, plnou peřin. Ani jsem se nedivil, do Běhouckovy venkovské chalupy ostatně patřila. Pak mě požádala, abych si do těch peřin lehl. Poslechl jsem, byl jsem trochu napnutý a hodně zvědavý. Zdánlivě se ale nic nedělo, ležel jsem klidně naznak, Libuše ke mně natáhla prsty jako nějaký mág a držela je natažené. Vlastně ano, napadlo mě, je to přece čarodějnice, i když trochu jinak, než se o ní tradovalo... Ostatní se klidně dívali a popíjeli pivo, jako by se vůbec nic nedělo. Buď to neviděli poprvé, nebo se ještě nic nedělo.

»Mám takové tušení, že bych byl sám proti sobě, kdybych odmítl, a konečně, muselo by to být pro vás nepříjemné překvapení, kdybych couvnul, ne?« nadhodil jsem, aby nebylo ticho. Kdyby mě vyzvala mlčet, ani bych nepípl, ale Libuši to zřejmě nevadilo.

»Překvapení by to bylo tady pro Héfaista,« kývla pobaveně k řeckému hromotlukovi. »Ten se rád chlubí svým přesným odhadem lidí, o tu pověst by asi přišel. Jinak by se nic moc nestalo, nebyl bys ani první, kdo by couvl.«

»Já necouvnu,« ujistil jsem všechny, když se opět chvíli zdánlivě nic nedělo. »Ale zajímalo by mě, co děláte s těmi, co couvnou?«

»Nic,« pokrčila rameny Libuše, ale její ruce na mě mířily dál. »Zamolxisy se naštěstí na Zemi vůbec nezajímají o udavače a jiné darebáky. Ani tady, kdo couvne před *kesevrašem*, neběží jim to hned za tepla oznámit. Většinou se to pak v hlavě rozleží a stejně za námi přijdou.«

Hovořila pomalu, očividně byla soustředěná na něco jiného.

»A když si to nerozmyslí?« pokračoval jsem umíněně.

»Ani pak se nic nestane,« pokračoval místo ní Svantovít. »Tady může žít každý jak chce. Může i důvěřovat Zamolxisům, když jim chce věřit. My nikoho ani pak neodstrkujeme, po vědecké stránce se všemi spolupracujeme dál.«

»Nevím, jestli bych mohl vědecky spolupracovat s někým, o kom bych věděl, že vede takový dvojí život,« potřásal jsem hlavou.

»Ale spolupracoval bys s někým, o kom bys to nevěděl, ne?« ušklíbl se Héfaistos. »Potíž je, že tady sám prostě nevydržíš, stejně jako nevydržíš nic nedělat. Můžeš se nějakou dobu zabývat návštěvami, ale kdybys jen jezdil po návštěvách, za pět set let by ses neměl s nikým o čem bavit, s novinkami ze Země věčně nevystačíš. Ve světě, kde létají pečení holubi nejen obrazně, ale i skutečně, můžeš pracovat jen vědecky a to není nic pro vlky samotáře. Můžeš si to vyzkoušet, nebyl bys první. Prvních dvě stě let to prý jde, pak tě přemůže zvědavost a když zjistíš, na co zatím přišli ti, co spolupracovali, dojde ti, že ve vědě je osamocenosť horší než mor. K někomu se určitě přidáš - a budeš si jistý, že ten dotyčný dvojí život nevede?«

»Kdybych to nevěděl... ale... co Quetzalcoatl?« napadlo mě náhle.

»To je zdejší záhada,« zarazil se Héfaistos. »Říkám, že nedokážeš nic nedělat, ale Quetzal mě usvědčuje z omylu. Ne ze lži! Měli jsme tu pár lidí, kteří si od práce potřebovali opravdu nutně odpočinout. Vydrželi lenořit tři sta let, ale ne déle. Quetzal je zkrátka výjimka ve všech směrech. Bohužel se k němu nikdo nedostane, aby zjistil proč.«

»On žije jen se svými dusoi?«

»Zažil jsem už více lidí různých typů, ale on...,« povzdychl si Héfaistos. »Někdy se sám sebe ptám, jestli je to vůbec člověk...«

»Hotovo,« řekla najednou Libuše. »Dejte mi taky pivo, nenecháte mě snad na sucho!«

Dostala od Běhounka pořádný tuplák a mocně se napila. Vypadala jako po těžké práci a opravdu, viděl jsem, jak se jí klepou ruce. Ale rychle se vzpamatovala, ještě jednou se napila piva a pak ukázala na mě:

»Dejte mu taky, ať netrhá partu!«

Než jsem stačil protestovat, měl jsem v ruce tuplák s pořádnou čepicí pěny.

»Poslyš, Lukáši,« obrátila se na mě Libuše, když viděla, že nepiji. »Jestli jsi byl na Zemi abstinent, tady na to můžeš klidně zapomenout. Zdejší alkoholické nápoje neobsahují alkohol; vlastně obsahují, ale ne ten jednoduchý C₂H₅OH, co znáš ze Země. Přesněji, je to sice C₂H₅OH, ale uhlík v něm není uhlík a kyslík není kyslík... no, vlastně je, ale to je jiný *obunus*...«

To slovo jsem ještě neznal a jen jsem pokrčil rameny. Naštěstí to pochopila správně.

»Jak ti to mám přiblížit, když nejsi biolog ani chemik?« chmuřila se. »Pamatuješ si aspoň ze Země rozdíl mezi lehkou a těžkou vodou? Těžká voda je sice H₂O, ale vodík v ní není vodík, vlastně je, ale je to... á, už jsem si vzpomněla, na Zemi tomu říkáte izotopy!«

»Takže tady pijete nějaké izotopy?« podíval jsem se na obsah püllitru pátravě. »Není ale těžká voda náhodou trochu jedovatá?«

»Je,« přikývla Libuše. »Ale zdejšímu anizotopickému alkoholu můžeš věřit, není jedovatý, radioaktivní, ani nebezpečný. Může tě opít, ale neudělá z tebe trosku jako jeho pozemský bratříček, rozumíš? Můžeš mi věřit, právě v biologii člověka dělám už déle než tisíc let!«

»No dobře,« souhlasil jsem, i když trochu nuceně. »Přece jen, když člověk celý život odolává pokušení...«

»Chceš-li, odolávej,« pokrčila rameny Libuše. »Nikdo ti tady nebude vyčítat střízlivost, nikdo nebude ohrnovat nos, když nejíš vepřové jako mohamedáni či hovězí jako Indové, můžeš být klidně vegetarián, jsou tu také, ale to je jejich věc. Jen to nesmíš nutit jiným. Když ti někdo na návštěvě zdvořile nabídne smažené červy, můžeš je stejně zdvořile a v klidu odmítnout, ale jemu je dopřej, když mu chutnají. Kdysi, už to bude hodně přes tisíc let, jsem byla navštívit Kai-kanaky. Jsou jen tři a s ostatními se moc nekamarádí, ale zdvořilí jsou, to jim musíme uznat. Byla jsem tenkrát na zdejší poměry mládě a neodvážila jsem se odmítnout ani nabízenou pečenou lidskou ruku, jsou to totiž lidojedi, víš? Ale to bys o nich musel vědět víc, jinak je soudit nemůžeš. Ostatně, kdyby sis zvolil oceánologii, asi by ti nezbylo než dát se od nich poučit, oni dnes o mořích vědí všechno a nejen na Zemi... Ani to lidské maso není špatné, když si včas uvědomíš, že tu ruku určitě žádnému zabitému člověku nesekali, tady je všechno jídlo... jak bych to řekla... umělé, syntetické, nebo tak nějak...«

»Lidské maso... to se mám na co těšit..!« povzdychl jsem si a napil se trochu piva. Bylo hořké jako na Zemi, chutnalo mi, i když jsem se necítil odborníkem na jeho kvalitu.

»A teď si dáme chvilku tréninku,« napila se Libuše zhluboka a ořela si spokojeně hřbetem ruky ústa. »Budeš muset bez mé pomoci, nepočítám-li tu slovní. Začneme tedy, zavři oči, brouku, udělej si pohodlí a představuj si, že máš v hlavě dvě místnosti a mezi nimi dveře. Zkus je opatrně otevřít... co teď vidíš?«

»**Zavři oči, brouku**... tak to říkala v jednom filmu nějaká ženská,« řekl jsem, ale poslechl jsem Libuši bez odmlouvání. »Pak udělala nožem šmik po hrdle...«

»No, když to chceš vědět,« odsekla Libuše, »obdivovala jsem do nebe volající důvěřivost vaší rodiny poslechnout Zamolxis a odejít sem! Kdyby tu byla civilizace, která se lidmi živí, šli byste sem jako telata k řezníkovi, naštěstí je to tady takové, jaké to tu je! Každý z nás si to rozmýšlel déle a když vám Zamolxis dala na rozhodnutí pouhé dvě hodiny, byla to nepřekonatelná podmínka. Však se nikdo nestačil divit, že jste ji splnili! Musíte být oba dobrodruzi k pohledání! Už si vybavuješ ty místnosti?«

Soustředil jsem se - a najednou jsem je viděl! Dvě nevelké komůrky s jemnými pavučinovými dveřmi! Otevřel jsem je myšlenkou, jen jsem si představil, jak se otevírají, a stalo se. V obou byly jakési hromady destiček s obrázky a nápisy. Najednou jsem věděl, že to jsou moje vědomosti. Nová matematika, kterou mi nedávno Zamolxis vtloukala do hlavy... a tohle je Quetzalcoatlovo území z našeho výletu, jeho skalní hrad...

»Už to vidím... zajímavé...« řekl jsem. »Jedna místnost větší, druhá menší... Dokonce se dá poznat, co kde leží... Až na to, že v té menší skoro nic není...«

»Ta menší místnost je pro Zamolxisy neviditelná,« ujistila mě suše Libuše. »Máš tam teď jistě zmatek, všechno naházené bez ladu a skladu, vid'?' Když si to v duchu přerovnáš, budeš mít v hlavě lepší pořádek a navíc, nezapomeň všechno dát na správné místo. Měl bys začít co nejdřív. A koukej včas zavírat vrátka!«

»**Bratříčku, zavírej vrátka**...« napadlo mě hned. »To nic, to byla taková písnička...«

»Jó, Kája Kryl...« usmál se Běhounek. »Toho jistě potěší, že to na Zemi ještě někdo zná, lidé na jeho písničky nějak moc brzy zapomněli...«

»On je tady taky?« vytřeštil jsem oči.

»Jinak bych o něm nemluvil,« usmál se Běhounek. »Můžeš mu udělat radost a zajít si za ním, určitě tě nevyhodí...«

»Co je vlastně jeho zdejší obor?« zajímal jsem se.

»Kamarádí se teď hlavně s Honzou Nerudou a zabývají se lidmi,« ujišťoval mě. »Divím se, že jsi ho u něho ještě neviděl, bývá u Honzy často.«

»Neruda nás nechává o samotě,« vysvětloval jsem mu rychle. »Poskytl nám ubytování, ale nechává nás být a často je sám mimo dům.«

»Pak asi bude u Káji,« pokýval hlavou František. »Nevadí, jistě se brzy setkáte. Kája patří k našim hodně aktivním kamarádům, on byl tak trochu bouřlivák už na Zemi...«

»Budu se muset trochu lépe rozhlédnout, kdo všechno tu vlastně je,« zamrzelo mě.

»Připrav se ale na to, že to bude dlouhé rozhlížení,« ujistila mě Libuše. »Lidí ze Země odešlo za ty věky na Zuazru hodně a Čechů je mezi nimi větší procento než jiných... teď si ale uspořádej hlavu, ať můžeš co nejdřív pokračovat, beztak jsi ještě pořádně nezačal... A dej pozor, ať zbytečně nepožaduješ nějaké kouzlo při otevřených dvířkách, telepatie může být ošidná, je obousměrnější, než chceme... «

»Mohu mít ještě dotaz?« obrátil jsem se na ni, ačkoliv dopila a začala se loučit.

»Očekávala bych, že tě zajímá zbytek vaší rodiny, ne?« odpověděla mi na půl úst k mému velkému údivu, právě na to jsem se jí chtěl zeptat. »To bude záležet na nich. Měli bychom zasvětit tvoji paní choť. Jestli chcete spolu vydržet, neměli byste se navzájem odcizit. Adélka je ale příliš malá. Malé děti víc věří svým představám a byla by nešťastná, kdyby se dozvěděla pravdu tak náhle a vcelku.«

Uhodla přesně nač jsem se chtěl zeptat, ale moc mě nepotěšila.

»Adélka nám připadala až nedětsky vyspělá,« podotkl jsem.

»Nezapomeň, že na ni měla největší vliv Zamolxis,« připomněla mi Libuše. »Může být pro ni směřodatnější než všichni lidé, i než vy sami. Lidským dětem, které se sem dostaly v raném věku, jsme málokdy sdělovali pravdu před jejich dvacátým rokem. Mnohé byly uznávanými odborníky, ale pořád ještě věřily Zamolxisům.«

»To může být problém,« připustil jsem.

»Jste tu první úplná rodina,« řekla Libuše. »Uvidíme, jak se dokážete uchytit. Třeba si podle vás opravíme i naše staré zkušenosti.«

Pak mě napomenula, abych se raději věnoval **úklidu sýpek**, rozloučila se a odletěla.

»Libuška to umí,« podotkl Běhounek dobrácky. »Doporučoval bych ti poslechnout a všechno si v hlavě přerovnat, z vlastní zkušenosti vím, že se to dá stihnout za odpoledne. Pusť se do toho, beztak se s námi ještě pár týdnů nebudeš na odborné úrovni bavit. Zatím poslouchej, urovňavej si to, nasávej vědomosti, osvícení přijde skoro samo a pak uvidíme...«

Přikývl jsem a pustil se do toho. Bohové pak s Běhounkem začali odborně diskutovat na téma energetických silových polí, na mě skoro zapomněli. Diskuse byla obzvlášť bouřlivá, chvílemi jsem se obával, že se Běhounkova chalupa rozletí na kusy. Bohové se naštěstí uměli krotit, nevznikl ani požár, ačkoliv tu létaly modravé blesky, ostře voněl ozón a pány oblévaly různobarevné bubliny. Rovnal jsem si obsah hlavy a poslouchal je. S Libušinou pomůckou to bylo úplně jiné než bez ní, ten obraz sýpek byl vynikající. Jak jsem na pozadí poslouchal debatu bohů, občas se mi v hlavě objevilo něco nového. Přihodil jsem to mezi vědomosti o exotických i všednějších silových polích. Čarování nevycházelo z neznámých a tajemných sil, všichni jsme využívali centrální zdroje Zuazru, ačkoliv ne všichni stejně.

Jak jsem pochopil, pánové měli v úmyslu postavit v brzké době nějaké zařízení, silnější než centrální zdroje. Naštěstí se v takovém případě obešli bez zdlouhavého schvalování, typického pro projekty podobného významu na Zemi. Potíž byla s umístěním, ale vhodné místo našli brzy, na Zuazru bylo prostoru dost a dost.

Večer jsme se sešli opět u Nerudy, ale Adélka trvala na tom, že se budeme starat o **ybip**, zatímco já ani Petra bychom si na jeho zařizování ještě netroufli. Nakonec od nás Adélka získala volnou ruku a slíbila, že to zařídí sama, zatímco já jsem navrhl Petře navštívit Nerudu a požádat ho ohledně **ybipu** o přátelskou radu. Petra nebyla proti, ale Neruda nebyl v domě. Rozhodli jsme se počkat na něho a mezitím jsem Petře navrhl projít se po jeho městě.

»Brzy se odstěhujeme a ani bychom si to tu neprohlédli,« argumentoval jsem.

Petra souhlasila a pak jsme se přibližně hodinu procházeli po starodávné Malé Straně. Všude bylo vidět, s jakou láskou Neruda město projektoval. Obrovské spousty detailů jsme si zprvu ani nevšimli, nebo jsme šli předtím jinudy, ale teď jsme si je teprve mohli vychutnat. Byl večer, obloha byla tmavá, bez hvězd. Davy lidí či spíše jejich stínů dusoi už v ulicích nebyly. Jen občas se zde objevila nějaká postavička, ale většinou se tvářila, že spěchá do postele. Potkali jsme jen dva nachmelené vašnosty, vypadali jako právě vyhození z hospody. Jeden se nás snažil přesvědčit, že »To není spravedlivé,« ale nedozvěděli jsme se, oč mu vlastně jde, příliš ztěžka vládl jazykem.

»Jak se ti tu líbí?« zeptal jsem se Petry, když jsme se opilců konečně zbavili. Drželi jsme se kolem ramen a pomalu šli ztemnělou ulicí.

»Že se ptáš!« opáčila. »Zaplat'pámbu za Adélku!«

»Nevím,« začal jsem opatrně. »Všude se najde nějaký škraloupek.«

»Nehledej škraloupy a užívej si zdejšího světa,« poradila mi.

»Víš, myslím tím, jak jsem vytykal Zamolxisům...« začal jsem, abych nějak začal.

»Nech je být,« poprosila mě. »Co nám může záležet na tom, jak se Zamolxisy chovají na Zemi? Ovlivnit to nemůžeme, proč si kazit náladu?«

»Nejde mi o to, jak se chovají na Zemi,« opáčil jsem. »Jde mi o to, jak se chovají k nám.«

»Když připustíme, že jsme pro ně barbaři, a to připustit musíme, chovají se k nám korektně,« ujistila mě.

»Neřekl bych,« snažil jsem jí oponovat. »Například na Adélku mají větší vliv než my sami a to i ve směru, jaký se nám nelíbí.«

»To je naše chyba,« řekla. »Víc se mi nelíbí vliv takových lidí, jako Faust. Opíjí ji a ještě se jí směje, že nic nevydrží.«

»Zdejší alkohol prý zdraví neškodí a není ani návykový,« připomněl jsem jí. »Víc mi vadí, jak nekriticky bere Adélka Zamolxisí výmysly.«

»No a?« podívala se na mě. »Je snad na nich něco špatného?«

»Zamolxisy nedělají samé dobro,« ujišťoval jsem. »Ani na Zemi, ani tady.«

»Můžeš mi snad říci, kdy udělaly něco zlého?« vyjela si na mě Petra.

»Neříkají nám nikdy celou pravdu,« opáčil jsem. »Můžeme se na ně spolehnout jen když nám vědecky přednáší, ne když agituje. Poloviční pravda má přitom blíž ke lži než k pravdě.«

»Tak poslouchej jen ty vědecké přednášky,« poradila mi bezelstně. »Beztak nestačíš stíhat, co nám říká.«

A dost, k dalším argumentům jsem se nedostal. Petra rezolutně trvala na tom, že si nenechá zkazít večer a vyzvala mě, abych raději zmlkl. Rozhodl jsem se odložit všechno na jindy a chvíli naopak poslouchal její chválu krásy Malé Strany v Nerudově pojetí.

Když jsme se vrátili, Neruda už doma byl a srdečně nás přivítal. Petra mu složila poklonu ohledně krásy jeho města a položila mu otázku, co by nám poradil, abychom se mohli co nejdřív odstěhovat do vlastního.

»Vůbec mi tu nepřekážíte,« ujistil nás. »Spíš bych se měl omluvit, že vás zanedbávám, ale jak tuším, seznamujete se s naším světem a k tomu mě nutně nepotřebujete.«

Petra s ním souhlasila, ale přidala přísloví o rybě a hostu a přece jen poprosila o radu.

»Kdybyste si jako já zvolili modelování psyché různých bytostí, donutilo by vás to věnovat se svému budoucímu bydlišti pečlivěji, pak byste si je nejspíš upravili jako já,« zvázněl Neruda. »Vybrali jste si ale jiné obory. Doporučil bych vám tedy, spojte si svůj zdejší domov s nějakou milou vzpomínkou z dětství. Když už se chcete zařídit, musíte počítat na dlouhou dobu. Později na nějaké velké úpravy nebudete mít čas.«

»Já bych o takovém koutku věděla,« zasnila se Petra. »Kdysi jsem jako malá ráda jezdila na venkov k babičce. Kdybych si mohla vrátit její chalupu, byla bych moc ráda. Potíž je, že z té doby nemám žádnou fotografii.«

»Na to je jednoduchá pomoc,« usmál se Neruda. »Požádejte Zamolxis, aby vám opatřila současný obraz příslušného místa na Zemi. Takové přání Zamolxisy plní rády.«

»Myslíte, že to dokáží?«

»Kdyby dokázaly všechno tak precizně, jako tohle...« uřekl se i Neruda.

Před spaním jsme tedy dali první náš úkol zdejší Zamolxis. Přijala to samozřejmě, nechala si vysvětlit, kde se na Zemi požadované místo nachází a slíbila nám, že nejbližší volná pozemská Zamolxis naši prosbu co nejdřív vyřídí.

»Nebudou tam ale žádní lidé,« vyměňovala si. »Budete-li potřebovat vytvořit *dusoi*, budete si je muset co nejpřesněji představit.«

Ráno jsme se opět v dobré pohodě rozešli. Zamířil jsem samozřejmě k Běhounkovi, kde už byla jiskřící diskuse v plném proudu. I když to tam příliš často jiskřilo doslova.

Potíž byla, jak se dalo čekat, s energií. Projekt pozemských bohů byl příliš náročný a jak jsem rychle pochopil, zatímco stavba zařízení byla jednoduchou záležitostí, zásobování energií narazilo na místní dohlázele, zastupované jednou ze Zamolxis. Právě o tom s přítomnými diskutovala.

»Váš odhad potřeby *atalnea* se mi zdá značně zveličený,« obrátila se Zamolxis také na mě, jakmile jsem vstoupil do chalupy. »Nezdá se vám, že jde o nějakou chybu?«

»Mně se neptejte,« odmítl jsem odpovídat. »Nejsem na to expert. Mám problém pochopit, o čem to vůbec je. Bude ještě chvíli trvat, než se dostanu na jejich úroveň.«

»No jo, nováček!« blýskla po mně očima Zamolxis, odfrkla si, ale odvrátila se a začala se opět dohadovat se zbývajícími. Ti ale, jak jsem rychle pochopil, trvali na svém.«

»Kdybyste tolik *atalnea* spotřebovávali pořád, nestačily by vám všechny naše zdroje,« řekla Zamolxis trochu přezíravě.

»Kdo nic nedělá, nic nezkazí,« přikývl Běhounek. »Ale také na nic nepřijde. Kdybychom si už minule nic nevymohli na *žtógé*, neměli byste je. Myslíme si, že to stálo za to.«

»Dobrá, vaše poslední objevy urychlily naše hvězdné lodě,« připustila Zamolxis. »Tím se to trochu vyrovnalo. Dostanete všechno, ale uvědomte si, že nás také ze všech zdejších týmů nejvíce zatěžujete. Kdyby takhle plýtval každý...«

»Naše požadavky se nedají nazývat plýtváním,« přidal se Héfaistos. »Dobře víš, že nejvíc spotřebujeme, ale z ostatních skupin nemá takové požadavky žádná a Zuazru snad jeden náročnější výzkum vydrží.«

»Zuazru jich vydrží víc,« souhlasila Zamolxis neochotně. »My ale musíme dbát, abychom udrželi na dostatečné úrovni i rezervy. A vy nám saháte i do nich.«

»Ale ne trvale,« oponoval jí Descartes. »Jakmile jsme ukončili výzkum *žtógé*, přestali jsme *atalneu* potřebovat.«

»Vaše spotřeba dosáhla desetiny spotřeby *vukciru*, ochranného štítu Zuazru,« řekla Zamolxis. »Víte přece, že při častých slunečních turbulencích spotřebuje *vukcir i* pětkrát víc než v klidovém stavu? Tuhle rezervu prostě nedostanete.«

»Asi by bylo lepší uvolnit pro ty účely jeden technický svět, kde by s *atalneou* nebyly takové problémy,« přidal se i Svantovít. »Tady budou s *vukcirem* problémy pořád.«

»Nevíte, co chcete,« prskla znechuceně Zamolxis. »Buďte rádi, že jste jako ve vatičce! Nemáte skoro žádné problémy a staráme se o vás dobře. Jinde je to horší.«

»Možná, ale tady jsou pořád nějaké nedotknutelné rezervy...« mračil se Svantovít.

»To není jen tak, požadovat celý svět,« opáčila Zamolxis. »To by nám narušilo plány víc než si myslíte. Světů není tolik, aby mohl kdekdo přijít a vyžadovat si je pro sebe.«

»Pro sebe to přece nechceme,« řekl Héfaistos. »Nám to k ničemu nebude, my bychom tady mohli žít i bez výzkumů. Ať přijdeme na cokoli, bude to užitečné především pro vás.«

»Pro vás také, až nastane čas,« odsekla Zamolxis.

»Jenže to bude kdoví kdy,« řekl Héfaistos. »Podle mě jsme nejvhodnější okamžik na Zemi už promeškali. Kdybychom se tam vrátili v minulém století, uspořádali bychom svět poměrně snadno. Teď to bude čím dál obtížnější.«

»Nebudete se vracet, abyste váš svět dobývali,« odsekla Zamolxis. »Lidé si to tam musí sami uspořádat, abyste pro ně byli přínosem a ne zkázou.«

»Jenže se to spíš zhoršuje než naopak,« podotkl Héfaistos. »Úroveň současné pozemské vědy

je teď nejvyšší u vojenského použití a lidé se zabíjejí čím dál krvavěji. Před pouhými sto lety neměli letadla ani atom. Navíc je to tam stokrát propletenější.«

»A vy byste do toho přinesli další pokrok!« prskla Zamolxis nesouhlasně. »To byste tomu dali! Ostatně, letadla i atom beztak vynašli díky vám. Sami jste si to zhoršili. Bez nedočkavců jako byl Einstein by to dnes bylo jednodušší.«

»Mohli byste nás nechat více ovlivňovat lidi na Zemi,« zkusil to Svantovít. »My bychom to Albertovi rozmluvili. Alberta jste přece vychovávaly vy. A jak to dopadlo?«

»Naprostě standardně,« řekla Zamolxis. »Vychovaly jsme ho jako všechny. Těch, kdo se zpronevěřili, je v průměru jeden na dvě století. Lépe byste to nesvedli, takže se o tom nebudeme zbytečně bavit. Sama jsem zvědavá, jak bude úspěšný Aššura-Sirruš.«

»Kdyby se na Zemi objevil už jako dospělý, bylo by to lepší,« zamračil se Héfaistos. »Proč tam musí každý začínat jako malé dítě? Neříkej, že by to nešlo zařídit.«

»Zařídit by to snad šlo, ale byly by s tím problémy,« řekla Zamolxis klidně. »Děláme to tak statisíce let a Země není jediný svět, kde pomáháme domorodcům. Naše zkušenosti hovoří jasně: co nejméně odchylek od přirozeného průběhu. I tak tam má Aššura-Sirruš lepší pozici než nováčci, co na Zuazru nikdy nebyli. Prožil si na Zemi už jeden život, má za sebou bohaté zkušenosti. Nezačíná z ničeho jako jiní.«

»To víme,« řekl Héfaistos. »Musí teď nečinně přečkat celé dětství. Nemáte přece rády, když dvanáctileté dítě zahanbuje v chrámech místní studované představitele...«

»Neposíláme vás nikoho zahanbovat,« odsekla Zamolxis nevlídně. »Aššura-Sirruš tam nemá dělat zázraky. Vymysleli jste si pro něho úplně jiný úkol. Dětství má na adaptaci, aby se pořádně sžil s okolím. Svět se od jeho časů přece jen hodně změnil.«

»Právě proto se nám zdá nesmyslné ustanovení, že se na svět nesmějí vracet ti, kdo odtud nedávno přišli,« vrtěl hlavou Běhounek. »Já bych si na ten úkol troufl také. Proti nováčkům bych měl výhodu zkušenosti se zdejším pobytem, proti Aššurovi znalost prostředí. Vhodná zpětná vazba obvykle systém stabilizuje.«

»Vracet se do své doby?« podívala se na něho Zamolxis udiveně. »To je jeden z prvních zákazů! Zásadně se tam nikdo nesmí vracet do své doby a do svého kraje! To už by se mohl vracet v původní podobě a pod svým jménem! Jak by asi lidé přijali Mozarta, kdyby se hlásil ke svému jménu? Ocitl by se zaručeně v nejbližším blázinci a neudělal by na Zemi vůbec nic. To nemá cenu!«

»Původní podobu ani jméno nikdo nepotřebuje,« oponoval jí Běhounek. »Ale...«

»Poslyšte, dost na tom, že Aššura-Sirruš kromě úkolu, na který jsme ho vyslali, určitě něco dělá i pro váš spolek,« ukončila diskusi Zamolxis. »Víme, že jste to nevyžadovali jen pro jeden cíl. A běda mu, kdyby jej kvůli vlastním zájmům zanedbal. To tolerovat nebudeme. A už vůbec ne ovlivňování dějin. S tím máme obzvlášť špatné zkušenosti.«

»Vy byste to beztak otočily, jako vždycky,« řekl Héfaistos.

»Otočili to lidé sami,« nesouhlasila Zamolxis. »Cokoliv tam zatím někdo začal dobrého, lidé všechno otočili naopak. Jen si to zhoršujete.«

Héfaistos pokrčil rameny na znamení, že už dál diskutovat nebude. Zamolxis si ještě přísně všechny přeměřila třema očima - a vypařila se. Tady nemusela předstírat, že odchází jako obyčejná kočka domácí. Málokdo ji na Zemi viděl v její pravé podobě, ačkoliv ani ta nemusela být pravá.

Po jejím odchodu nastalo chvíli ticho. První se vzpamatoval Héfaistos

»Na tohle si dám pořádný kus medvědí pečeně!« prohlásil. »Na víně! A Plzeň k tomu!«

Usmál jsem se, ale Běhounek už na stůl přičaroval obrovskou mísu s medvědí kýtou, před každého misku s omáčkou, veliký nůž a typicky český půllitr. Hleďme, jak je tu Plzeň populární!

Rozsadili jsme se kolem stolu, krájeli a jedli. Rukama, jak jinak? Medvěd se prý jí zásadně bez chleba, ale medvěd na víně, to je tedy pochoutka! Nic nám nevadilo, že není čas oběda.

»Tak, pánové, zdá se, že je to v suchu,« pochvaloval si plnými ústy Héfaistos. »Musíme teď mezi nás dostat toho nového Rusa. Chybí nám. René, co kdybys ho oťukl?«

»Nech ho vydechnout, ještě se tu pořádně nezabydlel,« oponoval mu Descartes.

»Nemá cenu čekat,« zavrtil hlavou Héfaistos. »Musíme ho zlákat do naší party, dříve než se sám rozhodne pro jinou.«

»Kdo to má být?« zeptal jsem se.

»Ty ho znát nebudeš, ale bude to asi pěkný bouřlivák a takové mezi nás vítáme,« usmíval se Héfaistos. »Jmenuje se Vladimir Přemuchin. Jméno ani národnost nerozhoduje, ale měl by to být expert na *eygusegy*, či jak tomu říkáte - roboty.«

»Roboty?« podivil jsem se.

»Na Zemi jim vlastně říkají komputery,« vzpomněl si Héfaistos.

»To tady máte také?« rychle jsem vzpomínal.

»Jistě ne ty bedýnky na stolech, jako jsou teď populární na Zemi,« usmál se Běhounek. »Tady jsou lépe ukryté. Nicméně mají s těmi pozemskými hodně společného. Samozřejmě nemají shodné součástky, to rozhodně ne. Ale dá se jim sdělit, co mají dělat.«

»Na Zemi jsem s nimi také trochu pracoval,« přiznal jsem se.

»Ano?« ožil Héfaistos. »Dělal jsi také ty... robotí bacily?«

»Myslíš viry? Nedělal,« odmítl jsem. »Připadalo mi nekolegiální kazit práci jiným.«

»Prý všechny robotí bacily nebyly škodlivé,« řekl Descartes. »Kdo se jimi zabýval, obvykle se naučil víc než kdo ty stroje jen používal.«

Připustil jsem to a chvíli jsme se bavili o počítačích, které tady samozřejmě nebyly, aspoň ne v té neohrabané pozemské podobě, v jaké jsem je znal. Obuli se do mně, abych konečně pochopil jejich nové zařízení, které se mělo brzy začít stavět necelé dva tisíce kilometrů odsud. Svět Zuazru se pořád otáčel kolem své osy, ale tady už to nemělo vliv na denní či noční dobu ani na střídání ročních období. Průměrná teplota byla všude stejná, na rovníku jako na pólu. Nebyly tu ani výkyvy počasí. Jakási regulace tu byla, občas v noci zapršelo, ale nestačilo to naplnit vyschlé řeky. Povrch planety Zuazru byl dávno srovnaný do jediné pláně a všechny terénní odlišnosti, jezera, řeky, moře i hory, byly umělé a mnohdy jen fiktivní. Nerudova Vltava byla samozřejmě umělá jako všechny řeky v *ybipech*. Zeměpisný pól měl tady proti většině jiných světů jedinou odlišnost, byl totiž dosud prázdný, nikoho ještě nenapadlo se tam usadit. Právě proto tam bylo místo pro technické stavby. Na jednom pólu byly stroje vytvářející ochranný planetární štít *vukcir*, na druhém měly stát stroje, jaké takhle parta právě potřebovala.

»Naše pole by mělo být výhodnější než *vukcir*,« ujišťoval mě Běhounek. »Jestli se osvědčí, mohlo by původní štít úplně nahradit. Jednak bude potřebovat zhruba desetkrát méně energie, ale navíc by to bylo naše vlastní dílo.«

»Člověka potěší, když vymyslí něco užitečného, což?« usmíval jsem se.

»To také, ale především, tohle pole bychom řídili my,« dodal pomalu Héfaistos. »Ale to si hned teď zavři do druhé sýpky, rozumíš?«

Trochu jsem zvažněl, když mi došlo, o čem to mluví. Několikrát už tady padlo slovíčko, kterému jsem zprvu nepřikládal význam. Nezávislost. Až teď mi došlo, že by to snad měla být nezávislost na Zamolxisech a možná i na Zuazru.

Varování

Večer už na mě obě naše ženy, i když Adélka byla pořád ještě dítě, netrpělivě čekaly. Rychle vyčarovaly večeri pro tři, ale po celou dobu se na mě dívaly a popoháněly mě, abych nezdržoval.

»Co je?« došlo mi konečně. »Děje se něco?«

»To má být překvapení,« řekla Adélka.

»Překvapení?« usmál jsem se na ni.

Raději jsem rychle dojedl a očekával věci příštích.

Adélka nás pak oba slavnostním tónem pozvala na prohlídku. Sama šla a jako první vyskočila oknem na dvůr. Samozřejmě nedopadla dolů, ale vznesla se do výše. Následovali jsme ji s Petrou jen o trochu méně akrobaticky, vznesli jsme se již v bytě, ale také jsme jej opustili oknem. Adélka zamířila k Hradčanům, ale ne abychom přistáli na nádvoří. Náhle to neznatelně luplo, Nerudův *ybip* skončil a byli jsme na poušti. Adélka se nezdržovala, letěla dál. Letěli jsme tentokrát dlouho, ani jsem nepočítal, přes kolik hranic *ybipů* jsme se přenesli. Konečně zamířila Adélka dolů na náves jakési vesnice.

»Tady to je!« ohlásila nám vítězoslavně.

»Tady?« zděsila se Petra.

Upřímně řečeno, měla proč. Málem jsem vesnici, kde žila Petřina babička, nepoznal. Pravda, byl jsem tu jen jednou v životě na babiččině pohřbu, ale její chalupa teď byla modernizovaná, že ji nepoznávala ani Petra. Nové zápraží z ozdobných růžových dlaždic s japonskými motivy působilo u české chalupy jako pěst na oko. Stejnými dlaždicemi byly pokryté i dřevěné stěny. U oken i dveří byly moderní rádoby-mosazné kliky a záclonky s egyptskými motivy to doplňovaly. Místo chlěva byl obrovský obývací pokoj, z komory přepychová ložnice a vrcholem bylo etážové topení. Starou chlebovou pec, na kterou se Petra nejvíc těšila, noví majitelé zbourali, asi jim překážela. Místo ní byl uvnitř mohutný a vysoce moderní elektrický krb.

Ještě víc nás zarazilo okolí. Na zahrádce byl zapuštěný bazén z umělé hmoty, kolem ozdobně kovaný plot. Místo sousední chalupy stála moderní samoobsluha, naproti stála extravagantní vila. Původně malebný rybníček na návsi sevřely masivní betonové zdi a změnily v moderní pravoúhlou požární nádrž. Místo trávníků byl všude šedivý asfalt a autobusová zastávka měla prefabrikovaný přístřešek s vytlučeními skleněnými stěnami. Jen hospoda byla na svém místě, ale zazděný vchod dával tušit, že to už dávno žádná hospoda není.

»Lidi, co jste s tou vesnicí udělali?« vyhrkla nešťastně Petra, když jsme přistáli na asfaltu.

»Je to snad vesnice, co jste chtěli, nebo jsem to popletla?« ospravedlňovala se Adélka a dívala se na nás nerozhodně. »Zamolxis tvrdila, že je to naprosto přesně podle skutečnosti. Myslela jsem, že budete rádi...«

»Možná to je podle skutečnosti,« vzlykla Petra. »Já to ale pamatuji jinak! Tohle je úplně jiné, než když tu žila babička. Oni to modernizovali... tady byla studánka, kam mě babička posílala pro vodu, teď je tu asfalt. Tady jsem si hrála se sousedovic dětmi, ale kde je jejich domek? Tohle děsné monstrum přece nemohl postavit žádný Čech! Před hospodou bývala lavička, hospodský Tvrdík mi tam dával limonádu, děda to potom platil všechno najednou... kde je? A tady stály veliké kaštiny, teď je tu jen asfalt jako všude...«

Došli jsme na autobusovou zastávku a Petra se jako hromádka neštěstí zničeně posadila na otlučenou lavičku.

»Tys to chtěla jako když žila babička, vid'?'« zeptala se nerozhodně Adélka. »Nebo se pletu?«

»Nepleteš, kočička naše,« řekla Petra. »Tohle přece není vesnice mé babičky!«

»To by sis ji musela předělat podle svých vzpomínek,« pokrčila Adélka ramínky. »Určitě to půjde, když si vzpomínky převedeš na obrázky. Zamolxis nám s tím jistě ráda pomůže.«

»Já si to už moc nepamatuji,« zavrtěla hlavou Petra.

»A táta?« podívala se na mě Adélka.

»Byl jsem tu jen jednou v životě,« řekl jsem. »Doprovázel jsem mámu krátce po svatbě, když babička umřela. Pak už jsme se sem nedostali. Chalupu si pak koupili nějací Pražáci...«

»No, myslela jsem si, že budete mít větší radost,« řekla Adélka zklamaně. »Přiznám se, taky se mi to moc nelíbilo. Ale Zamolxis tvrdila, že je to naprosto autentické.«

»Možná je,« vzdychla si Petra. »Ale je to dnešní stav. Co s tím budeme dělat?«

»Nastěhujeme se sem,« trvala na svém Adélka. »Když už jsem si s tím dala práci, přece to nezničíme? Když si máma trochu potrápí paměť, vrátíme to do tehdejšího stavu.«

»Já si s tím ale opravdu nevím rady,« vzdychla si nešťastně Petra. »Ani v našem albu nebude nic, co by se dalo použít.«

»To půjde, mami,« těšila ji dcerka. »Mám nápad! Kněžna Libuše ti paměť trošku podpoří a vzpomeneš si. Víš přece, co všechno Libuše dovede.«

»Mohli bychom to zkusit,« vzhledla k ní Petra s nadějí. »Libuška je v tomhle fenomén.«

»No vidíš,« těšila ji Adélka. »Nastěhovat se sem můžeme hned a postupně to upravíme, jak si máma vzpomene na detaily. Já ti s tím pomohu, chceš?«

»To víš, holčičko naše,« přijala Petra nabízenou pomocnou ruku.

Adélka tedy vtrhla do chalupy. Kromě neústrojných úprav, o které se na Zemi zasloužili její současní majitelé, tu byla ještě jedna úprava, tentokrát zdejší. Vedle komory byla umístěna místnost menší než záchod, která tam na Zemi určitě nebyla.

»Toho využiješ i ty, tati,« řekla Adélka, když jsem se nad tím pozastavil. »Tady je pořád léto, prší jen když si to nastavíš, ale každodenní létání přes několik ybipů není to pravé. Automobily ani letadla tu naštěstí nejsou, ale říkej si co chceš, teleport je teleport.«

»Běhounek za Aššura-Sirrušem vždycky létal,« vrčel jsem.

»Jenže to měl jen přes dva sousedy,« odušila Adélka. »Ty to budeš mít podstatně dál. A to neuvažuješ o nás dvou, my dvě to teď máme k Libuši více než půl milionu *jiorů*.«

»No dobrá, teleport. Zvykneme si, jako na ten kachlíčkový záchod. Mohli bychom tu pak nechat i ty japonské dlaždice a doplnit to nějakou tunou betonu.«

»Nevrč, tati,« napomenula mě Adélka. »Raději přineste s mámou zavazadla.«

To bylo naštěstí jednoduché. Stačilo vyslat telepatický dotaz Nerudovi a když přišlo svolení, vstoupit do kabinky. Cestování teleportem bylo jednodušší než cesta výtahem. Pustil jsem Petru napřed, vešla do kabiny a zmizela, jen to slabě syklo. Vstoupil jsem za ní. V téže chvíli přede mnou zmizela protilehlá stěna a objevila se známá chodba Nerudova domu. Vystoupil jsem a rozhlédl se. Neruda měl teleport maskovaný stěnou, jen zavěšený křížek na stěně označoval, kde je průchodná. Člověk musel vstoupit přímo do zdi, případně ze zdi vystoupil. Tudy mizely jeho návštěvy!

Se zavazadly to bylo jednoduché, prostě jsme popadli batůžky. Loučení s Nerudou bylo delší a několikrát jsme museli slíbit, že přijdeme a naopak ho pozveme k nám, *až to tam trochu dáme do pořádku*.

V Nerudově domě už svítila světla, ale k nám jsme dorazili za dne.

»Ještě nemáme nastavené střídání dne a noci,« omlouvala to Adélka. »Musíme se rozhodnout, zda chceme stále světlo, střídání dne a noci, nebo úplné střídání ročních období jako na Zemi. Tady je možné všechno.«

»Uvidíme,« pokrčil jsem rameny. »Myslím, že bychom se měli ubytovat a přizpůsobit si to co nejlépe, když už tu máme bydlet natrvalo.«

»Já si přeji stejnou postýlku, jakou jsem měla doma na Zemi,« přála si Adélka.

Než jsem se stačil polekat, postýlka stála u stěny.

»Ale bez peřinek,« pokračovala dcerka. »Chci tlustý spacák.«

Mrkli jsme s Petruš na sebe a usmáli se. Petruš požádala o normální postel, jakou jsme měli na Zemi, bez nejmenší změny.

»Uvidíte, jak se tu budeme mít!« věštila Adélka, když zalézala do nového spacáku. Kdoví, kde na tu myšlenku přišla; tipoval bych si, že ještě ve školce.

Ráno jsme se po snídani rozešli. Nasměroval jsem si teleport k Běhounkovi, děvy už předtím tímtež teleportem zmizely za Libušinou partou. Na stole Běhounkovy chalupy jsem našel česky psaný vzkaz na listu papíru, abych za ostatními přišel do altánku v lese. Udivilo mě, že mi raději nedali vektor *báhjo*, ale správně jsem odhadl, že altánek nebude daleko. Tušení mě nezklamalo, byl na dohled od chalupy a parta už tam byla kompletní, ba co víc, jeden člen společnosti se mi musel představit, protože jsem ho neznal.

»Vladimir Pěremuchin,« usmíval se slovanským úsměvem. »Na Zemi Moskva, Rossija.«

»Lukáš Mikeš, do této chvíle nejmladší člen klanu,« usmál jsem se na něho při obvyklém potřásání rukou. »Na Zemi Praha, Čechy.«

»Oj, Prahu znám,« usmál se ještě víc. »Koukám, tady máte vy Češi převahu. Doufám, že mi už nemáte za zlé můj poslední výlet do Prahy.«

»My víme, že to nebylo ze tvé hlavy,« mávl rukou Běhounek, když nás rozsazoval kolem dřevěného stolu. »Mohl jsi tam ale přijít později, dočkal by ses úplně jiného přivítání.«

»To mi hanba nedovolila,« oťrásl se Vladimír. »I když naši sousedi, co tam jezdili, tvrdili, že Češi zapomněli. Já jsem si na celý život zapamatoval, jak před námi plivali. K sožaleniju, právem.«

»Nemůžeš přece za Brežněva,« utěšoval ho Běhounek a podával mu pivo. Měla to tedy být opět debata jako v hospodě, tentokrát v malebném lesním altánku. U Běhounka bylo léto a teplo, takže nikomu nevadilo, že je altánek ze všech stran otevřený.

»Snad mi věříte, že jsem se v naší zupácké Rudé armádě nesloužil dobrovolně a s nadšením,« usmíval se omluvně Vladimír a napil se jako všichni. »My jsme vážně neměli na výběr.«

»My to víme,« souhlasil jsem. »Vyčítat ti nic nebudeme. Mohl sis napravit dojem už na Zemi, stačilo přijet k nám jako host. Jak jsme vás ale měli vítat, když jste přijeli na tancích? Sami přece říkáte: *Nězvannyj gost' chuže tatárina*.«

»A vidíš, pár Čechů nás vítalo už tenkrát,« opáčil smutně Vladimír. »Až do kasáren za námi chodili, jako *sobaki* se lísalí. My jsme je hostili, ale po straně jsme jim *predatěli* říkali.«

»To jste jim říkali správně,« souhlasil Běhounek. »Ale to vzala voda a odnesl vítr. Teď jsme tady všichni opravdoví *druzja*. Nikdo tu nikoho nenutí kamarádit se s lidmi, se kterými se kamarádit nechce. Tady najdeš jen lidi jako jsi sám.«

»Však už jsem se sem těšil,« řekl Vladimír. »Nějak moc zla je dnes na Zemi. Někde od nás nedávno bomba teroristů vybuchla... Doufám, že je to tady lepší.«

»No, takové zlo, jaké si pamatuješ, tady není,« řekl Běhounek opatrně.

»Chceš tím snad říci, že ani tady to není ideální?« zpozorněl Vladimír.

»Ideální to asi nebude nikde ve vesmíru,« přikývl Héfaistos. »Ale my se všichni snažíme, aby to bylo aspoň lepší a lepší. Ty jsi se na Zemi zabýval pozemskými *eygusegy*, nemýlím se?«

»Z nedostatku něčeho jiného...« odušil skromně. »Bylo to lepší než nic...«

»Jen si nemysli!« řekl Héfaistos. »Abys věděl, potřebujeme někoho, kdo dokáže pochopit zdejší *eygusegy*. Máš k tomu průpravu, očekávám, že díky Zamolxis na úrovni.«

»Myslíte, že mi zkušenosti ze Země pomohou pochopit zdejší mašiny?«

»Přesně to očekáváme,« přikývl Héfaistos. »Slyšel jsem, že jsi nedávno na Zemi vymyslel nějaký počítačový virus. Je tomu tak?«

»Hanbím se za to...« sklopil oči. »Ale měl jsem k tomu dobrý důvod...«

»Ten ti předem věříme a nebudeme to zkoumat,« řekl Héfaistos. »Potřebujeme vymyslet něco podobného.«

»Viry se ale vymýslí ke škodě těch, kdo mašiny používají,« řekl opatrně Vladimír. »K čemu by vám byl tady virus?«

»Samozřejmě nechceme viry,« usmál se Běhounek. »Ale kdo zná viry, umí vymyslet systém proti virům odolnější, ne? Slyšel jsi aspoň, který virus byl na Zemi nejrozšířenější?«

»U nás se říkalo, že nejrozšířenějším virem jsou Windows,« usmál se Vladimír.

»Vidíš!« usmál se Běhounek. »Tady je tomu také tak.«

»Snad tu nemáte počítače s Wokny?« zděsil se naoko.

»To ne, ale zdejší *eygusegy* jsou k nám stejně nepřátelské, anglicky - user unfriendly. Nikdo tu pořádně neví, co v nich je. Víme jen jedno, kdybychom se na ně spolehli, zradí nás ve chvíli, kdy to budeme nejméně čekat.«

»To je opravdu těžké,« zachmuřil se. »Nečekal jsem to, věřte mi.«

»Prý jste v Rusku takový lepší systém už vymýšleli,« řekl Běhounek neurčitě.

»Da, kdysi se o tom v Moskvě mluvilo,« souhlasil Vladimír. »Byla tam takaja společnost, chtěla vymyslet dokonalejší systém jako protiváhu americkým Windowsům. Pak se to ale zborilo, společnost zanikla...«

»Víš o tom něco víc?« zajímalo Héfaista.

»Já tam byl hlavní inženýr,« přiznal Vladimír. »Měli jsme vlastní procesor a jádro systémi lepší než u Američanů. Dělat na tom dál, měli by brzy těžkou konkurenci, ale naše načalstvo nás sprostě prodalo. Nevím za kolik, o ekonomiku jsem se nestaral. Načalstvo pak bylo milioněry, my bezrobotnyje. Firmu prý koupil sám Billy Gates, a hned ji zavřel a všechny nás vyházal. Zkrátka normální manažorskij hnus.«

»Pamatuješ si ještě z toho něco?« řekl Héfaistos.

»No jistě!« ožil Vladimír. »Tady v té hlavě mám pořád všechno!«

»To je dobře,« pokýval hlavou Héfaistos. »Pozvali jsme na tebe českou kněžnu Libuši, aby ti pomohla udělat si v hlavě pořádek. Kněžna Libuše je tady už tisíc let, je to naše nejlepší odbornice na lidskou hlavu. Udělá ti tam tajný sklípek, kam se nikdo cizí nedostane.«

Pak ho v kostce seznámil s Libušinou koncepcí *dvójí sýpky a* o tom, proč ji potřebujeme.

»A já se těšil, že tu bude ráj!« povzdychl si Vladimír. »A zatím je to tu faleš jako na Zemi.«

»Na Zemi je to horší, ale ráj není ani tady,« opravil ho Héfaistos. »Proto chceme získat co nejvíc nezávislosti. Zuazru nám dávají vše co potřebujeme, ale neustále nás kontrolují. Vymýšlíme pro ně nové a nové stroje, ale pro Zem nesmíme hnout prstem. Právě to chceme změnit. Zamolxisy nechtějí slyšet o změnách vůči Zemi, proto nám jde o nezávislost na jejich vedení. Když nemůžeme počítat s jejich pomocí, najdeme si cestičku, jak pomáhat Zemi i proti jejich vůli.«

»Jestli je to pravda, můžete se mnou počítat,« řekl Vladimír vážně.

»Sám uvidíš,« řekl Héfaistos. »Řekl bych ti, jako tady Lukášovi: nikomu nevěř, ani nám ne. Udělej si vlastní názor a všechno si několikrát ověř, než něco začneš dělat.«

»Takže - jako doma...« povzdychl si Vladimír.

»Budeš mít výhodu, najdeš tady pár přátel a nebudeš sám,« utěšoval ho Běhounek. »My, co ještě pamatujeme Stalina, dávno dobře víme co dělat.«

Vladimir se při těchto slovech s pochopením usmál. Pánové si jeho zasvěcení načasovali tak přesně, jak to jen šlo. Ze svého místa jsem viděl, jak po lesní cestičce přichází v bílé říze Libuše, ustrojená pořád tak, jak byla zvyklá kdysi.

Přišla, se všemi se přivítala a stejně jako u mě se pozastavila nad tím, že Vladimira zasvěcují nějak příliš brzy.

»Máme ke spěchu dobrý důvod,« ujišťoval ji Héfaistos.

»Zrovna od tebe to sedí!« podotkla Libuše. »Jsi tady o tisíc let déle než já, měl by ses dávno naučit trpělivosti.«

»Ano, ale celou tu dobu jsem neviděl východisko,« přikývl. »Teď se ukázalo malé světýlko v hustém lese, kam stojí za to jít, i kdyby tam byla jen bludička.«

»Kdyby tam byla bludička, utopí tě.«

»Sedět bez naděje je horší,« podotkl Héfaistos. »Tohle má aspoň nějaký smysl.«

Libuše začala čarovat a my ostatní jsme se snažili nepřekážet. Héfaistos si mě posunkem ruky pozval k sobě.

»Sleduj bedlivě okolí, aby se tu neobjevila žádná Zamolxis,« nabádal mě. »Poznáš ji podle červených očí, někdy může vypadat jako červený obláček. Kdybys ji uviděl, odfoukni pěnu z piva, to tady používáme jako varování. Kdybys neměl po ruce pivo, skrč všechny prsty na ruce, ale nech dlaň otevřenou. To už tady každý pochopí.«

»Nevšiml jsem si, že by měly oči červené,« řekl jsem udiveně.

»Však je také pro tebe do včerejška červené neměly,« řekl Héfaistos spokojeně. »To je totiž Libušina úprava, poznáš Zamolxisy na kilometr, výhodné jsou pro nás tmavý les i tmavá chalupa. Nemusí tu šmejdit žádná, ale kdyby se nějaká objevila, nemusí hned všechno vědět.«

Libušino čarování jsem už znal, tím víc jsem se věnoval lesu.

»Nemusíš se rozhlížet, jako kdybys někoho vyhlížel,« krotil mě Héfaistos. »Proto sedíme do kruhu, abychom viděli kolem dokola. Sleduj jen svůj úsek.«

Nikde jsem neviděl nic podezřelého, ale uvědomoval jsem si, že nemám dost zkušeností. Všiml jsem si ale, že ostatní občas mrknou do mého směru. Ne že by mi nevěřili, ale nejspíš brali do úvahy mou nezkušenost. Hráli jsme si na špiony jako kluci, ale nebylo to tak nevinné.

Libuška skončila a rozloučila se. Vyprovodili jsme ji na lesní cestu a Běhounek Vladimirovi jako nedávno mně doporučil, aby si **urovnal sýpky**, setřídil vědomostí a pokračoval v **nasávání vědomostí**, osvícení prý přijde skoro samo.

Bohové se pak vrhli, teď už naprosto otevřeně a bez skrývání, do víru odborné debaty. Přidal jsem se k nim, začal jsem konečně chápat oč jde, přinejmenším mi to bylo jasnější než na počátku. Základní výzkum silových polí měli už za sebou, proto jsem se nemusel obávat, že by Běhounkovi rozhodili altánek po lese. Šlo o praktické využití. Z více možností si zvolili silové pole **peprycho**. Neodpovídalo ničemu, co jsem znal ze Země, ale pochopil jsem, že je silnější než **vigro** ve **vukciru**, ochranném štítu zdejšího světa, navíc má nižší spotřebu energie **atalnea**. Bylo ale méně stabilní.

»To by mohlo vadit,« staral jsem se.

»Naopak, to je pro nás nesmírně výhodné,« oponoval mi Descartes. »Troufám si tvrdit, že to ukočírujeme, ale bude to vyžadovat, aby byly řídicí **eygusegy** co nejbližše generátorů. To nás donutí vybavit je úplně novými **eygusegy**, aniž by to Zamolxisům přišlo nápadné.«

Teď právě řešili problémy s ukotvením strojů. Stroje, na kterých závisí celá planeta, schopné udržet na uzdě turbulenci plamenů hvězdy, nemůžete položit jen tak halabala kamkoliv na pevninu.

Zuazru byl svět starší než Země, tektonická činnost dávno odezněla, nicméně bylo třeba zabezpečit vybrané místo proti poťouchlostem planetární kůry, zemětřesení by jim vadilo i ve své nejslabší podobě. Část pole měla proto směřovat dolů do středu planety, aby fixovalo stroje proti tektonice. Bohové to už měli vyřešené, teď šlo o nepodstatné droby. Velkou výhodou bylo, že podle výpočtů měl k vytváření pole kolem celé planety stačit jediný emitör. Staré štíty potřebovaly emitörů více, vukciry šestnáct, novější ufery čtyři.

Postupně jsme mohli odškrtnout jeden vyřešený detail za druhým a večer jsme se rozcházeli ve velmi dobré náladě.

»Zítřa budeme mít návštěvu,« řekl Héfaistos. »Domluvil jsem s *borovochgly*, že jich pár mezi nás přivedu.«

»Prima,« komentoval jsem to. »Ještě jsem tady žádné mimozemšťany neviděl.«

»Nemusím snad připomínat: nikomu nevěřit!« dodal Héfaistos.

»Nedůvěřoval bych jim slepě, ale nebyl bych apriori proti nim,« opravil ho Běhounek.

»Jistě,« souhlasil Descartes.

Vrátili jsme se společně do Běhounkovy chalupy a odtud pomocí teleportů domů.

První, co mě doma upoutalo, bylo večerní šero. Adélka mezitím zařídila střídání dne a noci, ale protože bylo léto, bylo ještě trochu vidět.

V sednici chyběl krb i tělesa etážového topení, zato tu opět stála starodávná pec. Za jejími dvířky prosvítal plápolající oheň a místo moderního výbojkového světla visela od stropu starodávná petrolejová lampa, osvětlující bytelný dubový stůl. Záclony s egyptskými motivy zmizely, okna teď krásily prosté bílé starodávné krajkové záclonky.

»To koukáš, tati, co?« neudržela se Adélka, aby se nepochválila.

»Kdo to tak hezky vymyslel?« musel jsem je pochválit. Ani nevím, která na pochvalu čekala víc, Adélka, kterou přestavba napadla, nebo Petra, která k ní dodala své vzpomínky, podle kterých to společně realizovaly.

»Venku je toho vidět ještě víc,« pochvalovala si Adélka. »Vyhodily jsme ze zahrádky bazén, jsou tam zase brambory jako za babičky. Plot jsme udělaly dřevěný a ze zápraží jsme vyhodily ty hnusné japonské dlaždice. Jsou tam už zase přírodní placáky.«

»To jste sebou tedy hodily,« souhlasil jsem s jejich úpravami.

»To byla fuška na dvě hodiny,« přidala se Petra. »O víkendu se na to vrhneme pořádně. Je tu pořád spousta práce.«

»Takže víkend věnujeme chalupaření?« došlo mi.

»Musíme si to tu přece uspořádat,« trvala na tom Petra. »Na návštěvy můžeme chodit, až se tady zabydlíme. Tak je to ostatně obvyklé.«

»Uvidíme,« neprotestoval jsem.

»Musíme předělat hospodu,« plánovala nadšeně Adélka. »Pořídíme si pár *dusoi*, at' tady není tak smutno. Neruda mi je slíbil, jen co si máma vzpomene, jak vypadali.«

»Dobrá, ale až zítřa,« řekl jsem. »Zvládly jste to nádherně, ale teď už je večer.«

»My to tu ještě vyšperkujeme, uvidíš!« kasala se Adélka.

Dali jsme si večeri a pak jsem prohlásil, že půjdeme spát. Adélka s Petrou si ale postavily hlavu, že ještě nejsou unavené, naopak jim to šlo právě nejlépe a šly upravovat komoru. Chvilí jsem na ně čekal, ale pak jsem si řekl, že je nechám být. Měl jsem pro ně překvapení. Od Běhouneka jsem dostal dárek, nevelkou krabičku *gutmo*, která tu zastupovala pozemské hudební skříně. Nebylo to rádio, ale bylo v ní hudby víc než se dalo čekat. Od pozemské po zdejší, ta mě zajímala nejvíc. Mezi zdejšími génii byli i slavní hudebníci, kteří ani tady nepřestali tvořit a teprve tady na Zuazru

získali k práci podmínky, jaké na Zemi nikdy neměli. Mozarta, přesněji jeho hudbu, jsem měl rád už na Zemi, ale co dokázal tady, předčilo mé očekávání víc než dokonale. Na Zemi se spoléhal na nedokonalé pozemské hudební nástroje a hudebníky, tady měl jiné možnosti. Kdysi sám zručně hrál na různé nástroje, tady se ale plně věnoval skládání.

Vybral jsem namátkou symfonii B-moll *Z hlubin sedmé dimenze*, připravil *gutmo* a když Adélka s Petrou přišly z komory, usadil jsem je a spustil to.

A stálo to za to!

Jestli jsme dosud neslyšeli nic skutečně božského, teď ten okamžik nastal.

Adélka i Petra strnuly po prvních taktech. Ano, byl to Mozart, jeho styl i mistrovství. Podle komentáře nehráli hudebníci na housle ani na varhany, ale *zelchegy a honele* byly skutečně božské nástroje, srovnávat je se stradivárkami je asi jako srovnávat stradivárky s vozembouchem. Nechci snižovat Stradivariho, dokázal na Zemi hotové zázraky i s obyčejným dřevem, ale tohle bylo aspoň o dvě třídy výš! Tyhle nástroje hrály vícespektrově, část hudby vyluzovaly klasicky ve vzduchu, část hudby posílaly posluchačům telepaticky a oba účinky se násobily. Právem se říkalo, že dokáží rozplakat i kámen a rozesmát i mrtvého.

Doposlouchali jsme první část. Venku už byla tma, starodávné kukačky na stěně ukazovaly dvě hodiny po půlnoci. Vzpamatoval jsem se a odolal pokušení pokračovat.

»To bylo... úžasné!« vydechla Adélka.

»Co to vlastně bylo?« vyzvídala na mně Petra.

Sdělil jsem jim, že právě slyšely Mozarta.

»Tohle přece neznám!« vydechla Petruš. »Kde jsi to sehnal?«

»Tohle napsal až tady,« ujistil jsem ji. »Mozart je v tomto vesmíru slavnější než na Zemi. Zvou ho na všechny světy a všude jeho hudbu znají.«

»Byl géniem už na Zemi, ale tohle...« rozplývala se Petra.

Neměl jsem k tomu co dodat a Adélka také ne.

Po zklamání s chalupou byla tohle více než dostatečná náhrada. Jak se zdálo, měli jsme se nač těšit, a možná nejen v hudbě...

Dalšího dne jsem pochopitelně zaspal, přišel jsem skoro poslední. Chyběl jen Héfaistos, byl prý naproti návštěvě. Omlouval jsem se za pozdní příchod aspoň ostatním, ale dočkal jsem se jen chápatého úsměvu, zejména když slyšeli o našem zaujetí Mozartem.

Místo odborné debaty nás dnes čekala mimozemská návštěva. Proč to nepřiznat, těšil jsem se na ni. Nečekali jsme dlouho. Héfaistos se objevil v doprovodu hned dvou *borovochglů*. Měli s námi více společných znaků, aby se jim dalo říkat lidé, ale na první pohled bylo znát, že nejsou ze Země. Lišili se od nás dvěma a půl metry výšky, mohutným dinosauřím ocasem, na ruku měli místo nehtů drápy a jejich hlava s obrovskými špičatými zuby rovněž napovídala, že mají blíž k ještěrům než k nám. Nechtěl bych je potkat někde v džungli. Chovali se ale mírně a zdálo se, že se s nimi domluvíme. Dorozumivacím jazykem měla být samozřejmě řeč Zuazru.

Přivítali jsme je a odvedli do lesního altánku, byl vzdušnější a v chalupě by se museli hrbít. Jednat se mělo při jídle, po krátkém dohadování si vyčarovali každý veliký kus syrového masa a my jsme se jim rychle přizpůsobili. To ale nemělo být hlavním bodem jednání.

»Chcete slyšet naše zkušenosti se Zamolxisy,« řekl po chvílce zamyšleně borovochgl, sedící po mé pravé straně. »To je velice delikátní otázka.«

»Delikátní, ale z našeho pohledu důležitá,« souhlasil Héfaistos. »Máme vážné podezření, že nám Zamolxisy zatajují důležité informace.«

»Kdyby jen zatajovaly...« opáčil pomalu borovochgl, sedící naproti mně. Přitom se zakousl do masa, až se mu kolem úst objevila nahnědlá sražená krev. To maso bylo syrové, ale podle hrozného zápachu už hodně dlouho uležené.

»Nechceme trpně čekat, zdali se k nám Zamolxisy začnou samy od sebe chovat jinak než dosud,« pokračoval Héfaistos. »Jsme tady už několik tisíc let a chceme vědět, na čem jsme.«

»A můžete tu být ještě sto tisíc let, než se něco dozvíte,« odušil borovochgl naproti. Konečně jsem si všiml, jak se ti dva od sebe liší, když už jsme se jmény a představováním nezdržovali. Ten naproti měl na temeni hlavy tmavočervenou skvrnu, druhý měl hlavu trochu do žluta. Hned jsem si je v duchu pojmenoval podle známých českých postavček na Dušina a Červenáčka.

»Nemáme trpělivosti na sto tisíc let,« odušil klidně Svantovít.

»Někdy je lepší nevědět,« odpověděl mu klidně Červenáček a dál žvýkal své maso.

»To si ovšem nemyslíme,« odpověděl Héfaistos.

»Pravda někdy bolí,« odušil Dušín. »Mladé a netrpělivé civilizace obzvláště.«

»Ledacos sneseme,« opáčil Héfaistos.

»Máte tady všelijaké výhody,« upozorňoval nás Červenáček. »Hýčkají vás, nechávají vám poměrně velkou volnost, váží si vás, ale když budete Zamolxisy příliš provokovat, můžete o některé výhody přijít. Asi jako my před tisíci lety.«

»Nemíníme nikoho provokovat, ani Zamolxisy,« odušil Svantovít. »Pravda pro nás může být cennější než výhody.«

»Mohlo by se stát, že vám zmenší zdejší životní prostor,« varoval nás Červenáček. »Máte ve srovnání s jinými bytostmi velké *ybipy*. Mohlo by se vám stát, že se ocitnete všichni pohromadě na podstatně menším prostoru. Městská psychika nemusí být zdravá.«

»Na města jsme zvyklí z našeho bývalého světa,« opáčil Héfaistos.

»Také by se mohlo stát, že na to doplatí váš starý svět,« zavrčel Dušín a zatřepal hlavou, aby si oderval další kus masa.

»Vám se něco takového stalo?« sondoval hned Svantovít.

»Není tomu tak dávno,« odušil Dušín. »Průměrný věk na našem bývalém světě pak klesl na polovinu a k nám navíc začalo přicházet méně nováčků. Myslíte si, že je polovina života malý trest? Co se dá za osm set let života stihnout?«

»Průměrný věk na Zemi je sotva desetinou toho, co říkáte,« odušil klidně Svantovít.

»To je ale divné,« řekl Červenáček a podíval se na něho pátravě svýma žlutýma očima. »Měli jsme dojem, že jste poslušnější. Nevíme, že byste se proti Zuazru kdy stavěli.«

»Nikdo z nás se proti Zuazru nestavěl ani nestaví,« souhlasil Héfaistos zamračeně. »Nemáme k tomu důvod. Ale tím spíš chceme vědět pravdu.«

»Abyste toho nelitovali,« urval si Červenáček další kus masa. »Jste asi pro Zuazru užitečnější než my. To ale neznamená, že si můžete víc dovolovat. I když byste se od nás nějaký důvod proti nim dozvěděli.«

»Řekněte nám tedy něco, aspoň co můžete,« požádal ho Héfaistos přímo.

»Nemůžeme vám říkat vlastně nic,« podotkl klidně Červenáček. »Zamolxisy mezidruhové informace netolerují. Všechno, co bychom vám řekli, by chápaly jako zločin.«

»Takže záleží na vás, zda budete mít sami důvod nám něco navzdory tomu říci,« shrnul to lapidárně Svantovít. »Něco jste nám už vlastně sdělili. Zamolxisy netrpí mezidruhovou komunikací, pokud ji samy neorganizují. To je důležitá informace. Znamená to, že samy určují, co kdo smí vědět a co ne. Něco už ale v tomto směru víme, díky za potvrzení.«

»Tolik jsme toho neřekli,« odfrkl si Červenáček. »Tušíme, že nás Zamolxisy sledují i tady.«

Kdo ví, kolik jich tu je! Už naše zdejší přítomnost jim bude podezřelá. A právě proto vám řekneme víc. Když trest, ať je aspoň za co!«

Rychle jsme se rozhlédli. Nikde jsem nic červeného neviděl a ostatní zřejmě také ne.

»Žádná Zamolxis se tu nikde nevyskytuje. Přinejmenším ne v tomto *ybipu*,« ujistil naše hosty Héfaiostos. »Naučili jsme se rozpoznávat je na dálku.«

»Víte aspoň, že dovedou být neviditelné?« podíval se na něho pátravě Dušín.

»Poznáme je, ať už jsou hmotné, nehmotné, nebo se teprve teleportují,« podotkl Héfaiostos. »Máme na ně takový... nový smysl.«

Červenáček si ho chvíli prohlížel.

»Tvrdí se, že vaše rasa je chytřejší než jiné,« řekl po chvíli klidně. »Zamolxisy nemají rády, když je někdo rozpoznává, aniž by samy chtěly. Ta schopnost může být sama o sobě nebezpečná. Dlouho si ji neudržíte. Až se to Zamolxisy dozvědí, trestu neujdete.«

»Nic se nedozvědí,« řekl Héfaiostos. »Umíme před nimi chránit i svou mysl.«

»Snad by bylo lépe, kdybyste na to raději včas zapomněli,« řekl pátravě Červenáček. »Až si všimnou, že se před nimi chráníte, nic vám nepomůže.«

»Naučili jsme se dělit svou mysl na části a chráníme jen tu, kterou sami chceme tajit,« řekl Svantovít. »Zvenčí to nevypadá podezřele. Nezlobte se, ale víc vám neřekneme.«

»Už tak jste nám řekli dost,« odušil Červenáček. »To by mohlo mít asi jako jediné naději na úspěch. Přinejmenším na nějakou dobu.«

»Můžeme to někoho z vás naučit, budete-li mít zájem,« řekl Héfaiostos. »Ten jeden by to mohl rozšířit mezi ostatní...«

»To byste udělat měli,« odušil Dušín. »Raději dříve než později. Snížili byste riziko, že vás nechtěně prozradíme.«

»Pošlete nám tedy někoho, kdo se zajímá o psychiku,« navrhl mu Svantovít. »Vy dva byste pro nás byli nejvýhodnější.«

»My dva to nebudeme,« odušil Dušín. »Ale díky za důvěru. Dobrá, řekneme vám, co chcete vědět. Ale připravte se na to, že to není nic příjemného.«

Héfaiostos je za nás všechny ujistil, že jsme připraveni na všechno. Pak mě překvapil, neboť si vyčaroval velikou láhev slivovice s obrázkem *Jelínkova*. Nabídl všem a tentokrát jsem neodmítl. Slivovice se mi zdála docela dobrým prostředkem k přebití puchu, vycházejícího od borovochglů. Syrové maso, kterým se krmili, mělo nejspíš hodně daleko k čerstvému stavu... ti sympatičtí ještěři byli nejspíš ve svém světle mrchožrouty.

»Před tisíci lety jsme měli zdánlivě nevýznamný konflikt se Zuazru,« začal Červenáček. »Tenkrát jsme tu byli spokojení, asi jako jste se nám dodneška zdáli spokojení vy. Teď už bychom si to mínění měli opravit, asi směřujete k něčemu podobnému, v opačném případě bych se musel krutě mýlit. Spor vypukl o to, že jsme se chtěli vrátit domů. Měli jsme rozumné argumenty, že je nás dost na to, abychom dokázali pozvednout náš domovský svět na vyšší úroveň, asi ne na úroveň Zuazru, ale přece jen... Náš svět by si to jistě zasloužil, nebylo to na něm zrovna nejlepší... už jsme se ale neobávali argumentu Zamolxisů, že nás naši krajané do roka po návratu sežerou... Zamolxisy ale trvaly na tom, že náš návrat možný není a my jsme se jim tenkrát jako jeden vzepřeli a trvali na svém. Chtěli jsme se vrátit a pomáhat doma. Abychom tomu dodali váhu, přestali jsme pro Zuazru pracovat. Řekli jsme, že nehne prstem, dokud nás nepustí domů. Měli jsme pro ně rozpracované čtyři výzkumy, které jsme slibovali dokončit výměnou za návrat, ale po nich - konec.«

»Jeden z nich se týkal doplňování atalnea do světů potopených ve svém slunci, podobně jako je ten, kde právě jsme,« doplnil kolegu Dušín. »Takové jsou čtyři a měly problémy s energií. Jejich

štíť **vukcir** potřebuje víc atalnea než se dá získat z jeho okolí - technické detaily raději vynechám...«

»Zamolxisy s námi tenkrát ani nevyjednávaly,« pokračoval klidně Červenáček. »Úkoly nám okamžitě odebraly a přidělily někomu jinému, nás izolovaly a každého zvlášť tvrdě do hloubky podvědomí vyslychaly. Nakonec nám oznámily, že vzhledem k naší nespolehlivosti dostaneme jen podružnější práce, zato přijdeme o výhody, které jsme až dosud měli. Zrušily nám **ybipy**, všechny nás daly do jednoho, kde nám pořídily doupata, v jakých prý žijí naši nejméně civilizovaní krajané, abychom si o sobě tolik nemysleli. Ti z nás, kdo byli od začátku v našem sporu a v podněcování proti Zamolxisům nejaktivnější, se tam nedostali. Mohli by být na některém jiném světě, takových světů jako je tento je prý víc, ale předpokládáme, že už nežijí. Další trest Zamolxisů postihl náš domovský svět, ale to už víte. Zprávy z domova nám přestaly chodit. Vyhrožovaly nám, že při další vzpouře svému domovu uškodíme ještě víc. Od té doby pro ně poslušně pracujeme, ale už bez iluzí, že chtějí jen naše dobro, jak nám tvrdily zpočátku.«

Pravda, zírali jsme.

»Já to tušil,« zavrčel Héfaistos.

»To není všechno,« pokračoval Červenáček. »Abychom nepodněcovali ostatní, pohrozily nám při jakékoliv vzpouře většího rozsahu vypnutím štítu **vukcir**. To by s námi odneslo příliš mnoho zdejších obyvatel. Proto jsme vás přišli varovat. Nestavte se proti Zuazru přímo. Jsou silnější než si umíte představit. Nehleďte v nás spojence, my to nebudeme. Tohle všechno jsme vám řekli, abyste věděli, že bude lépe podřídit se, než jít slepě proti nim. Nemůžete dopadnout dobře, jen uškodíte sobě i svému světu.«

»Je nám podezřelé už to, co o vás víme,« doplnil Dušín. »S tak nízkým věkem, jako má být váš, jsme se ještě u žádných bytostí nesetkali. Není to důsledek nějaké dávné nezdařené vzpoury? Nebýval ve vašem domově dříve průměrný věk vyšší? Naším krajanům Zamolxisy zkrátily věk na polovinu, ale i tak tam byl donedávna desetkrát delší než váš. V poslední době, je to už skoro pět set let, se k nám z domova nikdo nedostal. Máme obavy, že nás už nepotřebují vůbec, ale potom nás mohly aspoň propustit ze svých služeb. Ony nás tu ale zbytečně drží dál.«

No nazdar! Zkracování věku? To by bylo závažné podezření!

»Vzpomínám si,« vysoukal ze sebe zaraženě Descartes. »V Bibli stojí psáno, že kdysi býval na Zemi věk kolem devíti set let. Metuzalém měl prý devět set šedesát, ale tolik měli žít i jiní.«

»Zeptáme se našich prašamanů,« řekl Héfaistos tiše. »Jakže jste to říkali? **Vigro** ve **vukcirech** je stabilnější, budiž. Ale jeho účinnost není zase tak velká.«

Současně odfoukl pěnu a zhluboka se napil piva. Rychle jsem se rozhlédl. A zahlédl jsem mezi stromy dvacet metrů od nás obláček červeného kouře jako od malé barevné dýmovnice.

»Není nic spolehlivějšího než **vigro**,« souhlasil s Héfaistem Červenáček, který jeho varování včas pochopil. »Především je dostatečně prověřené tisíciletými bezporuchového chodu.«

Bleskurychle jsem v hlavě přesunul veškeré dnešní vzpomínky do tajné komůrky a zabouchl dvířka. Ostatní nejspíš udělali totéž, zvenčí to na nikom nebylo znát. Naši hosté o našem varovném signálu věděli, stejně jako my udělali myšlenkový obrat a bavili jsme se čistě na vědecké úrovni o problémech silových polí.

Obláček červeného kouře se zhmotnil do podoby šestinohé černé kočky Zamolxis.

Pomalou, důstojně přicházela k našemu altánu. Všiml jsem si, jak jí červeně svítí oči. Jistě v nich neměla červené žárovky, iluze červeného světla vznikala až v našich hlavách.

»Nemáme v úmyslu nahrazovat **Vigro** ve **vukcirech**,« pokračoval Héfaistos klidně. »To by ostatně za chodu ani nešlo. Mohlo by to ale zlepšit ochranné štíty vesmírných lodí.«

»U nových aplikací možná,« připustil Dušín.

»Proč si o ty informace neřeknete?« vložila se znenadání do rozhovoru Zamolxis, která k nám mezitím došla. »Borovochglové na tom kdysi neúspěšně dělali. Nejsou dost inteligentní, nic nového vám o tom neřeknou.«

Oba borovochglové po ní jen loupili očima. Nemluvila o nich zrovna pěkně, ale překousli to, nic na to neřekli.

»Kdyby nám ušetřili jedinou slepou uličku, bylo by to dobré,« řekl Héfaistos. »Nemáme chuť opakovat cizí chyby. A borovochglové byli jediná, kdo nám byl o tom ochotný něco říci.«

»Jednodušší je ptát se přímo nás,« odvětila Zamolxis. »Máme pohromadě všechny informace, nepotřebujete je tahat po střípcích odjinud.«

»Máte informace o všech vyřešených problémech,« oponoval jí Héfaistos. »Nás ale zajímají i neúspěšné a zavádějící pokusy. Jednak už je nemusíme opakovat a za druhé se může stát, že to jen nebylo dotažené do konce. Vy nám řeknete, že to tudy nešlo. Dobrá, ale proč? Co když tam byla odstranitelná překážka? Byli jsme za bytostmi *dužuriz*, ale odmítly se s námi bavit, podle nich tomu nerozumíme. Pak bychom ale ten výzkum neměli dostat, ne?«

»Za nikým nechodíte, je to ztráta času,« řekla Zamolxis. »Uvědomte si, *dužurizové* by o vás mohli mít zájem spíš jako o večeri.«

»Tady?« ušklíbl se Svantovít. »Tady snad žádní skuteční lidožrouti nejsou.«

»To se mýlíte!« ujistila ho Zamolxis. »Dokonce jsou tu takoví i od vás ze Země!«

»Myslíte Kai-Kanaky?« řekl Svantovít. »Ale ti jsou dávno zcivilizovaní, tisíce let pojídají jen umělé maso. Pochybuji, že by tady kvůli masu zabíjeli. Možná kdysi na Zemi, ale to už je dávno.«

»Ani z vašeho hlediska to tak dávno není,« usadila ho Zamolxis. »Dodnes najdete na Zemi pojídače skutečného lidského masa. Jak je to dávno, co to dělal jeden současný africký prezident či král Bocasso? Bylo to přece ve zprávách ze Země!«

»Když to byl prezident, pak to asi nebyl král,« odtušil Héfaistos.

»V Africe to není takový rozdíl,« odsekla Zamolxis. »Dnes mají na Zemi tyrani často tituly prezidentů. Tím se ale nezměnili. A vy tady jen zbytečně ztrácíte čas.«

»No, v takovém případě jsme se aspoň hezky pobavili,« pokrčil rameny Běhounek. »Snad nám neuškodí popovídat si se sousedy.«

»Zdvořilostní návštěvy neuškodí nikomu,« podotkla Zamolxis. »Ale veliký přínos si od nich neslibujte. Borovochglové se v tomto oboru daleko nedostali.«

»Negativní informace - také informace,« podotkl Descartes. »Od vás víme všechno, ale každý střípek navíc může být dobrý. I od méně úspěšného týmu. Možná především proto.«

»Jak myslíte,« ustoupila Zamolxis. »Když to berete jako piknik, budiž. I když bych řekla, že vám musí tihle mrchožrouti pěkně smrdět.«

Obdivoval jsem borovochgly, že si i tohle nechali líbit. Brali to pořád s klidem.

»Na detaily nekoukáme,« odtušil klidně Běhounek. »Na Zemi jsem se kamarádil s různými lidmi a se všemi jsem vycházel v dobrém.«

»Dodnes tam má pověst opravdového džentlmena,« potvrdil jsem mu to.

»Také se tam našli pomlouvači a nactiutrhači, nestarejte se,« odsekla Zamolxis. »Slyšeli jste naši radu, je na vás, zda si ji vezmete k srdci.«

»My vaše informace ani rady na lehkou váhu nebereme,« řekl smířlivě Běhounek.

»Tohle byla velice zajímavá vědecká debata s příchutí exotična,« přidal jsem se k němu.

»Jak chcete,« odtušila Zamolxis. Změnila se v obláček červené mlhy, ale nezmezela úplně, převalovala se dál mezi stromy.

»Kde jsme to přestali,« zabručel Héfaistos a opět se napil piva. Samozřejmě neopomněl

trochu fouknout do pěny. »Jo, u nových aplikací. Ale o ty nám snad jde.«

»Vaše pole se nám nezdá dost stabilní,« namítl Červenáček. »Mohlo by selhat a jedno takové selhání může potopit celý projekt.«

Povídali si takhle nezávazně ještě chvíli. Červený obláček náhle zmizel. Héfaistos přestal hovořit, ještě se chvíli rozhlížel a pak řekl rychle:

»Pošlete nám co nejdřív svého specialistu na psychiku. Zdá se, že to bude potřeba.«

»Raději bych vás vzal hned za Libuši,« nabídl se Běhounek, když viděl, že se borovochglové chystají s námi rozloučit. »Brouci, víme? Ostatní to beze mě chvíli vydrží.«

»K Libuši je vezme Lukáš,« zarazil ho Héfaistos. »Nechá si od Libušky zkontrolovat hlavu, aby v ní neměl nějakého brouka... bude to tak jistější. Je tu nový, nemusel by si ho ještě všimnout.«

Borovochglové souhlasili a následovali mě do Běhounkovy chaty k teleportu. Určil jsem směr k Libuši a brzy jsem u ní vystupoval z výklenku zdi její tvrze.

»Á, náš novic!« podotkla, jakmile mě spatřila. »Co tě sem vede? Jdeš za ženou či za dcerou? Můžeš si je odvést stranou, chceš-li.«

Seděli všichni u stolu ve velké místnosti s dřevěnými roubenými stěnami. Libuše, Faust, Takaoši, Petra a Adélka. A kromě nich ještě dva další, které jsem neznal.

»Nouze mě vede tentokrát za tebou,« posteskl jsem si a tiše, aby to slyšela jen ona, dodal: »Posílá nás Héfaistos, abys nás prohlédla, můžeme mít v hlavách brouky.«

»Ty? A kdo ještě?« zvažněla rychle.

»Jdou za mnou,« řekl jsem rychle, ale to už to syklo, Červenáček vystoupil z teleportu a Dušín se objevil hned za ním. Shromáždění k nim udiveně vzhledlo.

Libuše pochopila, že se něco děje, nebo se mohlo dít. Omluvila se společnosti a rychle nás zavedla do vedlejší místnosti.

»S tebou to bude jednodušší,« povzdychla si. »Soustřed' se na svou *hlavní sýpku*. Kdybys tam uviděl cokoli červeného, řekni mi, poznáš to jistě sám. Ale ti dva, to bude horší, nemáme s nimi dost zkušeností.«

Nechala mě být a domlouvala se s borovochgly. Posadila si je do řady pěkně vedle sebe na kamenný kvádr a soustředila na ně svůj *věštecký pohled*. Já jsem se soustředil na svou hlavu, ale i když se mi okamžitě podařilo *otevřít* hlavní sýpku, nic červeného jsem tam neviděl.

»Zdá se, že tenhle nic...« řekla zamyšleně u Dušína. »Bylo by určitě lepší, kdyby měli naše *sýpky*. Nepotřebovali by je?«

»Potřebovali,« souhlasil jsem. »Já u sebe nic červeného nevidím,« dodal jsem rychle.

»Potom tam nic nemáš,« řekla klidněji. »Buď rád, horší by bylo, kdybys měl. To by nebyla legrace, i když už jsme to zatím vždycky úspěšně vyřešili.«

Chvíli ještě kontrolovala Červenáčka, pak se zatvářila spokojeněji.

»Zdá se, že se tam nic nesešlo,« řekla spokojeně. »Zamolxisy nás někdy špehují, nasazují nám do hlav posthypnotické příkazy, říkáme jim brouci. Zaznamenávají jim, co kdo z nás dělal, s kým a o čem mluvil. Později si brouka nenápadně vyzvednou a zlikvidují. Kdyby se ti to stalo, snaž se vyhýbat lidem jak můžeš! Zalez do svého ybipu, dej si blokádu *zachebuz* na přistávání i na teleport, zavři vrátka a zabývej se nějakými pitomostmi, buď zahrádkou, nebo jestli jsi měl na Zemi nějaké hobby... Brouci naštěstí nedovedou vlézt do *tajných sýpek*, umíme je odhali, uspávat i rušit, ale neděláme to, bylo by to podezřelé. Lépe když postižení v kritické době *sekají latinu*, jestli se to tak na Zemi ještě říká.«

»Říká,« potvrdil jsem jí. »Půjdou vytvořit sýpky u borovochglů? Potřebovali by to naučit. Sdělili nám velice důležité informace. Dost šokující.«

»Možné to snad bude,« odušila zamyšleně. Mezitím vztahovala křečovitě natažené ruce proti Červenáčkově hlavě, zřejmě se už činila jak uměla. »Borovochglové mají naštěstí podobný mozek jako my, i když jsou starší rasa. Víš ale, že by byli první ne-lidskou rasou, které to dáme? Doufám, že mají aspoň pár schopných psychostavitelů a dokáží se chovat konspirativně.«

»Spíš obdivuji jejich odvahu, že nám přišli sdělit, co jsme jen tušili,« odušil jsem.

»Přijdu si to v neděli vyříkat k Héfaistovi,« ujistila mě Libuše. »Do neděle to počká. Dobře že to vím, ale jsem tu už tisíc let, rok mě nevyvede z míry, trpělivosti mám dost. Určitě si najdeme čas povědět si o tom víc. Kdyby to bylo žhavější, jistě by přišel s tebou. Teď jdi pro klid duše ujistit hochy, ať nemají obavy. Řekni jim, že to беру na vědomí a s našimi hosty to srovnám.«

Vrátil jsem se do altánku u Běhounka. Už tam zase létaly modré a zelené jiskry, pánové byli v plné diskusi. Byl tam ale také červený obláček - špiclující Zamolxis. Naštěstí jsem si jí všiml na dálku. Jen jsem zklamaně prohodil, že nám borovochglové s úkolem moc nepomohli.

»Nepomohli,« přikývl vážně Héfaistos a odfoukl pěnu z piva. »Nevadí, nepohrdej jakoukoliv pomocí, jinak můžeš napáchat stejné chyby, jaké už vyřešili jiní.«

»Zamolxisy by nám to řekly také,« provokoval jsem.

»Možná. Ale každá informace může mít cenu,« nehnul brvou Héfaistos.

Dělal jsem, že mě přesvědčil a chvíli byl klid.

Héfaistos s Běhounkem požadovali nějaké informace a nechali si udělat pár výpočtů. Stačilo se jen tak do vzduchu zeptat a okamžitě tu byla odpověď, jako tomu bylo s jinými kouzly. Výsledky se nejčastěji objevovaly na nehmotných výpočetních panelech, vznášejících se jen tak ve vzduchu. Byl to pouhý holografický obraz a na pokyn rukou se rozplynuly. Po pravdě řečeno, pravé kouzlení, kdy se z ničeho objevovala hmota, bylo energeticky mnohem náročnější než pouhý dotaz, ačkoliv co do důsledků a významu tomu mohlo být i naopak.

Zamolxis konečně zanechala špiclování a červený obláček se vypařil. Oddychl jsem si, ale protože byla vědecká debata v plném proudu, nestálo nám za to měnit téma.

Až večer, krátce před rozchodem, se Héfaistos obezřetně rozhlédl a obrátil se ke mně.

»Co Libuška?« nadhodil.

»Vzala si je do péče,« odušil jsem. »Žádní brouci u mě ani u nich. Zamolxisy asi neměly dost silný důvod.«

»Měly by mít,« zachmuřil se Héfaistos. »Po tom, co jsme se dozvěděli, se skoro divím, že si nás naše kočičky hleděly tak málo.«

»No právě, co jsme se dozvěděli, podstatně změnilo situaci,« povzdychl jsem si.

»Tak moc zase ne,« odvětil vážně Běhounek. »Už jsme se k tomu dopracovávali sami. Ani já tu nejsem dlouho, ale už jsem ledacos pochopil. Lidé pro Zamolxisy a jejich pány za celá tisíciletí tady na Zuazru vymysleli spousty vynálezů. Řekl bych, až moc. Zamolxisy nám ochotně svěřují další a další úkoly, prokazují nám tím velikou čest, i ostatní bytosti nám občas závidí privilegované postavení, které tu máme, ale Země z toho užitek nemá. Kdykoliv se jich někdo zeptá, kdy budou všechny ty vymoženosti sloužit i lidem Země, jsou slepé a hluché. Nanejvýš nás začnou kárat za náš barbarský původ a předhazují nám, jak se tady na Zuazru máme dobře.«

»Na Zemi se mezitím střídají jedna generace za druhou,« přidal se vážně Héfaistos. »Mojí krajané už by mi nerozuměli a já jim také ne. Sumerové a Egypťané jsou na tom ještě hůř. Co zbylo z jejich říší? Jejich země jsou dnes plné ušlápnutých chudáků, pouhé provincie mocnějších národů. Za mých časů představovalo Řecko vrchol světové vědy, dnes se krčí kdesi v koutku. Přitom tu je výkvět řecké vědy. Už tisíce let Zamolxisy udivuje oceánolog Poseidon, navštěvuje všechna moře,

kde je nějaký problém, jako odborník byl už na více světech, než je na Zemi velkých přístavů. Kolikrát žádal Zamolxisy o svolení zasáhnout do mořských proudů na Zemi! Tvrdil, že by stačily nepatrné změny, které by lidé zpočátku ani nezaregistrovali. Otočil by do správných směrů mořské proudy, místo tajfunů a hurikánů, sužujících pobřeží, by se snesl déšť na Saharu, ale Zamolxisy mu to pokaždé zamítly s odůvodněním, že by to narušilo přirozený chod věcí. Argumentovaly škodami, které na Zemi neuváženými zásahy dosud napáchali lidé. O těch nemá smysl diskutovat, tam mají Zamolxisy pravdu, ale není Poseidon odborník, kterého uznávají i ony? Neposlouchají jeho partu na slovo na sto padesáti světech? Kamkoliv přijdou, mají úspěch. Přitom je zvou i tam, kde si už nikdo jiný rady neví, ani Zamolxisy. Proč jim neumožní využít znalosti a nadání doma?«

»Obávají se asi, že by lidé zdejších možností zneužili,« pokrčil jsem rameny. »Víte přece, jak úzkostlivě dbají o nenarušování přirozeného vývoje Země.«

»Ano, tak to oficiálně tvrdí,« přikývl Descartes. »Vypadá to do jisté míry pravděpodobně. My ale tvrdíme, že je Země zralá už dávno a zvlášť teď, když se tam konečně pozvedá skutečná věda. Což nemáme promyšlenou strategii našeho návratu na Zem, aby věda nesloužila zlu?«

»Tu strategii ještě neznám,« podotkl jsem jemně. »Jsem tu opravdu krátce a zatím jsem se zaměřil více na vědu. Zdaleka ještě nevím všechno...«

»A co jsi, proboha, u Nerudy celou tu dobu dělal?« vyčetl mi mírně Běhounek. »Neruda je přece náš největší odborník přes lidi. Doporučil bych ti, aby sis ho o příštím víkendu vyzpovídal. Místo zařizování ybipu, beztak jsi tvrdil, že tě to nebaví. Dokonce bych řekl, že bys mu měl dát přednost i před Mozartem.«

Byl to dobrý námět k uvažování, ale v této chvíli mi nebyl nic platný. Jen jsem pokrčil rameny a podotkl, že to napravím, jakmile to bude možné.

»Je to vymyšlené dobře, neboj se,« slitoval se nade mnou Běhounek, když viděl, že se bez základních znalostí neobejdu. »Víš, kolik tisíc let se nad tím zdejší lidé trápí? Uvědom si, tady je bez ironie elita lidstva všech dob. A všechny to hryže od samého začátku.«

»No budiž, to bych pochopil,« souhlasil jsem. »Jak si návrat na Zem představujete?«

»Samozřejmě ne s holýma rukama, jak nám občas Zamolxisy vyhrožují,« usmál se. »To by byl opravdu trest a ten si určitě nezasluhujeme. Nechceme se ani vracet na Zem do prostředí, jaké tam je v současné době! Chceme s sebou přinést zdejší. Předpokladem úspěšného návratu je převzít na Zemi několik magických center *vahajhí* a mít možnost stavět další.«

»To bude hodně záležet na ochotě Zamolxisů k dohodě,« vzdychl jsem si.

»Nebude,« řekl Héfaistos. »Jak už víme, jejich ochota je nulová. Nemůžeme dělat nic jiného, než se obejít bez jejich pomoci i souhlasu.«

»To by ovšem byla otevřená konfrontace a tu si netroufám odhadovat,« pokrčil jsem rameny. »Problém po návratu na Zem tak jako tak nastane, až se dostaneme do konfliktu se současným pozemským mocenským systémem. Ten s magií ve zdejším pojetí rozhodně nepočítá.«

»Zdejší magie se sice hodně podobá překonanému prastarému pozemskému pojetí magie, ale má blíž k dnešní vědě,« ujistil mě Běhounek. »Lidé si na ni rychle zvyknou. Vy tři jste se jí přece přizpůsobili během pár dní.«

»Lidé možná. Obávám se mocenských institucí, policíí a vlád. Ty by v nás mohly právem vidět nepřijemné konkurenty.«

»Současné vlády? Ty prostě s podporou všech lidí smeteme,« ozval se Descartes.

»To není tak jisté,« uvažoval jsem. »Dnešní vlády jsou na Zemi zaběhané, mají dostatečnou podporu lidí a nemalé mocenské prostředky...«

»Největší problém pozemských vlád jsou peníze,« ujistil mě Descartes. »Bez nich se všechny

velice rychle zhrouť. My jim peníze neuloupíme, ale znehodnotíme.«

»Myslíte, že se vlády nechají touto cestou bez odporu rozvrátit?« pochyboval jsem.

»Studie tomu odpovídají,« řekl opět Běhounek. »Pozemské ekonomické systémy počítají s neustálou výměnou zboží, služeb a jiných hodnot. Peníze jsou univerzální, směnitelné za cokoliv. Když lidem nabídneme odlišný hodnotový systém, kde peníze nebudou mít žádnou roli, peněžní systémy padnou a s nimi všechno co je na nich závislé. Mocenské instituce, policie, armády i státy.«

»To by mohlo vést ke katastrofě,« zapochyboval jsem. »Když lidem dáte zdarma všechno co potřebují, seberete jim motivaci.«

»Tady má každý zadarmo vše co potřebuje,« opáčil s úsměvem Héfaistos. »Komu se nechce nic dělat, prostě nic nedělá. Několik desítek lidí si to vyzkoušelo a někteří to vydrželi dost dlouho, tuším až tři sta let. Měli všechno jako ti, kdo se snažili ze všech sil. Postupně se ale mezi nás vrátili, nevydrželi nic nedělat. A to jim nikdo nic nevyčítal, my ani Zamolxisy. Člověk je zkrátka takový.«

»Nezapomínejte, že se sem dostala elita lidstva,« připomněl jsem jim. »Na Zemi můžete narazit na podstatně větší lenochy. Naše podniky kdysi dodávaly do Afriky zemědělské stroje, aby místním lidem ulehčily práci. Pak se tam na ně jeli naši odborníci podívat. Zjistili, že místní lidé mají hlad a nouzi jako předtím. Stroje jim pomohly zvýšit výnosy na polích, ale oni se díky tomu spokojili s menší rozlohou obdělávané půdy, přesně tolik, aby ještě neumřeli hlady. Kdyby se dali do práce, měli by se královsky, ale jim to stačilo. Jen lenošili a dál hlasitě remcali, jak je nespravedlivé, že se bílí mají lépe.«

»My jim dáme úplně všechno,« přikývl Héfaistos. »Nebudou muset dělat vůbec. Budou se válet v přepychu, aniž by hnuli prstem. Někteří to tak udělají. Možná to vydrží dvacet let, možná padesát, dvě stě - a třeba i déle. Ale nakonec jim to nedá. Uvidíme.«

»Sám bych si přál, aby to byla pravda,« řekl jsem. »Což o to, lenoši by nemuseli být tím největším problémem. Horší budou lidé s násilnickými sklony.«

»Myslíš, že nezvládneme kriminalitu?« usmál se Héfaistos. »Kdo by ale kradl a loupil, když dostane všechno, nač si vzpomene? Problémy s drogami zmizí, až budou drogy každému dostupné! Samozřejmě nesmí být devastující jako dnes, ale to už přece umíme! Vezmi si zdejší anizotropický alkohol! Na Zemi je to nebezpečná droga, tady je nezávadná, nikomu nehuntuje játra ani hlavu. Můžeš se denně zpít do němoty, nemusíš po celý rok vyjít z alkoholového opojení, vyzkoušej si to a uvidíš sám, že to dlouho nevydržíš. Ne že by tě to zdevastovalo, prostě tě to omrzí. Všichni tady pijeme s mírou a je to v pohodě!«

»Pak se aspoň frajeři poperou o frajerky! A naopak!«

»Ani to ne,« usmíval se Héfaistos. »Násilí na Zemi zlikvidujeme. Zkusil jsi někoho tady na Zuazru jen tak chlapsky poplácat po rameni? Jak vidím, ne, to bys mluvil jinak. Zkus si to.«

Pootočil se a nastavil mi rameno.

»Na co čekáš?« pobídl mě, když jsem se neměl k činu. »Chlapské poplácání na rameno přece nebylo na Zemi nikdy nic špatného!«

Trochu nesměle jsem se rozmáchl a jemně ho plácl do zad.

Okamžitě jsem ale pochopil, že se to projevilo úplně jinak než na Zemi. Měl jsem dojem, že jsem pleskl lokomotivu, nebo skálu obalenou do látky. Ani to s ním nehnulo. Zato mě cosi citelně plesklo do ramene, přesně tam, kam jsem já plácl Héfaista.

»Tak co?« křenil se na mě. »Ty ses asi bál, že to nevydržím, že? To byl ovšem omyl, mě se to vůbec nedotklo. Násilí se tady projevuje tím, že veškeré nepříjemné pocity působí násilník sám sobě a nikomu jinému. Za těch podmínek se žádné rvačky konat nebudou a také znásilnění odejdou do říše pohádek.«

Přiznám se, trochu mě to vyvedlo z míry.

»To tady platí obecně, nebo to Zamolxisy udělaly jen kvůli nám lidem?« zeptal jsem se.

»To není dílo Zamolxisů,« ujistil mě Běhounek. »*Ehmychu* vymysleli lidé, i když s jejich svolením. Byla to součást jednoho z dlouhodobých socio-pokusů, které nám kdysi povolily. Bude to samozřejmě jeden z prostředků, které si chceme přinést s sebou. Měl by na Zemi do poslední kapky odstranit násilí.«

»Největší vrahové obvykle nezabíjejí sami,« podotkl jsem. »Nařídí to jiným. Sami válku jen vyvolají a lidé se pak zabíjejí na jejich rozkaz.«

»Ať někdo za těch podmínek zkusí vyvolat válku!« usmál se Svantovít. »Ani sadista nemůže zabíjet, když působí bolest jediné sám sobě. Armády se rozutečou před prvním výstřelem, rozkazy nikdo neposlechne. Zvlášť když se nikdo nebude bát trestu za neuposlechnutí rozkazu. Kati by měli přece stejný problém, ne?«

»Já jsem měl už na Zemi nápad, jak války alespoň zmírnit,« přidal se Descartes. »Mít tehdy více rozhledu, vypadal by svět jinak! Podařilo se mi pustit na českou armádu takovou hrůzu, až se rozutekla a prohrála skoro bez výstřelu.«

»Tobě tedy vděčíme za tři sta let temna a strašlivou devastaci Čech,« zaškaredil jsem se.

»Vždyť uznávám, že to nebylo správné řešení,« připustil. »Nápad byl dobrý, jen provedení mi zaskřípalo. Měl jsem hrůzu pustit stejně na obě strany, ale neměl jsem na to dostatečný výkon, což už jsem bohužel nestihl napravit. Ztratil jsem několik cenných hodin přesvědčováním Zamolxis a nakonec jsem ji nepřesvědčil... zkrátka mi to nedovolila dokončit. Ferdinand slavně zvítězil a pak už to jelo po šikmé ploše jako po klouzačce... Musel jsem se za trest dívat na popravu českých pánů a přitom pořád poslouchat, že je to jen a jen moje vina... No, byla, ale já jsem to tak nemyslel...«

»Jestli *Ehmychu* fungovalo, a dokonce už tak dávno, proč už dávno na Zemi není?« zamračil jsem se. »Kdykoliv vidím Zamolxis v podobě knihy *Dějiny válek na Zemi*, nemám dobré pocity. Dříve mi bylo trapně z nás lidí, teď ze Zamolxis. Už mi to jejich věčné vyčítání připadá pokrytecké, když nám nic napravit nedovolily.«

»Pokrytecké...«, opakoval zamyšleně Běhounek. »Máš nejspíš pravdu, Zamolxisy jsou hodně pokrytecké. *Ehmychu* je vynález nás, lidí. Až to na Zemi zavedeme, zmizí rychle každé barbarství. Spočti si to sám. Přineseme Zemi hojnost, bezpečí, podstatné prodloužení lidského věku a navíc vědomosti. Co ještě bude lidem chybět?«

»Až na naší nebohé Zemi stoupne lidský věk, bude zkrátka lidmi přeplněná. Jak zajistíte, aby se tam všichni vešli a nepřipadali si jako v přeplněném autobuse?«

»Považuješ nás za nemehla?« zaškaredil se na mě Héfaistos. »Samozřejmě podmínkou změny je omezení porodnosti, zhruba odpovídající prodloužení věku. Pro naše biology to není problém.«

»Dobře, mě byste přesvědčili. Máte to už projednané s ostatními lidmi? Myslím aspoň tady, když už ne na Zemi.«

»Se všemi ještě ne,« ujistil mě Descartes. »Nezabýváme se přesvědčováním ostatních. Na nás leží těžší úkol, zajistit lidem nezávislost na rozmarech Zamolxis. Jak víme nejen od borovochglů, naše roztomilé kočičky dovedou pěkně ukázat drápky! Tím spíš musíme něco podniknout. Ale zatím každý, kdo se o tom dozvěděl, byl všemi deseti pro.«

»Nelíbí se mi to,« chmuřil se Běhounek. »Myslím to, jak borovochgly odstavily od vědy. Nač je tu ještě drží? Ale co je horšího, přestali jim přibývat nováčci. Říkali, že už pět set let... Také zprávy jim sebraly... jako kdyby Zuazru celou tuhle rasu najednou odepsaly.«

»Náš vlastní štít, schopný převzít úlohu *vukciru*, je tedy klíčový pro další rozhodování,« řekl Héfaistos. »Tak to přece říkám od samého začátku. A to jsme až dosud netušili, co všechno nám

borovochglové řeknou. Po jejich varování to platí dvojnásob.«

»A ostatní, ne-lidské bytosti?« zajímal jsem se.

»To bude větší problém,« trochu se zachmuřil Héfaistos. »Předpokládám, že většina tuto příležitost využije stejně jako my. Nejsme jediní, komu Zamolxisy brání v návratu domů. Kdo bude proti, smí zůstat tady, my přece nikoho usurpovat ani omezovat nechceme.«

»Já jen, abychom nechtěně neublížili jiným,« ospravedlňoval jsem se.

»Myslím, že tomu bude naopak,« řekl Descartes. »Můžeme ostatním jen pomoci.«

Procitnutí

Doma mě už obě čekaly s večeří, ale zatímco Petra byla zvědavá na borovochgly, Adélka se na mě mračila.

»S kým se to kamarádíš?« spustila, jakmile jsme se pustili do sváteční pečené husy.

»S velice zajímavými bytostmi,« ujistil jsem ji.

»Strašně ale smrdí!« nakrčila nos Adélka. »Stačilo, aby jen prošly Vyšehradem!«

»No a?« pokrčil jsem rameny. »K večeři je nezmeme, takže nám to nemusí vadit.«

»A kromě toho jsou nespolehliví,« dodala Adélka.

»To ti řekl kdo? Zamolxis?« zeptal jsem se jí o poznání vážněji.

»Třeba Zamolxis, proč ne?« připustila bezelstně.

»Poslyš, děvenko, přestaň se spoléhat na Zamolxis a zkus už také uvažovat vlastní hlavou,« řekl jsem klidně. »Nelíbí se mi, že jen papouškuješ, co ti kdo řekne.«

»Zamolxis nelže,« ujistila mě Adélka. »Ty bestie opravdu strašně smrdí! Vážně nevíš, že se živí mršinami?«

»Jak se kdo živí, nech laskavě na něm,« řekl jsem trochu tvrději. »Fukochům se hnusí, že jíme maso, ale v naší přítomnosti proti nám neřeknou ani slovo. Respektují nás a nemluví nám do našich stravovacích zvyklostí.«

»Teď tu přece nikdo není,« opáčila Adélka. »Proč bychom nesměli hovořit otevřeně?«

»Čemu říkáš hovořit otevřeně?« zeptal jsem se jí.

»Nazývat věci pravými jmény,« řekla Adélka. »Asi se ti nelíbí, když říkám, že borovochglové smrdí, protože žerou mršiny, ale je to přece pravda, kterou nemůžeš zapřít. Proč to nechceš alespoň doma říkat bez diplomacie a naplno?«

»Adélka má pravdu,« zastala se jí Petra. »Tady jsme jen my, nikdo se nemůže urážet. Kromě toho se mi ty bytosti také moc nezamlouvaly.«

»Sympatie na základě prvního dojmu mohou být klamné,« povzdychl jsem si. Pro jistotu jsem měl dnešní dojmy za tajnými dveřmi druhé sýpky, ale mrzelo by mě, kdybych je tam musel zavřít a bavit se jen o malichernostech.

»Ale borovochglové jsou nespolehliví,« opakovala znovu a naléhavěji Adélka. »Slyšela jsem, že s ostatními odmítají spolupráci.«

»Slyšela jsi to od Zamolxis?« opáčil jsem. »Odmítají spolupráci... S námi dnes spolupracovali velice ochotně a poskytli nám důležité informace. Bohužel ne takové, jaké by se líbily Zamolxisům. Co kdyby ses mě zeptala, jak je tomu skutečně?«

»Jak - skutečně?« opáčila Adélka.

»Například mám teď o těch bytostech úplně jiné informace a tedy úplně opačný dojem. Jsou to docela milí tvorové, bez ohledu na to, čím se živí. Se Zamolxisy nespolupracují, to je pravda, ale to je také úplně jiná historie.«

»S vámi asi budou také jen potíže!« mávla rukou Adélka přezíravě.

»Jaké potíže?« zpozorněl jsem. »Zamolxis ti něco řekla i o nás, že ano?«

»Říkala, že se budu muset hodně snažit, abych nahradila, na co vy dva nestačíte...«

»Tím chceš říci, že jsme měli zůstat na Zemi?« mračil jsem se. »Ty by ses na Zuazru dostala, ovšem později a bez nás. A se Zamolxis bys pak nadšeně spolupracovala, vid'?«

»Myslíš, že to byl ode mě špatný nápad, vzít vás sem?« naježila se.

»Špatný určitě ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Jen hodně neobvyklý. Zejména jak se ti podařilo

prosadit svou vůli, ačkoliv tvoje Zamolxis byla očividně proti. Nikomu před tebou ani po tobě se to nepodařilo.«

»Aspoň sám vidíš, že Zamolxis dodržela slovo,« hájila ji Adélka.

»V tomto případě ano,« souhlasil jsem klidně. »Jde o to, že nikdo jiný z lidí tady na Zuazru stejnou možnost nedostal. Ostatním to Zamolxisy zamítly. Nebo si myslíš, že to nikoho nenapadlo? Zeptej se schválně někoho!«

»Všichni přece jen litovali, že je to samotné nenapadlo,« zastala se Adélky Petruš.

»Nenapadlo je to, protože se o to neodvážili požádat,« vysvětloval jsem oběma rychle.

»Nechceš přece tvrdit, že by všichni byli tak bojácní!« vzepřela se Petruš.

»Zamolxisy se na Zemi ke svým chráněným dětem chovaly nekompromisně, jen naší Adélce daly stín naděje s tím *jakýmkoliv* přáním. Ostatním plnily přání jen za jistých podmínek. Jednou z nich bylo přísné dodržování tajemství. Nikdo nesměl ani vlastním rodičům prozradit, co všechno ví. Někteří to nesli velice těžce.«

»Moc utajené to asi nebylo,« mračila se Adélka. »O schopnostech některých lidí čarovat se na Zemi ví už hodně dlouho.«

»Jistě, protože dodržet takové tajemství je mimořádně obtížné,« souhlasil jsem. »Zvlášť když se jednalo o děti. Kdyby Zamolxisy trestaly každé i neúmyslné veřejné použití jejich prostředků, asi by nevzaly na Zuazru nikoho. Tím víc je mi divné, že ti tvoje Zamolxis dovolila veřejně používat kouzla i ve dne. Pokud vím, ostatním bylo létání na koštěti za dne přísně zapovězené. Jiní chráněnci Zamolxis směli létat jen v noci a to ještě výjimečně.«

»I tak se o téhle schopnosti mezi lidmi vědělo,« řekla Adélka.

»Vědělo,« připustil jsem. »Ale co kritické zvukové frekvence, schopné krotit psy? Ty nesměl používat nikdo a lidé o tom nevěděli. A tobě to Zamolxis dovolila na dětském hřišti, plném dětí i dospělých. Svědků tam bylo nejméně dvacet.«

»Dovolila mi to na obranu před Houzvičkovými Šediváky,« odsekla nevlídně Adélka. »Měla mě snad nechat pokoušet?«

»Ochránila by tě méně nápadně,« ujistil jsem ji. »Tyhle kočičky mají prostředky všeho druhu, není mi znám jediný případ, kdy by své chráněnce neuhlídaly. Dokázaly vyvézt úplnou židovskou rodinu i z nacistického Německa, aniž se jim někdo postavil, zatímco statisíce jiných židovských rodin skončily v krematoriích koncentráků. Sám o sobě to byl malý zázrak, že ti Zamolxis dovolila veřejně použít kouzlo takového kalibru.«

»Bylo to pro dobrou věc, nebo o tom pochybuješ?«

»Nepochybuji,« přikývl jsem. »Jen se tomu hodně okázale divím. Proč Zamolxisy, jinak tak úzkostlivé na dodržování tajemství, najednou svolily k takovým veřejným produkcím?«

»Ty si vážně myslíš, že to byl jenom tyjáter?« vybuchla Adélka.

»Samoúčelné to určitě nebylo,« zavrtěl jsem hlavou. »Měly k tomu nějaký pádný důvod. Už bys mohla vědět, že Zamolxisy na Zemi nejednají podle vlastních rozmarů.«

»Pro nás to ale bylo výhodné, to nemůžeš popřít,« trvala na svém. »Vy dva jste se pak nad tou nabídkou ani moc nerozmýšleli.«

»Výhodné to bylo,« odpověděl jsem zamyšleně. Podle zvolna se blížícího červeného obláčku jsem poznal Zamolxis a pro jistotu jsem rychle přibouchl dvířka *tajné sýpky*. Zamolxis by neměla tušit, co před ní schovávám.

»Pořád mi vrtá hlavou, čím jsme získali její přízeň,« pokračoval jsem dál jakoby nic. »Žádní jiní rodiče se přece na Zuazru nedostali!«

»Jestli si myslíš, že za tím vězelo něco jiného než Adélčino přání,« zastala se rázně Adélky

a vlastně i Zamolxis Petruš, jak bylo jejím zvykem, »proč se jich nezeptáš přímo?«

»Zeptám se,« slíbil jsem jim. »Až si to trochu uspořádám v hlavě. Teď tam mám ohledně té otázky čirý zmatek.«

»Kdyby jen o tomhle...« odfrkla si Adélka.

»Do hlavy mi nevidíš, tak nemluv,« zarazil jsem ji přísněji. »My tě s mámou uznáváme. Bez tebe bychom tady nebyli. To je pravda, o které nediskutujeme. Ale co kdybys začala uznávat i ty nás? Bez nás bys přece nebyla tady ani na Zemi. Kromě toho nemíníme zahálet a nic nedělat. Až se doučíme, co nám chybí, můžeme se docela dobře zapojit mezi ostatní. Máš před námi ze Země náskok jen pár týdnů, ten bychom dohnat mohli.«

»Adélka je psychicky třída 7 plus,« vynořila se Zamolxis ze stěny v kočičí podobě. »Vy dva na ni nemáte, jeden ani druhý. Můžete se zapojit do některé party, ale ne proto, že byste tam byli samospasitelnými členy. Vždycky budete hrát až šesté housle!«

»Ještě ty nás zkoušej rozdělit!« obrátil jsem se na ni nevlídně. »Máš to v programu, nebo jen bez souvislosti reaguješ na naše poslední slova?«

»Tvrdím jen čistou pravdu,« odsekla Zamolxis.

»Takovou pravdu si nech pro sebe,« okřikl jsem ji. »Nejsi tu proto, abys nás rozeštvávala. Pokud to budeš dělat, nepočítej s naší ochotou ani vděčností.«

»Na tom nám nikdy nezáleželo,« odpálila mě. »Vy dva nejste naším cílem.«

»Dobrá, pak tedy zmiz a nech nás na pokoji,« požádal jsem ji ledově.

»Jak chcete,« prskla kočka a zmizela.

Kdyby nezůstala v podobě bledého obláčku, prosvítajícího skrz zeď ze sousední komory, kam se jen přesunula, asi bych si myslel, že se urazila. Pozorovala nás ale dál, což mě varovalo, ale současně trochu uklidnilo.

»Zamolxis má pravdu, tati,« pokračovala Adélka usmiřovacím tónem. »Vzala vás sem proto, aby nemohla vzít zpátky své slovo. Kdoví, jestli nebudete jediní, kdo má takové štěstí. Možná to byl opravdu jen náhodně daný slib...«

»Možná,« připustil jsem. »Náhodně daný slib je ale nepravděpodobné vysvětlení. Vůbec mi to nezapadá do obrazu, který o nich máme. Zamolxisy jsou cílevědomé a všechno co dělají má nějaký smysl. Jen nám jako vždycky uniklo, jaký.«

Obláček signalizující přítomnost Zamolxis se rozplynul. Že by Zamolxis byla s obsahem naší debaty spokojená a odešla si po svých? Možná ano, tím lépe.

»Co ty víš o jejich úmyslech?« provokovala mě dál Adélka.

»Poslyš, kočičko naše,« obrátil jsem se na ni. »Kdyby šlo Zamolxisům opravdu o to, aby nás od sebe oddělily, pak jim to velice usnadňuješ. Možná víc než tušíš.«

»Jak to myslíš?« vyjela si na mě i Petra.

»Divide et impera - rozděl a panuj,« otočil jsem se na ni. »Dokud budeme držet spolu, budou nás proti sobě pošťuchovat. Až nás od sebe oddělí, budou to mít lehčí. Snadno nám pak nakukají, cokoli budou chtít.«

»Co budou mít lehčí? A co nám nakukají? Neměl bys nám to trochu vysvětlit?« dělala Petra okázale nechápavou.

»Nevšimly jste si, že na Zuazru žádné pevně spolu držící rodiny neexistují?« pokračoval jsem. »Byli bychom jediná, sice druhá v pořadí, ale tu první, která se sem dostala dávno před námi, už dávno rozvrátily.«

»Jestli si Filemon a Baucis šli na nervy jako my dnes, nedivím se tomu,« sarkasticky opáčila Petra. »Co ti to, prosím tě, přeletělo přes nos? Co máš najednou proti Zamolxis?«

»Poslyš, co vlastně u Libuše děláte?« začal jsem odjinud.

»To jsi mohl vidět sám,« opáčila Petra.

»Já jsem byl dnes přece u Běhounka!«

»Lháři!« vykřikla Petra a také Adélka se na mě podívala divně. »Viděly jsme tě u Libuše obě, byl jsi tam s těmi... potvorami...«

»Mluvím čistou pravdu,« trval jsem na svém. »Byl - jsem - dnes - u Běhounka.«

»Já jsem tě u Libuše viděla!« přidala se k Petře Adélka. »Takže lžeš!«

»Nelžu,« trval jsem na svém. »Neříkám, že jsem byl jen tam, ale nemůžete tvrdit, že bych řekl jediné lživé slovo. Byl jsem dnes u Běhounka, to je čistá pravda a obě teď velice rychle odvolejte, že bych vám lhal.«

»Neřekl jsi *úplnou* pravdu!« opáčila vítězoslavně Adélka. »Polopravda není celá pravda!«

»Říkám vám jen takovou pravdu, jako Zamolxisy,« zamračil jsem se. »Zajímavé. U nich vám polopravdy stačí, mě byste za ně roznesly v zubech.«

»Počkej,« zarazila se Petra. »Jak to myslíš?«

Vítězoslavný výraz jí z obličeje zmizel, jako když sfoukne. Pochopila, oč mi šlo.

»Jak to říkám!« pokračoval jsem. »Když vám Zamolxis něco řekne, je to pravda. Nemusí být celá, ale nikdy nemůžete tvrdit, že lžou. S Adélkou ale také souhlasím. Polopravda není celá pravda. Jde o to, že vám polopravdy od Zamolxis stačí, kdežto když já řeknu jednu jedinou, jsem u vás lhář. To vůbec není spravedlivé!«

»Kdy nám Zamolxis neřekla celou pravdu?« mračila se Adélka, které to také došlo.

»Například, že jednou, až nastane vhodný čas, se budeme moci vrátit na Zem.«

»Co je na tom nepravdivého?« zarazila se i Adélka. »Co tomu chybí?«

»To je ono!« usmál jsem se na ni trochu smutně. »Ono je to nejspíš pravdivé. Podmínkou je jen vhodný čas. Ten ale určují Zamolxisy, takže vhodný čas nenastane nikdy.«

»To nemyslíš vážně, tati!« zajiskřilo se Adélce zle v očích.

»Povídali jsme si s borovochgly o silových polích,« řekl jsem klidně. »To je také půl pravdy, dozvěděli jsme se mnohem víc než odpovědi na některé naše fyzikální problémy. Zamolxisy kdysi borovochglům slíbily totéž co nám, že se budou moci vrátit domů, až nastane vhodný čas. Ten ale nenastal po celých šedesát tisíc let a zdá se, že už nikdy nenastane. Borovochglům totiž přestali přicházet z jejich domova další nováčci.«

»To nemusí nic znamenat,« opáčila nerozhodně Adélka.

»Nic, anebo víc, než si troufneš domyslet,« řekl jsem a vyzývavě se na ni podíval. »Běhounek vyslovil podezření, že borovochglové pro Zuazru ztratili cenu. Zamolxisy pak jejich domov zničily a borovochglové se už nemají kam vracet.«

»Počkej, to je snad trochu silné kafe!« vyskočila Petra. »Nevypadá to moc věrohodně. Proč by to dělaly?«

»Jsme tady teprve pár měsíců,« zavrtěl jsem hlavou. »Nemůžeme naráz přijít na kloub tomu, co nechápou ani starousedlíci, co tu žijí tisíce let. Ale jedno už vím a mohly byste to pochopit i vy. Zamolxisy neslouží nám, ale Zuazru. To je přece logické, ne? Nás mají za stejné barbary, jako byli před dvaceti tisíci lety naši předkové. Nejsme pro ně partneři, ale zajatci.«

»Proč by to dělaly?« zeptala se mě nesměle i Adélka. »Zamolxisy jsou přece hodné.«

»To se ti jen zdá, holčičko,« řekl jsem. »Ve skutečnosti jsou to bestie. Borovochglové jsou proti nim mírná kořátka. Dokonce to vypadá, že se na Zemi dlouho a úspěšně snaží lidský pokrok ze všech sil zpomalit.«

»To už lžeš, tati!« vykřikla Adélka nasupeně.

»Kéž by to nebyla pravda!« řekl jsem - a zřejmě dost procitěně, protože jsem to tak sám cítil. Nebylo by lepší, kdyby Zamolxisy byly tím, jak je viděla Adélka, nebo my sami na Zemi? Ochránci dětí a neškodní vyslanci laskavé civilizace Zuazru, kteří sice příliš nepomáhají, ale jen proto, aby nenarušily přirozený vývoj naší civilizace?

Adélku a nejspíš i Petru to očividně zarazilo.

»Víš, kočička, jsou jen dvě možnosti,« řekl jsem už zase klidně. »Nemusí být pravda, co vám teď říkám. Kdyby se ukázalo, že to jsou falešné obavy, rád bych se jim zasmál. Docela rád bych se mýlil. Kdyby ale platila druhá možnost, že totiž všechno pravda je, pak by ta pravda byla strašlivá a my všichni bychom byli v úžasně pasti. Nejen my tady na Zuazru, ale i lidé na Zemi.«

»Máš pro to nějaké důkazy?« zeptala se mě věčně Petra.

»Přímé důkazy ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Jen nepřímé.«

»Obviňovat někoho bez důkazů je ale podlé, nemyslíš?«

»Bylo by, kdyby nešlo o tak závažné věci,« odtušil jsem klidně. »Kdyby všechno byla pravda, jsme jako stádo ovcí, čekajících na porážku. Jaké důkazy mají ovce na jatkách? Ve stáji ještě žádné. Až je budou mít, bude pozdě. Někdy je lépe nevěřit nikomu a ničemu.«

»Tak aspoň ty nepřímé důkazy!« požádala mě Petra. »Sem s nimi!«

»Řeknu vám jen něco,« namítl jsem. »Víte přece, že Zamolxisy čtou myšlenky. Kdybych vám teď řekl všechno, ohrozím ty, kdo mi to sdělili. Pouhá existence tak těžkých podezření je důvodem k důslednému ukrývání všeho, důkazů i myšlenek.«

»Zamolxisy opravdu čtou myšlenky,« uvažovala rychle Petra. »Pak ale dvojnásob nechápu, proč chceš něco tajit před námi. Při nejbližší příležitosti si to od tebe zjistí samy.«

»Nezjistí,« řekl jsem. »Mohou mi číst jen takové myšlenky, které jim já sám číst dovoluji. Nejsem už stejný jako vy dvě, mám schopnost skrývat před Zamolxisy, co jim nechci prozradit.«

»Tati, to by ale muselo být... nějaké hodně nebezpečné spiknutí,« řekla Adélka.

»Spiknutí?« opáčil jsem rychle. »Tak by to nazvaly Zamolxisy. My tomu říkáme jinak. Právo na soukromí, právo na vlastní názor, právo být sám sebou.«

»My snad nemáme vlastní názory?« naštětila se Adélka.

»Víš přece, kočička, jak snadno nás Zamolxisy učí,« řekl jsem. »Používají na to podvědomí, není pro ně problém naočkovat do tvé hlavičky cokoli. Lásku k Zamolxisům, spolehlivost, věrnost Zuazru... Navíc si myslíte, že je to váš vlastní názor a budete se za něj třeba i bít.«

»Ty si jako myslíš...« zkoprněla náhlým poznáním.

»Ano, myslím si to,« přikývl jsem tvrdě. »Proto nemají Zamolxisy rády dospělé lidi, na které neměly vliv od malička. Proto sem berou jen ty, které samy vychovaly. Je tu ale východisko. Dá se to překonat pravdou, pokud se jí člověk dozví včas.«

»Jak - včas?« vyhrkla Petra.

»Včas znamená do chvíle, než člověk začne pravdu vědomě odmítat. Nevím, zda se Adélka přes ten práh už nedostala, jen doufám, že ještě ne.«

»A co já?« podívala se na mě vyčkávavě Petra.

»Zamolxisy dobře vědí, proč nemají v oblibě dospělé,« přikývl jsem. »U tebe je větší naděje, že z takové pasti vyklouzneš, budeš-li ovšem chtít.«

»A kdybych nechtěla?« řekla tázavě. »Chceš, abych raději věřila tvým absurditám?«

»Chceš-li znát pravdu, musíš pro ni něco udělat,« ujistil jsem ji suše. »Věřit pohádkám je snadnější. Spousta lidí na Zemi jim věří a nikdo jim pravdu nevysvětlí, protože si svou lež nedají vzít. Proto se na Zemi tak daří ideologiím. Máš-li ale přirozenou skepsi a touhu nenechat se vodit za nos, můžeš si dát práci a zjistit pravý stav věcí. Řekni si třeba, že mé svědectví není důležité. Mohl

bych být od někoho navedený, vymyslet si to... Potom otevři oči a hledej pravdu sama.«

»A co když se zeptám Zamolxis?« řekla nasupeně.

»Ten krok můžeš klidně vynechat,« odmítl jsem. »Kdyby se některý Žid zeptal hlídkujícího esesáka, nač je to mýdlo, co právě dostal, byla by to stejně zbytečná otázka. Esesák by mu jistě odpověděl, že mýdlo je na mytí, jen ať tomu věří a jde se směle vykoupat.«

»A proč by se neměl jít vykoupat?« divila se zamračeně Adélka.

»Esesáci do těch koupelen nepouštěli vodu, ale jedovatý plyn,« ujistil jsem ji. »Důvěřivé lidi otrávil a pak spálili v peci.«

»To ale dělali jen ti oškliví lidé na Zemi, ne?«

»Jistě,« přikývl jsem. »Potíž je v tom, že lidé považovali Němce za velice kulturní a vyspělý národ. Nikdo by to do nich neřekl. Sebevětší kultura a vyspělost ale plně nechrání před barbarským jednáním. Na to stačí málo. Například aby se někdo považoval za lepší a dokonalejší bytost než ten druhý. Ty společně se Zamolxisy odrnuješ nosík nad borovochgly. To může být první krok na cestě od pohrdání k úplnému barbarství. Nebo také krok poslední.«

»I když je pravda, že žerou mršiny?« řekla Adélka vyčkávavě.

»Skutečně vyspělejší tvor nebude o nikom druhém prohlašovat, že by byl podřadnější,« kývl jsem. »Zamolxisy nám to říkají o borovochglech, ale my jsme pro ně také tak podřadní, vzpomeň si na jejich mínění o lidech. Nemáme čím se nad někoho vyvyšovat. Žabomedvídci tvrdí, že po jídání mršin borovochgly není tak barbarské, jako naše požívání masa. My zvířata násilím zabíjíme, kdežto borovochglové čekají na jejich přirozenou smrt. Je tomu tak, nedurdi se! Člověk je zkrátka predátor, co si budeme povídat!«

»Co ale máme podle tebe dělat?« zeptala se už klidně Petra.

»Požádejte Libuši, aby pro vás udělala to co pro mě,« odušil jsem. »Ona už bude vědět co. A teď zkuste přemýšlet, jestli se vám na Zuazru nezdá něco podezřelé, co by tady být nemělo. Je toho dost, něčeho už jste si musely všimnout.«

»Libuše pro tebe něco dělala? Proč zrovna pro tebe?« vyhrkla Petra.

»Dohodil mi to Héfaistos,« vysvětloval jsem. »Zná se s ní déle než my tři dohromady, to snad pochopíš. Libuška sice trochu brblala, ale udělala to. Kvůli němu, ne kvůli mně.«

»Co to bylo?«

»Nejdříve vám to bude muset udělat také, abyste se směly dozvědět, co to je,« řekl jsem tajemně. »Nechte to být a zítra si najděte chvilku, kdy o to Libušku požádáte.«

»Dobře,« přikývla Petra nepřítušně nadšeně.

»To je strašné,« chytla se za hlavu Adélka. »My s Libuší pracujeme každý den a táta, který ji viděl sotva dvakrát, od ní má něco, o čem my ani nesmíme vědět...!«

»Což je další polopravda,« usmál jsem se. »Když to chcete vědět, Libuška byla několikrát za námi u Běhounka. Za ní jsem byl jen jednou, to jsme ale potřebovali, aby ve velkém spěchu něco udělala pro borovochgly.«

»Co pro ně dělala?« mračila se Adélka.

»To se také dozvíš,« ujistil jsem ji. »Řeknu ti jen jedno, nemysli si o nich, že to jsou zaostalé a hloupé bytosti, jak ti tvá Zamolxis nakukala. Mají proti nám skoro šedesát tisíc let náskok.«

»Chceš tvrdit, že nám Zamolxis lhala?« nevěřila mi Adélka.

»Nejspíš nelhala, jak je jejím zvykem,« připustil jsem. »Řekla vám o nich jen to, co sama říci chtěla. Například že se živí mršinami a smrdí. To je sice pravda, ale ta nejméně důležitá. Pro nás je důležitější, co jsme se od nich dozvěděli my.«

»Poslyš, můžeš nám ještě něco vysvětlit?« pokračovala Petra. »Kdyby Zamolxisům vadili

dospělí, proč by ze Země na Zuazru pořád pracně dopravovaly další a další děti, na které neměly na Zemi stoprocentní vliv? Uvažuj! Nemohli by si tu někde zařídit chov lidí, nebo co já vím? Nebylo by to pro ně jistější?«

»Ptáš se mě na něco, co nevím,« odušil jsem klidně. »Třeba potřebují jen génie.«

»Mohli by si je tady pěstovat podstatně lépe než na Zemi, ne?«

»Nevím. Třeba je těch géniů opravdu málo. A nikde není zaručeno, že děti géniů budou zase géniové. Pak by tady celkem zbytečně pěstovaly masu průměrných lidí, z nichž jen tu a tam někdo vyčnívá. Takhle to mají pohodlnější. Stačilo by jim objevit metodu vyhledávání geniálních dětí. Jak to dělají, nevím, ale slyšela jsi to snad sama, Adélka je *psychicky třída 7 plus*, my dva na ni nikdy mít nebudeme. Adélka je pro ně zajímavá, kdežto my dva pro ně budeme vždycky jen přívažkem, pokud ne rovnou přítěží.«

»Navíc by tomu odpovídalo snižování průměrného věku lidí na Zemi,« dodala zamračeně Adélka. »Čím je na Zemi lidský věk kratší, tím bude výtěžnost géniů větší...«

»Počkej, tohle jsem ti přece ještě neříkal,« zarazil jsem se. »To je jeden z nepřímých důkazů, které jsem si schovával na později.«

»Neříkal,« potvrdila mi Adélka. »To mě trápilo už na Zemi. Až tady mě ale napadlo přijatelné vysvětlení. Přijatelné po stránce logiky, ne akceptace. Tebe to znepokojovalo už na Zemi, nebo ses s tím setkal až tady?«

»Až tady,« přiznal jsem. »Nenapadlo by mě, že Metuzalémův věk je víc než pouhá báje.«

»Proto jsem přece tak spěchala na Zuazru,« řekla Adélka. »Teď se mi ale začíná zdát, že to zas tak dobrý nápad nebyl.«

»Nápad to byl dobrý,« konečně jsem se trochu pousmál. »Podařila se ti výjimka, na kterou můžeš být pyšná. Všichni tě obdivují. Teď už to ale vidím trochu jinak. Tvoje pozemská Zamolxis ti chtěla sehrát maximálně dobrou vůli a nepočítala s tím, že té nabídky využiješ. Kdo ví, zda by ji později zopakovala, ale spíš ne.«

»Počkejte vy dva. Co máte s tím snižováním věku?« přerušila nás Petra.

Musel jsem jí to několika větami vysvětlit. Přidal jsem k tomu Adělčino vysvětlení, proč by to Zamolxisy dělaly. Zvýšení *výtěžnosti géniů* napadlo jen Adélku, ale logické to bylo a nádherně to zapadalo do celkového obrazu působení Zamolxis na Zemi.

»Tak vidíte, námětů k přemýšlení máte dost,« skončil jsem.

»To se ještě uvidí,« pohodila Adélka hlavičkou. »Já si to ještě rozmyslím.«

»Já taky,« přidala se k ní Petra. »Kdyby to byla pravda, bylo by to příliš příšerné, než aby to pravda mohla být. Uvidíme, až potom, co se dozvíme od Libuše. Známe ji přece víc než ty.«

»Znáte ji jen déle,« opravil jsem ji. »To neznamená, že lépe.«

»Uvidíme,« odušila mnohoznačně Adélka.

Sváteční večeře dopadla jako obyčejné jídlo. Neměli jsme náladu hodnotit kvalitu nějakého syntetického dlabance, byť byl výtečný, jemný a chutný. Šli jsme spát s netrpělivým očekáváním zítřejšího dne, i když každý z jiného úhlu pohledu.

Zlé zprávy

Ráno jsme se společně nasnídali, snídaně byla jako vždycky výtečná, ale pak jsme se jako vždycky rozdělili. Feministická část rodiny se vypravila za kněžnou Libuši, teď ale ne jako dychtivé žačky, spíš jako odhodlané bojovnice, rozhodnuté vydobýt si svá práva.

Já jsem jako vždycky zamířil k Běhounkovi, aby mi nic neuteklo.

Tentokrát tam byla další návštěva. Místo ještěrovitých *borovochglů* jediný *dužuriz*, na první pohled hřmotná plavá šavlozubá šelma s obrovskými tesáky vyčnívajícími z tlamy. Byl obrovský, vztyčený mohl měřit skoro čtyři metry. Nebylo by asi příjemné potkat ho někde ve volné přírodě, i kdyby člověk věděl, že je to rozumná bytost a nemá lovecké úmysly. Necítil jsem se před ním jistý ani tady, ačkoliv jsme měli jednat v přátelském duchu.

Jak to říkala Zamolxis? Že by o nás měli zájem jako o večeři?

Rozhovoru se pro jistotu účastnili z naší strany skoro všichni. Kromě mě chyběl Vladimír, ale za chvíli dorazil i on. Na nikoho jsme nečekali. Předpokládali jsme, že se každý po příchodu sám zorientuje a zapojí do debaty. I když, pravda, hlavní slovo měl Héfaistos a Descartes mu jen trochu po odborné stránce přizvukoval.

Debata se zprvu týkala vlastností silového pole *peprycho*. Dužuriz připustil její výhody, ale sám by dal přednost jinému. Nazýval je *zchuevoh* a k mému zklamání jsem o něm nevěděl nic než pár základních údajů. Ostatní z naší lidské party ale nebyli nedoukové a diskutovali s dužurizem na úrovni, takže se mi zdálo, že má před námi respekt.

»My přece uznáváme, že je *zchuevoh* stabilnější,« argumentoval Héfaistos. »*Peprycho* je zato účinnější.«

»Nestabilita ty vlastnosti znehodnocuje,« namítl dužuriz. »Budou s ním neúměrné problémy. *Zchuevoh* se dá regulovat naprosto bez problémů.«

»Vlastnosti *zchuevoh* známe,« řekl Héfaistos. »Proti *vígra* nepředstavuje podstatný rozdíl. Účinnost má sotva o pět procent lepší a odolnost také jen o málo vyšší.«

»I těch pět procent je hodně,« podotkl dužuriz. »Vynásobte si to potřebným výkonem, zjistíte, že úspory atalnea budou stát za to.«

»*Peprycho* má účinnost téměř dvojnásobnou,« oponoval mu Héfaistos. »Teprve tam bychom se dočkali úspor, které budou stát za námahu. Odolnost je přitom vyšší podstatně.«

»*Peprycho* vám zvenčí kdeco rozkmitá,« namítl dužuriz. »Je od přirozenosti nestabilní.«

»Bude tedy potřebovat kvalitní regulaci,« souhlasil Descartes. »Dáme si s ní větší práci.«

»Přál bych vám úspěch,« podíval se na něho dužuriz pátravě obrovským žlutým očima. »Jen by nás zajímalo, nač tomu chcete věnovat tolik práce, když dosavadní štíty *vukciry* i *ufery* ve všech směrech vyhovují. Nemáme dosud žádné signály, že by na něco nestačily. Hvězdné lodě jsou bezpečné, naši krajané v jejich posádkách si je nestačí pochvalovat.«

»Nejde nám o štíty lodí,« ujistil ho Héfaistos.

»Myslíte tedy na zlepšení *vukcirů*?« došlo dužurizovi.

»Něco takového,« připustil Descartes.

»To by mohlo být zajímavé,« trochu ožil dužuriz. »Starodávné *vukciry* jsou spolehlivé, ale mají větší spotřebu než je vhodné. To je pravda. V nejbližším tisíciletí ale nevím o planetě, která by takový štít potřebovala. Hvězda světa Conlšgó se sice začala před dvaceti tisíci lety zvětšovat, ale je to velice pomalý proces. Sto tisíc let bude dost času na rozmyšlenou i na odpovídající rozhodnutí.«

»Myslíme přímo na Zuazru,« řekl stručně Descartes.

Dužuriz se očividně zarazil.

»S tím jste měli přijít před sto tisíce lety,« řekl pomalu. »Teď už je na tyhle pokusy pozdě.«

»Bylo by možné zapnout nový štít pod starým,« nadhodil Descartes.

»Toho bych se odvážil, až kdyby mi nic jiného nezbyvalo,« řekl pomalu dužuriz. »Víte, co by to znamenalo? Umíte si to představit? Podle mého odhadu by to bylo hodně drsné!«

»Máme to už spočítané,« přikývl Descartes. »Starý štít vukcir by to zevnitř roztrhlo, není na to stavěný. Nový by okamžitě převzal veškerou zátěž. Byl by to hned zpočátku obludný úder, ale měl by to zachytit, možná s několika menšími oscilacemi.«

»Právě! To by byla hra o kožich!« řekl dužuriz. Obezřetně se rozhlédl a trochu ztišil hlas: »Nenaznačily vám nakonec Zamolxisy, že by mohly vukcir za jistých okolností... vypnout? Chápete snad, co by to znamenalo, nebo ne?«

»Nám tím nevyhrožovaly,« řekl také tišším hlasem Héfaistos. »Jen borovochglům, my jsme to ale vztáhli i na sebe.«

»Jste tady nejmladší, nejnovější rasa,« odušil dužuriz. »Ještě na vás nedošlo. My starší... ale tohle už jsou příliš kacířské úvahy...«

»Kacířské možná,« připustil Héfaistos. »Ale jak se zdá, nejsou borovochglové sami, kdo se tady na Zuazru dostal do konfliktu se Zamolxisy...«

»Poslyšte,« zamžikal očima dužuriz. »To jsou příliš nebezpečné myšlenky. Než se je odvážíte domýšlet do konce, uvědomte si aspoň, že cokoli z toho může být použito proti vám! Nemusíte to ani vyslovit! Měli byste se raději zajímat o... o jisté mnemotechniky... Pro takové úvahy potřebujete aspoň minimální zajištění.«

»To víme,« ujistil ho Héfaistos. »Říkáš... jisté mnemotechniky... Tomu bych rozuměl tak, že své myšlenky něčím maskujete?«

»Někdy je to nutné,« řekl dužuriz rychle. »Je to poměrně jednoduché. Když usilovně myslíte na něco jiného, nemůže vám Zamolxis z myšlenek přechít, co jí sami prozradit nechcete. Chce to ale usilovný trénink, dříve než se do něčeho nejistého pustíte. My máme naštěstí vypracované techniky vícesměrového myšlení a používáme je bez nutnosti cokoli maskovat, takže to není nijak nápadné. Neznáme vás ale natolik, abychom si byli jistí použitelností těch technik pro vás. Co já o vás vím, vícesměrové myšlení je nad vaše schopnosti, takže spíš ne než ano.«

»Mohli bychom vám nabídnout naši metodu utajení,« nadhodil Héfaistos. »Zdá se mi, že je spolehlivější než vaše.«

»Myslíte?« pochyboval dužuriz.

»Naše metoda nepotřebuje aktivní maskování,« řekl Héfaistos. »Bude účinná i když nejsme schopni aktivně přemýšlet. Například krátce po probuzení, ať z přirozeného spánku, nebo ze stavu bez vědomí. Proto ani nepotřebujeme vícesměrové myšlení.«

Dužurize to zarazilo.

»Takže jste přišli na něco jiného?« zeptal se stručně.

»Asi,« odušil stejně lakonicky Héfaistos. »Vycházeli jsme ze skromnějších možností, takže by to mělo být tím spíš použitelné i pro vás.«

»Domníváte se, že je to dost spolehlivé?« ubezpečoval se dužuriz.

»Máme to už trochu vyzkoušené,« ujistil ho Héfaistos.

»Pak bychom s vámi mohli jednat dál,« připustil dužuriz a pozorně se rozhlédl. »Ovšem s větší opatrností. Zamolxisy mohou být neviditelné a neviděné mohou vyslechnout i to, co před nimi ve svých myšlenkách úspěšně zatajíte.«

»Žádná Zamolxis tu není,« ujistil ho Héfaistos. »Viditelná ani neviditelná. Rozpoznáme je,

i když si myslí, že je nevidíme.«

»I neviditelné?« ujist'oval se pro jistotu dužuriz.

»Vidíme i neviditelné,« přikývl Héfaistos. »Přesněji, vidíme příznak, že se tu nacházejí. Je samotné vidíme až když se objeví. To ale naprosto stačí.«

»Zdá se, že o vás Zamolxisy příliš nelhal,« pokýval hlavou dužuriz. »Jste chytrá rasa. Začíná se mi ale také zdát, že skutečnost je jiná, než jak to myslely.«

»Co vám o nás Zamolxisy řekly?« zajímal se Héfaistos.

»To se obvykle neříká,« opáčil odmítavě dužuriz.

»Neříká,« přikývl Héfaistos. »Obvykle se Zamolxisům neodmlouvá a pracuje se jen podle jejich příkazů...«

»Máte pravdu,« uvažoval rychle dužuriz. »Když už jsme tak daleko... Podle nich jste měli být mladá, ale ctížádostivá rasa. Říkaly, že byste mohli převzít i naše úkoly. Pak bychom se pro ně stali méně důležitými - a být pro Zuazru důležitý je nesmírně velká výhoda, část jí zřejmě už máte.«

»Ta výhoda ve skutečnosti příliš výhodná není,« podotkl Héfaistos.

»Jak se to vezme,« uvažoval dužuriz. »Nějaké drobné výhody jsou vždycky vítané.«

»Nemusíte nás ale podezírat z úmyslu nahradit vás,« řekl s úsměvem Descartes.

»Zatím se nám ani nezdá, že byste nás mohli nahradit. Fyzicky jste proti nám papěrky, mozek a s ním inteligenci máte sotva poloviční, chybí vám vícesměrové myšlení, je mezi vámi poměrně málo schopných a naopak většina neschopných...« vypočítával dužuriz.

»Pár geniálních lidí se i mezi námi občas najde,« zavrčel Svantovít.

»S tímhle genetickým vybavením nás nenahradíte ani ve vědě, natož v řízení hvězdných lodí. Řekl bych, že tam nemáte šanci žádnou. Posádky hvězdných lodí jsou už několik desítek tisíc let výhradně naší záležitostí, ovšem s výjimkou kapitánů, ti jsou vždycky Zuazru.«

»Ani nemáme ambice nahrazovat vás,« řekl Descartes. »Na lodích ani ve vědě.«

»Uvidíme!« podotkl dužuriz.

»Nám přece nejde jen o drobné výhody,« ujistil hosta Héfaistos.

»Pravda. Jestli chcete ovládnout štít náhradou vukciru vlastním zařízením, museli byste mířit výš,« uvažoval dužuriz. »Chcete získat čas, než Zuazru opustíte? Nebo se chcete stát dočasnými vládci zdejšího světa? Ovládnutí štítu by vám jedno i druhé umožnilo, i když jen na krátkou dobu, ostatně ani to není jisté. Co ale chcete dělat potom?«

»Chceme se vrátit domů,« řekl Héfaistos. »Když ne podle vůle Zamolxis, pak proti ní.«

»To bych na vašem místě rozhodně nedělal,« podotkl dužuriz. »Váš rodný svět zničíme jako první. Tak se to dělá. Přijdete tak o možnost doplňování ztrát.«

»Kdo že náš svět zničí?« zeptal se Descartes.

»Rozkaz vydají jako vždy kapitáni Zuazru, ale posádky hvězdných lodí jsme my, dužurizové. Naneštěstí s nimi nemáme nejmenšího spojení a i kdybychom měli, vůli Zuazru se nikdo nevzepře, na lodích slouží jen vybírání a trojitě spolehliví jedinci.«

»Lodě Zuazru už nějaké světy zničily? Máte o tom aspoň nějakou představu?«

»Detaily samozřejmě neznáme,« vytáčel se dužuriz. »Víme o dvou, možná o třech. Naposledy smetly hvězdné lodě Zuazru rodný svět borovochglů, to už je hodně přes pět set let. Asi před šesti tisíci lety to byl svět Eghrégů a kdosi říkal, že před nimi to byli Zrépuzí.«

»Borovochglové přece tady na Zuazru žijí dál,« zachmuřil se Héfaistos.

»Žijí, ovšem,« souhlasil dužuriz. »Borovochglové, Eghrégové i Zrépuzí. Ale jsou tu jen na dovymření. Jejich světy jsou na prach, oni sami se nerozmnožují, je jen otázka času, kdy vyhynou úplně, i kdyby to mělo trvat sto tisíc let. Zdejší obyvatelé mají i v tomhle výhody. Kdyby Zamolxisy

naráz pobily všechny odbojníky, vyvolalo by to nejspíš mezi ostatními rasami paniku. Spokojí se proto eliminací vůdců a ostatních si nevšímají. Odeberou jim výhody, ale obvykle je nechají dožít. Někteří pro ně ještě pracují, aby si vysloužili navrácení odebraných výhod, ale nemusím vám snad zdůrazňovat, jak zbytečná je to snaha... Kdybyste se s některými setkali, neberte jim aspoň tu iluzi.«

»Pak bychom museli chránit nejen Zuazru, ale také Zemi,« řekl Svantovít temně. »Museli bychom to ovšem stihnout dřív, než tam přiletí tihle mírotvorci...«

»Nestihnete to ani náhodou!« ujistil nás dužuriz. »Víte aspoň, kolik rozptýlených Zamolxis na vaší Zemi máte? Mají tam jistě magická centra *vahajhí*, zničí vás i bez podpory zvnějšku! Ani je všechny neobjevíte! Tady jich je také dost, uvidíme, jak dlouho před nimi uchráníte svůj štít! Jediná cesta, jak se dostat ze sféry jejich vlivu, je zmocnit se hvězdné lodi a utéci na nějaký nově objevený, ale hodně vzdálený svět. Pro ukradenou hvězdnou loď nepotřebujete energii na návrat, takže máte k dispozici dvojnásobný dolet, ale ani to není jisté. Kdykoliv se dolet lodí Zuazru zvýšil, pokaždé nastal *hon na koroptve*... Nedávno prý jeden úspěšně skončil, dokonce díky vám! Jestli se nemýlím, dolet hvězdných lodí jste nedávno sami pomáhali zdvojnásobit! Takže už pro vás ve vesmíru moc místa nezbyvá. Snad někam do jiné galaxie... i když by to byla vyloženě zoufalá cesta. My bychom to neriskovali, právě proto, že o tom něco víme.«

»Myslíte, že je to jediná možnost?« zeptal se Descartes.

»Nevím o žádné jiné,« ujistil nás dužuriz. »A nepočítejte s tím, že byste se zmocnili hvězdné lodě jinde než v opravárenském doku. Kdyby byla na lodi naše posádka, nemáte nejmenší šanci, to vám snad nemusím moc vysvětlovat!«

Zívnutím nám ukázal i druhou řadu zubů, ale stačily nám jeho šavlozubé tesáky. Fyzická síla by v případném střetnutí nerozhodovala, ale i tak bylo jasné, že posádky hvězdných lodí budou mít proti nám jen výhody - síly, zkušeností, znalostí prostředí, nejspíš i inteligence...

»Díky aspoň za důležité informace,« vzdychl si Héfaistos. »Měli bychom se vám za ně něčím revanšovat. Budete mít zájem o naši metodu ochrany před čtením myšlenek?«

»Ani ne, raději se spolehne na své metody, přinejmenším prověřené časem. Ty vaše mohou být nedostatečné. Možná to poznáte sami, ale pro nás bude lépe, když u toho nebudeme. Nicméně nám bylo ctí setkat se s vámi. A kdybyste chtěli zkoušet štěstí i po našem varování, dejte nám vědět aspoň týden předem. Jedna z našich drobných výhod je, že máme možnost výběru. Zuazru není jediný *vědecký svět*. Takové jsou tři: Zuazru, Běrušgó a Grčogů. Můžeme se odstěhovat na jiný, než to spustíte. Překážet vám nechceme, ale nemusíme být tady, až s tím začnete. Pokud si to ještě včas nerozmyslíte.«

Rozloučili jsme se trochu zaraženěji. Dužuriz se sotva vešel do teleportu, ale zmizel jako pára se slabým syknutím a nechal nás tady trochu pochmurným myšlenkám.

»Bude to zřejmě větší problém, než jsme si mysleli,« shrnul to stručně Héfaistos.

»Tím to očividně přestala být naše záležitost,« souhlasil Běhounek. »Nezbývá nám než se poradit s ostatními.«

»Nejbližší přírůstek mají dostat Japonci,« připomněl všem Svantovít.

»Připravíme to,« povzdychl si Héfaistos.

Nechápal jsem sice o čem je řeč, ale bylo mi jasné, že to nebude o technické stránce štítů. V té druhé, organizační a společenské, jsem byl samozřejmě pořád na tenkém ledě.

»Poslyšte, molodci, tohle byla větší rána vašim plánům, což?« zeptal se nesměle Vladimír.

»To si tedy piš,« souhlasil Héfaistos kysele.

»Přepočítali jsme se,« ušklíbl se smutně Descartes. »Jak se zdá, naše kočky jsou připraveny

i na tohle. Bohužel jsou velice dobře připraveny. A jsou drsnější, než jsme čekali.«

»Pochopil jsem, že vzpoura proti nim nebude vůbec snadná,« řekl Vladimír.

»Dobře to chápeš,« řekl Svantovít. »Problém je, že jsme ji pojali spíš jako neškodný pokus odtrhnout se od jejich impéria víceméně mírovou cestou. Což zřejmě nebude ono.«

»To nědopadne dobře,« vrtěl hlavou Rus. »Každý pokus o mírové odervání od Ruska byl běz smysla. Teprve kdyŹ se impěrium nahlodalo zevnitř, silnější se osamostatnili, ti slabší to ani potom neměli jednoduché.«

»Analogie s Ruskem je sice pěkná, ale jen povrchní,« řekl Hěfaistos. »Rusko bylo od poěátku zaostalejší neŹ okolně země, dokonce i neŹ ty, kterě ovládalo. Zuazru je silnější velmoc a hlavně pokroěilejší neŹ všechno široko daleko. Z náznaků se zdá, Źe nemajě soupeře.«

»Taková velmoc, jako dnes na Zemi Spojeně státy?« nadhodil Vladimír.

»Na ty uŹ to věbec nesedě,« mávl rukou Descartes. »Ty pśece k sobě nikoho násilím nedrŹí, jako Rusko svě kolonie a gubernie. Klidně vynechejme i impěria Řěma a Anglie.«

»Proě hledáš analogie k Zuazru na Zemi?« řekl klidně Svantovít. »Jejich impěrium je jiněho druhu neŹ všechna pozemská. Musěme se k němu postavit jinak. Uvědoměme o tom zasvěcence a vyěkáme na jejich názory. Navrhujě mezitěm dokoněit náš štět. Sám o sobě by oěividně nestaěil a neměl by smysl, ale můŹe nám brzy zapadnout do větší mozaiky, kterou si budeme muset teprve poskládat.«

»Doufám aspoň, Źe nezaěneme *sekat latinu*,« opáěil jsem.

»Dobře doufáš,« ušklěbl se Hěfaistos. »To by mě ani nenapadlo. Ćím věc informací mám, těm měně chuti do sekání latiny. Pśipadal bych si jako darebák, který tomu ještě pomáhá.«

»Zdá se mi ale, Źe jsme tomu impěriu pomohli věc neŹ dost,« podotkl jsem. »Co ten duŹuriz řěkal o *honu na koroptve*, úspěšněm právě díky nám?«

»Myslíš, Źe jim pomáháme technicky a vědecky?« ušklěbl se Hěfaistos. »Byla by to moŹná dobrá zpráva, kdyby naŹe věmysly byly těm nejsilnějším, co tohle impěrium má.«

»Myslitě tedy, pokračovat jako dosud?« ujišřoval se Vladimír. »Já uŹ mám dost důvodů být proti, jen jestli vy také...«

»To se vě,« plácl ho Hěfaistos po rameni, aěkoliv to udělal spěš jako gesto, protože si vzápětě zaěal mnout vlastně rameno.

»To je správně,« řekl Vladimír. »Ruki v klinu nenecháme. Jen se mi zdá, Źe bychom těm posledněm Źelmám neměli tak... dověřovat.«

»Řekly nám toho věc neŹ borovochglové,« odušil neurěitě Hěfaistos.

»Nějak moc toho věděly,« trval na svěm Vladimír. »Jejich ělenové jsou posádky na loděch, co se bavě honem na koroptve, Źe? Tihle s nimi moŹná úplně nesouhlasě, ale skoro se mi zdálo, Źe jsou na ně nějak moc pyšně.«

»Řěkal, Źe v posádkách lodě jsou jen trojitě spolehlivě jedinci, na kterě ostatně duŹurizové nemajě Źádný vliv,« pśipomněl jsem všem.

»Řěkal to, pravda,« souhlasil pomalu Vladimír. »Nejsou ale od svěch krajanů oddělení, to by nevěděli věbec nic. Oně vědě všechno. Nejen o zniěení světa borovochglů, o kterěm bezpěěně nic nevědě ani sami borovochglové, ale hlavně o nedávněm zvětšeně doletu hvězdných lodě. Ten hon na koroptve je pśece úplně ěerstvá zpráva! Zdá se mi, Źe jsou se svěmi trojitě spolehlivěmi krajany v nějak moc druŹněm kontaktu. Měli bychom si na ně dávat větší pozor.«

»No potěš pámbu!« zvedl jsem ruce k hlavě. »To nevypadá dobrě.«

»Jde z nich strach, Źe?« ušklěbl se Hěfaistos. »A Vladimír můŹe mět pravdu! Ale coŹ, moc jsme jim toho neřekli a i to málo snadno zapśeme. Já bych se jich tak nebál.«

»Je to horší než jen špatné,« nesouhlasil jsem. »Přiznávám se, místo očekávané selanky jsem velice nemile překvapený.«

»To jsme asi my všichni,« dodal suše Běhounek. »A nám budou Zamolxisy vyčítat války na Zemi, když samy ničí celé světy... hanba povídat!«

»To tak bývá,« odtušil Vladimír. »Největší gauneři vždycky nejvíc vykřikují, jaká to zvěrstva dělají jiní, přitom často menší gauneři. Z Ruska to znám moc dobře a Amerika není o nic lepší.«

»Války na Zemi nebyly nikdy nic krásného,« řekl Descartes. »Ale co se děje tady...«

»Dobrá, dozvěděli jsme se, co jsme potřebovali vědět,« vzchopil se Héfaistos. »Ještě že jsme se to dozvěděli včas, můžeme na to odpovídajícím způsobem reagovat. Později by to pro nás mohlo být překvapení velice nepříjemné.«

»Dozvěděli jsme se to včas, ale je to horší než jsme čekali,« rozvažoval zamyšleně Svantovít. »Borovochglové o tom měli jen nepatrné tušení a odrazovali nás od toho. Dužurizové toho vědí víc a otevřeně chtějí, abychom jim dali včas vědět, aby se stačili uklidit někam do bezpečí. Ještě jedno takové překvapení a starý Pyrrhos by nám neměl co závidět.«

»Strategii si necháme na jindy,« řekl Héfaistos. »Nejprve musíme informovat všechny, kdo už něco vědí. Jednak aby věděli co potřebují vědět, ale také, aby se k tomu mohli vyjádřit.«

»Klasický oběžník bude příliš pomalý,« staral se Descartes. »Asi že bychom do toho měli zapojit Frantu a Lukáše. Vladimír se jednak pořádně nerozkoukal a za druhé, musí se teď věnovat *eygusegûm*, ty mají přednost.«

»Kdybys neměl pravdu, byl bych proti,« řekl Běhounek. »Jak to tedy uděláme? Opět schůzky u Héfaista?«

»Nejlépe u něho,« souhlasil Svantovít. »Samozřejmě do toho zapojíme i nováčky. Klasický oběžník je sice pomalý, zato je nejméně nápadný.«

Klasický oběžník si vzal na starost Běhounek. Tak jsem se dozvěděl, že jsme i my, já a Petra, posloužili jeho roznášením. Už při prvním přivítání u Nerudy nám na oděv přišpendlil malou, skoro neviditelnou černou známku, podobnou flíčku špíny. Každý, koho jsme pak navštívili, si ji zachytil, zkopíroval a dešifroval, to poslední samozřejmě až o samotě, v klidu. Nevědomky jsme tak kromě oficiálních návštěv přenášeli i ty neoficiální. Běhounek měl značku předat Japoncům, neboť právě oni čekali nejbližší přírůstek ze Země. Oba jsme se pak měli věnovat obcházení členů pozemské spiklenecké komunity. Málem bych řekl organizace, kdyby nějak organizovaná byla. Pozemšťané byli volně rozdělení do nevelkých pracovních týmů, vytvářených podle potřeby pro řešení úkolů. Často o sobě věděli víc než bylo nezbytně nutné, ale mimo odbornou činnost se setkávali zřídka. Při obrovském množství lidí, soustředěných za ta tisíciletí na Zuazru, nebylo myslitelné, aby se během víkendů navštěvoval každý s každým. Většina lidí se navzájem neviděla častěji než jednou za sto let. Jen nováčci byli výjimkou.

Organizace do pracovních týmů měla jednu výhodu. Návštěva kohokoliv postačila nejen pro informování jeho týmu, ale i dvou až tří sousedních. Počet návštěv se tak značně snížil. Nicméně mě a Běhounka i tak čekalo několik set těchto oficiálně zdvořilostních návštěv.

»Nejvyšší čas zavést tu pořádný informační systém,« nadhodil jsem Běhounkovi.

»Buďme rádi, že to Zamolxisy ještě nenapadlo,« podotkl s úsměvem. »Kdyby tu informační systém zavedly, domlouvali bychom se přímo a naše osobní návštěvy by byly ještě podezřelejší. Nemohli bychom mu přece svěřit zprávy, jaké právě teď my dva nosíme.«

Uznal jsem to - a rozešli jsme se.

Brouci

Do večera jsem navštívil pět pracovních skupinek. Všechny jsem vyrušil z pilné práce, ale nikdo mi nic nevyčítal. Převzali černé známky, stačilo vteřinku se na ně dívat a fotografická paměť udělala své, rozloučili jsme se a já spěchal na další adresu. V tajné sýpce jsem měl nastavení *báhja* na nejkratší cestu, abych zbytečně nebloudil, ale při nežádoucím zájmu kterékoliv Zamolxis bych jim neposkytl informace, kde všude jsem byl a co na těchto neobvyklých návštěvách dělám. Kdyby se mě některá přímo zeptala, proč navštěvuji právě tyto lidi, měl jsem odpovědět, že si je vybírám náhodně. Lidí tady na Zuazru je za tisíce let mnoho, všechny beztak neuvidím a nějaký systém se mi zdá nesmyslný. Musela by to uznat, ale přece mi doporučili se po každém setkání se Zamolxis pečlivě zkontrolovat.

Japonce měl na starosti Franta, já jsem začal u Američanů.

Vzhledem k tomu, že jsem byl posel špatných zpráv, na srdečnosti nebyl čas. Střídal jsem je jako filmový herec milenky, ale všem stačilo mrknout na známku a už mě nezdržovali. Mělo to nepatrnou nevýhodu v tom, že jsem neměl příležitost sledovat, jak se budou tvářit na celý obsah zprávy, až si ji dešifrují.

Pokračoval jsem u Mexičanů. Tam to bylo horší, měli snahu vnutit mi aspoň malý kalíšek. Pak jsem měl na radě ybipy Indiánů. Ti mi naopak nenabízeli nic, jen mrkli na známku a hned se s pokyvováním hlav loučili.

Netušil jsem, kolik lidí je v našem komplotu tak nebo onak zamícháno, ale byly jich zřejmě tisíce a já jsem navštěvoval jen tu pověstnou špičku ledovce. Byli mezi nimi Eskymáci, jihoameričtí kreolové, nebo původní Australané. Lidí z Asie a Afriky měl na starosti Běhounek, jistě teď dělal totéž co já.

Na první Zamolxis jsem narazil až u Eskymáků. Donutila mě zůstat tam delší dobu, než bych potřeboval k předání vzkazu. Nemohl jsem přece někam přijít, kde mě ani neznali, říci jim *Dobry den, na shledanou*, a opět odejít. Zdejší Zamolxis nebyla černá, ale neobvykle bílá. Nejevila o mě ale zájem a když jsem se představil a přednesl zájem navštívit je, neboť *mě jejich život interesoval už na Zemi*, decentně se vypařila. Pro jistotu jsem se nechal pozvat na porci neuvěřitelně tučného tuleniho masa; bylo neslané a vůbec mi nechutnalo, pak jsem si dal vysvětlit princip tepelné izolace iglů. Vyhověli mi se zřejmým potěšením, ačkoli mi to vysvětlovali pomocí tepelných gradientů na povrchu a koeficienty turbulence vzduchu při přestupu tepla mezi vlhkým vzduchem a klkovitou strukturou polokulovité sněhové stěny. Byl jsem rád, že jsem jim rozuměl, ale nemohl jsem tvrdit, že by mě to bavilo.

Místo teleportu, kterým jsem k nim přišel, jsem se rozhodl k dalšímu ybipu přeletět. Jednak to nebylo daleko, aby byl teleport nutný, ale hlavně jsem potřeboval být aspoň na chvíli sám, abych si zkontroloval myšlenky.

Nic červeného jsem nespátl a mohl jsem si tedy oddychnout. Pro jistotu jsem zametl svou dosavadní trasu za tajné dveře, pozměnil jsem vzpomínku na druhou teleportaci, aby teď vypadala jako skok od Američanů přímo k Eskymákům a přistál jsem na sněhové pláni přímo vedle sněžného vozidla, obaleného vrstvou ledových rampouchů.

»Smím vás navštívit?« zeptal sem se telepaticky majitelů ybipu, ale odpověď nepřišla.

»Jsou na návštěvě,« ozvala se mi v hlavě odpověď - ale ne od člověka. Ze sněhu se na mě dívala jen tři červená očička. Zamolxis. Byla samozřejmě bílá, skoro ji nebylo vidět.

»Na návštěvě?« Nechápatý obličej jsem ani moc nehrál.

»Už dvě hodiny,« potvrdila mi Zamolxis.

»No jo... to je smůla,« řekl jsem tónem, jako by se nechumelilo. »Tak asi půjdu jinam...«

»Můžeš tady počkat, až se vrátí,« ujišťovala mě Zamolxis ochotně.

»Navštěvuji lidi náhodně,« opáčil jsem. »Chci jich stihnout co nejvíc a nemám čas čekat na ty, kdo nejsou doma.«

»To je snad podivné, nemyslíš? Opravdu nemáš chuť na ně počkat? Jistě by si s tebou rádi pohovořili,« přemlouvala mě úlisně.

»Podivné to není,« oponoval jsem jí. »Jsem na Zuazru krátce a spočítal jsem si, že uplyne pár desítek let, než oblétnám všechny lidi. Takže bych se s mnoha zajímavými lidmi za celou dobu ani nesetkal. Řekl jsem si tedy, že to vezmu hopem. Kdybych narazil na někoho obzvlášť zajímavého, mohu se snad kdykoliv vrátit, ne?«

»To je dost neobvyklý přístup,« opáčila Zamolxis.

»Neobvyklý, ale můj,« podotkl jsem.

»Takhle ale přeskochíš spoustu zajímavých lidí, nemyslíš?« nedala se.

»Smůla!« opáčil jsem klidně. »Kdybych všude čekal, vynechal bych těch zajímavých ještě víc. Je to jisté riziko, našťěstí snesitelné.«

»Jak myslíš,« sykla a zmizela ve sněhu, jen červený obláček ji ještě označoval.

Bylo mi ale jasné, že nesmím otvírat dvířka do tajné sýpky pro další směrový vektor *báhja*. Kam ale dál? Nenapadlo mě nic jiného než vzletět a zamířit si to nazdařbůh, jak by odpovídalo náhodnému charakteru mých návštěv.

Přeletěl jsem hranice sousedního ybipu, ale byl úplně prázdný. Byla tu poušť. Celý ybip byl plný šelestících písečných přesypů, nikde žádná oáza, ani zmínka přítomnosti člověka. Letěl jsem tedy nazdařbůh dál. Na hranici to jemně luplo, byl jsem teď nad oceánem, ale nikde ani stopy po nějakém ostrůvku. Jen vlny od obzoru k obzoru.

To snad není pravda, řekl jsem si, když jsem přeletěl další hranici a opět jsem byl v pusté krajině, tentokrát v jakési úplně rovné stepi, kde rostly jen ojedinělé trsy suché trávy.

Napadlo mě, že jsem zabloudil do míst, která nám lidem ani nepatří. Možné by to bylo, neměl jsem odpovídající představu, kam až se naše území rozkládá, ale nedělal jsem si z toho hlavu. Až si nebudu opravdu vědět rady, nastavím si vektor *báhjo* domů a vrátím se. Ve své pseudonáhodné cestě pak mohu pokračovat po přestávce.

Další ybip byl vysokohorský, ale dole jsem viděl jakési stavby. Hned jsem k nim zamířil a za malý okamžik přistál na kamenné dlažbě nevelkého nádvoří. Kolem byly jednotvárné kamenné zdi, postavené z velkých šedomodrých kamenů, odhadl jsem je na čedič. Jen na málo místech v nich bylo pár nevelkých dveří a malých okének. Dveře byly zakryté barevnými dekami, za všemi okny byla tma. Vypadalo to ale dost pustě.

Kolem mě se objevilo několik lidí, ale pochopil jsem hned, že nejsou skuteční. Měli jednotný obličej indiánských rysů, ale byli tak stejní, že jsem nemohl pochybovat o jejich umělém původu. Byly to jen napodobeniny, dusoi, navíc ani ne dost věrní, neboť měli obličej bez jediné vrásky, což zblízka působilo až nepřirozeně.

»Kde máte pána?« zeptal jsem se nejbližšího. Nejprve telepaticky, ale když jsem nedostal ani náznak odpovědi, zeptal jsem se znovu, tentokrát nahlas.

»Bagla ta vion!« řekl s naprosto kamennou tváří. Nerozuměl jsem mu, ale pochopil jsem proč. Mohly být nastavené, aby mluvily pozemskou řečí svých pánů, aby jim tím připomínaly domov.

»Kde je váš pán?« opakoval jsem netrpělivě. Na jednoduché otázky by i dusoi měli umět odpovědět v řeči Zuazru, ale tihle mi nerozuměli. Netvářili se nadšeně ani nepřátelsky, netvářili se

vlastně nijak. Jen si mě letmo prohlédli a pokračovali v chůzi. Jako kdybych byl vzduch.

Dobrá, nejsou nastaveni na příjem hostů, řekl jsem si. Aššura-Sirrušovi dusoi se nezvykle oblečených hostů bojí a klaní se jim jako bohům. Od těchto se asi také nic nedozvím.

Zamířil jsem ke stavení, abych se po majiteli podíval sám. První dveře mě zklamaly, byla za nimi stáj plná zvířat, nejspíš americké lamy. Stáj vůbec nezapáchala, což ovšem znamenalo, že lamy jsou umělé a navíc dost nedbale udělané. Nikdo tu nebyl, ani dusoi-lidé. Lamy se na mě dívaly bez zájmu, byl jsem pro ně také jen vzduch. Některé aspoň přežvykovaly, jiné stály nehybně jako figuríny. Občas některá zastříhala ušima, ale nebyly tak nastavené všechny.

Stáj neměla jiný východ, proto jsem se obrátil a vyšel na nádvoří.

Bylo mi jasné, že takhle vyzkouším několik dveří, než narazím na ty pravé. Majitel ybipu to zřejmě svým návštěvám nijak neusnadňoval.

Za dalšími dveřmi byly ale strmé kamenné schody vedoucí dolů. Měl jsem štěstí, že jsem si nejprve zvykal na přítmi, také jsem mohl vkročit do tmy a skutálet se do kdovíjaké hloubky.

»Je tu někdo?« ptal jsem se už po několikáté.

Ticho a tma. Vycouval jsem, ale za dalšími dveřmi byla nepříliš velká místnost, kterou přehlédnout mi nedalo žádnou práci, byla úplně prázdná.

Do dalších dveří neustále vcházeli dusoi a míjeli se s jinými. Takové dveře byly kolem nádvoří tři, ale když jsem nahlédl dovnitř, dostal jsem skoro záchvat smíchu. Dusoi přicházeli, řadili se do fronty, která pomalu obešla všechny stěny a ti, kdo si ji vystáli, vypochoďovali na nádvoří k dalším dveřím. Jejich vysílání ze dveří zřejmě řídil nějaký generátor náhodných čísel, ale bylo to primitivní jako všechno kolem.

Pro jistotu jsem se spolu s dusoi podíval do druhých a pak i do třetích dveří. Všude se mi naskytl stejný obraz. Dusoi jen vytvářeli iluzi činnosti, ve skutečnosti nedělali naprosto nic.

Mnoho dveří mi už nezbývalo, ale všude to bylo stejné. Místnosti byly prázdné, nikde nic, jen prázdné kulisy k nepovedenému divadlu. Ačkoliv to by mohlo znamenat, že si majitel vyčaruje co potřebuje a pak po sobě takhle uklidí. Nu což, snad mi to sám vysvětlí, až ho najdu.

Zbývala mi poslední možnost, vrátit se k těm schodům dolů, do tmy. Bylo to poslední místo, kde bych mohl narazit na pána toho podivného ybipu, pokud ovšem nebyl na návštěvě.

Pomaloučku jsem došel ke dveřím a nadzvedl závěs. Byla za nimi tma a schody do hloubky, to už jsem věděl. Nějak se mi to ale nelíbilo. Napadlo mě strhnout závěs, aby se dovnitř dostalo aspoň trochu světla, ale rozmyslel jsem si to. Nebudu přece poškozovat cizí majetek.

Přál jsem si pozemskou bateriovou svítlnu. Objevila se přede mnou na kamenné podlaze nádvoří hned, jakmile jsem ji trochu popsal. Mohlo to být tím, že nejsem první, kdo si ji tady přál? Sehnul jsem se a zvedl ji. Po zapnutí spínače se rozsvítila, sláva, aspoň něco tu funguje, pomyslel jsem si. Posvítíl jsem si do hloubky schodů - a zkoprněl jsem.

Ty schody dole neměly konec.

Světlo baterky se ztrácelo v úděsné hloubce, ale pořád osvětlovalo to samé, schody a nic než schody. Kilometr ztuchlých kamenných schodů, pokrytých zpočátku nějakým mechem, pak už jen šedozelenou plísní. Těch schodů ale byly tisíce. Představa sestupu po nich byla značně deprimující, nemluvě o výstupu zpátky, ale když jsem chtěl zjistit, co je dole, nezbývalo mi nic jiného než po nich sestoupit. Co bude dole? To jsem nevěděl, světlo baterky na jejich konec nedosáhlo.

Samozřejmě jsem nesehnal dost odvahy sestupovat po těch schodech do hlubin pěšky. To po mně nemohl nikdo chtít. Šlapat kilometr příkrých schodů by byl neúměrně tvrdý trest, kromě toho bych se mohl na vlhkých schodech podklouznout a takový pád by byl nejspíš nebezpečný životu. Trochu jsem se nadlehčil, abych se ujistil, že mi vznášení ještě jde - a vzápětí už jsem se snášel

sotva půl metru nad míhajícími se schody dolů, do hlubin.

Byl to strašidelný pád, až jsem dvakrát maně přibrzdil, abych se ujistil, že ten pád pořád ještě ovládám. Pokaždé schody pode mnou poslušně zpomalily, takže jsem opět nasadil větší rychlost. Uvědomil jsem si, že se sem už dlouho po vlastních nohách nikdo nepodíval. Mech na schodech, zejména nahoře u vchodu, byl bez jediné lidské stopy, bez nepatrného škrábnutí. Světlo baterky se jen míhalo na kamenných stupních, odráželo se od nich a lámalo na spoustě jiskřících kapičkách vody. Bylo tu vlhko a zatuchlý pach.

Dole pode mnou se objevila světlejší skvrna. Čím víc jsem se k ní blížil, tím bylo jasněji vidět, že to jsou uzavřené těžké dřevěné dveře. Zpomalil jsem ještě víc. V záři svítilny bylo jasně vidět zrezivělé kování. Vlastně to nebyla rez, to kování nebylo ze železa. Bylo měděné, lesklé všude tam, kde nebylo pokryté ornamenty, i když ornamenty pokrývaly většinu plochy.

Ještě víc jsem zpomalil a postavil se na kamenné desky tvořící podlahu.

Dveře byly zavřené na těžkou závoru z velikého kusu mědi.

Vzal jsem za ni, ale musel jsem pořádně zabrat, než se pohnula. Jakmile se ale pohnula, odsunul jsem ji poměrně lehce. Vzal jsem za těžký měděný kruh v podobě hada a zatáhl, aby se dveře otevřely. Ozvalo se strašidelné skřípění. Těžké, mědí okované dveře se pohnuly a zvolna se otevřely. Byla za nimi nepříliš široká chodba, jejíž konec se opět ztrácel ve tmě.

»Je tu někdo?« vykřikl jsem.

Ticho, jen nezřetelný zvuk kapající vody.

»Sem rozhodně na návštěvu chodit nebudu,« řekl jsem nahlas, ale ani na ten povzdech žádná odpověď nepřišla.

Kráčel jsem opatrně chodbou a občas před sebe posvítíl baterkou, ale konec chodby byl pořád v nedohlednu. Napadlo mě vzletět, ale včas jsem si všiml, že maličko výš než mám hlavu je chodba pořádně vyzdobená pavučinami a letět jen trochu výš by znamenalo prorážet si cestu těmi šedými, nevábne vyhlížejícími závoji.

Kilometr chodby ale uběhl rychle a přede mnou byly další pevné mědí okované dubové dveře. Otevřel jsem je stejně snadno jako předchozí, za nimi ale bylo kupodivu světlo.

Byla tu místnost velická asi tři krát pět metrů, prázdná jako všechny místnosti nahoře. Až na to, že na zdech tu byly držáky a v nich zastrkané hořící pochodně. Osvětlovaly tu prázdnou místnost strašidelným plápolavým světlem, ale nebyl to zřejmě přirozený oheň. Stejně jako ve stáji s lamami úplně chyběl jakýkoliv čichový doprovod, vzduch byl vlhký, zatuchlý, studený, ani stopa po kouři, po vůni hořícího dřeva. Buď to nebylo dřevo, nebo nehořelo přirozeným plamenem, jiné vysvětlení jsem neměl.

Přistoupil jsem k jedné pochodni blíž - a byl jsem doma. Tohle opravdu nebyly plameny, jen rekombinace iontů z nějakého iontového zdroje, zpomalená polem *rivscha*. Taková napodobenina ohně nemůže spálit, ale dávat ruku do plamene se nedoporučuje, ionty vyvolají dokonce zákeřnější spáleninu, protože se projeví až po kratší či delší době, od několika minut do několika hodin. Ta se pak přirozenou cestou hojí déle než spálenina vyvolaná vysokou teplotou. Ta pochodňová výzdoba je tedy jen laciný efekt, až na to, že na rozdíl od přírodního ohně může osvětlovat místnost bez dozoru i několik století.

Dveře v protější stěně byly stejného druhu a proto jsem k nim přistoupil stejně jako k těm předchozím.

Otevřely se rovněž se strašným skřípěním, ale skoro se ve mně zastavilo srdce. Byla za nimi místnost zhruba stejně velká jako ta s pochodněmi, ale nebyla prázdná. Uprostřed ležela na studené podlaze z šedomodrých kamenných desek - lidská kostra.

V první chvíli mě zamrazilo, ale hned jsem si uvědomil, že to bude náhražka. Tady na Zuazru se přece neumírá! Vydechl jsem si. Ale aranžované to bylo věrněji než všechno, co se nacházelo nahoře. Ty kosti byly propracovanější než obličejové zdejších dusoi. Kostra ležela na zemi, jako by se natahovala k velké míse, na níž jsem ještě rozeznal tmavohnědou vysušenou změť čehosi neurčitěho. Byly tu i džbánky vyzdobené indiánskými motivy, podobné jsem ještě před hodinou viděl na návštěvě u jihoamerických Indiánů. Jako kdyby se kostlivec zoufale natahoval, ale nemohl dosáhnout na jídlo, umístěné mimo dosah. Nohy kostry svíraly těžké měděné okovy, připoutané řetězem ke kruhu, vetknutému do čedičové stěny. Vypadalo to jako sadistické týrání odsouzenec na smrt, kterému se dá vše co potřebuje mimo dosah a pak se nechá zemřít hladem a žízni s pohledem na hojnost jídla i nápojů.

Pohled na tuhle scénu mě sice na chvíli přimrazil, ale pak jsem si opět vydechl a začal si prohlížet podrobnosti.

Naaranžované to ovšem bylo krásně. Ve srovnání s lajdáckým provedením dusoi v horní části tohoto domu, ať už lidských nebo zvířecích, tohle bylo dokonalé. Snad tomu trochu vadily umělé pochodně, ovšem přirozené by tu nemohly trvale hořet, ledaže by je něco zapálilo. Buď při vstupu návštěvníka, nebo ještě lépe krátce předtím. I takhle to ale bylo přirozeně osvětlené a ponurost hrůzné scény ještě víc vynikla.

Co trochu rušilo dojem, byla stranou pohozená kniha. Ležela na podlaze hřbetem vzhůru, pár listů ohnutých šikmo, jako kdyby ji tam někdo odhodil, nebo někomu vypadla z ruky. Byla to starodávná kniha v těžké kožené vazbě s přezkami. Do zdejšího rázu se ale moc nehodila. Pokud tu mělo všechno vypadat ve stylu starodávných středoamerických Indiánů, pak autor té scény přehlédl, že Indiáni knihy neměli. Taková kniha by patřila spíš do Evropy.

Byla to jediná věc, která sem očividně nepatřila, samozřejmě pokud mělo jít o scénu určenou k nahnání hrůzy pro toho, kdo sem vstoupí. Podle zpomaleného tlukotu srdce jsem musel přiznat, že autor tohoto horroru úspěch měl, u mě aspoň na pár vteřin.

Tedy - až na tu knihu.

Shýbl jsem se pro ni. Nedala se zdvihnout a když jsem ji odtrhl od podlahy, ukázalo se, že ji na kamenné podlaze držela plíseň. Plíseň, prorůstající všemi listy, která z knihy za tu dobu udělala jednodlitou hmotu. Text nebyl pod plísní vůbec vidět.

Podíval jsem se zvědavě aspoň na hřbet knihy.

Nápis na ní byl v písmu Zuazru. Ale něco dalšího ve mně teprve zarazilo dech.

Kniha se jmenovala: Deník boha Quetzalcoatla.

Vlevo dole na zadní desce byla strašlivě zašlá černá známka, ale pořád ještě zřetelná, navíc s otevřeně dopsaným textem, vyškrábaným čímsi do špíny na povrchu kůže:

»Héfaistovi - spěchá!«

Panebože! Ta kostra snad nebyla náhražkou!

Chvíli jsem na ni civěl a nevěřil svým očím. Uvědomoval jsem si, že jsem možná prvním člověkem, který po tolika staletích na vlastní oči vidí boha Quetzalcoatla, či přesněji to, co z něho po té době zbylo.

Byl to pro mě ale strašlivý šok.

Byl to první mrtvý pozemšťan tady na Zuazru. Na Zuazru se neumírá, žijí zde prašamanové od pravěkých lovců mamutů, bohové Sumérů, Egyptanů, ale tahle kostra to naráz převrátila, jako když neurvalá bota kopnutím rozmetá křehký domek z karet.

Na Zuazru se tedy - umírá!

A navíc, to už bylo jasné, tohle nebyla přirozená smrt. Tohle byla - vražda.

Proto Quetzalcoatl za poslední staletí nepřijímal návštěvy!

Okamžitě jsem si vzpomněl na známku na jeho knize. Stačil mi okamžik a měl jsem celý její obsah ve vlastní paměti. Co ale měla znamenat ta poznámka, pracně vyškrábaná do kůže? Znovu jsem mrkl na kostru v okovech. Ano, jako kdyby tu byl někdo bez kouzel! Někdo, kdo si nemůže přičarovat jídlo... kdo nedokáže nic víc než rýt nehtem do kůže.

Pro jistotu jsem se rozhlédl. Co jsem spatřil, stačilo mi, abych se nezdržoval čtením, přesunul kód známky do tajné sýpky a zabouchl dvířka.

Oběma otevřenými dveřmi jsem viděl do kilometr dlouhé chodby. Byla v ní tma jako v hrobě. Vlastně vždyť je to hrob! Hrobka, už několik staletí skrývající to strašné tajemství vraždy!

Na konci té černé chodby jsem ale spatřil světélko.

Světélko na konci tunelu bývalo na Zemi vždycky symbolem naděje. Tady tomu ale bylo naopak. To světélko bylo totiž rudé. V barvě zdejších zlověstných duchů - Zamolxis.

Okamžik jsem horečně uvažoval, co dál. Světélko Zamolxisů se blížilo. Jsem určitě na místě, kde bych neměl být. Co teď? Rychle jsem položil knihu na podlahu. Nesmím vzbudit dojem, že mi na ní záleží, vlastně mi už na ní ani nezáleží, takže je to pravda, ale i tahle myšlenka musí za tajná vrátka!

Najednou mě to napadlo. Za stálého ohlížení jsem pomalu vycouval do předpokoje, kde plápolaly nehasnoucí pochodně.

V dalších otevřených dveřích stála šestinohá černá kočka a upřeně mě pozorovala svýma třema červeně jiskřícíma očima.

»Co tady děláš?« mňoukla na mě nevlídně.

»No konečně!« obrátil jsem se na ni jako kdybych ji kdovíjak vítal. »Ty jistě dobře víš, čím je tenhle ybip, vid'?' Poslyš, vyříd' svému pánovi, že má děsně morbidní vkus!«

»Co víš o mém pánovi?« mňoukla na mě znovu, teď už jasně nepřátelsky.

»Nic, jen že mu tohle muselo dát moc práce a přitom to je strašně nevkusné. Nebo mi chceš tvrdit, že nevíš, co je tady za těmi dveřmi za nechutnost?«

»Nic netvrdím,« odsekla Zamolxis. »Můžeš mi srozumitelně, rozumíš, a věrohodně vysvětlit, co tady děláš?«

»Já? Jezdím po návštěvách,« odsekl jsem také. »Mám co dohánět a tady jsem se zdržel jako nikde jinde. Prosím tě, co je to za ubohé vtipy? Kde máš vůbec pána? Poslyš, ať je to kdo je, už ani netoužím po setkání s ním! Tohle si mohl nechat od cesty.«

»Od cesty?« mňoukla šestinožka. Poslední větu jsem řekl česky a všechny Zamolxisy zřejmě česky neuměly.

»Aha, promiň, nejsem tu tak dlouho,« omlouval jsem se, ale aby bylo znát, že to myslím jen formálně. »Vyříd' svému pánovi, že jsem měl v úmyslu ho navštívit, ale po tom, co mi předvedl, už ten úmysl nemám. Jdu jinam a sem se už nikdy nevrátím.«

Otočil jsem se, mávl rukou k zadní místnosti, ale pak jsem zamířil ke dveřím do chodby.

»Počkej!« zastavila mě přísně Zamolxis, nenechala mě odejít. »Jak ses sem dostal?«

Takže - výslech!

»Jak?« podivil jsem se. »Touhle chodbou přece! Ovšem po těch příšerných infarktových schodech jsem nešel po vlastních... ale no jó, promiň, ty asi nevíš, co je to infarkt... jak se to vlastně řekne v řeči Zuazru...«

»Schody jsou vedlejší,« odvětila přísně Zamolxis. »Jak ses nahoře dostal na nádvoří?«

»Jak? Normálně jsem přiletěl!« odušil jsem.

Dívala se na mě skoro jako kněžna Libuše, když... ale co... chce se něco dozvědět, ptej se.

Snažil jsem se odpovídat co nejrychleji, jen aby si nemyslela, že před ní něco tajím. Měl jsem co tajit, ale vědomě jsem nezapíral nic, teď jsem věděl jen o klíčku od tajných dveří, ale to byla sama o sobě nicotná informace. Mohla ze mě vytáhnout netajené podrobnosti o všech silových polích, které jsme probírali, všechno o mně i o mé rodině, ale jen stíny detailů o jiných lidech. Héfaistos, můj parťák, uznávaný všemi. Kněžna Libuše, ano, tam někde pracuje Petra a bude tam i Adélka.

»Kudy jsi sem přiletěl?« dívala se na mě přísně.

»To kdybych věděl!« skoro jsem vykřikl. »Beru to rovnou za nose! Najednou jsem ale byl v takové pustině... jako zdejší to musíš znát, nejprve holá poušť, pak moře, potom step, či co to bylo, no a nakonec tohle... předtím jsem byl, taky nevím u koho, nebyli doma... víš co? Zeptej se kolegyně, co mě viděla naposledy, umíte se přece domlouvat na dálku, já ani nevím, kde to bylo...«

»Ty že jsi zabloudil?« podívala se na mě, jako by mě chtěla těma třemi očima propálit.

»To ne!« protestoval jsem okamžitě. »Domů trefím! Až mě návštěvy omrzí, nastavím si báhjo rovnou domů - a mějte se!«

»Už vím!« řekla Zamolxis. »Jsi ten nový, Lukáš, otec Adélky Mikešové, že?«

»Přesně tak,« vypjal jsem se před ní hrdě.

»Máš velice neobvyklé metody návštěv,« pokračovala Zamolxis opět přísně.

»Neobvyklé, ale moje!« odušil jsem pyšně. »To už jsem přece jedné z vás říkal!«

»Vím,« řekla Zamolxis upjatě. »Neobvyklé, ale tvoje! Jenže dost nepraktické. Víš, že jsi už daleko mimo území vyhrazené lidem ze Země?«

»To snad ne,« namítal jsem. »Ty dusoi nahoře byly přece naše, lidské.«

»Tady nemáš co dělat!« zastavila mě přísně kočka. »Nikdo zde nežije. Ybipy se vyměňují málokdy, ale občas se to stává.«

Mohla to být polopravda a nejspíš byla. Nikdo zde nežije, to je ta pravda. Dusoi nejsou živí, ta kostra má také do života daleko. Výměna ybipů, i to se stává. I když asi ne tady.

»No tak promiň, to jsem nemohl vědět,« rozhodl jsem se uvěřit jí. Aspoň slovy.

»Kam jsi měl opravdu zaměřeno?« pokračovala přísně.

»Vždyť říkám, nikam! Tedy, nikam konkrétně,« opravil jsem se hned. »Létám od návštěvy k návštěvě a je mi jedno kam. Když narazím na někoho zajímavého, zapamatuji si ho, abych se tam mohl případně vrátit, ale letím dál. To jen tady jsem se zbytečně zdržel.«

»Vidím,« řekla Zamolxis. »Takový trouba přece nejsi, třída pět minus není nic moc, ale ani nic málo. To je divné. Tak příšerný systém návštěv jsem ještě neviděla.«

»Jaký systém?« rozesmál jsem se. »Proč systém? Metoda Monte Carlo je proti tomu systém neuvěřitelně utříděný, já cestuji pouze a jedině náhodně, rozumíš?«

»Náhodně?« podívala se na mě ještě přísněji.

»Je to tak těžké na pochopení? Neříkej! Při vaší inteligenci? Začátek naprosto náhodně a pak už rovně za nose,« objasnil jsem.

»Je to primitivní, ale odpovídá to výsledku,« připustila kočka. »Sem ses ale neměl co dostat, zdejší oblast je mimo vaše území.«

»No a?« pokrčil jsem rameny. »Není přece zakázáno navštívit kohokoliv. Když tu bude někdo jiný než krajané, buď mě podle své vůle přijme, nebo odmítne. Tak o co jde?«

»Zakázáno to není... jenže tady je území nikoho,« zdůraznila.

»Taky se mi to zdálo divné,« připustil jsem. »Úplně prázdné ybipy, jeden vedle druhého... Nikde nikdo, ale tím spíš jsem nikoho nepohoršoval, ne? Aspoň jsem se podíval někam, kam bych se jinak nedostal ani za tisíc let. Nebo ano?«

»Jistě,« odušila skoro sarkastickým tónem. »Chceš aspoň *báhjo*, které tě odsud vyvede?«

»**Báhjo** domů si umím nastavit sám,« ujistil jsem ji rázně.

»To by tě vedlo přes desítky prázdných ybipů a přes bytosti, které si určitě nepřejí rušit...« řekla. »Vrat' se raději přes výběžek, kudy jsi sem přiletěl. A příště, zkrátka výlety nazdařbůh nejsou nejlepší nápad!«

Ustoupila mi s cesty, chodba byla prázdná. Takže mi to prošlo.

Nadnesl jsem se, položil se a velice těsně nad kamennou podlahou se rozletěl. Baterka jen slabě prozařovala tmou přede mnou. Letěl jsem rychle a přitom jsem sledoval, zda nevidím další světélko. Konečně chodba končila, začínaly schody. Těsně před nimi jsem prudce zlomil let vzhůru, těsně se otřel o kamenné stupně, ale už jsem byl opět nad nimi a hnal se nahoru.

Konečně denní světlo!

Oddychl jsem si, ale najednou jsem si všiml, že mi v očích jiskří cosi červeného. Hned jsem se soustředil na Libušino zobrazení paměti.

Červený obláček mi kroužil přímo v hlavní sýpce. Brouk!

A sakra! Zarazil jsem se, ale bylo to jen krátké zaváhání. Dvířka jsou zavřená, tak klid, jen nedělat nic nečekaného a rychle zpátky mezi lidi!

Nechal jsem si v hlavě zjevit směrový vektor **báhjo** od kočky, který mě měl mezi ně zavést, nabral jsem směr a za okamžik jsem se přehoupal přes hranici. Okolní velehory rázem zmizely, pode mnou byla step a já jsem zvyšoval rychlost.

Co teď? Pokoušel jsem se nepřemýšlet, ale nešlo to. Raději jsem se soustředil na cestu. Báhjo najednou zmizelo, byl jsem mezi lidmi u Eskymáků, ale ihned jsem si vyvolal jiné, nasměrované na kněžnu Libuši. Ta mi jistě pomůže!

Byl jsem ale daleko, ybipy se pode mnou jen míhaly, ale pořád nic známého. Teleportem by to bylo jistě rychlejší, ale musel bych obtěžovat někoho neznámého, navíc bych si ho pamatoval... Konečně se vektor změnil kolmo dolů na Vyšehrad. Přistál jsem na nádvoří a hrnul se dovnitř.

Ve velké síni byla celá Libušina parta. Tentokrát nebyli při práci, takže se ke mně otočili všichni, nejen Libuše, ale i Petra, Adélka, Faust a další.

Zastavil jsem je všechny zlověstným gestem, znamením roztažené dlaně se skrčenými prsty. Znamením, že nejsem čistý. Reagovali správně všichni, i Petra a Adélka.

»A jejej!« zaúpěla Libuše. »Jděte raději vedle, ať si vás moc nepamatuje!«

Podle Libušiných instrukcí jsem se měl dívat někam stranou, ale koutkem oka jsem přece jen zahlédl, jak Petra s Adélkou mizí bočními dveřmi. Ty ale beztak patřily do rodiny...

»Jsi si tím jistý?« obrátila se Libuše na mě.

Přikývl jsem. »Uspi je, aspoň na minutu,« požádal jsem ji.

»Je to nutné?« zeptala se mě.

Přikývl jsem.

»Dobrá, ale ne déle,« svolila.

Pak se mi chvilku dívala do očí. Když skončila, měl jsem červený obláček v hlavě pořád, ale nehýbal se.

»Převezmi si to ode mě, dvě známky a trasu!« vysypal jsem rychle ze sebe.

»Známku od Héfaista nepotřebuji, tu mám,« ujistila mě. »Co to máš za tu druhou?«

»Objevil jsem tajemství Quetzalcoatla, to je ona, vezmi si ji a doruč ji Héfaistovi.«

Vytáhla si z mé hlavy Quetzalcoatlovu známku s obrazem jeho podzemního sklepení, schéma mé dosavadní cesty i s Héfaistovou známkou. Pak jsem pevně zavřel dvířka.

»Vyhodnotíme to potom, teď jdi domů. Budeš celý týden cvičit dusoi, neboli sekat latinu, rozumíš? Adélka ti v tom bude pomáhat. Poselství zařídí někdo jiný, to už není tvoje věc.«

»To mám radost!« opáčil jsem ironicky.

»Budeš zkrátka sekat latinu, rozumíš?« opakovala přísněji. »Děvčatům řeknu, co mají dělat. Cestu přerušuješ, protože ses vyděsil té kostry. Tak to budeš tvrdit a bude to pravda.«

Podívala se na mě opět ostře, pak mě nechala stát, otočila se a odkvačila ze dveří.

Sledoval jsem červený obláček. Chvíli se ještě nehýbal, pak se pohnul, ale to už přiběhly Petra s Adélkou a vedly mě k teleportu. Za chvíli jsme byli všichni tři v naší chalupě.

»Tedy - nevěděla jsem...« podívala se na mě Petra.

»Kššš! Nech toho, mami!« okřikla ji Adélka. »Koukej si raději vzpomenout, jak vypadal hostinský Tvrdík, ať ho správně trefíme!«

Modelovaly pak přede mnou několik postav dusoi, aby konečně obsadily klíčová místa v naší umělé vesnici. Hostinského Tvrdíka trefila Petra hned, ale s pošťáčkou se dlouho mořila.

»Víš co, tati?« napadlo najednou Adélku. »Mám nápad!«

Houpal jsem se právě ve velikém houpacím křesle, když mi Adélka znenadání vtiskla do ruky velkou studenou láhev. Vodka Stoličnaja, tvrdil na ní nápis azbukou.

»Vypij to na ex, tati,« řekla rozhodným tónem. »Nemusíš se bát, tady to není nebezpečné, i když na to nejsi zvyklý.«

»Adélko, to nemyslíš vážně,« pokáral jsem ji. »Víš, co to je za trapas, ožralý abstinent? To je to nejhorší...«

»Z toho se vyspíš,« ujistila mě rychle. »Dělej, na ex!«

Na jednu stranu to byl zajímavý pokus, na druhé straně jsem měl trochu obavy.

»My to nikomu nepovíme,« slibovala mi ještě Adélka.

»Neodmlouvej!« přidala se k ní stroze Petra. »Je to nejlepší prostředek!«

Koneckonců, byl to jen pokus.

Na ex jsem to nedokázal, ta kapalina byla na mě příliš ostrá. Ještě mě napadlo podívat se do své sýpky. Jak se to tam bude projevovat? Uvidím tam nějakou potopu, či co?

Neuviděl jsem ale nic, najednou mi sýpka roztála před očima a víc nevím. Je přece notoricky známé, že abstinent nedokáže vypít naráz litr vodky...

Prázdniny nebo dovolená? Tak by se to dalo nazvat. Zamolxis se neukázala celý týden. Pak jsem nevydržel a navštívil Héfaista, ale ani jsem jim nemusel ukazovat znamení, věděli už všechno. Okamžitě přešli na odborné téma, kde jsme se samozřejmě pořádně vyřádili. Měli mezitím za sebou první pokusy s nově vyvíjenými *eygusegy*. Vladimír navrhl odlišnou strukturu mikrokódů, většina jeho instrukcí byla rychlejší, některé až dvojnásobně.

»Taky jádro je rychlejší,« chlubil se Vladimír. »Zamolxis nás byly kontrolovat, ale uznaly, že stabilita vyžaduje rychlost. Ujistili jsme je, že nemíníme vyvíjet úplný systém, včetně dálkových generátorů hmoty, prostě potřebujeme, aby naše výtvořiny stihly ukočírovat případné zákmity.«

»Dohodli jsme se na rozhraní mezi našimi *eygusegy* a vnějšími,« pokračoval Descartes. »To je teď moje starost. Rozhraní nemusí být extrémně rychlé, ale i tak bude z naší strany rychlejší.«

Přivítal jsem se i se dvěma dalšími členy týmu. Franz Fisher byl podle jména Němec, ale na Zemi žil v Argentině a měl stejný koníček jako Vladimír, dobře se tedy shodli. Voopton Benjaa byl Holanďan. Seznamoval jsem se s nimi opatrně, ale Héfaistos mě ujistil, že jsou tu jako nová podpora týmu naprosto oficiálně.

»Co ty tu ale děláš?« obrátil se na mě dobrácky. »Máš přece dovolenou, nepotřebujeme tě tady. Kromě toho jsi chtěl cestovat!«

»To mě úplně přešlo,« mávl jsem rukou. »Zabydlujeme si teď ybip.«

Rozloučil jsem se a odešel.

»Neměl by sis udělat pár vlastních dusoi?« snažila se mě doma povzbudit Petra. »Nevadí, že v babiččině vesnici nežili! Někam je nastěhujeme, místo se pro ně najde. Ať tu máš taky nějakou památku.«

Začal jsem vzpomínat na své rodiče, ale nezdálo se mi, že by se sem hodili. Patřili přece do jiného prostředí. Ostatně, ani Petra tu neměla svou babičku.

»Ta by přece musela bydlet s námi,« usmála se na mě, když jsem jí to připomněl. »Tohle byla její chalupa. A dát ji jinam by asi nebylo dobré.«

Řekla mi pak, že Libuše si tu prý vytvořila Přemysla, ale vydržela s ním sotva půl roku, pak se ho zbavila. Není prý jednoduché žít neustále poblíž loutky někoho, koho jste dříve důvěrně znali. Dvojnásobně po tom, co jí prý ještě na Zemi vyvedl...

Se zařizováním se nám nabídla i Zamolxis. Ačkoliv nás předtím už dlouho nenavštívila, teď se objevila a vlísala se do naší přízně. Nakonec proč ne, zapřáhnout jsme ji mohli. Pověřili jsme ji opatřením potřebných informací ze Země. Kdyby kočka uměla protáhnout obličej, tahle by to asi udělala, ale ani nemrkla, slíbila to, ale hned prohlásila, že tím pověří nějakou jinou na Zemi. Tím zase zůstala s námi, nezbavili jsme se jí.

To jsme ani neměli v úmyslu. Ještě jsme společně opravili několik detailů na dolním konci vesnice, starý tyčkový plot místo moderního kovového pletiva, okapovou rouru nezaústěnou do odpadu, ale dole jen ohnutou, aby z ní při dešti voda volně stříkala...

»Tady bydlela Gábinka,« vzpomněla si najednou Petra.

Nahluchlá stařena Gabriela nám podle svého zvyku začala sprostě nadávat, ale patřila do své chaloupky rozhodně víc než my do chaloupky po babičce. Zakrátko ji ale nadávání u plotu unavilo, odbelhala se na zápraží, kam jsme na ni neviděli, jen to nadávání jsme slyšeli dál.

Vytvořená byla ale věrněji než dusoi těch beztvárných Indiánů...

Adélka nás nakonec nechala s Petrou samotné, prohlásila, že Japoncům přibude nováček. Měla to být dívka sotva patnáctiletá, takže ji chce vidět, byla by jí věkem nejbližší. Propustili jsme ji a zůstali spolu.

Posadili jsme se na zápraží a vychutnávali si pohodu letního večera. Petra chvíli mlčela, ale pak se mě bezelstně zeptala na můj zážitek na cestách.

Kočka Zamolxis ležela na vyhřátém kameni dva metry od nás, takže mi bylo jasné, že Petra nechce znát pravdu, jen chce, abych o tom mluvil. A také jsem hned věděl, co budu říkat.

Začal jsem ve stejném duchu, v jakém jsem ujišťoval kočku Zamolxis v podzemí. O tom, jak jsem znenadáni narazil na podivný ybip s neuvěřitelně morbidní výzdobou, jako kdybych věřil, že šlo jen o neživý inventář.

Petra mě mlčky pozorně poslouchala. Přibrzdila mě, když jsem se rozohnil nad pokleslým vkusem majitele, který to podle mě nastražil, ale jen trochu.

»My tu přece také máme hřbitov, i ten k vesnici patří,« ujistila mě.

»Snad není udělaný do takových podrobností, aby v těch hrobech byly kosti,« zamračil jsem se okázale.

»Není,« pokrčila rameny Petra. »A kdyby byl?«

»V tom případě bych to raději vybagroval a na jeho místě udělal rybník,« řekl jsem.

»Nemusíš se bát,« uklidňovala mě. »Hřbitovní zeď je na hranici ybipu, hřbitov už je mimo, takže je to jen obraz, iluze. Můžeš tam jen nakukovat skrz mříž ve vchodu.«

»A když projdeš brankou, dostaneš se mimo?«

»Jistě. Za hřbitovní brankou to blikne a jsi v lese, ale ten nám už nepatří.«

»Ještě že tak,« oddychl jsem si. »Víš co? Pojďme do hospody! Dáme si večeri tam!«
Neodporovala mi, zvedli jsme se a šli k brance.

Zamolxis tu už nebyla a při letném rozhlédnutí jsem nikde neviděl červený obláček. Jen jsem nakoukl do své hlavní sýpky, ale i tam bylo prázdno.

Vyšli jsme na náves a zamířili k hospodě.

»Brouk je pryč,« řekl jsem Petře polohlasem.

»Opravdu?« zeptala se mě nedůvěřivě. »Podívej se pořádně!«

»Je pryč,« opakoval jsem, když jsem se opět do sebe vnitřně zahleděl.

»Takhle krátce? To nebývá zvykem,« nedůvěřovala mi.

»Zamolxis je pryč také,« upozornil jsem ji. »Vyzvedla si brouka a už ji dnes neuvidíme.«

»Možná to chtěla co nejrychleji vyhodnotit,« přistoupila Petra na tuto možnost. »Pak by to ale bylo horší než si myslíme.«

»Proč myslíš?« podíval jsem se na ni.

»Obvykle nechávají brouky déle než deset dní,« řekla mi. »To by byl první případ.«

»Je pryč. Přiznám se, že jsem si oddychl,« řekl jsem.

»To si jen myslíš,« odtušila nepřítomně a opatrně se rozhlížela. Před hospodou svítila lampa veřejného osvětlení, ale kolem nás byla tma, tady by se žádná Zamolxis neschovala.

»Přijdou nám říci, jak dopadla naše objednávka ze Země,« upozornila mě. »Možná ti přitom nasadí dalšího brouka, aby to dotáhly do konce.«

»To bych měl tedy radost,« zavrčel jsem.

»Vydrž,« povzbudila mě. »Přiznám se, obřečely jsme tě obě.«

»Co jste obřečely?«

»Ty jsi to věděl déle než my! Když nám ale Libuše vysvětlila, co se tady děje... Adélka se ještě chvíli Zamolxisů zastávala, ale pak se rozbulila a já s ní. To byl takový pád iluzí, ani nechtěj znát podrobnosti... A to jsme na to byly od tebe trochu připravené, ještě že aspoň tak!«

»Héfaistos říkal, že Adélka byla déle pod jejich vlivem,« řekl jsem tiše.

Z oken hospody se k nám nesl běžný hospodský hluk. Pár proplétajících se hovorů, cinkot sklenic, kroky po prkenné podlaze.

Zastavili jsme se.

»Pojď domů,« navrhla tiše Petra. »Přijdeme sem jindy. Beztak je celá hospoda naše. Jako celá vesnice. Vytvořily jsme ji a Adélka by nám tam teď beztak chyběla...«

Otočili jsme se domů. Nikdo nás tam nečekal, ten hluk tam bude zítra také.

Vraceli jsme se domů, do domku, který byl teď náš. Až na to, že nám tu nepatřilo nic. Ani to stéblo trávy, které si Petra bezmyšlenkovitě utrhlá u plotu.

»Řeknu ti, Libuše se už obávala, že Adélka překročila hranici... naštěstí Adélka začala sama přidávat své postřehy... Byly jsme v partě poslední dvě, které ještě nic netušily...«

»Vidíš... a kdo mi nevěřil?«

»Vždyť to bylo něco tak nečekaného, nepravděpodobného, neuvěřitelného...!«

»Všechno se nám tu převrátilo,« vzdychl jsem si. »Zamolxisy, ty přívětivé kočičky, laskavě se starající o lidské děti, pečující o ně, často je i zachraňující před nepřízní lidí - a ony si na Zemi jen vychovávají levné zaměstnance!«

»Pokud ne rovnou otroky,« přikývla Petra. »Jsme snad něco víc? Drží nás sliby místo okovů, ale volný pohyb máme pouze na Zuazru v rámci vyhrazených ghett. Mezidruhové návštěvy nejsou zakázané, ale **silně nedoporučované**... Vybírají si nás na Zemi, kterou deptají, aby ji mohly ždímat. Je mi z nich nanic.«

»Cítím to také tak,« přikývl jsem. »A teď se budeme muset tvářit, jako bychom to nevěděli... Dokážeme to vůbec?«

»Dokážeme,« podívala se na mě povzbudivě. »Konspirativní jednání ze Země ovládáme, tam bylo takových vládařů také vždycky dost. Zvlášť my Češi máme trénink, o jakém se jiným národům ani nesnilo, ale jak se zdá, nebudeme v tom ani zdaleka lítat sami. Libuše byla ve svých odhadech skromná, já tvrdím, že Pozemšťanů, kteří Zamolxisům věří každé slovo, je tu méně než procento.«

»Pozor! I na Zemi spousta lidí s otrokáři spolupracovala a spolupracuje,« řekl jsem opatrně.

»Ano, ale tam mohou doufat, že něco získají,« podotkla Petra.

»Tady jsme také leccos získali,« připomněl jsem jí. »Přinejmenším dlouhý život.«

»Zajímalo by mě, proč vlastně zemřel Quetzalcoatl,« uvažovala tiše Petra. »Nepochybuji, že to byla vražda.«

»Já zase, že ji nespáchal žádný člověk,« odušil jsem stejně tiše. »To je mi jasné. Ty potvory o tom vědí a tají to, ergo udělaly to samy. Ale proč? Nevím.«

»Nechceš se raději podívat na jeho známku?« připomněla mi. »Mohla by to osvětlit!«

Pravda. Zapomněl jsem na ni, když jsem kompromitující znalosti zametal do tajné sýpky a zabouchl vrátka. Jakmile jsem vrátka otevřel, vzpomněl jsem si na všechno. Kódování známky mi nevadilo. Projel jsem ji myšlenkou odpředu dozadu a naopak, ale text moc informací neobsahoval.

»Héfaiste, zjistil jsem závažné skutečnosti, které Zuazru před námi stůj co stůj tají. Měl jsi pravdu. Vědí ale, že toho vím příliš mnoho. Obávám se, že mi zabrání říci ti to osobně. Kdybychom se už neviděli, prohlédni si dobře můj deník.«

»Máš pravdu,« řekl jsem. »Je to zajímavé.«

Když jsem si dal dohromady všechny střípky, mozaika se mi začala rýsovat před očima.

Pokusil jsem se to srozumitelně vysvětlit Petře. Jak se mi zdálo, Quetzalcoatl objevil tajemství Zamolxisů, ale dřív než se o ně stačil s ostatními pozemšťany podělit, kočičky ho v jeho vlastním domě zaskočily a jak to dopadlo, viděl jsem na vlastní oči. Musel být pro ně asi hodně nebezpečný, když ho neváhaly zlikvidovat, ale podařilo se jim to před ostatními lidmi ututlat. Všichni jsme pak věřili, že Quetzalcoatl nepřijímá návštěvy, protože je tak nepřístupný!

»Dal jsi známku Libuši, takže Héfaistos už to ví,« ujistila mě Petra. »Škoda, že jsi tam nechal tu knihu... ten deník.«

»Byla zplesnivělá,« chlácholil jsem ji, aby si nemyslela, že jsme o něco přišli. »Kromě toho, kdybych dal najevo, že o ni stojím, mohlo to dopadnout hůř! Jsem rád, že jsem tam nezůstal vedle Quetzalcoatla!«

»Pravda, ale když si uvědomíš, že Quetzalcoatl kvůli tomu deníku přišel o život...«

»To je hezké, ale já tam podruhé nepůjdu,« zavrtěl jsem hlavou. »Ostatně si myslím, že to co tam bylo, je už stejně dávno pasé. Poznání se o pár set let pozdrželo, ale teď už to víme i odjinud. Je otázka, zda by přínos té knihy vyvážil rizika při jejím získávání.«

»Nevím,« řekla Petruš. »Zaměříme se teď asi všichni dopředu. Mě by to ale i tak zajímalo.«

Adélka té noci nepřišla, zůstala u Japonců. Hranice ybipů izolovaly telepatii, teď by se nám hodila. Na druhou stranu bylo lépe, že jsme byli sami. Mohli jsme spřádat různé teorie a podělit se o dosavadní zkušenosti. Adélka a Petra do dnešního dne s Libuší spolupracovaly na biologickém výzkumu, ale teď se dozvěděly skutečný stav věcí a nejen to, Libuše je prý začala učit znalostem, které pozemští biologové nikdy Zamolxisům nepředali a nechali si je pro sebe. Na něco pořádného by si ještě netroufily, ale už věděly o dělitelnosti lidské mysli, základu dvojitého sýpek, schopných ukrývat nepohodlné myšlenky a znalosti před naší kočičí vrchností. Připomínalo mi to vícesměrové myšlení, kterým se tak chlubil dužurizové a Petra hned opáčila, že je to skoro totéž, dužurizové to

mají zavedené už dávno a zvykli si na to. Oni prý dovedou myslet každou čtvrtinou mozku zvlášť, my to dovedeme jen s polovinami, ale při troše tréninku to dokážeme také.

»Tedy, vědět, že něco skrýváš i přede mnou...« pohrozila mi žertem.

»Neskrýval jsem nic, co nebylo nutné,« ohradil jsem se. »Jak jen to bylo možné, přiměl jsem vás k zamyšlení a od toho byl krůček k úplnému seznámení. Uvědom si, až dvojitě sýpky umožnily, aby vás někdo zasvětil bez rizika, že těm potvorám všechno prozradíte. Dostaly by vám to z hlavy, než bys řekla švec. Tady dobrá vůle nestačí. Teprve když je máte, smíte vědět všechno.«

»Dělení mysli je zajímavý fenomén,« řekla Petra zasněně. »Zajímavé na tom je, že na tom pořád někdo něco zlepšuje, ačkoliv to spolehlivě funguje už několik tisíc let. Libuše říkala, že se s tím seznámila hned po svém příchodu na Zuazru, což je hodně přes tisíc let, ale už v té době nikdo nevěděl, od koho to pochází, tak to bylo staré.«

»Přitom jsme to donedávna nutně nepotřebovali,« dodal jsem. »Lidé sice už dlouho tušili, že s námi Zamolxisy nehrají úplně fér, ale až v posledních stoletích nám došlo, že budeme muset proti jejich špehování něco dělat.«

»Neuvědomělý odpor proti Zamolxisům začal už dávno,« souhlasila Petra. »Někteří lidé jim přestali dávat všechno, některé výsledky si nechávali pro sebe. Možná šlo zprvu jen o nedodělky, neověřené věci. Časem se to rozmohlo, takže každý trochu proslulý vědec měl a má v záloze něco významnějšího než co Zamolxisům odevzdal.«

»Nedávno Héfaistos tvrdil, že by pro nás byla dobrá zpráva, kdyby naše výmysly byly tím nejsilnějším, co tohle impérium má. To bylo samozřejmě jeho zbožné přání, ale objevy nás lidí se nedávno skutečně zasloužily o zvýšení doletu hvězdných lodí Zuazru a o jejich zvýšené odolnosti. Je sice možné, že to proti naší vůli přineslo záhubu bytostem, které se už dlouho těšily ze svobody a nezávislosti na Zuazru, ale to není úplně naše vina a kdyby byla pravda, že naše objevy jsou to nejsilnější, byla by to opravdu dobrá zpráva. Kdybychom teď vymysleli něco silnějšího, mohlo by nám to hodně pomoci. Máme tady jednu výhodu, startujeme z vyšší úrovně než vědci Země.«

»Slyšela jsem, že teď vyvíjíte něco hodně silného,« podívala se na mě Petra.

»Mělo to být silové pole, schopné nahradit vukcir, štít Zuazru. Ten kontrolují Zamolxisy, náš by patřil nám.«

»Libuše ale něco říkala o tom, že to odkládáte,« zajímala se.

»Vlastní štít budeme potřebovat tak jako tak,« řekl jsem. »Jen problémy se mezitím zhoršily. Teď už víme, že ty bestie nemůžeme prostě postavit před naše jednostranné vyhlášení nezávislosti, se kterým by se musely smířit. To by platilo, kdyby nám skutečně chtěly pomoci, my ale víme, že je tomu jinak. Nejsme zdaleka v situaci bývalých kolonií, které na Zemi nedávno získaly samostatnost víceméně pokojnou cestou. Donedávna jsme si to tak představovali, ale teď už bezpečně víme, že odtržení od Zuazru nebude otázkou dohody, ale síly. Budeme se na to ale muset lépe připravit, jinak by nás velice rychle rozprášily.«

»To nevypadá moc dobře,« zaváhala. »Zuazru má před námi náskok statisíců let!«

»Náskok před námi mají,« musel jsem přiznat. »Proto to odkládáme. Za současných okolností by bylo otevřené střetnutí předem odsouzené k nezdaru.«

»Znamená to, že musíme získat zbraně?«

»Nebude to jednoduché, ale nemáme jinou možnost,« přikývl jsem. »Na několika jiných rasách jsme viděli, jak to dopadlo postavit se jim nepřipraveně.«

»Na jak dlouho to vidíš?« podívala se mi do očí. »Stačí hrubý odhad. Rok, století, tisíc let?«

»To po mně chceš moc,« usmál jsem se trochu trpce. »Jednak jsem tady krátce jako ty, takže toho nevím o nic víc. Za druhé, ani ti, kdo tu jsou už dva tisíce let, nevědí víc. Budeme muset

věnovat pozornost shánění informací, vlastně špionáži. Za třetí, od začátku to vypadalo na delší lokte, to se zatím nemění.«

»Díky za upřímnost,« usmála se také. »My dva máme jednu výhodu, jsme proti nim dva. To je rozhodně lepší než když je každý sám.«

»Poslyš,« napadlo mě najednou, »snad tady nejsou všichni sami?«

»To je dost, že tě to napadlo!« podívala se na mě vyčítavě. »Mě to napadlo dřív. Zkusila jsem něco vytáhnout z Libuše, ačkoliv se jí do toho moc nechtělo. Nakonec řekla, že partnerské vztahy nepěstují, každý tu je sám za sebe. Rodina je na Zuazru věc neznámá, nanejvýš jako vzpomínka ze Země.«

»Oni tu neprovozují sex?«

»Taky se mi to zdálo divné, ale neprovozují. Libuše se mi to snažila vysvětlit tím, že se sem dostávali lidé často ve starším věku, kteří si bouřlivé mládí odbyli na Zemi. Do téhle skupiny počítá i sama sebe. Na to jsem jí připomněla, že se sem dostala i spousta mladších, často ještě dětí. Ti na Zemi určitě neměli čas vybouřit se.«

»Co ti na to řekla?«

»Vypadá to, že tady sex nekvete,« přiznala. »Rozhodně ne tak, jako na Zemi. Je to divné, ale je tomu tak. Konečně, rozešli se tu i Filemon s Baucis. Nebude to tím, že by tu bylo málo žen nebo mužských, na počty to je skoro vyrovnané. Tady spíš kvetou jiné vztahy, řekli bychom - pracovní.«

»Dobře, to by se dalo pochopit, náš tým jsme sami chlapi, ale chlapi jsou přece i u Libuše, oni se mezi tolika ženskými vydrží bavit jen o práci?«

»Nejspíš se ti to bude zdát divné, ale na Vyšehradě se žádné sexuální harašení neprovozuje. Chlapi jsou korektní, sice trochu dvorní, ale nikdo si nic nedovolí. Poslyš, ono je to opravdu trochu divné. Myslela jsem si, že to je kvůli Libuši, ale oni se tak chovají i když je Libuška z dosahu.«

»Nebude to nakonec nějakým ovlivňováním od Zamolxisů?«

»To mě ani nenapadlo,« přiznala. »I když, možné by to bylo.«

»Tohle se přece tradovalo už na Zemi,« vzpomínal jsem si. »Například o bromu, přidávaném do jídla vojákům. Bylo to ovšem dost primitivní ovlivňování, ale že by i tady?«

»Nevím, proč by to dělaly,« uvažovala Petra.

»Tak tohle bych ti naopak dokázal vysvětlit snadno,« holedbal jsem se.

»Vysvětluj tedy!« vybidla mě. »Já to pořád nechápu. Když tu lidé žijí tisíce let, pak taková mateřská dovolená musí být vyloženě zanedbatelnou ztrátou času.«

»Už jsme to jednou nakousli,« připomněl jsem jí. »Když jsme se bavili o tom, proč si tady lidi nepěstují, proč sem tahají další a další děti ze Země. Třeba potřebují jen génie. Výkon na vědeckém poli je pro ně nejdůležitější hledisko, ale nechce se jim starat se o zbývající průměr. Ten nechávají na Zemi, napadá mě už jen jedno ošklivé slovo - vyhnít.«

»To vysvětlení je hodně cynické,« pokývala hlavou a zamračila se.

»Cynické? Možná,« povzdychl jsem si. »Nejsou ale Zamolxisy takové? Zapadá to do všeho, co o nich víme. Jsme pro ně jen výhodná pracovní síla.«

»Mohla by to být pravda,« připustila. »Přiznám se, čím jsme tu déle, tím méně... Skoro mám chuť se už kvůli tomu přemoci častěji...«

»Ty už se musíš přemáhat?«

»Někdy ano,« připustila. »Ty ještě ne?«

»Já ještě ne,« popadl jsem ji do náruče...

Kamufláž

Dovolenou jsem si prodloužil na celý týden a Petra si ji vzala se mnou. Věnovali jsme ji, jak je v Čechách dobrým zvykem chalupářů, vylepšování ybipu. Místo trpaslíků jsme pěstovali umělé dusoi. Čekali jsme, kdy se u nás objeví Zamolxis, aby nám ze Země přivezla několik objednaných obrázků a knížek, to prý tady Zamolxisy vyřizují celkem běžně.

Zamolxis nám všechno požadované dopravila do chalupy, aniž bychom si jí všimli. Byli jsme právě na horním konci vesnice, nezabývali jsme se ničím zakázaným, neposlušné myšlenky jsme měli zavřené, na Zamolxisy jsme nedávali pozor a uniklo nám, kdy se u nás objevily. Naštěstí se nenaplnily Petřiny obavy, že mě poctí ještě jedním broukem, aby své špiclování dokončily. Mohlo by to znamenat, že jsem jim nestál za námahu? Tím lépe!

Zahrádka ani chalupa pro mě ale nebyly, nejsem chalupářský typ. Pro mě bylo zvelebování ybipu konspiračním manévrem, ale rozhodně ne cílem. Tisíc let na zahrádce by byl pro mě krutý trest. Ačkoliv jsme si s Petrou užívali dovolené v klidu, na konci jsem už byl natěšený na návrat k Héfaistově partě. Ostatně i Petra se přiznala, že ji znepokojuje pomyšlení, co všechno jí uteklo, zatímco si tady nezávazně hraje s dusoi.

Nepopiratelnou výhodou zdejšího systému bylo, že tu žádný systém nebyl. Časová pásma neexistovala, střídání dne a noci bylo ve všech ybipech synchronizované, takže se nemohlo stát, aby někdo přišel do práce navečer, když jdou ostatní domů. Takže jsme si jednoho večera prostě řekli, že dovolenou končíme a ráno už jsem se vynořil ze zdi Héfaistova domu a radostně se pozdravil s ostatními.

Héfaistos mě přivítal a hned mě zapojil do společného úsilí. Dostal jsem na starost rovnice, které by zkrotily od přírody nestabilní pole peprycho. Nestabilních jevů je v přírodě mnoho, spousta jich lidem slouží k obecné spokojenosti, je to jen otázka vhodných regulačních rovnic. Například nukleární reaktory, přirozeně stabilní většinou nejsou a co dovedou bez pořádné regulace, to jsme viděli v Černobyli. A tady by to bylo ještě horší. Naše regulace měla udržovat ve stabilitě bublinu silového pole, která by pod sebou mohla ledacos slisovat, žádné horské velikány by ji nepodepřely dostatečně velkou silou. Podle výpočtů by se pod ním masivní horské velikány zachovaly asi jako bochánky tvarohu pod tlapou medvěda. Situaci komplikoval i tvar světa Zuazru. Jako naše Země, i tohle byl *šišoidní bramboroid*, od ideální koule na hony vzdálený.

Pomáhal mi s tím trochu Descartes, ostatní řešili jiné problémy. Řekl bych ale, že mezi nás Héfaistos rozdělil úkoly správně, skončili jsme totiž zhruba shodně.

Nejvíce práce udělala dvojice Vladimir Pěremuchin a Vooptoon Benjaa. Stihli nejen sestavit a odladit jádro nového operačního systému, ale během zkoušek se dokázali nabourat do systému dosavadních *eygusegů*. Svorně tvrdili, že má slabiny, které náš nový systém rozhodně mít nebude.

Vyzkoušeli jsme regulaci na modelu o průměru bubliny pouhých dvaceti metrů.

Podle očekávání nebyla stabilní, ale regulátor ji zvládl. Vypadalo to strašidelně, byla totiž za normálních podmínek neviditelná a mohli jste na ni narazit bez nejmenšího varování. Mechanické vlastnosti vypadaly uspokojivě - zpočátku jsme ji mohli úderem kladiva nebo hozeným kamenem rozezvučet, ale když se do regulace zapojily samoučící se schopnosti nového programu, zvuk se při úderech zvýšil, pak přešel do ultrazvuku a nakonec jste mohli do neviditelné bubliny bušit čímkoliv, už se ani nehnula. Ne že by při zkoušce pevnosti bylo úplné ticho, ale kovově znělo jen kladivo.

»A pak že to nedokážeme uregulovat!« řekl vítězoslavně Héfaistos, když jsme zkoušku skončili a emitor pole vypnuli.

»Rychlé je to dost,« uvažoval Vladimír. »Ale na modelu je časové zpoždění nepatrné. Pole o průměru tisíců kilometrů bude kmitat znatelněji. Rychlost světla je velká, ale není nekonečná.«

»Váš systém to ustabilizuje,« ujistoval ho Héfaistos.

»Přibližně s dvě stě procentní rezervou,« doplnil jsem ho číselným údajem.

Krátce jsme se potom dohadovali, co budeme dělat dál. Otázkou nebylo, co z toho předáme Zamolxisům. Už dříve jsme rozhodli, že nic. Po naší první úspěšné zkoušce přepne Vladimír nějaké klíčové konstanty, pole ztratí stabilitu a jeho zhroucením dojde k menší katastrofě. Pak se náš tým věnuje jinému směru výzkumu, nejspíš budeme zkoumat pole *zchuevoh*, které nám tak jako tak doporučoval zástupce dužurizů. Héfaistos podle svých bohatých zkušeností odhadl, že na tento vývoj stačí tři členové týmu a ostatní se mohou věnovat něčemu jinému, aniž by Zamolxisy pojal sebemenší podezření. Dužurizové nám předpovídali neúspěch, čímž nám vlastně dopředu poskytli alibi. Nebyl by to první neúspěšný pokus, výzkum občas sklouzne do slepé uličky, s tím se musí počítat a Zamolxisy to vědí. Pokud to povede k úspěchu jinou cestou, můžeme získat pochvalu, i když pole *zchuevoh* nebude tak atraktivní jako peprycho.

Vladimír projevil zájem věnovat se současnému systému *eygusegů*. Tvrdil, že jeho výzkumy nezaberou mnoho času a mohou být důležité pro pochopení jeho slabin.

»S tím se dá souhlasit,« souhlasil Héfaistos. »Dobrá, věnuj se tomu. Předpokládám, že budeš potřebovat jako parťáka jako dosud Vooptoona, očekávám, že si vystačíte. Já, Svantovít a Descartes budeme dělat na poli *zchuevoh*, máme dost zkušeností, abychom to zvládli a aby to vypadalo jako dílo nás všech. Frantové, Běhounek i Fisher, budou s Lukášem pokračovat ve výzkumu peprycho. To pole je příliš zajímavé, než abychom je měli za úplně vyčerpané, dejte na můj nos!«

Rozhodnuto - uděláno.

Pokus se měl odehrát tam, kde to naplánovaly Zamolxisy. Neúspěch by později nepřekážel v namontování pravého štítu, montáž jistě zvládneme dostatečně rychle. Teď jsme na tomto pustém místě postavili maketu průzkumné kosmické lodi Zuazru, namontovali řídicí *eygusegy* a emitor a připravili všechno ke spuštění, jako kdyby šlo o skutečný důležitý pokus. Vlastně to byl důležitý pokus i pro nás, zkoušeli jsme si přitom, jak rychle budeme schopni zařízení tohoto druhu sestavit i v případné časové tísní.

Sestavování a montáž byly ale velice rychlé. Od chvíle, kdy jsme sem přilétli, neuplynula ani hodina a Héfaistos mohl dát povel k zahájení pokusu. Kromě naší party se pokusu účastnilo několik desítek diváků. Héfaistos si sem pozval své známé, pozvání přijali i dva dužurizové.

Naše ochranná bublina měla chránit maketu průzkumné kosmické lodě Zuazru. Tím výběrem jsme dávali najevo, k jakému účelu má být náš nový štít předurčen, i když jsme už věděli, že naše předcházející štíty použili Zuazru bezostyšně na válečné účely. Maketa měla i motory, aby se mohla vznést, pokus jsme totiž chtěli provést ve výšce, i když ještě v atmosféře. Uvnitř samozřejmě nebyla posádka, jen autopilot s jednoduchým programem, *eyguseg* a emitor pole.

Maketa se prý skutečné průzkumné lodi podobala, byla jen trochu menší. My nováčci jsme pochopitelně ty lodě nikdy neviděli, ale i z pozemských starousedlíků je vidělo jen pár vyvolených. Na tento svět lodě zásadně nelétaly a málokdo z pozemšťanů se dostal mimo. Dužurizové, kteří kosmické lodě vidali častěji, nám ale tvrdili, že jejich vzhled téměř souhlasí, skutečné lodě jsou jen trochu větší.

Na konci příprav se mezi námi objevily i tři Zamolxis. Jedna byla mezi diváky, druhá došla až k nám, zatímco třetí se nezhmotnila, ale držela se nám nablízku tajně - nebo si to aspoň myslela. Tři Zamolxisy, to pro nás byla opravdu velká čest!

Maketa průzkumné lodi se vznesla a zahalila se do oblaka dýmu. Ochranné pole bylo totiž neviditelné a dým je měl pro naše oči zviditelnit, tak jsme to všem samozřejmě tvrdili. A skutečně se dým soustředil do koule, za jejíž hranici nepronikal.

V té chvíli připoutal telepaticky pozornost všech přítomných Descartes. Stál asi kilometr od nás a manipuloval s těžkým protimeteorickým laserem z dob prvotních průzkumných cest Zuazru. Zamířil jej na loď, chráněnou naším štítem, chvíli vyčkával, aby se všichni připravili, pak počítal od tří do nuly - a odpálil náboj, schopný vypařit jakýkoliv objekt do hmotnosti půl tuny.

Všichni to očekávali, všichni si zakrývali oči, takže záblesk nikoho neoslnil. Hned jsme si ale všichni oči odkryli, abychom sledovali, jak štít obstál.

Maketa průzkumné lodě se vznášela vysoko nad pustou plání, ale pole se podobalo obrovské mýdlové bublině ve větru, natahovalo se a smršťovalo, zvětšovalo a zmenšovalo, každý viděl, jak je nestabilní. V jednom místě se dotklo povrchu makety a v bublině dýmu zadržely jiskry. Už to bylo známkou, že se nám pokus plně nepodařil, ale to byl jen začátek. Bublina kmitala čím dál víc. Ještě dvakrát se dotkla makety, jen jiskry zadržely. Pak náhle zakmitla ještě víc a silové pole plnou silou maketu stisklo.

Záblesk byl skoro tak silný jako od protimeteorického laseru, až na to, že to nikdo nečekal a jen málokdo si předem zastínil oči. Já jsem naštěstí mrkl, takže jsem viděl i co se dělo potom. Silová bublina se na okamžik podobala ježku, do všech stran z ní trčely výčnělky, vyhladily se, pak se opět smrštila, ještě na menší objem a náhle zmizela. Zřejmě rozdrtila emitor, který ji vytvářel. Dým se začal větrem rozptylovat a dolů jako ohnivý déšť padaly kusy roztaveného kovu, maketu to očividně rozemlelo na kousky. Až za hodnou chvíli sem přiletěl zvuk podobný zvuku exploze.

»Tohle nám tedy nevyšlo,« řekl klidně Héfaistos.

»Kde jste sebrali ten laser?« zeptala se ho přísně Zamolxis.

»To je přece běžný protimeteorický laser z dokumentace k lodím,« odbyl ji Héfaistos stroze. »Horší je, že jsme to neustabilizovali. Zpočátku to vypadalo dobře, před zásahem byl štít perfektní, ale rozkmital se víc než jsme čekali.«

»A co jste čekali?« odfrkla si Zamolxis. »Lasery jsou jistě účinné, ale staré štíty je vykrývají bez problémů. A ve vesmíru se lodi setkávají s podstatně horšími věcmi!«

»My to vylepšíme!« sliboval Héfaistos.

»Neříkali vám dužurizové, že to je marné?« udeřila na něho Zamolxis.

Jen jsme na sebe mrkli, znamenalo to, že dužurizové Zamolxisům zatepla vyslepičili, o čem jsme s nimi jednali. Snad jen to odborné, jinak by asi Zamolxisy jinak šmejdily!

»Varovali jsme je,« přitočil se k Zamolxis jeden z dužurizů. Poznal jsem ho, předtím s námi jednal. Přiznal to bez mrknutí oka, jakoby měl z toho škodolibou radost, ale nezdálo se, že by se jim zmínil o našich dalších tajemstvích. V tom s námi museli držet basu, jinak by mohli totéž očekávat od nás a i dužurizové měli co tajit.

»Je to jen otázka doladění regulačních rovnic,« opáčil klidně Héfaistos.

»Nebo volby jiného pole,« odsekla Zamolxis. »Kdybyste se tím neustabilizovatelným polem nezdržovali, kde už jste mohli být!«

»Kdybychom nezkoušeli všechno co se dá, neměli byste ani *ufery*,« podotkl Héfaistos. »Před těmi jste nás také varovali a ukázaly se lepší než jsme my sami čekali.«

»No dobrá,« otočila Zamolxis. »Necháme vám volnost, rozhodujte se podle vlastního uvážení, ale očekáváme od vás výsledky, to je přece přirozené. Kdybyste žádné neměli, zadávali bychom ty úkoly jiným.«

»Cožpak žádné výsledky nedostáváte?« odušil Héfaistos. »Slyšel jsem něco o trojnásobném

množství vyřešených úkolů ve srovnání s tím, co získáváte od jiných ras. Je to jen fáma, nebo na tom něco je?«

»Přesné to rozhodně není,« prskla kočka.

»Nejde o přesnost,« řekl Héfaistos. »Mohli bychom postupovat přesně podle vašich pokynů, ale dobře víte, že je lépe nechat nám volnost a získat od nás víc.«

»Tohle moc přesvědčivé nebylo,« otočila kočka hlavu k místu, kde dohořivaly zbytky makety.

»Byl to první pokus,« řekl Héfaistos. »Vyhodnotíme z toho energetickou bilanci a podíváme se, jak by se dala vylepšit stabilita. Nebo vás poslechneme, soustředíme se na *zchuevoh* a *peprycho* odložíme.«

»Dělejte jak chcete,« prskla Zamolxis. »*Zchuevoh* je podle mnoha expertů nadějnější.«

»Dobrá, bereme to v úvahu,« řekl Héfaistos. »Můžeme se k tomu vrátit později, aspoň o tom budeme vědět víc.«

Naše parta se vrátila k Héfaistovi, ostatní se rozešli. Zamolxisy nás opustily, přenechaly tedy konečné rozhodnutí nám, což bylo výhodné. Na dalším postupu jsme se předběžně dohodli předem, ale kdyby nás nechaly pokračovat, museli bychom zorganizovat další neúspěšnou zkoušku. Takhle jsme mohli *neúspěšné peprycho* uložit k ledu a přejít na další kamufláž, aniž bychom vysvětlovali proč. Současně jsme měli dovoleno bádát na tom dál, což už mělo být čistě pro nás.

»Tohle nám prošlo,« řekl jsem spokojeně, když jsme byli opět zpátky ve známém Héfaistově domku. »Štít máme, teď jde o to další. Mám dojem, že toho ještě zbývá dost.«

»Snad si nemyslíš, že naše parta vymyslí všechno sama?« usmál se Héfaistos. »Nejsme přece sami, na našich bedrech je jen to, co zvládneme.«

»Máš aspoň nějaký přehled o tom, co se děje? Abychom neobjevovali Ameriku!«

»Přehled mám dvojího druhu,« řekl Héfaistos. »Povšechný přehled o všem, podrobný o tom, co děláme my.«

»Ten povšechný by mě zajímal,« upřesnil jsem.

»V tom případě se zkrátka musíš občas zeptat,« usmál se na mě. »Kdo se na nic neptá, nic se nedozví. Když už jsi v tom namočený, měl bys vědět i něco povšechného. Například že biologové mají plně pod kontrolou biologickou entropii, lidově řečeno stárnutí. Stárneme totiž i na Zuazru, jen trochu jinak než na Zemi. Například vaše dcerka Adélka musí nejprve vyrůst z holčičky v dívku, bude tedy stárnout skoro stejně jako na Zemi. Pak se proces zastaví a podle potřeby se může obrátit. Nejvyšší dosažitelný věk má být kolem pětaticeti tisíc let, ale i to se dá prodloužit reinkarnacemi, kdy se člověk skutečně znovu narodí, ale se všemi svými dosavadními vědomostmi. Tak se občas smí někdo z nás podívat zpátky na Zem. Jistě by to šlo i bez reinkarnace, ale Zamolxisy trvají na tom, že se nikdo nesmí vrátit na Zem jinak než tajně. Vyžadují tedy, aby to bylo v jiném těle, v jiné éře lidstva a na jiném místě, než kde to dotyčný zná. Jsou to tvrdé podmínky, ale Aššura-Sirruš se tak nedávno vrátil. Biologové toho znají podstatně víc než ti teď říkám, kdybys chtěl podrobnosti, zjistil by sis je od Libuše, ta se tím zabývá už tisíc let. Další parta se zabývá teleporty. Budeme je potřebovat, až se budeme stěhovat na Zem. Zdejší pro nás nejsou vhodné, Zamolxisy je dovedou zablokovat. Nejvíce lidí se podílí na zajištění našich vlastních *vahajhí* na Zemi. To jsou ta magická centra, která plní naše přání a vytváří nám všechno co potřebujeme. Opět platí, na Zemi je jich dost, ale kontrolují je Zamolxisy.«

»No právě!« opáčil jsem. »Zamolxisy by nám na Zemi mohly i úmyslně škodit. Nejenže jsou toho schopné, ale mají to doslova v plánu.«

»Což znamená, že místo pouhého doplnění původních *vahajhí* našimi budeme muset všechna

postavit od základu znovu a ta původní zničit, aby je nemohly proti nám použít,« přikývl Héfaiostos. »Nebudou-li Zamolxisy ochotné ke spolupráci s námi, musíme jim aspoň zabránit škodit a to půjde jen tím, že je zbavíme jejich magické moci. Na Zuazru i na Zemi. Proč myslíš, že jsme tam posílali Aššura-Sirruše? Kromě oficiálního úkolu, který dostal od Zamolxis, bude pro nás zjišťovat situaci na Zemi, zejména umístění jejich původní **vahajhí**. Aššura-Sirruš se tam vypravil dřív, takže nezná poslední zprávy, ale jeho úkol se nezměnil.«

»Jak to zjistíš?«

»Máme na to pomůcku,« řekl neurčitě Héfaiostos. »Jako zjišťujeme přítomnost Zamolxis, umíme zjišťovat existenci a umístění magických center **vahajhí**. Potíž je, že se Aššura-Sirruš dostal na Zem jako malé dítě, nemluvně. Musí nejprve vyrůst a seznámit se s prostředím. Zamolxisy nás na Zem pouštějí nerady. Aššura-Sirruše jistě někomu na Zemi podstrčily, aby tak získal přirozenou identitu. Od normálních novorozenců se liší tím, že má všechny vědomosti co měl tady a smí potají trochu čarovat. Tu pomůcku si vyčaruje, až ji bude potřebovat.«

»Dejme tomu, že se nám podaří ovládnout Zemi,« přistoupil jsem na to. »Vládcové Zuazru ale proti nám nejspíš pošlou své kosmické lodě s rozkazem zničit nás, případně i se Zemí.«

»Budeš litovat jejich posádky?« ušklíbl se Héfaiostos. »Ujišťuji tě, jsou to profesionální, trojitě prověřeni válečníci a napáchali už více zla než všichni diktátoři Země dohromady!«

»Právě! Jde mi o to, aby neměli úspěch,« dodal jsem rychle.

»Úspěch by mohli mít, kdyby měli čas zkoušet prorazit náš štít vším, co mají. My jim ten čas nedáme. Jakmile je zjistíme, našťastí máme čím, něco proti nim podnikneme.«

»Máme snad nějaké zbraně? Nebo je budeme teprve vymýšlet?«

»Nejspíš je ani nebudeme potřebovat,« ušklíbl se Héfaiostos. »Zbraně lodí Flotily jsou nejméně účinné zblízka. Pevně věřím, že zdálky proti nám neuspějí, proto se budou muset přiblížit. Pak je odhodíme krátkodobým zvětšením průměru ochranného pole. Peprycho to umožňuje podstatně lépe než jiné druhy energetických polí.«

»To jim přece neuškodí! Jejich štíty **ufer** vydrží podstatně víc!«

»Lodě to vydrží. Vyrovnávače přetížení redukují setrvačné síly v poměru jedna ku třem stům, takže 300 G sníží na celkem přijatelné 1 G. Když ale jejich lodě odmrštíme razantněji, například se zrychlením 10000 G, lodě to pořád vydrží, ale posádka bude na kaši. Kvalita štítů přitom nebude hrát žádnou roli. Ve hře bude jen obyčejná setrvačnost hmoty Země, lodí a posádek.«

»Kéž by tomu tak bylo...«

»Navíc se zdá, že nebudeme muset ničit ani jejich **vahajhí**,« pokračoval Héfaiostos. »Postačí zablokovat **eygusegy**, aby je nemohly používat Zamolxisy. Ovládnání pak přizpůsobíme našemu.«

»Aha, proto může být tak důležitý Vladimír s Vooptonem, kdyby se jim podařilo předělat systém **eygusegů** podle našich potřeb.«

»Bylo by to elegantnější než jejich násilná destrukce,« přikývl Héfaiostos. »Nám zůstává na krku hlavně štít, za ten zodpovídáme, ale hodilo by se, kdybychom se přičinili ještě víc.«

»Dobrá, tedy štít,« souhlasil jsem. »Že to půjde, to už víme.«

»Vždyť ještě nevíme, co všechno si s polem peprycho můžeme dovolit,« řekl Héfaiostos. »Kulové silové pole je co do použití to úplně nejjednodušší. Já si ale myslím, že jsme jeho možnosti ani zdaleka nevyčerpali.«

»Dobrá, budeme to zkoumat dál,« přikývl jsem. »Třeba to ještě k něčemu bude.«

»I kdyby se ukázalo, že výsledkem bude jen planetární štít, bude toho dost,« řekl Héfaiostos. »Beztak máme před ostatními partami trochu náskok.«

Znamenalo to další pokusy, další úpravy generátorů, další ladění **eygusegů**. Héfaiostova důvěra

mě blažila. Dobrá, dáme se do toho. Zamolxis tvrdila, že jsem psychicky třída pět minus, to by odpovídalo IQ 140, na zdejší poměry nic moc. Héfaistos mě podle psychických tříd nehodnotil. Práci mi přidělil, abych na ni stačil, v tomto směru jsem musel uznat, že se střelil, nebylo to nad mé síly, ale vytyžilo mě to. Sám si vzal větší krajíc, zřejmě také podle svých možností. Jinak se mi zdálo, že mě bere spíš jako kamaráda a stejné pocity jsem měl i k ostatním.

Mým nejbližším kamarádem byl teď Běhounek. Byl mi podle jména známý už na Zemi, ale až tady jsem musel chtít nechtít souhlasit s těmi, kdo ho už tam obdivovali. Běhounek byl vždycky velmi skromný a vědecky poctivý dřič. Nikdy nic nenechal ležet stranou, nevyhýbal se zdoluhavým nudným experimentům ani úmorným výpočtům. Měl nos na extrémy a možná právě proto mu přálo i štěstí. Byla s ním zkrátka vždycky pohoda. Přispívalo k ní jistě i to, že jsme měli to nejdůležitější v podstatě hotové a teď jsme dělali jaksi navíc.

Samozřejmě to neznamenalo, že naše akce propukne zítra, ba ani letos. Museli jsme se na ni ve všech směrech pořádně připravit. Čím dál tím víc bylo jasné, že to bude hra *va bank*, buď anebo, můžeme všechno získat nebo všechno ztratit. V případě úspěchu získáme naši rodnou Zem a bude záležet jen na nás, co s ní dokážeme. V případě neúspěchu bychom dopadli jako borovochglové, kteří dosud ani nevěděli, že na Zuazru jen dožívají a jejich svět už neexistuje.

Trochu mě strašily pochybnosti ohledně Aššura-Sirruše. Měl na Zemi zmapovat magická centra *vahajhi*. Vezme to dost důkladně a poctivě, když ještě neví, jak je jeho mise důležitá? Jak by ho ovlivnilo vědomí, že při nějakém zanedbání hrozí zkáza celému našemu světu? Héfaistos tvrdil, že Aššura-Sirruš je stejně poctivý jako Běhounek, ale hodně bych si oddychl mít jistotu, že je to pravda. Tady ale platilo, že se musíme spoléhat každý na každého. Jeden člověk by nic nezměnil, teprve všichni zajedno máme jakousi naději.

Pomalu jsme začínali říkat domov tomu kousku fata morgány, kde jsme teď přebývali.

Co naplat, zvykali jsme si. Ačkoliv jsme mohli podle své vůle měnit cokoli nás napadlo, teď už jsme na chalupě ani na okolí nevylepšovali nic. Petra si povzdychla, že za jejího dětství nebylo ve vsi tolik asfaltu, ale i když to asi byla pravda, nechala to být. Beztak to dnes na Zemi vypadalo ještě *moderněji*...

Jí a Adélce se strašlivě změnil pohled na svět, když si vyslechly, jak to tady na Zuazru chodí. Petra se mi přiznala, že ji trochu zamrzelo, že jsem to zjistil dřív než ona. Podle ní je spíše v ženské přirozenosti shromažďovat informace, muž má řešit přírodní katastrofy a podobné silové problémy. Trochu mi záviděla dobrodružství v Quetzalcoatlově ybipu i to nedokončené poselství. Že jsem se pravdu dozvěděl dříve než ony, si vysvětlovala větší zodpovědností kněžny Libuše, která si chtěla nováčky nejprve oťukat, dříve než je seznámí s pravým stavem věcí.

Netroufal bych si posuzovat, zda tomu bylo právě tak, nebo zda měla Libuše k odkladu jiné důvody. Héfaistos ale dobře věděl, proč mi všechno vyklopil krátce po našem seznámení. Tvrdil, že pořádně spolupracovat může jen parta, která se na sebe může spolehnout.

Jinou skutečností, která nás postupně začínala oddělovat, byly profesní rozdíly. Dalo se čekat, že si zakrátko nebudeme rozumět, co se týče našeho vědeckého zaměření. Měl jsem štěstí, že jsem se dostal do uznávané party. O důležitosti silového štítu věděl každý a i když všichni věděli o naší oficiální neúspěšné zkoušce, prakticky každý uživatel dvojích sýpek věděl i o tom, že naše klíčová zkouška úspěšně proběhla už předtím.

Parta kněžny Libuše měla už také leccos za sebou, ovšem v úplně jiném oboru. Kněžna měla nemalé vědomosti o různých zdejších bytostech, i o těch značně odlišných, ale věnovala se hlavně humanoidům, bytostem podobným lidem. Těžiště její snahy bylo ve výchově specialistů na lidské

bytosti. Zamolxisy ji proto tak často nenavštěvovaly, nezdávaly jí další a další vědecké úkoly jako Héfaistově partě, což neznamenal, že Libuše nemá žádné zkušenosti. Naopak! Zatímco fyzikové teprve připravovali Zamolxisům něco navzdory, Libuše s nimi vedla svou malou soukromou válku již od začátku, více než tisíc let. Byla to tajná válka, nebojovala silovými štíty, schopnými zadržet plameny expandované hvězdy, ale nenápadnými fiktivními dvířky, komůrkou v hlavě lidí, o které neměly Zamolxisy potuchy. Zrod tajemné dvojí sýpky byl zahalený tajemstvím, ale Libušinou zásluhou bylo zavedení nového smyslu pro včasné varování před Zamolxisy a zejména před jejich brouky. Šestý smysl Zamolxisů, navigační vektor báhjo, dával nejasné tušení směru, Libušin sedmý smysl se dokonale překrýval se zrakovým vjemem, takže vznikl obraz v obrazu. Když se na sítnici oka zobrazí šestinohá trojká kočka, doplní se jí v mozku svítící červené oči. Nehmotná Zamolxis se lidskému oku nezobrazí vůbec, ale v mozku se ke zdánlivě prázdné scéně přidá červený obláček. Obrazy sýpek i brouků byly samozřejmě virtuální, vznikaly až v mozku a jinak se neprojevovaly.

To všechno už samozřejmě znaly i Petra a Adélka. Libuše jim vrcholné úpravy předala, aby je mohly aplikovat samostatně, dříve než se naučí všechno od samotných základů. Možná tomu mělo být naopak, ale nouze diktovala pořadí přeházet. Petra i Adélka uměly vstupovat do lidského vědomí a vytvářet v něm tajné přehrad, ačkoliv neznaly jednodušší věci, jako například křížení mrtvých a reinkarnace.

Aspoň jsme si teď každý večer navzájem sdělovali novinky. Bylo v tom cosi vzrušujícího, dozvídat se, na co všechno se zdejší pozemská komunita připravuje. Původní idylka, kterou nám na Zemi líčila Adélka na základě Zamolxis, se rozplynul jako kostka ledu v horkém čaji. Skutečnost byla naprosto odlišná.

Toho večera mi Petra vyřídila záhadný vzkaz od kněžny Libuše. Soukromě mě na odpoledne příštího dne žádala o návštěvu na Vyšehradě. Petra mi víc nesdělila, očividně nevěděla proč to je a k čemu to bude.

Vypravil jsem se tam, jen jsem se v poledne omluvil Héfaistovi i Frantovi.

»Libuška něco potřebuje?« podíval se tázavě Běhounek. »Pak nám jistě řekneš, co to bylo.«

Na Vyšehradě byla celá Libušina parta, ale Libuše se všem omluvila a odvedla mě do svých soukromých komnat. Vypadalo to tajemně a Petra na mě významně mrkala. Neměla ale nejmenší důvod ke znepokojení, že bych strávil s českou kněžnou v osamění byť krátkou chvíli.

V Libušiných komnatách na mě čekal chlap, jakého jsem ještě neviděl. Měl holou hlavu jako Aššura-Sirruš, kterému se trochu podobal, oblečený byl do černého sametového kabátu a stejných kalhot, ale bylo v něm cosi vznešeného. Stál rovně jako kdyby spolkl pravítko a jen neznatelně mi kývl hlavou na pozdrav. Podali jsme si ale ruce jako v moderní době.

»Seznamte se, prosím,« vybídla nás kněžna. »Lukáš Mikeš je náš novic z dnešního věku, Čech jako já, přítel Ineni je Egypťan z doby faraona Thutmóse.«

»Potřebuji tvou pomoc,« začal bez okolků. »Jsi jediný, komu se nedávno podařilo proniknout do Quetzalcoatlova sídla tady na Zuazru. Potřebuji vědět, jak to tam vypadá.«

»Chceš se tam snad vypravit?« zeptal jsem se ho.

»Ano,« přikývl vážně Ineni. »Naše skupinka došla k závěru, že potřebujeme Quetzalcoatlův deník. Měl jsi jej v ruce, ale nechal jsi jej tam. V tehdejší situaci bylo tvé rozhodnutí správné. Bylo lépe opustit ta místa bez nejmenší kořisti a vyvolat dojem, že nejde o nic důležitého. Černá známka ale na deník výslovně upozorňuje. Quetzalcoatl by nepodnikl nic bezdůvodně a skutečnost, že ho Zamolxisy bestiálním způsobem zahubily, jen potvrzuje, že nešlo o nic bezcenného.«

»V tom případě bude každý pokus o získání té knihy nebezpečný,« namítl jsem. »Kromě toho

se obávám, že je už dávno zničená plísni.«

»Viděl jsem tvé anagramy,« přikývl Imeni. »Zničení knihy se neobáváme, i kdyby byla plísni prorostlá celá, dokážeme to napravit. Bohůmžel se k nám tvé vzpomínky nedostaly úplné, týkaly se jen poslední komnaty. Zajímá mě teď celá cesta k ní, od nádvoří Quetzalcoatlova hradu, tak jak je viditelné shora.«

»Domníváte se, že to bude stát za námahu i za nebezpečí?« zeptala se ho se zájmem Libuše.

»Ano,« tvrdil Imeni. »Půjdu tam osobně. Díky Lukášovi jsme se dozvěděli, že Quetzalcoatlův ybip není blokován trvale, ale jen při pokusu pozemšťanů o jeho návštěvu, případně když se k němu někdo přiblíží. Zatím jsem se dověděl další důležité podrobnosti a byl jsem se tam osobně podívat. Nejprve jsem se jako každý návštěvník ze Země snažil vzbudit dojem, že chci pouze Quetzalcoatla přátelsky navštívit. Ty neúspěšné pokusy o návštěvu už patří ke zdejšímu folklóru, zvykli jsme si na ně my i Zamolxisy, samozřejmě jsem odletěl s nepořízenou. Druhý pokus jsem podnikl ze směru, kudy se tam dostal Lukáš. Byl to zajímavý pokus. Nikdo mě tam nečekal, ochranná stěna *zachebuz* nebyla aktivní, dokonce ani dusoi tam nechodili. Neodvážil jsem se dál, abych neupozornil na náš zájem Zamolxisy, ale až tam půjdu doopravdy, potřebuji co nejpřesněji vědět, jak vypadá podzemí Quetzalcoatlova hradu.«

»Bude to věcí okamžiku,« ujistil jsem ho. »Dveře, za kterými je to dlouhé schodiště, ti ukáží. Sletíš-li po něm dolů, budeš mít před sebou asi kilometr dlouhou přímou chodbu. I ta se dá velice rychle přeletět...«

»Počkej!« zarazil mě Imeni. »Nechceme Zamolxisům naznačit, že o tu knihu máme zájem. Nechceme, aby vůbec zjistily, že ji máme. Podle tvého anagramu připravíme kopii, kterou nechám ležet na místě originálu. Ale co nejdůležitějšího, nebudu tam ani na okamžik používat kouzel.«

»Ani na létání?« zarazil jsem se.

»Na nic,« ujistil nás. »Přijdu tam pěšky a kouzla včetně létání přestanu používat dva ybipy od Quetzalcoatlova sídla, aby ode mě nepřišel ani náznak požadavku na vahajhí. Japonci nám dali svůj nejnovější objev, který odstíní mozkové vlnění, Zamolxisy tedy na mou stopu nepřivede. Kdybych tam ale použil kouzel, měl bych je na krku velice rychle.«

»To by znamenalo sejít pěšky kilometrové schodiště!« zděsil jsem se upřímně. »Je přílišně strmé, kamenné stupně jsou v jeho horní části pokryté vlhkým mechem a dole plísni. Budou klouzat a takové uklouznutí by nebylo zdravé.«

»Počítám s tím,« řekl Imeni. »Zkoušel jsem to u Axayacatla na schodech jeho malé pyramidy, budou asi stejně strmé. Odhadujeme to na zátěž srovnatelnou s maratónem, ale ta kniha za to stojí. Kdybych uklouzl a začal padat, kouzla samozřejmě použiji, ale dám si pozor, aby to byla opravdu jen pojistka pro případ skutečné nouze.«

»No potěš!« zalitoval jsem ho. »Až ty schody uvidíš, pochopíš, proč vzdychám. Dál je to ale jednoduché. Schody jsou přímé, zdola je vidět až nahoru, obráceně ne, to se díváš do tmy. Chodba dole je rovněž přímá a ty místnosti jsou jen dvě, jedna za druhou. Jsou trvale dobře osvětlené, nebýt těch schodů, bylo by to snadné.«

»Ty schody budou daň za to, co od té knihy čekáme,« odušil klidně. »Vycházíme z toho, co jsi přinesl. Quetzalcoatl dával ve svém vzkazu na svůj deník veliký důraz. Zamolxisy na černou známku nepřišly, očekáváme tedy, že Quetzalcoatlovu zprávu neodstranily.«

»Ty informace budou pět set let staré,« varoval jsem ho. »Nejspíš tam nebude nic nového.«

»Jsi opravdu novic,« usmál se Imeni. »Pět set let na Zuazru není totéž co pět set let na Zemi. Až budeš žít tři a půl tisíce let jako já, také budeš dávat rokům menší váhu. Quetzalcoatl mohl přijít na něco, co pro nás může být velice důležité i dnes. Důležité to být muselo, když ho to stálo život!«

»Já vám v té cestě bránit nechci a nebudu,« ujišťoval jsem ho rychle. »Jen vás chci připravit na to, že námaha s tím spojená nemusí být vyvážena výsledným efektem.«

»Na Zemi jsem věnoval dvacet let dokonalému zabezpečení hrobky svého pána před zloději,« řekl Imeni. »Nesměl jsem použít nic co by neodpovídalo době, jen svého důvtipu. Přemluvil jsem faraóna, aby svolil své tělo tajně uložit mimo budovu chrámu, který byl pro ně určen. Předemnou ten trik nikdo nikdy nepoužil, ale zloděje to neoklamalo. V Egyptě se vždycky rozkradlo a rozneslo všechno, také má námaha přišla vniveč. Mám se proto rmoutit? Tělo mého pána vyvlekli z rakve, rozřezali na něm látky, aby se dostali ke šperkům, pak je pohodili. Moje tělo, či přesněji, tělo dusoi, zanechané na Zemi místo mě, okradli a neuctivě pohodili také. Mám snad bít hlavou o zeď žalostí? Ten výlet bude proti tomu jen krátká vycházka. I kdyby se ukázala marná, řeknu si, udělal jsem pro památku přítele Quetzalcoatla vše co bylo možné. Nebude-li marná, tím lépe.«

Nezbylo mi než přikývnout, ale hned jsem si vzpomněl na ty úděsné schody... Quetzalcoatl si vystavěl opravdu hrozné sídlo! Co ho k tomu vedlo? Ledaže, napadlo mě, ledaže by jeho pradávno sídlo na Zemi oplývalo podobnými výstřelky. Něco jako betonový rybníček na naší návsi.

Imeni mi za tu nepatrnou informaci poděkoval a zmizel. Já jsem se vrátil s Libuší mezi ostatní, ale jen jsem se s nimi rozloučil, mrkl na Adélku a Petru a odletěl za Héfaistem.

Přivítali mě všichni, právě začínali nějakou poradou. Využil jsem toho a oznámil jim, že se Egyptané ve spolupráci s Indiány chystají získat Quetzalcoatlův deník.

»Taky mě to už napadlo,« řekl Héfaistos. »Pak jsem si řekl, že už určitě víme víc. Kdyby tam bylo něco závažného, jistě se to včas dozvíme. Jestli tu Quetzalcoatlovu knihu přinesou, bude to jen dobře, ale kdyby ne, oželíme ji.«

»Mám úplně jiný problém,« přihlásil se o slovo Vladimír Pěremuchin. »S tou knihou to může být také zajímavé, ale náš poznatek bude určitě větší bomba.«

»Dobrá, povídej!« vybídl ho Héfaistos.

»Pořád si děláme starosti se Zamolxisy,« začal Vladimír. »Dáváme si na ně pozor, straníme se jich... ale napadlo vás někdy, co je to za rasu?«

»Jsou takové... proměnlivé...« řekl opatrně Běhounek.

»Proměnlivé, to je slabé slovo,« ušklíbl se Vladimír. »Jsou jako z jiného světa, že? Ze Země navěrně nepocházejí, tady jsme v jiném světě a nepřipadá nám to ani zvláštní.«

»Dozvěděl ses o nich něco zajímavého?« zeptal se ho rovnou Héfaistos.

»Dozvěděl,« přikývl Vladimír. »Ještě nemám všechno pohromadě, ale zdá se, že jsme přišli na klíčové místo, i když víceméně náhodou.«

»Našli jste o nich něco v pamětech velkých *eygusegů*?« hádal Descartes.

»Ano,« potvrdil to Vladimír. »Jsou tam dokonale popsané.«

»To nebude nic divného,« řekl Svantovít. »My jsme tam určitě také.«

»Jistě,« souhlasil Vladimír. »V každém *eygusegu* magických center *vahajhí* jsou popsané lidské kopie dusoi. Najdeš tam o nich všechno od buněčné struktury po základní motivy chování. Buněčná struktura nese výzkumné pečeti okatých žabomedvídků *Firhod'eg* a je tam hodně dávno, motivy činností jsou mladší a ve většině případů nesou pečeť Honzy Nerudy. Proto si můžete přát dusoi podle potřeby a dostanete je k nerozeznání od skutečných lidí a dokonce již s příslušnými motivy, takže se budou chovat skoro jako my lidé.«

»No dobrá, jsou tam tedy i dusoi udělané podle našich Zamolxis,« opáčil Héfaistos. »To by se snad dalo čekat.«

»To ještě ano,« přikývl Vladimír. »Potíž je, že Zamolxisy jako živá rasa neexistují. Všechny

jsou jen dusoi, ani jedna není živá. Jednáme jen s náhražkami.«

Přiznám se, sůva z nudlí by se na rozdíl ode mne koukala inteligentněji. Možná jsem tu byl ze všech nejpitoměší, ale ostatní v té chvíli nevypadali o nic lépe.

»Tak proto se tak snadno přeměňují!« vyhrkl po chvilce Běhounek. »Podezíral jsem je, že to na nás šíjí hypnózou, ale ony skutečně mění strukturu!«

»Kdyby jen to,« povzdychl si Vladimír. »Lidští dusoi s úplným Nerudovým vybavením jsou schopní nezávislé existence a činnosti, samozřejmě v rámci jejich příkazové části. Zamolxisy jsou jen obrazy, i když nejspíš hmotné. Nicméně nemají vlastní vůli vůbec a jak se zdá, řídí je *eygusegy* z nejbližšího *vahajjí*.«

»To je skoro totéž,« namítl Svantovít.

»Není to totéž,« odrazil ho Vladimír. »Dusoi jsou samostatnější. Když izolujete od dálkového řízení dusoi, bude jednat jako předtím. Možná omezeně, ale nezasvěcený bude mít pořád dojem, že má vlastní vůli. Když izolujete Zamolxisy, zastaví se. Proto jsou říditelné jen do určité vzdálenosti od vahajjí. Pro Zamolxis není problém letět na Měsíc, ale mluvit byste tam s ní nemohli, reagovala by až po dvou vteřinách.«

»Možná ne,« řekl Běhounek. »Mohly by nás odhadovat a dopředu si připravovat odpovědi. Tak by mohly dopravní zpoždění značně redukovat.«

»V konverzaci snad,« připustil Vladimír. »Zpoždění by se projevilo, kdyby měly reagovat na něco nečekaného. Pánové, chápete dosah toho všeho? Proč nejsou Zamolxisy na hvězdných lodích? Proč tam bývá posádka dužurizů s kapitánem z rasy Zuazru? Zamolxisy prostě nejsou pro vesmír vhodné! A v případě nějakého konfliktu nebudou našimi protivníky ty milé kočičky, ale pouze *eygusegy*, případně dužurizové na hvězdných lodích!«

Bylo to logické a ve svém důsledku by to znamenalo, že cesta Aššura-Sirruše na Zem byla důležitější než dříve. Nebudeme zjišťovat jednotlivé Zamolxisy, stačí eliminovat *eygusegy*, nebo aspoň nahradit jejich vůli. Zamolxisy nám pak nebudou škodit. To by byla opravdu bomba!

»Jak dnes vy dva vidíte možnost něco proti nim podnikat?« zeptal se Descartes.

»Chráněné proti neoprávněným zásahům jsou, to musím uznat,« přikyvoval Vladimír. »Nějaké možnosti tam ale jistě budou. Zdá se, že jejich původní Vládcové, myslím tím pravé, staré Zuazru, kteří je kdysi dávno vytvořili, si pro jejich ovlivňování nechali skrytá vrátka. Rozumějte, letadlo může mít dokonalého autopilota, který zajistí klidný let, ale na samém konci letu převezme řízení živý pilot, aby navedl letadlo na přistávací dráhu. Můžete letadla vybavit tak, že dokáží automaticky i přistát. Taková letadla by zřejmě nepotřebovala ruční řízení, ba ani pilotní kabinu. Přesto se domnívám, že *eygusegy* nějaké nouzové ruční řízení mají.«

»Jde o to, zda se nám podaří převzít řízení,« dodal Vooptoon. »Já i Vladimír jsme si na Zemi dělali s počítači, co nás napadlo. Tady je to poněkud složitější. Neříkám, že nemožné, jen těžší. Kdyby byly takové pozemské počítače, nebyla by s nimi miliontina současných problémů. Málodko by pak dokázal napsat nějaké škodlivé počítačové viry.«

»Domníváte se, že vám zkušenosti ze Země pomáhají?« sondoval je Héfaistos.

»Samozřejmě,« přikývl Vooptoon. »Je znát, že je to jiná technologie, ale uvědomte si, tak je tomu i se živočichy. Nejužitečnější schéma se prosadilo nejen na Zemi, ale i v jiných světech. Až na pár výjimek všude vzniklo podélně souměrné tělo se čtyřmi nebo šesti končetinami, jednou hlavou, kde kromě mozku najdete i orientační smysly, především oči. Detaily se trochu liší, někteří rozumní tvorové mají zuby, jiní ne, většina jich má ocas, menšina, kam patříme i my, ne. Základní schéma je ale pořád stejné. Totéž platí pro některou techniku.«

»Právě Zuazru jsou ale důkazem, že to pravidlo neplatí absolutně,« připomněl Héfaistos.

»Ano, ti jsou výjimkou,« připustil Voopton. »*Eygusegy* jsou ale pro nás pochopitelné. Ne že by byly snadné, ale nejsou nad našimi schopnostmi.«

»Může to být jejich vlivem na Zemi,« připomněl všem Descartes. »Když už připustily vznik pozemské elektroniky, mohly na ní zanechat své stopy.«

»Kdy nám samy od sebe něco darovaly?« pochyboval Svantovít.

»Nedarovaly nám to úmyslně,« souhlasil Descartes. »Nezapomeňte ale, že na Zemi právě teď působí pod jejich nepochybným vlivem kdovíkolik geniálních dětí. Kdo z nás odhadne, kolik se jich na pozemské elektronice podepíše? Pozemské předměty v sobě nenesou žádné pečeti, jako zdejší.«

»Mýlíš se,« oponoval mu Vladimír. »Kdybys znal pozemské počítače, věděl bys, jak malé procento programů nemá položku *About*, která přece odpovídá zdejším pečetím. Ve většině modulů velkých počítačů zase najdeš text: *Property of IBM*.«

»Tam je to jistě z jiných důvodů než tady,« zavrčel Svantovít.

»Možná,« souhlasil Vladimír. »To teď není rozhodující. Rozhodující je, že se v jejich systému *eygusegů* začínáme docela dobře orientovat.«

»Největší potíž není, že bychom se nedokázali do jejich systému nabourat,« pokračoval Voopton, »Jsou ale příliš dobře zajištěné. To u pozemských počítačů neexistuje.«

»Co to znamená?« ptal se pro jistotu Héfaistos.

»To znamená, že útok proti jednomu *eygusegu* nemá šanci na úspěch,« objasňoval Voopton. »I kdybychom něco narušili, ostatní to uvedou do původního stavu a navíc to vyhodnotí jako útok, začnou pátrat po příčině a během půldruhé sekundy jsou u nás. Totéž se dá očekávat i na Zemi.«

»Čili, jestli to správně chápu, jedině současný koordinovaný útok na všechny *eygusegy* naráz může mít naději na úspěch,« domýšlel Héfaistos.

»To by byla varianta *frontálního útoku*,« přikývl Vladimír. »Jak se zdá, objevili jsme jinou skulinku, přitom snazší. Tak jsme mimochodem přišli i na *dusoidní* podstatu našich milých kočiček Zamolxis... Zuazru mají u zdejších *eygusegů* tajná zadní vrátka, kudy se žádnému zásahu nebrání. Na Zemi jsme jim říkali *práva Supervisora*. Kdo je měl, byl králem počítače. Připadá mi trapné, že zdejší superdokonalé *eygusegy* mají stejnou nectnost, díky které jsme se na Zemi snadno dostávali do Windowsů, ale to může být nutným produktem vývoje. Zajišťuje to zdejším pánům suverenitu nad zdejšími systémy, ať se děje cokoliv.«

»Takže by stačilo ji objevit...« nadhodil Héfaistos.

»Jo,« přikývl Vladimír. »Potíž je v tom, že jsme ještě nezjistili, kde přesně ta vrátka jsou. Až to zjistíme, přestaneme se bát výhrůžek s vypínáním štítů. Zjistit slabá místa jiných světů, můžeme osvobodit všechny bytosti, které po tom budou toužit. Víme přece, že jsou zdejší Zamolxisy ve stálém spojení se svými kolegy na Zemi. Vzhledem k jejich podstatě je jasné, že ve spojení jsou vlastně jenom *eygusegy*.«

»Zapomínáš na hvězdné lodi Zuazru, na které se takhle nedostaneš,« podotkl Héfaistos.

»Nezapomínej, co jsi nedávno sám tvrdil o možnostech jejich ničení pomocí pole peprycho,« kontroval okamžitě Vladimír. »A to není všechno. Vzpomeňte si všichni, co nám o hvězdných lodích Zuazru řekli dužurizové! Tvrdili přece: *Nepočítejte s tím, že byste se zmocnili hvězdné lodě jinde než v opravárenském doku...* Co to znamená? Nic než to, že se jejich lodě občas uchylují do doků, kde jsou jistě pod kontrolou Zuazru. Odebrat jim nenápadně kontrolu nad doky, můžeme do jejich lodí postupně vpašovat něco, co je ve vhodnou chvíli vyřadí.«

»Ty ale jedeš!« zarazil ho Svantovít. »Ještě jsi nezjistil jejich tajná vrátka tady u nás a už chceš zasahovat přímo v jámě lvové!«

»Jakmile zjistíme systém jejich ochran, budeme vědět víc,« sliboval Vladimír. »Museli by být

příliš rafinovaní, aby pro každý svět vyvíjeli odlišný systém. Něco odlišného bych čekal až u jejich vlastního světa. Neříkejte, že je to tenhle. Ten už dávno opustili, svět obklopený sluncem se jim jistě nezdál dost bezpečný, proto ho věnovali svým chráněncům, nebo otrokům, vyberte si sami...«

»Já to tak snadné nevidím,« pochyboval Běhounek. »Jednak bych si nebyl jistý, že postupy osvědčené na Zemi budou funkční i tady. Za druhé byste se museli prokousat přes úděsné množství všelijakých kódů.«

»Víte vy vůbec o tom, co jsme dělali na Zemi?« podíval se na něho Vladimír vyzývavě. »Stačil nám rok připojení na internet, abychom se dostali do Pentagonu a světových vojenských základů. Nejen do amerických, do všech, které byly na internet napojené, třeba i nepřimo. A co nejdůležitější, nikdo o tom nevěděl. Pečlivě jsme to tajili, nikdo z nás se nezviditelňoval, nikdo se neprozradil, ale měli jsme kontrolu prakticky nad celým světem. Mohli bychom vyvolat světovou válku, ale nejsme šílenci. Mohli bychom naopak několika menším válkám zabránit, nebo je aspoň přerušit, ale neudělali jsme ani to, kdybychom se prozradili, určitě bychom o kontrolu světa přišli. Schovávali jsme si to na horší dobu, kdyby hrozila skutečná globální válka.«

»Teď jsi ale tady,« podotkl Svantovít.

»Já jsem tady, Igor tam zůstal,« usmál se Vladimír. »Je to také dítě chráněné Zamolxis, ale mladší, ještě tam pár let vydrží. A než se sem dostane, určitě si vychová nástupce.«

»Vy jste o sobě věděli?« nevěřičně opáčil Héfaistos.

»Ovšem,« usmál se Vladimír hrdě. »Hodně rychle jsem zjistil, že je Igor génius. Napadlo mě, že by mohl mít také svou kočku. Slovo dalo slovo a pak už jsme v tom jeli spolu.«

»Dobrá,« řekl Héfaistos. »Začíná se mi to jevit úplně jinak než včera. Ne že bychom se neměli starat o pole *peprycho*, ale přednost bude mít výzkum *eygusegů*. Neměl bych vám dvěma někoho přidat?«

»Musel by nás dlouho dohánět,« usmál se omluvně Vladimír. »Já a Vooptoon s tím máme ze Země značné zkušenosti. Kdyby se sem v brzké době dostal nějaký počítačový šílenec, jak nám tam říkají, měli bychom o něho zájem, ale takhle bude lépe, když v tom pojedeme jen dva.«

»Jak myslíte,« zamyslel se Héfaistos. »Kdybyste cokoliv potřebovali, řekněte si. Pro jistotu bych nenápadně rozhodil síť po dalších počítačových šílencích, jak říkáš... mohli by tu být, aniž bychom o nich věděli.«

Překvapivé odhalení podstaty Zamolxis bylo novinkou i večer pro Petru a Adélku. Adélka se na mě dívala značně nedůvěřivě, asi jako já na tátu, když mi kdysi vysvětloval, jak je to opravdu se sovětskými pionýry, komsomolci a nápravně-výchovnými tábory. Tenkrát jim ještě neříkal Gulagy, ale postaru: vyhlazovací koncentráky.

»Oni jsou to jen oživlé vzorce?« nevěřila mi Adélka.

Nakonec ani jí nezbylo než uvěřit. Zamolxis u ní neměly takovou autoritu, jako na Zemi, ale přece jen k nim do této chvíle cítila respekt. O ten teď asi beze zbytku přišla. Žádná škoda.

Parta kněžny Libuše měla nyní jiný hit, japonskou izolaci myšlení. Zdánlivě nic moc, navíc znemožňovala použití kouzel, ale mohla by umožnit Imeniho návštěvu Quetzalcoatlova ybipu bez nebezpečí, že ho někdo dole přistihne, ať to bude Zamolxis nebo vahajhí, ovšem za cenu kilometru vysokých, strmých schodů, také nic k závidění. Teď, když jsme o povaze Zamolxisů věděli více, nám bylo jasné, že je tam poslalo nejbližší vahajhí, aby zjistilo, zda jsem z jejich tajemství neodhalil příliš mnoho. Když jsem teď ale o tom uvažoval, trvalo mu to nějak dlouho. Mohlo mě přece zjistit už nahoře, když jsem obcházel prastaré, primitivní dusoi. Ačkoliv, ty ještě mohly být autonomní, nebyly přímo řízené jako Zamolxisy, nemusely mít příkaz ohlásit každého veřelce, kterého uvidí...

Dolů jsem ale letěl pomocí kouzel. Už tehdy mělo vahajhí zjistit, že jsem na prahu nežádoucího objevu. Vrcholem bylo, že mě dole nechalo přečíst si Quetzalcoatlovu černou známku. Zamolxis se mohla objevit podstatně dřív a vůbec nemusela přicházet dlouhou chodbou, mohla vystoupit přímo ze stěny. Můj logický slovní souboj s ní teď také vypadal jinak, byl to vlastně souboj s vahajhí, ale v podstatě se stejným výsledkem, nepřipadal jsem jim nebezpečný. Asi mě zachránilo, že jsem hned po strašném zjištění, že kostra je pravá, zavřel tajná vrátka a už je neotevřel... ale stín podezření jsem jistě vzbudil, brouka jsem měl v hlavě hned...

Co ale způsobilo tak dlouhou prodlevu od okamžiku, kdy jsem pomocí kouzel zamířil dolů po schodech, do chvíle, kdy se zjevila Zamolxis? Proč vahajhí trvalo, než si dalo dohromady jedna a jedna? Při kouzlení předmětů projevuje až nebetyčnou hbitost, když je sestavuje po neuvěřitelně drobných kouscích přímo před našima očima, ledaže by to bylo jinak, Běhounek je také podezíral, že na nás některé dojmy šíjí pomocí hypnózy...

Buď jak buď, Libušino varování nováčků, dávat si pozor na čarování při otevřených tajných vrátkách, bylo oprávněné. **Vahajhí** nás mohly špehovat i bez Zamolxisů. Kéž bychom se vymanili úplně! Náhle mě napadlo, že možná žijeme ve strašném omylu! Jak vlastně Libuše vytváří tajné sýpky? Jestli je čaruje za pomoci **vahajhí**, pak by musely vědět o jejich existenci a měly by všechny trumfy v rukou!

Rychle, ale tiše jsem se na to zeptal Petry.

»Toho se naštěstí bát nemusíš,« ujistila mě Petra také tak tiše. »Vzpomeň si, jak aktivně vysíláš každý telepatický příkaz, když něco čaruješ! Telepatie vyžaduje aktivitu a navíc musíš mít upravený mozek, na Zemi to Zamolxisy dělají už malým dětem. Proto mohla Adélka čarovat a my ne. Libušina psychorezonance je jiná. Telepatickou úpravu k ní sice také potřebuješ, ale interakcí mezi vysílajícím a upravovaným mozkiem se **vahajhí** neúčastní. Ani Zamolxisy, ani **vahajhí** nevědí, co se nám skutečně děje v hlavách.«

»No, aspoň že tak,« oddychl jsem si. Krátký okamžik obav, že nás někdo na dálku sleduje a má přístup až do našich myslí, mi nebyl příjemný. Mocenské režimy na Zemi odposlouchávají prakticky všechno: internet, telefony, kavárny, restaurace i byty. Dělají to i všechny demokratické, mají na to veškerou techniku od miniaturních štěnic až po celosvětový americký špiclovací systém Echelon, diktátorské režimy to často ani nezastírají, ale myšlení je pořád soukromou věcí každého člověka. Režim, který by se zmocnil myslí svých členů, by nejspíš musel všechny vyvraždit. Každý člověk se vůči arogantní moci dostane občas do opozice - a která moc není arogantní? Zdejší brouci jsou potom horší než Echelon a mučící nástroje středověké Inkvizice dohromady.

Můžeme doufat, že nám aspoň naše mysl pořád patří? Včetně zakázaných myšlenek, které tak pečlivě schováváme a zapíráme jako kacíři své **Libri prohibiti**?

Snad ano, nebo aspoň trochu. Brouci dokazují, že se dají odposlouchávat i myšlenky. Naštěstí jsme i proti nim našli obranu. Jiné štěstí je v tom, že to zřejmě nemohou používat trvale proti všem. Nebo mohou? Samozřejmě že ne, kdyby mohly, bestie, jistě by to prováděly.

Nežijeme ale v ráji, jaký nám líčili na Zemi.

Kdyby o tom člověk filosofoval, byly by to hotové noční můry. Ještě že na tomto světě máme vlídnou, hodnou kněžnu, která na této neviditelné frontě se zdejšími **vahajhí** válčí už tisíc let...

Dobře, ale co dál?

Jistě se nesmíříme s otroctvím, i když dovedně maskovaným! Budeme pokračovat v tom, co jsme už začali. Na druhou stranu to zřejmě bude dlouhodobá záležitost. My máme zdánlivě času dost, čas se pro nás skoro zastavil, ale na Zemi, na Zemi ubíhá postaru. I kdybychom začali dnes nebo zítra, pro kolik miliard lidí už teď bude pozdě? Zejména když jim Zamolxisy ukracují životy,

aby si *zvýšily výtečnost* géniů...

Napadl mě kacířský nápad. Což takhle negenerovat silové pole *peprycho* kolem generátoru, ale úplně mimo. Byl to asi bláznivý nápad, Běhounkovi se nezdál, ale pro jistotu si k tomu přizval Héfaista a Descarta.

»Víme, že s polem *vigra* ani s *uferem* to nejde,« přiznal Héfaistos. »Což neříká nic víc, než že to tyto dva druhy polí vylučují. S *peprycho* jsme to ani nezkoušeli spočítat. Zkuste to. Dosavadní výsledky nám stačí, ale neškodilo by vytáhnout z toho víc. Mám na takové věci nos a ten mi říká, že jsme ani zdaleka nedostali všechno. Nos ovšem nestačí, to uvidíme až po důkladném výzkumu. Mohlo by to ale být zajímavé.«

»Možná by nebylo od věci, kdybychom se na to vrhli všichni,« uvažoval Descartes.

»To nepůjde,« namítal Héfaistos. »Vladimír s Vooptonem mají práci podstatně důležitější. My zbývající se snažíme vytvořit dojem, že všichni děláme jen pro Zamolxis. Nemůžeme si dovolit zmenšit žádnou partu.«

»My na to stačíme,« řekl rozvážně Běhounek. »Nejprve to poctivě propočítáme a pak se uvidí. Budeme raději opatrnější, než abychom do toho šli hrrr.«

Pravda, Běhounek nebyl vědec, který jde na něco hrrr. Zastával už na Zemi přístup vědecké poctivosti, která nedovolí neočekávané výsledky měření přizpůsobit stávající teorii, ale snaží se přesně změřit i to, co sám vysvětlit neumí. Tady se nezměnil a dalo by se říci, že mě někdy účinně brzdil. Ne že by mi překážel, ale nerad za sebou nechával nedodělky. Postupovali jsme pomaleji, než by se mi líbilo, zato důkladně.

Také Adélka s Petrou se mi začaly doma chlubit svými výsledky.

Bohužel jsem jim přestával pomalu ale jistě rozumět. Ačkoliv mi to dávaly populární formou, chytal jsem se jen občas. Zabývali se výzkumy modifikací lidské psychiky, ale netušil jsem, k čemu je to dobré. Obě mi svorně tvrdily, že je to nejzajímavější věc hned po entropických výzkumech.

Petra mi čistě soukromě sdělila, že můj nedávný postřeh ohledně sexu na Zuazru byl správný. Zajímavé na tom bylo, že si toho starousedlíci dosud vůbec nepovšimli. Když Petra požádala Libuši o vysvětlení, ta se nejprve udiveně zamyslela, pak řekla, že ji to také začíná zajímat a začala po tom pátrat. Když věděla, kterým směrem má hledat, našla to relativně rychle.

Výsledek byl pro mnohé překvapením, jiní říkali, že se to dalo čekat.

Všichni pozemšťané na Zuazru měli zavedenou psychickou blokádu, která jim bránila o sexu být jen uvažovat. Navíc měli všichni potlačenou hladinu hormonů, aby jim nic nepřipomínalo, že jsou o něco ochuzení. Možná k tomu přispělo, že se sem dostávali buď lidé na konci pozemského života, už na Zemi se vším smíření, nebo naopak malé děti. Starci zde omládlí a děti dorostly, ale už bez sexuální aktivity.

»Nebýt vás dvou,« řekla Libuše Petře nazlobeně, »ani by nás nenapadlo, že nám něco chybí. Pravda, já jsem měla na Zemi problémy s Přemyslem a byla jsem ráda, že mám od něho konečně pokoj, ale nenapadlo by mě, že budu žít tisíc let jako jeptiška...«

Její nazlobený tón nebyl zaměřen proti Petře, naopak. Obě dobře věděly, kdo je terčem.

»Vždyť se sem dostalo i pár lidí, na Zemi až výjimečně aktivních!« namítala Petra zaraženě. »Goethe se ještě na sklonku pozemského věku zamiloval do šestnáctileté Ulriky, Mozart tím byl na Zemi také pověstný... a tady nic?«

»Zajdi se jich na to zeptat osobně,« rozhodla Libuše. »Nastav si na ně *báhjo a* zalet' si za nimi. Němci nejsou od nás daleko a Mozarta i Goetha tam zná každý.«

V otázce dalšího postupu ale nebyli všichni stejného mínění.

»Když to napravíme,« uvažovala Libuše, »bude to pro Zamolxisy znamení, že jsme jim na to přišli a vzepřeli se jim.«

»Neměly nám do toho vůbec zasahovat!« horlil Faust. »U všech d'áblů, vždyť opravdu žijeme jako v klášteře! Na jednu stranu je dobře, že mezi námi nekvete žárlivost, soupeření ani spory toho druhu, ale na druhou stranu... vždyť nás sprostě okradly!«

»Třeba chtěly, aby nás nic nerozptylovalo a neodvádělo od práce,« uvažoval nahlas další člen Libušiny družiny. »Nemusely být ale tak chamtivé!«

Nakonec to nerozhodli. Faust navrhoval upravit všem hladinu hormonů na hodnoty obvyklé na Zemi, zrušit psychickou blokádu myšlenek a nedobrovolný celibát ukončit, ale přidala se k němu jen Petra. Libuše ostatní přesvědčila, aby zásadní rozhodnutí odložili. Nač upozorňovat Zamolxisy, že proti nim chystáme rebelii? Vydrželi jsme to tisíc let, rok navíc nikoho nevytrhne.

»Jen aby ten *rok navíc* netrval dalších tisíc let,« pochybovala Petra. »Se mnou a s Lukášem nepočítejte, my si na žádný celibát zvykat nechceme. Patříme k sobě a basta!«

»Výjimka jste od začátku,« pokrčila rameny Libuše. »Klidně se do toho dej, odstranit blokádu snad už umíš a s hormony bys to měla umět také.«

Večer si mě tedy Petra podala. Nejdřív nám oběma osobně upravila vyčarovanou večeri, aby v ní nebylo něco nepřístojného, potom se na mě soustředila po psychické stránce. Což nám oběma nebránilo spojit příjemné s užitečným.

»Poslyš, Lukáši,« řekla, když jsme už zase leželi klidně vedle sebe, »nezdá se ti divné, že my dva jsme žádnou psychickou blokádu neměli?«

»Tvrдила jsi mi přece, že se musíš přemáhat,« připomněl jsem jí.

»U nás mohly za nechuť k sexu jen hormony,« opáčila na to zamyšleně. »Je to divné. Ostatní měli tak tvrdou blokádu, že jim nedovolovala na sex ani pomyslet. Kdyby to trvalo déle, hormony by nás také utlumily, nedělejme si o tom přehnané iluze, ale s blokádu myšlení bychom si vůbec neškrtili od začátku a navíc by nám to ani nechybělo.«

»Nebo bychom si toho všimli,« oponoval jsem jí. »Byl by to příliš velký skok.«

»Asi počítaly nejprve s hormonálním útlumem, později by to pojistily psychickou blokádu,« uvažovala Petra nahlas. »Buď jak buď, ještě že to na tebe nepůsobilo. Nebo jen málo.«

»Neměly dost zkušeností s příchodem úplné rodiny na Zuazru,« pokrčil jsem rameny.

»Ba ne,« vrtěla hlavou Petra. »Rodiny měly na Zemi prozkoumané víc než dost. Musely u nás kromobyčejně zaspát, jinak se to nedá vysvětlit.«

»Dobrá,« shrnul jsem to, »tohle kolo jsme vyhráli. Vzhledem k tomu, že se v tom vyznáš, bude to od teď záležet na tobě. Ale to ti povídám, nechci zjistit, že bys toho zneužívala!«

»To bude záležet i na tobě,« odvětila se smíchem.

Udělalí jsme s Běhounkem několik dílčích pokusů. Zjistili jsme, že generátor pole *peprycho* může silové pole ovládat nejen kolem sebe, ale i na dálku. Byl to nečekaný a obrovský úspěch, ale bylo v tom skryté i strašlivé nebezpečí.

»Víte, kolego,« řekl mi rozvážně, »nevěřil jsem, že to půjde. Jsem rád, že jsem se zmýlil.«

»Vždyť jsme na tom dělali všichni,« odvětil jsem.

»To jistě ano, ale mě to nenapadlo a nevěřil jsem ani v úspěch,« řekl.

»Příšerně by se toho ale dalo zneužít,« zamýšlel jsem se. »Živě si umím představit generátor na hvězdné lodi, schopný vytvořit na dálku nepatrnou bublinu silového pole a nechat ji expandovat. Být ta bublina uprostřed jiné hvězdné lodě, roztrhá ji na kusy a sebelepší štít proti ní nepomůže.«

»Ano, jako válečný prostředek by to bylo horší než atomová bomba,« souhlasil Běhounek. »Což o to, představa jeho použití proti útočícím cizím hvězdným lodím by ani nebyla tak odpudivá, ale představa bubliny umístěné dvacet kilometrů pod povrchem planety a expandující nadzvukovou rychlostí, to by byl horror! Oblast velikou jako Čechy by změnila v úděsný kráter, plný žhavé lávy. Vyvržený materiál by zaclonil slunce a způsobil katastrofu, jako když vyhnuli dinosauři.«

»Některé prostředky by se neměly nikdy dostat do rukou nerozumným bytostem,« přikývl jsem. »Ani kdyby byly Zamolxisy tak čisté, jak hlásají, nebylo by dobré jim něco takového dávat. Tím spíš, když víme, jak jsou falešné.«

»Na druhou stranu by to mohl být prostředek k obraně světa,« pokračoval Běhounek. »Nejen proti invazi jiných bytostí, ale i proti prozaickým srážkám planet s asteroidy, ke kterým ve vesmíru čas od času dochází. Kdysi jsem na tohle téma psal dobrodružné knížky.«

»Myslíte Robinsony vesmíru?« usmál jsem se. »Ty jsem četl. Vy jste se ale spokojil pouhým odkloněním blížící se komety, aby jen prolétla mimo Zemi.«

»Samozřejmě,« usmál se. »Všechno důležité se tam přece odehrávalo mezi lidmi. Procházeli chvílemi plnými nadějí, zklamání, dalších nadějí a spolupráce. O to mi hlavně šlo.«

»Dobrá,« pokusil jsem se to uzavřít. »Máme tedy prostředek, jak případně zachránit Zemi před zkázou z vesmíru. Je ale zneužitelný a v nepovolaných rukou by mohl být prokletím, takže to budeme muset asi dobře utajit.«

»To je, bohužel, osud mnoha velkých myšlenek,« povzdychl si Běhounek. »Stejně tomu bylo na Zemi s atomovou energií. Mohla být úžasným dobrem a místo toho byla od začátku prokletím.«

»Těch elektráren se přece nakonec postavilo dost,« utěšoval jsem ho.

»Postavilo,« přikývl. »Ale za jakou cenu! Kolik set tisíc obětí!«

»To není vina vědců, kterým šlo o elektrárny,« trval jsem na svém.

»Těch ne,« souhlasil. »Je to vina vědců, kterým o elektrárny nešlo. Bohužel i těch bylo dost. A především je to vina generálů a politiků, kteří k tomu dali svolení a prostředky. A také lidí, kteří těm politikům svěřili moc.«

»Takhle přece mluví Zamolxisy,« zavrtěl jsem hlavou.

»Vtip je v tom, že Zamolxisy vždycky říkají pravdu,« usmál se trochu trpce. »Kdyby ji říkaly pokaždé celou a nejednaly samy proti zásadám, které hlásají...«

»Zamolxisy za to nemohou,« ujišťoval jsem ho. »Jsou to přece zhmotnělé programy, trochu lepší *duoi*, které sestavovali jiní. Ti by za ně měli nést zodpovědnost.«

»Vím,« přikývl. »Uvidíme.«

Koalice

Další porada našeho týmu se odehrávala ve veselejší náladě než minulá. Začínali jsme sklízet plody naší práce a to bývá příjemnější než čelit nejasným obavám.

Nejprve přednesli výsledky Vladimír s Vooptonem. Dosáhli nejdůležitějšího úspěchu z celé Héfaistovy party. Objevili totiž ta tušená *zadní vrátka*, kterými mohli zasáhnout do samotného jádra *eygusegů*, aniž by jejich zásah vyhodnotily jako cizorodý útok. Umožnilo by to změnit nejen řídicí příkazy Zamolxisů, ale celého zdejšího magického systému. Vladimír na to poznamenal, že bychom pak ani nemuseli instalovat nový štít peprycho.

»Přesto to uděláme,« řekl Héfaistos. »Bude odolnější než starodávný *vukcir*, přitom potřebuje méně *atalnea*. To by nám mohlo chybět, současný štít je příliš závislý na jeho dovozu. Zuazru je pod povrchem slunce a má se získáváním energie velké problémy.«

»No dobrá, to bude starost Běhounkovy party,« připustil Vladimír.

»Na štítu jsme se podíleli i my,« opravil ho Héfaistos. »Nemluvě o tom, že i ostatní party mají výsledky, které teprve dohromady mohou dávat naději na úspěch. Uvědomte si, že se chystáme vzepřít nejsilnější civilizaci ve vesmíru, jakou známe!«

»Dobrá, i tak máme ještě spoustu nevyjasněných míst,« připustil Vladimír. »Důležité je, že nám nebude hrozit sabotáž od Zamolxisů, když jejich řídicí místa vyřadíme.«

Uprostřed porady se ale objevila nečekaná komplikace. Héfaistovi se ohlásila návštěva, kdosi ho velice naléhavě telepaticky žádal o rozhovor.

»Kdo to může být?« pokrčil rameny Héfaistos. »Omluvíte mě na chvíli? Nechci nikoho nezdovořile odmítnout, ale vynasnažím se zbytečně nezdržovat.«

Souhlasili jsme s ním. Héfaistos byl známou osobností a občas ho některý nováček chtěl vidět čistě ze zvědavosti. Ti, kdo ho navštěvovali častěji, se obvykle ohlašovali předem a domlouvali si schůzky tak, aby nás ostatní nerušili.

Chlap, který vzápětí přistál před vchodem do Héfaistova domu, ale nebyl žádný nováček. Byl to rozložitý vousatý hromotluk, oblečený do hrubých kožešin, na první pohled primitiv. Černé vlasy i vousy mu vlály kolem hlavy jako lví hříva, ze které vyčníval jen baňatý červený nos a černé pichlavé oči.

»To je ale čest!« vykřikl Héfaistos, jakmile ho spatřil. »Co tě k nám přivádí, Uu? Neviděl jsem tě už nejméně tisíc let! Co že tak najednou?«

»Hu, jste tu všichni, to je dobře,« odušil oslovený. »Jdu za vámi, abych vám zabránil vyvést nějakou vylomeninu. Hoši, máte naše sympatie, ale jdete na to špatně.«

»Co máš na mysli, Uu?« zarazil se trochu Héfaistos.

»Kdo z tvých oveček se hrabe v systému *eygusegů*?« zeptal se ho na rovinu návštěvník. »Vím to, nezapírej! Poslyš, Hefí, starejte se o peprycho, ale do *eygusegů* nelezte, rozumíš? Půl hodiny jsme kvůli vám měnili ochrany. Naštěstí si myslím, že jsme vás pochopili správně.«

»Cože jste to měnili?« vyhrkl Vladimír.

»Hesla magických center *vahajhi*,« odušil jen tak na půl úst Uu. »Někdo z vás se pokoušel prolomit do jádra *eygusegů*. Nebyl to náhodou pokus o získání nadvlády nad *eygusegy* na Zuazru? Chcete se vzbouřit proti Vládčům? A vážně si myslíte, že je tímhle způsobem přemůžete?«

»Poslyš, Uu,« zbledl Héfaistos, »to je dost odvážné tvrzení! Co o nás vlastně víš?«

»Odvážné?« rozchechtal se Uu. »To bych mohl říkat já o vás, nemyslíte? Zatím ještě nevíme všechno, nemáme čas sledovat, čím se kdo jmenovitě zabývá. Dokud jste se věnovali peprycho,

nepřekáželi jste nám. Dlouho jsme vás nechávali na pokoji, ale **eygusegy**, to je trochu moc. Poslyš, Hefi, nesnažte se balamutit nás. Nebo aspoň ne tak primitivně. Mysleli jste to dobře, ale proti nám byste jít neměli.«

»To jsou opravdu silná tvrzení!« řekl Héfaistos zamračeně. »Rozhodně nejdeme proti vám, jen máme... vlastní zájmy.«

»To my také a nejspíš stejné,« odušil Uu. »Všichni jsme ze Země a nikdo z nás tu nechce být déle než je nutné. Přišli jste ale pozdě. Nás je méně, ale jsme dál, než si odvážíte pomyslet.«

»Mluvíš jako kdybyste už zdejší **eygusegy** ovládli,« řekl zamračeně Héfaistos. »Pak bys nám ale dlužil nějaké vysvětlení, ne? Takovou věc byste s námi měli konzultovat!«

»Vy jste s námi také nic nekonzultovali,« odušil Uu. »Ano, ovládli jsme je, ale nemáme ještě všechno vyjasněné. Proto nechceme, abyste se v těch systémech vrtali, dokud je nestrávíme.«

»Vy vládnete zdejším Zamolxisům?« vyhrkl Descartes užasle.

»Nejen zdejším,« mávl rukou Uu. »Poslyš, Hefi, zřejmě tu máš samé novice, na žádného si nepamatují a nikdo mě nezná, to je tedy ostuda, protože starého dědka Uu musí znát každý!«

»Všichni už o tobě slyšeli,« zavrčel neochotně Héfaistos. »Vás prašamany má v účtě kdekdo a vaše pětice, Uu, Ra, Argh, Ho a Guarr, je přece ze všech lidí Země na Zuazru nejstarší.«

»Nezdá se mi, že by si toho byli vědomi,« ušklíbl se potměšile Uu. »Měly by jim trochu víc viset dolní čelisti. Vypadají, jako kdyby o nás v životě neslyšeli.«

»Není to trochu i vaše chyba?« odrazil ho Héfaistos. »Proč o vás všichni jen slyšeli a nikdo vás nezná osobně? Prohodíte někdy s nováčky víc než dvě slova?«

»Já vím...« ušklíbl se Uu. »A to ještě první slovo je **Vítejte** a to druhé **Nerušte**...«

»No právě!« opáčil kysele Héfaistos.

»Ale co chceš?« pokýval hlavou Uu. »Kdykoliv za námi někdo přijde, zajímá se o mamuty. Ještě nikdy za námi nikdo nepřišel, že by potřeboval vysvětlit matematiku, metafyziku či alchymii. Kdybys stejně jako já slyšel tisíckrát dotazy na nějaké pitomé mamuty, nevyhodil bys každého, kdo s tím přijde?«

»Sami jste za námi nikdy nepřišli,« vyčítal mu Héfaistos.

»Donedávna to ani nešlo,« odsekl Uu. »Netušili jsme, kdo všechno už má v hlavě naše dvojité zásobní jámy a bez nich to přece nešlo, uznej! Teď už naštěstí víme, že je máte až na pár noviců všichni. To není špatné, ale dobré je to jen částečně. Vždyť pořád ještě netušíte, co proti vám stojí! Vážně si myslíte, že máte proti Vládcům sebemenší naději na úspěch? Opravdu nevíte, že to před vámi zkoušelo už aspoň deset jiných ras? A že to všechny strašně odnesly?«

»Poslyš, Uu, já vím, že by to nebyl med,« řekl Héfaistos. »Ale na druhé straně, nejsme přece ovce, nemyslíš? Nebudu ti nic zapírat, připravujeme to, ale velice pečlivě.«

»Ovce jistě nejste,« souhlasil Uu. »Ale musíte vědět víc než víte, rozumíš? Dobrá, teď už pro vás není tajemství, že jsme ovládli zdejší **eygusegy**. Ovládli jsme je teprve před dvaceti lety, ještě se v nich sami stoprocentně nevyznáme, jsou složitější než tušíte. Vládcové o tom nemají potuchy, čas od času si vyžádají zprávu o situaci, my ji vždycky připravíme, oni se s ní spokojí a jedeme dál. Netuší, že kromě Zuazru ovládáme Bérušgó, Grčogů, Rečíjáj, Kyržé, a Habí. Na další světy se právě chystáme. Kdyby něco tušili, už by jednali.«

»Tedy, Uu - já zírám!« vyhrkl Héfaistos.

»Budeš zírat ještě víc,« mávl rukou Uu. »Co sis myslíš? Máme proti vám podstatný náskok. Snad si nemyslíte, že jsme pořád někde u mamutů, co? Jo, byli jsme tam... před dvaceti tisíci lety! Museli bychom být pořádně praštění pazourkem, zůstat na tehdejší úrovni, nemyslíš?«

»Proč nám ale nic neřeknete?« mračil se Héfaistos. »Víc hlav víc ví, mohli bychom dělat něco

užitečnějšího i bez těch kašpařinek, co děláme pro Zamolxisy.«

»Jo, právě jsme s tím začali,« odtušil Uu. »Mohli byste nám něco narušit v domnění, že to nabouráváte Vládčům. Raději vám řekneme, kde už jsme a na co nám nesmíte sahat.«

»Tak povídej, na to vysvětlení čekám hodně nedočkavě.«

»Nedočkavě, to je to pravé slovo,« řekl Uu. »Jste moc hrrr. Neuvědomujete si, že Vládcové s odbojníky nikdy nediskutovali. Vždycky je eliminovali a hbitě nahradili jinými. Tak byste dopadli i vy, kdybyste nebyli připravení na všechno. A to nejste, věř tomu.«

»Vy připraveni jste?« opáčil Héfaistos.

»Rozhodně lépe než vy,« odtušil Uu. »Ani jste si nevšimli, že jsme tady převzali moc.«

»Pravda, toho jsme si nevšimli,« přiznal Héfaistos.

»No vidíš! A už je to dvacet let! Dvacet let věšíme Vládčům na nos hejly a zatím nám na nic nepřišli! Kdyby něco vytušili, už dávno by tu byla jejich trestná výprava. Máme pod kontrolou jejich loděnice. Třetině flotily jsme vyměnili řídicí příkazy a nikdo nic nepoznal. Třetina posádek na jejich lodích je nám pro smích! Při tomhle tempu za dalších dvacet let ovládneme kosmické loďstvo celé - a pak se uvidí!«

»Výborně!« podotkl Héfaistos.

»Dávno bychom vám to řekli, kdybychom se mohli spolehnout, že to nikdo nerozkecá. Nebyl jsi to náhodou ty osobně, kdo nedávno navazoval kamarácoft s dužurizy?«

»Něco jsme z nich vytáhli,« zabručel Héfaistos.

»Jo, něco jste z nich vytáhli,« přikývl Uu ironicky. »A co myslíte, že udělali oni? Jakmile od vás odešli, všechno pěkně za tepla vyslepičili Zamolxisům! Že se tajně chystáte nahradit starodávný štít vukcir nějakým vlastním, že všichni před nimi úspěšně skrýváte své myšlenky, moc pěkně se to poslouchalo, to vám povím!«

»Já to říkal - nedověřovat jim!« vybuchl Vladimír.

»Poslyš, Hefi, dužurizům se opravdu věřit nedá,« vrtěl hlavou Uu. »Od té doby, co máme pod kontrolou Zamolxisy, máme přehled o všech rasách na Zuazru i jinde. Dužurizové jsou ti největší patolízalové. Nevíme, koho jiného kromě dužurizů a borovochglů jste kontaktovali, ale dávat se do spolku s dužurizy nebyl nejlepší nápad. Prodali by vás obratem ruky. My jsme Zamolxisům nařídili, aby jim jménem Vládčů poděkovaly, ujistily je, že o všem víme a všechno máme pod kontrolou, ale přesto si jejich oddanosti vážíme, takže mohou za věrnost očekávat i nějakou tu výhodu - měl jsi je vidět, jak blahem předli a vrtěli ocasy...!«

»Borovochglové taky?« mračil se Héfaistos.

»Ne, ti byli zticha,« řekl Uu. »Víme jen, že jste s nimi jednali. Naše Zamolxis vám přece dost jasně dala najevo, že se Vládčům mezidruhovému kontakty nelíbí. Mělo to být pro vás varování. Borovochglové se Zamolxisy nespolupracují, takže mlčeli, kdežto dužurizové - škoda slov!«

»Neřekli jsme jim toho tolik,« omlouval se Héfaistos.

»I tak toho bylo dost, všechno víme,« přikývl Uu. »Vyslepičili, co jste jim řekli! Představ si, kdyby se Vládčům doneslo, že pozemšťané umí skrývat myšlenky a cosi proti nim chystají. Snad je nepovažuješ za úplné pitomce a nevěříš, že by okamžitě něco nepodnikli? Tak naivní přece nejsi!«

»Všechno bychom zapřeli,« ujišťoval ho Héfaistos.

»Věřím ti, že byste to zkusili,« přikývl Uu. »Ale nevěřím, že by se vám to povedlo.«

»Takže ti brouci v hlavě byli od vás?« vyhrkl jsem.

»Jo, od nás,« přikývl Uu. »Promiň. Museli jsme vás vystrašit, abyste si nedovolovali víc a víc. Zejména když jste se začali dávat dohromady s dužurizy. Asi nevíte, že je jejich krajané z posádek válečných hvězdných lodí pravidelně navštěvují? Zatím jsme je ujistili, že všechno víme a že mají

mlčet, ale kdo dá krk za to, že to někteří nedonesou až k Vládcům?«

»Já jsem říkal, že to jsou bestie!« poznamenal Vladimír.

»Má pravdu. Proč by jim jinak Vlādcové svěřovali své válečné lodě?« opáčil Uu.

»A dáte jim nějaké výhody?« zajímalo mě.

»Jistě,« přikývl Uu. »Zasloužili se o ně, osvědčili věrnost Vlādcům. Asi jim zvětšíme prostor k užívání, možná se pro ně najde i nějaké jiné vyznamenání.«

»Odměna - za zradu?« namítl Descartes.

»Jakoupak zradu?« opáčil Uu. »Slibovali snad věrnost vám? Kdepak! Co jste jim řekli, řekli jste jim sami. Oni pak splnili svou povinnost, donesli to Zamolxisům. Zaslouhují odměnu, to je přece spravedlivé, ne? Odměníme je, aby neměli pocit, že je někdo podvedl. Poslyšte, vážně si myslíte, že se k vám některá rasa ve vzpouře přidá?«

»Borovochglové to už odmítli,« řekl Héfaistos. »Tvrdili, že s námi sympatizují, ale nepřidají se k nám. Varovali nás, abychom to raději nezkoušeli.«

»Vidíte! A právě ti by se k vám přidat mohli, nemají co ztratit,« řekl vážně Uu. »Ostatní rasy - škoda slov! Eghrégové, Voepové, Zoingepové a Emhchégiové vás nejspíš vyslechnou, ale zaručeně nepodpoří. Lyvuzí, Hilpégo a Dužurizové se budou tvářit, že by s vámi možná šli, ale ve skutečnosti půjdou proti vám. Tisbūgrové vám nic neslíbí a přidali by se k vám jen kdyby bylo jasné, že jste to už vyhráli.«

»Jak to víte?«

»Když už nehrozí, že to Zamolxisy donesou Vlādcům, pokusili jsme se všechny rasy požádat o spojenectví,« usmál se Uu. »Dopadli jsme asi jako vy. Většina se Vlādců prostě bojí. Dužurizové, Lyvuzí a Hilpégo navíc hbitě upozornili své Zamolxisy, že pozemšťané něco chystají. Až dojde na **hlavní lov**, budeme vděční všem, kdo se otevřeně nepostaví proti nám.«

»A jak to vypadá jinde?« zajímal se Héfaistos.

»Na Bérúšgó a Grčogů asi jako tady,« odušil Uu. »Pak jsme to přestali zkoušet. Ty znalosti nejsou tak důležité, abychom kvůli nim zvyšovali riziko předčasného prozrazení.«

»Dobrá, jde vám o totéž co nám a jste v tom dál,« připustil Héfaistos. »Měli jste nám to ale sdělit dříve než ostatním.«

»Měli,« připustil Uu. »Jak jsme vám ale měli věřit? Kdo to nedávno umožnil Vlādcům zvětšit dolet hvězdných lodí? Nebyli jste to snad vy?«

»Je to už více než sto let,« připomněl mu Héfaistos. »Mohl ses nás na to zeptat, ne? Dozvěděl by ses, že jsme pro Zuazru vymysleli nový druh štítů s menší spotřebou atalnea, nic víc. Byl to ale jejich nápad využít přebytku atalnea ke zvýšení doletu lodí. My jsme ani nevěděli, k čemu je používají. To nám řekli až Dužurizové.«

»Věděli jste přece o těch hvězdných lodích?«

»Věděli. Ale to jsme ještě věřili, že je mají na průzkum neprobádaných oblastí vesmíru. Tady jsme se pravdu dozvěděli až letos!«

»Ale trvalo vám to...« povzdychl si Uu. »Pět tisíc let víte, že Zamolxisům nesmíte věřit, ale celou tu dobu pro ně pracujete.«

»Jako všichni,« podotkl Héfaistos.

»Ano, jako všichni,« řekl Uu trpce. »Osmnáct světů to odneslo a nikdo se Vlādcům otevřeně nepostavil. Ačkoliv, buďme upřímní, nikomu nic jiného nezbyvalo.«

»Kdo se sem dostal, byl jim obvykle vděčný,« přikývl Descartes.

»Příznejme odvahu těm, kdo se o něco pokusili,« navrhl Uu. »Nebylo jich mnoho, doplatili na to, ale aspoň něco zkusili.«

»My jsme se na to připravovali důkladněji než jiní,« tvrdil Héfaistos. »Bude nás chránit nové obranné pole, chystali jsme se eliminovat Zamolxisy, máme i jiné trumfy...«

»Budiž,« kývl Uu. »Něco bychom mohli využít i my. Nebylo nás dost, abychom vymysleli úplně všechno. Samozřejmě pokud se k nám chcete přidat! Nutit nebudeme nikoho.«

»Ty bys po takovém úvodu ještě připustil možnost našeho odmítnutí? Ale jdi!«

»Odmítnout může kdokoliv,« zavrtěl hlavou Uu. »Každý musí vědět, do čeho se žene, každý musí mít možnost odmítnout. Dost na tom, že vystavujeme riziku všechny pozemšťany včetně těch, kdo se nepřidají.«

»Jenže - kdo z pozemšťanů se nepřidá? Všichni půjdou s námi! Někteří nováčci jsou tu necelý rok a jak mezi nás krásně zapadli!« ujišťoval Ua Héfaistos.

»Určitě?« podíval se na něho Uu pátravě. »Dobrá, spojíme-li síly, tím lépe!«

Nedalo mi to a zeptal jsem se Ua, co si myslí o mém setkání se Zamolxisy v podzemních prostorách Quetzalcoatlova skalního hradu. Tam se přece Zamolxisy projeví příliš vražedně.

»Na tom, co se stalo Quetzalcoatlovi, nemáme vinu,« odušil zamyšleně Uu. »Víme o tom víc než vy. Quetzalcoatl se krátce po svém příchodu na Zuazru spřátelil s borovochgly. Dozvěděl se od nich, že jim přestali přicházet nováčci. Borovochglové si to správně spojovali s nepřízní Zamolxis, ale dodnes si nepřipustili podezření, že za tím může být úplná zkáza jejich světa. Quetzalcoatlovi to ale došlo. Pokusil se zjistit o tom víc, až narazil na Eghrégy. Tito pitoreskní tvorové s pěti rukama, sedmi nohama, třemi zubatými tlamami a věncem očí kolem hlavy mu to ale řekli krutě a naplno. Quetzalcoatl se zděsil. Chtěl pozemšťany varovat, ale na jeho schůzce s Eghrégy byla neviditelná Zamolxis, tehdy jsme je ještě neuměli rozeznávat, na to přišla Libuška sto let poté. Když Eghrégové odešli, Quetzalcoatl už nestihl varovat nikoho. Zamolxisy zablokovaly kouzla v podzemí jeho sídla, dříve než stihl odejít. Samy by si nikoho zabít nedovolily, ale vyslaly spěšnou zprávu Vládcům a od nich obratem přišel příkaz k úplnému ututlání aféry. Jak to dopadlo, to už jsi viděl.«

»V době, kdy jsem tam byl já, jste už ale Zamolxisy ovládali vy!« vyčetl jsem mu.

»Jistě. Už jsme ani neblokovali jeho ybip jako dřív, jinak by ses tam nedostal. Černou známku jsme tam našli, ale ponechali, i jeho knihu. Mělo to být pro vás jen další důrazné varování.«

»Proč jste mě tam ale tak strašili?« vyčetl jsem mu trochu roztrpčeně.

»Potřebovali jsme vás pořádně vystrašit,« opáčil Uu. »Měli jsme dojem, že jste úplně za hlavu hodili opatrnost, to by nebylo dobré. Když jsme si pomocí jednoho **brouka** ověřili, že dodržujete aspoň základy konspirace, uklidnili jsme se. Ale jen do okamžiku, kdy jste se nám pokusili nabourat do **eygusegů**, to byla ta poslední kapka!«

»Budeme muset odvolat Imeniho,« řekl jsem. »Chtěl sestoupit do Quetzalcoatlova hradu, aby získal jeho deník. Myslel si, že tam bude něco důležitého.«

»Promluvím si s ním,« slíbil Uu. »I když teď už o nic důležitého nejde...«

»Tím spíš,« podotkl jsem a řekl mu o příšerných kilometrových schodech, které chce Imeni překonat bez použití kouzel.

»Vážně?« podíval se na mě pobaveně Uu. »Pak mě právem naštvalo poslední tajné hodnocení lidské rasy od zdejších Zamolxis: Lidé ze Země podle nich na Zuazru velice zpohodlněli. Neustále používají teleporty a létání, jen aby nemuseli udělat pár kroků původním způsobem pohybu. Chtě nechtě jsem uznal, že se nám přirozeného pohybu opravdu nedostává. Nikdo už nemusí celé hodiny stopovat a sledovat stádo mamutů a divokých turů, ale přece jen jsem si říkal: tak zle na tom snad nejsme. Imeni mě tedy docela potěšil.«

»Občas bychom si mohli dopřát nějakou procházku,« připustil Héfaistos. »Není dobré nechat

všechno na doplňkových bioprogramech a jiných náhražkách přirozeného způsobu života.«

»Ty náhražky nám zajišťují lepší kondici než snobské sportování,« krčil rameny Descartes. »Myslíš, že je lepší denně klusat půl kilometru a pak to zaplácnout maxi-hamburgrem?«

»To snad nedělá nikdo?« opáčil Héfaistos. »Kdo by jedl ty přišernosti?«

»Tady nikdo,« souhlasil s Descartem Běhounek. »Ale na Zemi je toho plno. Hamburgr, cola, cigareta, hamburgr, cola, cigareta. Občas návštěva módního fit-centra, pokud možno s pohyblivými schody, snobsky předvést předražené sportovní vybavení a ukázat, jak usilovně sportuji...«

»Všude to snad ještě není,« zamračil se Héfaistos.

»Všude ne,« připustil Běhounek. »Jen ve většině zemí, které si říkají vyspělé. Kdysi jsem si říkal, zaplat'pámbu, že to v Čechách nemáme. A samozřejmě už je to tam také.«

»Co máte proti sportu?« opáčil Uu. »Mně se náhodou líbí. Je to lepší než koukat na televizi, jako většina lidí na celém světě. Je to tak?«

»Je,« souhlasil jsem. »Ačkoliv jsou i takoví, co televizi nemají.«

»Šťastlivci!« utrousil Uu na půl úst.

»Ti ale mají problémy jiné, možná větší,« pokrčil rameny Běhounek. »Podle posledních zpráv se v těch nejchudších oblastech zabývají především sexem a nějak podezřele snadno se tam šíří nové nebezpečné nemoci. Uvažoval jsem už, jestli to není dílo pozemských Zamolxis.«

»Ty si můžete směle škrtnout,« povzdychl si Uu. »Ne že by byly nevinné jako lilie, ale není to jejich lumpárna, za ty novodobé nemoci si mohou lidé sami. Pro Zamolxisy bylo výhodnější lidem život zkracovat, ale udělaly to geneticky, pozvolna a všem stejně. Rozhodně ne až v poslední době. Máme teď pozemské Zamolxisy pod kontrolou, ale upřímně řečeno, bude nám nějakou dobu trvat, než to napravíme.«

»S tím byste měli začít co nejdřív!« řekl Héfaistos.

»Už jsme s tím začali,« přikývl vážně Uu. »Uvědomte si ale, že se to fixovalo více než dvě stě generací! Není problém překonat to u jednotlivce, ale na Zemi žije několik miliard lidí, všechny za jednu generaci nespravíte!«

»Už jste s tím aspoň začali?« zeptal se naléhavěji Héfaistos.

»Začali,« přikývl Uu. »Ale víceméně ze setrvačnosti jsme nechali pozemské Zamolxisy jednat pořád postaru. Jen ať mezi lidmi dál vybírají génie a stěhují je na Zuazru. Základní změna je v tom, že už sem nechceme brát pouze génie, ale teď už pokud možno celé rodiny.«

»Takže Lukášovi nejsou ojedinělou výjimkou?« podíval se na mě Běhounek.

»Ne,« kývl Uu. »Jen první vlaštkou, ale neměli by být jediní. Pochopte, my se teď všichni na pozemské problémy vrhnout nemůžeme, je nás na to málo. Nejprve musíme zabezpečit, aby nás nezlikvidovala flotila Zuazru, až Vládcové zjistí, že jsme se jim postavili. To je naše první starost, až pak rozhodneme, co dál. Když to přežijeme, začneme se zabývat přelidněností Země, nápravou nepořádků a vším ostatním.«

»Něco se mi na tom nezdá,« napadlo najednou Descarta. »Po rodině Lukášových se sem na Zuazru žádná další rodina nedostala! To by se přece neutajilo!«

»Po nich se sem nedostal nikdo,« souhlasil Uu. »Zamolxisy na Zemi vybírají jen génie a těch tam tolik není! Nedělejte si iluze o naší výjimečnosti, mezi ostatními vesmírnými rasami nepatříme ke špičce. Dlouhodobý průměr máme jednoho génie za dva a půl roku. Není to nejméně, ale jiné rasy jich sem dodávají podstatně víc. Například dužurizové mají zhruba pět noviců ročně.«

»Dužurizové přitom netvoří nejpočetnější skupinu,« řekl Héfaistos zamyšleně. »Není to přinejmenším podivné? Nás tu mnoho není, ale jich je sotva dvakrát víc. Přitom jsou starší než my a podle tebe přibývají rychleji.«

»To se ti zdá,« ujistil ho Uu. »Dužurizové jsou rozmístěni na všech obývaných planetách, všude plní roli špiclů, navíc jsou jich desetitisíce v posádkách lodí flotily. Doposud jsme objevili osm planet, ale nebude to konečné číslo. Na žádné totiž nejsou dostačující informace o ostatních.«

»Proč?« zajímalo Héfaista.

»Domnívám se, že úplné informace o všech podřízených světech mají jen Vládci,« řekl Uu. »Mají v tom propracovaný systém, přehled o všech rasách, aby se mezi sebou nemohly domluvit. Na každém světě umístili jen takové rasy, které si navzájem nejsou sympatické, což vzájemnou domluvu ještě více znesnadňuje. Jen si vzpomeňte na pocity při jednání s borovochgly!«

»Proč jsou ale všude dužurizové, jak říkáš?«

»Dužurizové mají mezi ostatními rasami zvláštní postavení. Jsou to velice inteligentní šelmy, fyzicky ze všech nejsilnější, přitom mají různé výhody a většina jich je Vládcům věrně oddaná. Odhadujeme, že je to jejich pojistka proti vzpourám. A nejen jako špiclové! Kdyby se zdejší svět vymkl Vládcům z rukou, mohli by vypnout ochranný štít vukcir, jak už hrozili borovochglům, ale domnívám se, že by to byla až poslední možnost. Tím by sice rázem zlikvidovali všechny, rebely i nevinné, ale přišli by o celý svět. Jednodušší by bylo vypnout magická centra a nařídít dužurizům zlikvidovat rebely fyzicky. Ti by to udělali rychle a bez uvažování, lov je těm šelmám přirozený a ostatní rasy tak jako tak považují za méněcenné, kdo by se jim mohl postavit?«

»Udělalí na nás dojem, že by toho byli schopní,« zahučel Héfaistos. »Naznačovali ale, že občas před Zamolxisy používají... jistě mnemotechniky, aby jim zabránili číst myšlenky...«

»Naznačovali to, protože tahle možnost je už mezi všemi rasami známá,« ujistil ho Uu. »Vy jste jim za to prozradili, že používáte jiný způsob. Zamolxisy to věděly ještě téhož dne. Nebyla to od nich špatná lest.«

»Bestie,« podotkl Héfaistos a jen trochu stiskl pěsti.

»Uvědomte si, prosím, ani teď není nic jisté,« naléhal Uu. »Dali jsme se do toho tak opatrně, jak jen to šlo. Tři tisíce let příprav, sto let pozvolného uskutečňování. Jsme teprve na začátku, nemáme spojence, je nás tu hrstka a ke všemu nevíme, co na nás čeká od Vládců. My dokonce ani nevíme, kde se jejich svět nachází! Víme, že mu říkají Faifra, ale nevíme kde je! Získali jsme hvězdné mapy z několika hvězdných lodí, dozvěděli jsme se o existenci několika dalších světů, ale centrální svět Vládců nikde. Na žádném známém světě jsme Vládce nenašli! Jsou jen na lodích, ale těch není mnoho. Na Zuazru se prý kdysi vyvinuli, ale sami tento svět dávno před naším příchodem opustili. Někde přece musí být!«

»Někde jistě jsou,« přikývl Héfaistos. »Jak vidím, tohle by nás teprve čekalo...«

»Pokud byste přežili inkviziční vyšetřování po bonzování dužurizů. Ale asi je to trochu i naše chyba,« ustoupil trochu Uu. »Měli jsme s vámi víc spolupracovat.«

Už podle úvodního srdečného Héfaistova přivítání jsem očekával, že se jistě dohodneme, ale nikdo z nás zpočátku netušil, o čem ta dohoda bude. A už vůbec ne, jak nás to zasáhne.

Uu mluvil za nevelkou skupinu prašamanů, víc jich tu prý ani nebylo. Pravda, vypadal trochu divoce. Na Zuazru se někteří pozemšťané oblékali podle současné pozemské módy, aby si udrželi kontakt s pozemskou současností. Jiní si zvykli na zdejší technologicky odlišné oděvy, ale největší část se oblékala stejně jako kdysi dávno na Zemi a neměnila oděv po celá staletí, někdy i tisíciletí. Libuše chodila v tom, v čem ji znali kronikáři, Faust si oblékal džíny. Všichni prašamané patřili ke konzervativcům a působili hromotlucným dojmem. Tady ale neplatilo, že šaty dělají člověka! Primitivní oděv neznamenal, že jeho nositel neovládá vyšší matematiku, teorii polí a třeba i biologii a to všechno na úrovni, kterou mu pozemská věda jen tiše záviděla.

Prašamané tedy byli dál, než jsme čekali. Na jednu stranu jsme se mohli cítit uraženi, že nám včas nic neřekli, ale to se mezi pozemšťany na Zuazru nenosilo. Ušetřili nás přece spousty nejistot a nebezpečného tápání, naopak jsme mohli poskočit dopředu jako nikdy předtím. Proto jsme také uvítali jejich nabídku pokračovat rovnou od jejich úrovně.

Héfaistovu partu ale tato dohoda rozdělila.

Dosavadní partyzánský výzkum *eygusegů* Vladimira Přemuchina a Vooptoona Benjaa byl očividně překonaný. Pokud se toho tématu nechtěli vzdát, dalo se to vyřešit jedině jejich přesunem k prašamanům, kde dostanou k dispozici jejich dosavadní výsledky a místo pirátského výzkumu budou moci pokračovat na úplně jiné úrovni.

Balamutit Zamolxisy bylo ode dneška zbytečné. Héfaistos, Svantovít i Descartes proto mohli ukončit práci na málo perspektivním poli *zchuevoh a* přidat se k nám. Měli jsme vyzkoušet dálkové ovládání pole *peprycho* mimo oblast generátoru. Uu zvažněl, když jsme mu vysvětlili, jak by mohlo být nebezpečné. Ujistil nás, že lodě Vládců nic takového nemají, ale souhlasil, že samotná možnost něčeho takového je znepokojivá. Bude asi lépe vědět o tom co nejlíc, nikdo nemůže zaručit, že na to ve vesmíru nepřijde někdo jiný.

Uu vzal na sebe úkol uvést naši novou dohodu ve všeobecnou známost mezi pozemšťany na Zuazru. Héfaistos mohl sice využít řetězového spojení se všemi hlavními skupinami, ale Uu prohlásil, že k tomuto účelu budou rozhodně vhodnější Zamolxisy.

Říkal jsem si, jaké to bude překvapení pro Petru a Adélku, o Libuši nemluvě, až se jim jedna z těch černých šestinohých trojkých koček zjeví a sdělí jim, že přestávají být naším nepřítelem a ode dneška budou našimi spojenci. Co jsem to nedávno říkal před Héfaistem, že nám chybí komunikační systém? Teď už nám nechyběl. Jen jsem doufal, že nás touto cestou nebudou kontrolovat Vládcové.

Večer jsme se sešli u nás doma. Adélka i Petra už věděly, co se stalo. Petra jen litovala, že u toho nebyla, zato Adélce bylo líto Zamolxis.

»Jak si jich teď mám vážit?« vzdychala.

»Vážit si jich nemusíš,« odtušil jsem klidně. »Jsou to jen stroje, jako dusoi. Těch sis nevážíla ani když vypadali jako my sami.«

»No jo, ale ti nebyli živí!« namítala.

»Zamolxisy také nejsou živé,« připomněl jsem jí.

»Ale vypadaly líp než dusoi!«

»Zamolxisy jsou všechny dusoi,« trval jsem na svém.

»Ale nevypadaly tak,« pokračovala Adélka. »Mohla jsem je hladit po kožíšku, předly jako skutečné kočky a kožíšek se jim leskl.«

»Měly to v programu,« podotkl jsem. »Vypozorovaly, že lidé mají v oblibě zvířata a chovaly se proto jako domácí mazlíčci.«

»Cílka měla doma kotě Mourka,« zasnila se Adélka. »Janinka zase štěně, Pegginu.«

»Ty máš zato tady na Zuazru nás,« utěšovala ji Petra.

»Copak vás můžu hladit jako kočku?« zasmála se trochu nuceně Adélka.

»Jako kočku ne,« připustila Petra. »Ale není nic špatného, když se s námi občas pomazlíš. Jsi přece naše malá Adélka, ačkoliv vypadáš tak dospěle. Já jsem se ostatně s babičkou občas mazlila i když už jsem byla vdaná.«

»Vážně?« podívala se na ni Adélka pátravě.

Ten večer mezi námi ležela v posteli naše malá holčička. Museli jsme na ni brát ohled, ale

nebylo to špatné, naopak. Pocit, že nás naše dítě pořád ještě potřebuje, byl opravdu skvělý.

»Nemohl bys zjistit,« napadlo Petru, než jsme usnuli, »jak na Zuazru propašovat opravdové živé kotě?«

»To ti teď neslíbím,« zívá jsem si. »Nemám na starosti kořata. Naše parta se teď zabývá kosmickými jevy, na nic nemáme čas.«

Pokus

Klíčový pokus s polem peprycho jsme podnikli v sousední neobydlené hvězdné soustavě dvojhvězdy Maraim, vzdálené od Zuazru necelých dvanáct světelných let a sestávající ze dvou nestejných hvězd a dvou dalších větších objektů.

Erme Maraim byl bílý trpaslík, kolem něhož obíhal ještě menší hnědý trpaslík Fine Maraim. Vzdálenost mezi nimi byla pouhých pět světelných minut, hvězdy kolem sebe kroužily poměrně rychle. Hvězdný systém obsahoval jedinou nevelkou planetu, kolem níž obíhal ještě menší měsíc. Planeta sama byla pustá, měla velice řídkou atmosféru a její měsíc Tlyšoj byl sotva poloviční proti souputníkovi naší Země.

Dopřavili jsme se všichni teleportem do nepříliš velké základny na jejím povrchu. Byla to nevelká bublina tvořená klasickým štítem *vukcirem*, udržujícím atmosféru běžného složení. Průměr této oázy života byl sotva dvacet kilometrů. Byla tu jen stálá hlídka, tvořená dužurizy.

Přivítali jsme se s nimi neutrálně. Byli sice zvědaví, co tam chceme, ale jejich Zamolxisy je na nás připravily, takže dopředu věděli, že jdeme dělat nějaké nebezpečné pokusy, jaké se tu za dobu existence zdejší zapadlé varty neprováděly poprvé. Vždycky bylo výhodnější riskovat někde na pustém místě než na obydlených světech. Dužurizové netušili, že zdejší Zamolxisy poslouchají nás a ne Vládce. Jen se trochu podivili a pro jistotu se jich zeptali, co tu chceme. Pozemšťané totiž na této základně ještě nikdy nebyli.

»To není vaše starost,« odbyly je suše Zamolxisy.

Dužurizové se okamžitě stáhli a víc si nás nevšimli. Zdálo se, že je zajímají jen zařízení, svěřená do jejich pravomocí.

Pomocí zdejšího magického centra jsme vytvořili potřebné testovací emitory. Nevybočovalo to z obvyklého průměru činností. Půl dne trvalo, než jsme nashromáždili potřebnou energii ve formě obvyklého atalnea, nabíjení přes teleporty bylo poměrně rychlé. Nikoho tu ještě nenapadlo, že chystáme něco neobvyklého.

Kromě naší party, už bez Vladimira a Vooptoona, byl s námi dva prašamané, Uu a Argh. Jen my jsme tušili, jakou váhu tomu pokusu dávají, normálně by jistě stačila přítomnost jen jednoho z nich. Ovladačem emitortů manipuloval Héfaistos, záznamy pořizovali Descartes a oba prašamané, my ostatní jsme jen přihlíželi. Nemínili jsme se ale zdržovat ani o minutu déle než bylo nutné, takže Héfaistos za zvědavého přihlížení dužurizů pokus brzy odstartoval.

Chvíli se zdánlivě nic nedělo. Dužurizové na nás cenili své šavlozubé úsměvy, zatímco my jsme obyčejnými dalekohledy zvědavě pozorovali povrch měsíce Tlyšoj.

Pak to přišlo jako blesk z čistého nebe. Po povrchu měsíce se nadzvukovou rychlostí rozběhla šikmá klikatá trhlinka. Zprvu jsme ji viděli jen my v dalekohledech, ostatně jsme ji na tom místě očekávali, pak si na ni začali udiveně ukazovat i dužurizové, kteří ji spatřili bez optických pomůcek. Měsíc pomalu pukl na dvě téměř stejné části. Výraz *pomalů* byl ovšem relativní. Z našeho pohledu se všechno dělo zvolna, ale ve skutečnosti se okraje trhliny od sebe vzdalovaly rychlostí startujícího stíhacího letadla. Okraj trhliny byl na první pohled ostrý, ale v dalekohledech bylo znát, jak se na hranici pukajícího nebeského tělesa všechno hroutí. Odlamovaly se tam stakilometrové kusy, drobily se na menší části a rozlétaly se do stran.

Ted' už se na měsíc Tlyšoj užasle dívali všichni hlídači a občas se po očku dívali i na nás. My jediní jsme nevypadali ohromeně, ale spokojeně. Co se dělo nad našimi hlavami, jsme očekávali, neboť jsme to sami vyvolali.

Obě poloviny rozpůleného vesmírného tělesa se začaly od sebe vzdalovat. Zpočátku se zdálo, že je to pohyb velice pomalý, ale byla to jen iluze, daná vzdáleností. Ve skutečnosti se obě poloviny od sebe urychlovaly se zrychlením více než desetinásobně přesahujícím gravitační hodnotu na původním měsíci. Na jejich okrajích neustále vířily drolicí se úlomky, rozsáhlejší než korálové ostrovy naší Země, odtrhávaly se a odlétaly tangenciálně do stran. Dalekohledy ukazovaly, že některé míří přímo k nám, ale nedělali jsme si z nich starosti, nebyly tak velké, aby ohrozily odolnost štítu.

Trhlinou teď bylo vidět do žhavého jádra zdánlivě dávno vychladlého kosmického tělesa. Záře začínala hluboko pod povrchem, ale svítila na nás z té výšky čím dál jasněji. Měsíc Tlyšoj nikdy tak nesvítil, nepočítáme-li období před miliardami let, kdy tato hvězdná soustava jako oblak rozežhavených plynů vznikala. Žhavé jádro ale nejevilo snahu explodovat. Nevědět o neviditelném polštáři silového pole, které obě poloviny zničeného vesmírného tělesa neustále urychlovalo, možná bychom se tomu divili jako dužurizové.

»Gratuluji,« obrátil se ke mně Argh. Ačkoliv pokus ještě neskončil a pole stále obě části urychlovalo dál a dál od sebe, Argh přerušil záznamy. »Měl jsi pravdu. Je to přesně tak nebezpečné, jak ses obával.«

Podle předběžných propočtů měl Héfaistos ponechat emitor zapnutý ještě hodinu. Nebylo by dobré pokus nedokončit a ponechat obě části zničeného kosmického tělesa v dosahu. Těžiště obou polovin této nové soustavy těles zůstávalo zatím na původní oběžné dráze kolem planety, ale až se úlomky dostanou za Lagrangeovy body, opustí její gravitační vliv a získají tak vlastní oběžné dráhy kolem dvojice sluncí. V nejbližším milionu let by se s planetou neměly setkat, pokud máte něco, co tak obrovskými tělesy pohne, je výpočet poměrně jednoduchý.

Jeden z dužurizů, nejspíš velitel této posádky, mezitím zamířil přímo k nám.

»To byla zkouška nějaké nové zbraně?« oslovil obdivně Ua, kterého asi považoval za našeho velitele. »Výborně! Až tím budou vyzbrojené lodě Flotily, nic ve vesmíru jim neodolá!«

»Nám ale řekli, že máme tento pokus považovat za tajný,« upozornil ho suše Argh. »Zdá se, že nějaké drobné úlomky narazí do planety. Vukcir sice neohrozí a jinde to také vadit nebude, ale přece jen se raději připravte na menší zemětřesení.«

»Konečně se tu něco děje!« odušil dužuriz. »Vědět, že náš zapadákov zrovna teď čeká něco tak úchvatného, byl by jistě o zdejší službu větší zájem. Všichni nám to budou závidět!«

»Přejeme vám to potěšení,« odušil klidně Uu. »Vaše informovanost ale nespádala do našich kompetencí, jinak byste to věděli dřív. Je ale možné, že se utajování bude vztahovat i na vás.«

»Já přece nic neříkám,« odvětil s pochopením dužuriz. »Zamolxisy nás upozornily, ať se na to dobře díváme, že se to nebude opakovat! Samozřejmě teď bude větší zájem o službu na hvězdných lodích, to se dá najisto čekat.«

»Nám do toho nic není, jen si myslím, že to nemá s doletem hvězdných lodí souvislost, takže se to na nich moc neprojeví.«

»Jistě není vaše starost, kde se ty vynálezy uplatní,« odušil dužuriz. »Ale naše lodě se budou moci konečně střetnout s těmi hnusnými **vyrkezúhy** v oblasti Erme Ulchuar, už teď se na to těším!«

Argh, Uu a Héfaistos na sebe mrkli. Že by nám dužurizové nechtěně poskytli tajné informace týkající se problémů říše Zuazru?

»Poslyšte,« odušil klidně Héfaistos, »Nevíme, jak to u vás chodí, vůbec nic nám do toho není, ale vy máte možnost ovlivňovat, kde sloužíte? Není to jedna z dalších vašich výhod?«

»Jistěže je,« usklíbl se dužuriz. »Když si našinec zažádá, kde chce příští desetileté období sloužit, a na dané místo není enormní nával, Zamolxisy mu vyhoví. Kde nával je, přidělují se místa

nejprve podle dosavadních zásluh a nakonec spravedlivým losem. Většinou se ale nelosuje. Největší zájem je o místa na vlajkové lodi, ale ta jsou obsazena pořád stejnou posádkou, kterou těžko někdo vystřídá, mají vždy největší zásluhy a tedy jistá místa.«

»Už to ani nikdo nezkouší, což?« usmál se trochu Héfaistos.

»Popravdě to nemá cenu,« přikývl dužuriz. »Jen když někdo odejde sešlostí věkem, nastane o jeho místo tahanice, ale to rozhodně není často.«

»Nám do toho nic není,« opakoval Argh. »To je vaše věc. My máme jiné úkoly.«

»Správně,« souhlasil dužuriz. »Do těch zase není nic nám. Je jen trochu divné, že jste se dali na zbraně. Donedávna jste dělali jen v energetice.«

»Tohle je vlastně taky energetika,« pokrčil rameny Uu. »Dá se to snad použít různě, ne?«

»Pravda,« přikývl dužuriz. »Třeba to bude lepší než pouhé štítů.«

»My ještě nevíme, k čemu to bude,« řekl skoro lhostejně Uu.

»Štítů sice zabrání nárazu velkých asteroidů do planet,« vysvětloval mu ochotně dužuriz, »ale zůstává problém společného těžiště. Odmrštění velkého asteroidu štítem planetu zachrání, ale změní se její oběžná dráha, rozhází to kalendář a navíc vždycky následuje vlna zemětřesení. Náraz asteroidu by byl horší, ale i menší problémy jsou pořád problémy. Roztrhnout asteroid daleko před dopadem, to je přece úžasně jednoduché a přitom efektní, ne?«

»Možná k tomu také dojde,« připustil Uu. »Mohlo by nás to zajímat, ale nám teď Zamolxisy nejspíš nedovolí sledovat, co tady bude dál.«

»To se rozumí!« horlivě souhlasil dužuriz. »Teď bude prvořadým úkolem přezbrojení Flotily, to bude mít jistě přednost před vším ostatním.«

»Na to si ještě počkáte,« pokusil se jeho optimismus zarazit Uu. »Tady jsme si jen ověřili, že je něco takového možné, ale spočítali jsme to pro poměry, které jsme od Zamolxisů dostali. Není to tak jednoduché. Předělat to, aby se to dalo používat na lodích, bude jistě nějakou dobu trvat.«

»O tom bych si dovil obzvlášť pochybovat,« mávl tlapou dužuriz. »Každému idiotovi musí být jasné, že jde o zbraň, jaká tu ještě nebyla. Jestli na to nebudete stačit, a je divné, že jste vůbec na něco přišli, dostanou to za úkol jiní, nejspíš spolehlivější.«

»Myslíte?« snažil se ho zviklat Uu.

»To se ví!« opáčil sebevědomě dužuriz. »Ještě dnes se vypravím za Vládci na Faifru, abych jim dal pár dobrých návrhů! Jistě něco z jejich přízně padne i na nás!«

»Tohle je ale naše dílo, nemyslíte?« trochu se zachmuřil Uu.

»Vy zkrátka nepřijdete,« mávl tlapou dužuriz. »Zamolxisy o vás jistě podají zprávu. Ale to je jejich věc, my se musíme starat sami a taková příležitost získat si přízeň Vladců není každé století!«

»Dobrá,« odtušil Uu klidně. »Starejte se. Jak říkám, do toho nám nic není... Doufám, že nás nějaká ta výhoda také nemine.«

»To jistě ne,« ušklíbl se dužuriz. »My ale budeme u lizu první! Na vás až co zbude!«

Nečekali jsme už ani okamžik a vrátili se na Zuazru.

»To je průšvih!« posteskl jsem si. »Vládcové to budou mít ještě dnes na stole!«

»Nebudou,« uklidňoval mě Uu.

»Zamolxisy kontrolujete, ale dužurizové to řeknou Vladcům osobně! Vážně ještě nevidíte ten průšvih?«

»Žádný průšvih nebude,« ujišťoval mě Uu. »Naopak. Argh se ještě dnes pokusí získat od toho dužurize teleportní adresu Faifry, jestli se tam vypraví. Mohli bychom z ní získat její galaktické souřadnice, to není málo!«

»Ano, ale Vlādcove se dozví, jaké pokusy jsme dělali!«

»Kdyby se tam některý dostal, ale on se na Faifru nedostane,« řekl Uu. »Nekontrolujeme jen Zamolxisy, ale všechno včetně teleportů. Mozna od duzurizu adresu Faifry nezískáme, jsou velice prohnání, než aby tam cestovali pımo, ale to si pi, že skonı na oputene zakladne Zumur! Nebude prvnı ani poslednı. Už jich je tam docela slušná společnost.«

»Vy ho tam presmerujete?« došlo mi.

»Samozrejme,« pıkıvl Uu. »Nemusíš nás upozornovat, co by se stalo, kdyby Vlādcove ty informace dostali predcasne, to je přece jasne každému.«

»Nebude ale těm ostatnım duzurizum napadne, a se jejich řef nevrátí?«

»Zamolxisy jim oznámí, že byl za zásluhy povýšen do posádky Flotily!« usmál se smutne Uu.

»Všichni mu budou závidět! I ten, koho, opět za zásluhy, povyıme na jeho místo.«

»Co je to vlastně - Zumur?« zajímalo mě ještě.

»Hodně jednotvárný svět,« ujistil me Uu jako mimochodem. »Kolem rovníku je úzká oblast, kde rostou jakési lišejníky, jinak je všude jen vrstva ledu. Je tam malé magické centrum, o hladu sice nebudou a nějaký prıbytek si jiste brzy vycarujı, ale jinak tam moc zábavy není.«

»Take je pošlete do vyhnanství v pustině?« došlo mi, a jsem se otřasl.

»Jen je nelituj!« okřikl me Héfaistos. »Nevıiml sis, jak se nadene teıli na to, až budou moci zase někde vradit?«

»Duzurizove jsou profesionální zabıjacı,« řekl tıım hlasem Uu. »Zatím nám neškodí, mají to prısne zakázané a kazenı jim to nedovolí, ale mohli by a nerozpakovali by se. Bude dobře, když je odstavíme. Po materiální stránce jsou tam v podobne situaci jako na zakladne u hvězdy Maraim, je tam asi stejne pusto. Jediný rozdíl je, že na Maraim se cıtıli pány. Na Zumuru už vědí, že jsme je od jejich podílu na moci odstavıli.«

»Pak se ale budou snažit uprchnout!« napadlo mě.

»Snažit se mohou,« pokreil rameny Uu. »Teleporty jim blokujeme a neuniklo by nám, kdyby se pokusili stavět hvězdnou lo. Nic víc tam dělat nemohou. Upımne řeceno, ani je tam nehlıdame, není k tomu důvod.«

»Co tam dělají?« zajímalo mě.

»Loví,« odtušil Uu. »Vycarujı dusoi-zvířata, vypustí je a pak na ně pořadají pompézní hony. To je normální, jsou přece od prırody lovci, take je v tom necháváme.«

»Dobra, patrı jim to,« souhlasil jsem. »Co budeme dělat dál?«

»Měli bychom postavit k ochraně každého světa několik generátorů,« řekl Uu. »Zamezíme tím, aby nás jejich Flotily obtěžovaly. Nebyl to nakonec tak špatný nápad a usnadní nám to pozici. Někdy jsou i zbraně nutne, zejména když víme, že se je druhá strana nerozpakuje pouıt. Budeme pokračovat v tom, co jsme začali. Pokusíme se vyřadıt jejich Flotily. Když víme jak je pouıvajı, nebude nám líto posádek. A budeme si také pıpravovat návrat domů. Tam je přece tolik prce, že nebudeme vědět kam dıv. Zaıtı jsme měli už před deseti tisíci lety!«

Večer jsme se sešli doma. Adélka i Petra už věděly, že jsme měli úspěch, Uu tu zprávu poprvé rozıřil pomocí Zamolxisů, prozatím mezi pozemřany, kterı se zapojili do projektů proti Vlādcům, měli dvojí sýpky a věděli, že některé věci musí tajit, někdy i před ostatnımi. Zamolxisy jim proste sdělily, že řízení magických center i Zamolxisů samých máme v rukou my, pozemřane. Na mnoha místech se ten večer v naıch enklávách oslavovalo, málokde byl klid.

Dostali jsme nový úkol. Už ne od Zamolxisů, ale od praamanu: zajistit co největı bezpeı pro všechny pozemřany kontrolovane světy. Do naı party prıbyl dalıı člen, Kartaginec Kusulty,

odborník na vytváření strojů na bázi *eygusegů*. Vrátili se k nám i Vladimír Přemuchin a Voopton Benjaa, kteří se mezitím o sto šest učili zacházet s *eygusegy*. Byl to pro ně odlišný úkol než dosud, ale zvládli to a jejich řídicí centra dokázala na vzdálenost půl světelného roku od hvězdy zachytit každý vesmírný objekt o průměru od padesáti metrů výš. Kdyby se jeho dráha nebezpečně přiblížila k planetě, přivolaly by nás a kdyby hrozil dopad na povrch, roztrhaly by jej i bez našeho příkazu na kusy. Flotily Vládců měly oznamovat také, ale rozhodnutí měly nechat na nás. Naše emitory by na příliš vzdálené objekty nedosáhly, ale většina planet se v jejich dosahu do dvou světelných hodin od hvězd nacházela a to stačilo. Planety obíhající pod povrchem hvězd byly proti nájezdům dvojnásob zabezpečené. Na povrchu hvězd nebylo znát, kde se nacházejí a kolem kroužily nově vytvořené pozorovací stanice, příliš malé, než aby se daly snadno objevit, ale příliš silné, než aby kolem nich některá loď Flotily bez povšimnutí proletěla.

»Zdá se, že jsme to zvládli,« oddychl si Héfaistos, když jsme oživilí poslední sledovací stanici s emitory. Při té příležitosti jsme po dlouhé době spatřili Zemi, i když jen z velké dálky. Dívali jsme se na ni ale všichni. Ta malá hvězdička byl přece náš domov. A ty tři neveliké budovy, rozmístěné na obvodu Marsu a chráněné polem *peprycho*, ji teď budou střežit.

»Rád bych viděl, jak se budou na Zemi tvářit vědci, až některou naši stanici objeví,« usmíval se Franta Běhounek.

»To by je museli rozeznat od přírodních skal,« namítal jsem.

»Pokud vím, pár družic to tu už zmapovalo,« nedal se Běhounek. »Stačí, aby tudy letěla další fotografující sonda. Porovnáním starých a nových fotografií kdekdo zjistí, co se tu změnilo.«

»Než se sem nějaké sondy dostanou, uteče hodně vody,« namítal jsem. »A i kdyby si toho někdo všiml, co se stane? V nejhorsím případě sem pošlou dálkově řízené průzkumné vozítko. Sto metrů od stanice narazí na neviditelnou blánu, na Zemi to vyhodnotí jako poruchu a pochybuji, že by sem kvůli tomu posílali další. Tak zajímavě to zase nevypadá.«

»Příliš lidi Země podceňuješ,« nadhodil Běhounek. »Kdyby právě teď některá sonda letěla nad námi, pěkně bychom hochům v Houstonu zamotali makovičkou.«

Podívali jsme se na sebe - a museli jsme se rozesmát.

Sonda by samozřejmě neviděla ochranné pole *peprycho* kolem nás. Co by viděla? Pět chlapů bez skafandrů, procházejících se po kamenitém povrchu Marsu. Díky měkkým botám nezůstávaly za námi zřetelné stopy, ale každý astronom by se chytil za hlavu, jak to, že se ve zdejší vzduchu neudusíme. Z družice by nebylo vidět, že jsme si sem nakrátko přinesli vzduch vlastní.

»Kdy se asi podíváme... domů?« zasníl se trochu Héfaistos.

Měl pravdu, vidět Zemi takhle zblízka bylo smutné i pro nás, kteří jsme ji opustili nedávno. Jak asi působila Země na Hefaista? Věděl přece, že Řekové jsou už dávno jiní než za jeho časů. A co Uu a Kusulty, kteří dobře věděli, že se jejich národy mezitím na Zemi úplně rozplynuly? My mladší jsme se mohli vrátit domů a poznali bychom to tam. Oni - už ne... Jestli se na Zem kdy vrátí, budou tam už navždy cizinci...

Další návštěva se u nás dlouho nezdržela. Přišel za námi jeden z žabomedvídků Firhod'eg, aby si s námi o něčem pohovořil. Brzy jsme ale zjistili, že nemá zájem o fyziku, ale o cosi speciálního z biologie. Héfaistos ho se zdvořilou omluvou přeměroval na partu kněžny Libuše, žabomedvídek odmítl nabízený teleport, raději si od něho také s omluvou převzal báhjo a odletěl.

Ten tvoreček se mi docela líbil. Nebyl velký, tak metr padesát. Podobal se obrovské ropuše, oči měl vypouklé jako žába a na nohou plovací blány, ale jeho ruce se hodně podobaly opičím nebo lidským, měl žlutohnědou srst a čumáček roztomilý jako medvídek koala.

Všichni jeho krajané prý uměli plavat, ale žili raději na souši a rádi se vyhřívali. Kromě toho se od žab lišili tím, že byli živorodí.

Ten co nás navštívil byl oblečený, měl na sobě cosi jako široké trenýrky a cvičky na nohou.

»Žabomedvídci jsou velice zdvořilí, ale musíte si před nimi dávat pozor. Jsou to nejvěrnější přátelé Vládců Zuazru,« upozornil nás Descartes, když medvídek odešel. »Vypadají sice nevinně, ale kdo se na to spolehne, mohl by brzy litovat.«

»Trochu jim křivdíš,« zastal se jich Héfaistos. »Každý ti potvrdí, jací jsou úžasní biologové.«

»To jsou Zuazru také,« oponoval mu Descartes.

»Zuazru mají všechno od nich,« ujistil ho Héfaistos. »Slyšel jsem, že i v jejich genetice najdeš genetické pečeti medvídků. Zuazru prý trvalo deset tisíc let, než si začali troufat na totéž.«

»Ale jsou s nimi jedna ruka,« trval na svém Descartes.

»Zařídili nám tady tak dlouhý věk, že se tu neumírá,« opáčil na to Héfaistos.

»To jdi vykládat někomu na Zem,« zaškaredil se Descartes. »Tam naopak zkrátily průměrný věk, až to není hezké.«

»Firhod'eg za to nemohou,« řekl Héfaistos. »Na Zemi prý nikdy nebyli. Všechno dělali zde na Zuazru. Pár jejich úprav dělají svým vybraným dětem na Zemi Zamolxisy, tuším hlavně telepatii, aby s nimi mohly komunikovat, ostatní už dovedou i naši.«

»Mysli si o tom, co chceš, lepší bude, když si dáš pozor na jazyk,« trval na svém Descartes. »Tím nic nezkažíš. Užvaněnost by mohla mít hrozné následky. Kdyby se ukázalo, že jim křivdím, sám se jim půjdu omluvit.«

Večer se obě naše ženy, Adélka i Petra, mohly rozplynout chválou na žabomedvídky.

Bylo to pochopitelné, žabomedvídek byl u kněžny Libuše celý den a všichni ho obdivovali, zejména nováčci. Jednala s ním jen Libuše, ale odsedl si trochu od ostatních. Požádal ji o to, takže kromě Libuše nikdo nevěděl, o čem jednali. Až večer se rozloučil a tentokrát odletěl teleportem, měl to domů trochu dál, až na planetu Habí.

»Jsou přece tak krásní,« rozněžnila se Adélka. »Hned si pořídím takového plyšáčka.«

»Mohla bys mít rovnou jeho dusoi,« připomněla jí Petra.

»Dusoi, to je ale hloupý nápad,« opáčila Adélka. »Aby vypadal jako živý? Ještě aby mě začal zkoušet z biologie! Povídám, musí to být roztomilý plyšáček.«

»Seženeš ho ale? Pokud vím, tady se nic takového nevyrobí a na Zemi už teprve ne,« zkusil jsem ji v jejím nadšení zviklat.

»To mě, tati, krutě podceňuješ,« odsekla Adélka.

A skutečně, hned po večeři přišla za námi, v náručí obrovského plyšového žabomedvídky. Byl v životní velikosti a od originálu se lišil snad jen strnulostí. Dokonce byl stejně oblečený.

»Ten je, tati, co?« ukazovala mi ho vítězoslavně.

»Půjdeš s ním do postýlky?«

»Samo sebou,« řekla. »Škoda, že ho nemůže vidět Jaroušek Vaňásků nebo Janinka!«

Snad poprvé si vzpomněla na své pozemské kamarády. Ale hned bylo vidět, jak zvažněla.

Asi si uvědomila, že je už nikdy neuvidí...

Následujícího dne jsme uspořádali oslavu nejdůležitějšího kroku, který byl za námi, měli jsme krytá záda před Vládcem Zuazru. Uu byl sice i nadále skeptický, ale Héfaistos i Guarr měli očividně dobrou náladu. Tentokrát jsme neslavili pouze v úzkém okruhu naší **bandy**. Shromáždění uspořádali Japonci, měli k dispozici ze všech národů největší plochu pod širým nebem. Zvolili jsme si tu chvíli

k zasvěcení posledního zbytku pozemšťanů, všech, kdo ještě netušili o naší rebelii proti Vládcům.

Ujal se toho Kartaginec Kusulty a vzal to dost stručně. Nejprve uvedl na pravou míru, co nám Zamolxisy po celá tisíciletí zkresleně kázaly, seznámil lidi stručně s nepravostmi Vládců na jiných vesmírných rasách, a skončil tím, co všechno jsme proti tomu podnikli a jaké můžeme mít šance ve skutečném střetnutí.

Do této chvíle byla nic netušících lidí sotva desetina, ale všichni to přijali rozumně, až jsem se podívoval, jak klidně to proběhlo. Jen jeden z nich se po Kusultově úvodu přihlásil s výčitkou, proč jsme to tak dlouho tajili. Až ve mně zatrnulo, když jsem slyšel, kdo to je. Mozarta zná už na Zemi každé dítě, tady ho také všichni uznávali, jeho hudba patřila k největším zážitkům i pro nás.

Kusulty mu klidně vysvětlil, jak nebezpečné bylo vzepřít se Vládcům bez skutečně účinných opatření a jak krutě dopadli, kdo nebyli zajištěni jako my. Mozart navíc často pobýval mimo Zuazru a jednal i s Vládci. Utajování bylo proto nutné.

»To nebyla nedůvěra,« utěšoval ho Kusulty. »Nejlepší obranou proti nechtěnému vyžrazení tajemství Vládcům nebyly dvojité sýpky, ale nic nevědět.«

»Možná, ale tohle jsme měli všichni vědět dřív,« nedal se Mozart. »Určitě bychom s Vládci nejednali tak ochotně! Já jsem přece opravdu věřil, že všechno dělám jen pro dobro ve vesmíru!«

»To možná všichni,« povzdychl si Kusulty. »Nemusíš se obávat, všichni dobře víme, že jsi to skutečně dělal jen pro dobro. Jestli se tvoje hudba líbila i Vládcům, bylo to dobře, nemohl jsi přece vědět, jaké strašné věci provádějí.«

»Vzpomeň si, jak Richardu Wagnerovi kdysi lidé vyčítali, že se jeho hudba líbila Hitlerovi. Mohl snad Wagner za Hitlera? Také ne!« přidal se ke Kusultymu i prašaman Argh.

Chyběli nám pozemšťané, nacházející se právě mimo Zuazru, ale byla jich prý sotva hrstka. Někteří, jako starořecký Poseidon, se pro tuhle příležitost stihli vrátit.

Oslav se nemohli účastnit ani dobrovolníci z bezpečnostní služby. Prašamané zřídili v jednom ybipu stálou hlídací službu, kam soustředili informace ze sledovací kosmické sítě. Prašaman Guarr stále tvrdil, že je pro nás tato síť životně důležitá a proto nesmí být závislá na síti *eygusegů*. Tvrdil, že *eygusegy* ve vahajhí by se daly zásahem zvenčí vyřadit, jejich původní struktura s tím dokonce počítala. Po přijetí speciálního hesla by zmrtvěly, což by byl nejspíš pro dužurize signál k zahájení všeobecného vraždění. Prašamané heslo objevili a změnili, ale nemohli vyloučit další počouchlosti podobného druhu. Bylo jistější mít další síť nezávislé a pod přímým dohledem. Proto začaly další party vytvářet paralelní síť *eygusegů*, kterou bychom měli od samého počátku pod kontrolou.

Celkově se naše pozemská komunita zachovala tak jednotně, až jsem se tomu divil. Na Zemi přece lidé jednotou nikdy nevyunikali! Nadhodil jsem to při nejbližší příležitosti v naší partě.

»A víš, že můžeš mít pravdu?« zamyslel se Héfaistos. »Může to mít ale různé příčiny. Je tu nesporně elita Země, Zamolxisy nás odmalička vedly ke kolegiálnímu chování, netrpěly nám žádné výstřelky, což bylo veliké plus, ačkoliv to asi nedělaly pro nás, výhodné to bylo především pro ně. Jsme také poměrně malá enkláva a i na Zemi se krajané vždycky drží víc pohromadě...«

»...až na Čechy,« ušklíbl jsem se. »O nás se říká, že nedržíme spolu ani doma, ani v cizině. Čechů žije v různých světových městech dost, ale ani na krajaňské spolky nás neužije, natož abyste někde našli celou typicky českou čtvrť. My Češi se pokaždé rozhádáme a pak spolu nemluvíme...«

»Vaše smůla,« podotkl Héfaistos s úsměvem. »Ale ještě jsem neskončil. Už tisíc let se velice důvodně domnívám, že nám Zamolxisy neshody na Zemi okázale vyčítaly, ale po straně je přitom podporovaly. Byly pro ně výhodné, lidé pak ochotněji odcházeli na Zuazru. Obětovaly tomu nejen Archiméda a Leonarda da Vinci, ale i nepočítaně bezejmenných.«

»Nemůžeme na ně svádět všechno,« vrtěl jsem hlavou. »Nebylo jich na Zemi tolik, abychom na ně svedli všechny naše lidské podrazy.«

»Bylo jich na Zemi dost na to, aby tam dokázaly zasít zlo,« přitvrdil trochu Héfaistos. »Měly na Zemi přístup všude, od vládců k posledním venkovanům. Stačilo jim vybrat si vhodné lidi jako nástroje. Vyvolat válku nebylo nikdy těžké. Nemusely přesvědčovat všechny, stačilo pomocí dvou až tří lidí oslovit Sněm Statečných. A těch pár přesvědčily snadno, na sousedech se vždycky našlo něco, co by se jim dalo uloupit. Buď dobrá úroda, nebo nafta.«

»O tom bych mohl něco povídat!« přidal se Kartaginec Kusulty. »Vzpomeňte si na římského válečného štváče Kato! Jak pořád v Senátu popichoval: Podívejte se, Římané, na to nádherné víno! Takové u nás v Římě neroste, jen v Kartágu! Proto soudím, že Kartágo musí být zničeno! Podívejte se na ten zlatý šperk! Naši zlatníci nic takového nedokáží, ale ti v Kartágu ano! Už proto soudím, že Kartágo musí být zničeno! *Ceterum autem censeo, Carthaginem esse delendam!* Tak dlouho štvál, až Řím naše starobylé město zničil! Kolik takových štváčů bylo před ním a kolik po něm? A kolik jich beztrestně štve lidi právě dnes?«

»Nechme to spát,« mávl rukou Héfaistos. »Vliv Zamolxisů na Zemi už snad přestane!«

»Musíme se na to ještě podívat,« poškrábal se za uchem prašaman Guarr. »Už jsme v tomto směru něco podnikli, ale nejsem si jistý, že jsme přišli na všechno. Aspoň budou mít naši noví hoši co dělat.«

»Myslíš, že by některé aktivity Zamolxisů mohly přetrvat?« znejistěl Héfaistos.

»Co já vím...« odušil Guarr. »Zamolxisy jsou složité. Nejkřiklavější problémy jejich modelů chování jsme už našli a odstranili, ale nemůžeme ručit za všechny jemňůstky.«

»Proč je tedy rovnou nezrušíte?« mračil se Descartes.

»Zamolxisy mohou být užitečné,« opáčil Guarr. »Musíme je jen přesvědčit, aby nám sloužily stejně dobře jako svým dřívějším pánům.«

»Mohou se ale stát trojským koněm v našich zádech,« vrčel Descartes.

»Vypnout je můžeme samozřejmě kdykoliv,« řekl Guarr rozhodnějším tónem. »Uvědomte si konečně, nejsou to živoucí bytosti! Magická centra je používají jen jako pomůcku pro komunikaci s námi. Nemají vůli, city, ani vlastní rozum. Jsou to jen zhmotněné vzorce!«

»Zhmotněné vzorce, které mohou člověka zabít!« připomněl mu Descartes.

»Ani pak to neudělají ty vzorce, ale vahajhí.«

»Chybí jim asi první ze tří zákonů robotiky,« povzdychl jsem si.

»Ba ne,« zavrtěl hlavou dosud mlčící Běhounek. »Ty tři zákony jsou pohádkou pro děti, také jsem o nich na Zemi kdysi hodně přečetl. Požadavek, aby roboti neškodili svým tvůrcům, je celkem samozřejmý. Potíž je, že jej Zamolxisy mohou dodržet a přesto nám mohou úmyslně škodit. Nejsme přece jejich tvůrci.«

»Pak bude lépe postavit novou síť vlastních vahajhí a starou vypnout,« souhlasil Descartes.

»Jde o to, zda na to v současné době stačíme,« pochyboval jsem.

»Nemusíte tak podceňovat své kolegy,« usmál se Guarr. »Ti hoši jsou velice dobří. Neříkám, že mají jednoduchý úkol. Vládcové vylepšovali vahajhí stovky tisíc let, oni tolik času nemají, ale podle vlastních zkušeností odhadují, že to zvládnou. Musí vyvinout především spolehlivé jádro. Bez jádra by byly nestabilní i ostatní nástavby. To ale není obtížný úkol a dá se na tom stavět.«

»Pak by s tím měli začít co nejdřív,« ustupoval trochu Descartes.

»Už s tím začali,« ujistil ho Guarr. »Ovládnutím Zamolxisů jsme získali kvalitní přehled o všech partách pozemšťanů. Do té doby nikdo pořádně nevěděl, co všechno lidé na Zuazru dělají. Jednotlivé party si poznatky sdělovaly, ale zase jen partám, které se zabývaly příbuznými tématy.

Staraly se o to Zamolxisy. Bylo v jejich zájmu, abychom zbytečně nevymýšleli něco už objeveného, ale iniciativu v tom směru nepodporovaly. Partám práci přidělovaly a nikdo netušil, čemu výsledky jeho práce slouží. Vyvíjeli jste silové pole na ochranu světa proti úderům velkých meteorů, aniž jste tušili, že to je výzbroj útočných křižníků. Výzkum některých modelů chování zase sloužil vojenské psychotechnice a když vylepšujete obyčejný kuchyňský nůž, nemáte jistotu, zda to nakonec nebude standardní zbraň některých záškodnických jednotek dužurizů.«

»Zastavíme tedy vývoj pro Vládce?« pochyboval jsem.

»To bychom je měli na krku okamžitě! Raději když budeme na takovou chvíli důkladněji připraveni,« odtušil Guarr. »Ale nemůžeme jim dodávat bezhlavě všechno jako dosud. Co by se dalo zneužít, budeme tak dlouho protahovat, až to prostě nedokončíme. Většinu umu věnujeme na přípravu případného střetnutí. Nemáme v úmyslu jim škodit, ale ani jim umožňovat škodit jiným.«

»Jen abychom se proti nim nemuseli postavit více než tušíš,« zavrčel Descartes s trpitelským výrazem v obličejí. »Obávám se, že bude nebetyčný úspěch, když to přežijeme.«

»Počkej, jak to myslíš?« zarazil se Guarr.

»Prodebatuj to s někým, kdo se zabývá modely chování, třeba s Nerudou,« navrhl Descartes. »Modely chování jsou pro většinu živých bytostí podobné, jinak by výzkumy psychiky lidí nemohly pomáhat ve vojenské psychotechnice proti jiným druhům bytostí. Zeptej se Nerudy, jak asi budou reagovat bytosti, přesvědčené o své nejvyšší a svrchované moci, zvyklé běžně rozhodovat o životě a smrti trilionů jiných bytostí, když je přestaneš uznávat za neomezené pány a vládce ve známé části vesmíru? Neruda ti asi odpoví, že se nás pokusí s úpornou snahou vyhladit. Nebude to od nich ani zlovolné, budou prostě pevně přesvědčeny, že je ohrožujeme a budou považovat za svou svatou povinnost udělat to. I pro výstrahu ostatním. My lidé se tak na Zemi chováme také.«

»My přece nemáme v úmyslu je ohrožovat,« zamračil se Guarr. »Chceme na nich nezávislost a respekt, nic víc.«

»Svatá prostoto!« vybuchl Descartes. »To jim chceš vykládat? Nestačí ti ani kruté zkušenosti ze Země, kterými nás Zamolxisy každoročně krmí? Zamolxisy nelžou, uvědom si to. Můžeme jim věřit všechno špatné, co o nás s takovým gustem přinášely! Nevěřím ale, že by to platilo výlučně o nás pozemšťanech.«

»Považuješ Vládce za větší barbary než jsme my lidé?« přidal se ke Guarrovi Héfaistos.

»Ne za větší, ale přinejmenším za stejné,« pokrčil rameny Descartes. »Předpokládejte raději horší stav, pak se můžete dožít jen příjemného překvapení. Důvěra v sobě nese nebezpečí stejného překvapení s opačným znaménkem. Naše psychické výzkumy jsou asi od vojenské psychotechniky vzdálené, ale stačí nám už to co víme!«

»No, měli bychom to vzít v úvahu,« řekl opatrně Běhounek.

Návštěva

Přípravy na nezávislost Zuazru na Vládcích nám zabraly hodně času, ale nebránily mi věnovat se také trochu rodině.

Na chaloupku jsme si zvykli a brali jsme ji už jako svou. Dusoi jsme měli udělané věrně, kdo nevěděl o jejich podstatě, mohl je považovat za skutečné lidi. Proti Quetzalcoatlovým beztvárným monstrům to byl obrovský rozdíl, však také mezi nimi leželo pár století a génius Neruda. Dokonce se s nimi dalo nezávazně tlachat, ať už v hospodě, nebo ve vsi.

V rodinném kruhu jsme mezitím oslavili Adélčiny sedmé narozeniny. Zvykli jsme si, že naše malá holčička jen vypadá jako dítě, ale psychicky je vysoce nad námi. Byla teď rovnocennou členkou skupiny kněžny Libuše, zatímco Petru tam pořád brali jako novicku. V Héfaistově skupině jsem měl pevnější pozici jen díky ztřeštěnému nápadu použít pole peprycho na dálku. Mohla by to být stejně nebezpečná zbraň jako účinná ochrana světů před velkými asteroidy, ale uznávali, že to napadlo mě, i když to nebyl nijak oslňující výkon a nakonec jsme na tom dělali všichni.

Podle posledních zpráv našli Angličané zde na Zuazru genetickou příčinu zkracování lidského věku na Zemi. Byl to úspěch naší biologické vědy, přesněji oboru bioentropie, který Zamolxisy do této chvíle nedovolovaly na Zem přenést. Také tyto zprávy nám zvedly náladu. Bylo to něco jiného než neustálé vyčítání našeho barbarského původu, zejména když už jsme věděli, že naše údajné barbarství není ve vesmíru tak neobvyklé. Člověk je původem predátor. Jiný predátor by mu to ale neměl vyčítat, zejména když je sám ještě horší. Místo neustálého předhazování, jací jsme na Zemi lotři, jsme se teď dozvídali spíš to dobré, co se kde komu podařilo.

Při zkoumání, jak nejučinněji blokovat teleporty, přišli Japonci na velice užitečné vylepšení. Po výměně několika detailů v řízení jsme teď mohli používat i dynamické teleporty. Proti pevným měly výhodu, nepotřebovaly pevně nainstalovanou stanici. Něco podobného používaly Zamolxisy, když dopravovaly své chráněnce na Zuazru, naše rodina tak také cestovala, ale na Zuazru jsme to používat nemohli. To se změnilo a Zamolxisy nám teleport na požádání vytvořily kdekoliv. Druhou stanicí mohl být pevný teleport, ale i jiná dynamicky vytvořená stanice. Na optickou vzdálenost, tedy na dohled, jsme synchronizaci nepotřebovali a teleport se vytvořil tam, kde jsme si to přáli.

Rychle se pro ně vžilo označení »mobilní teleport«, ale kupodivu jsme je nezačali používat tak často, abychom zrušili dosavadní.

Zamolxisy se k nám chovaly zdvořileji a byly milejší, zvláště když jim Vladimír Přemuchin předělal vnější vzhled do podoby skutečných pozemských kočiček a Franz Fisher to doplnil o možnost vybrat si z více barevných schémat. V našem ybipu se začaly objevovat dvojí Zamolxisy: mourovatá chodila za mnou, třibarevná strakatá za Petrou a Adélkou. Nezjevovaly se znenadání, ale přicházely, jak se na kočky sluší. Lišily se od pozemských koček jen mluvením a červenými očima. Libušinu indikaci jsme nezrušili pro případ, že by se tu náhodou objevily jiné než naše.

Ostatních ras na Zuazru se to dosud nedotklo. Dužurize Zamolxisy chlácholily, že nás mají pod kontrolou. Ti z toho usoudili, že jsme to vzdali, a chovali se k nám ještě přezíravěji než dřív. Borovochglové se trochu báli. Jako jedni z prvních od nás dostali *dvojí sýpky*, takže věděli, že jsme nevzdali nic, ale báli se pomsty Vládců, měli proč. Ostatní rasy očividně neměly nejmenší tušení oč nám jde a co děláme. Každá rasa se zabývala úkoly, které jim Zamolxisy podle jakéhosi plánu Vládců přidělovaly.

Prašamané sestavili další partu k filtrování těchto úkolů. Snadněji jsme si teď domýšleli, čím se vlastně všichni na Zuazru zabývají. Z jednotlivých detailů se to poznat nedalo, ale když jsme

získali celkový přehled, bylo mnohé jasnější a zdánlivě bezvýznamné maličkosti začaly do sebe zapadat jako mozaika. Už předtím jsme věděli, že naše výzkumy nesloužily výhradně mírovým účelům. Teď jsme o nich věděli víc. Všechny rasy Zuazru, Bérušgó, Grčogů i Rečijá byly pod naší kontrolou a jednotlivé střípky se k sobě skládaly rychleji než dřív.

»Zastavit to úplně nemůžeme,« referoval nám Uu při další návštěvě naší party. »Nepustili jsme k Vládcům pět příliš okatě válečných vynálezů, všechno ostatní jsme jim předali. Nemůžeme si ještě dovolit otevřený odpor.«

»Co s tím Vládcové udělají?« zajímalo Běhounka.

»Mohou toho zneužít, ale není to významné,« ujistil ho Uu. »Horší je, že se Dužurizové stále přeptávají na výsledky našeho pokusu na Erme Maraimu. Zatím jsme všechny jejich dotazy stopili, ale oni jsou příliš vytrvalí a pořád si nárokují nějaká prestižní místa ve Flotile. Navíc se blíží termín dovolených na Flotilách, kdy se sem dostanou posádky.«

»Hodně nám toho ještě chybí?« opáčil klidně Héfaistos.

»To je přesně to, co nevíme,« odtušil Uu.

Spali jsme, když na mě znenadání skočila moje mourovatá kočka Zamolxis a začala mě budit. Vzbudil jsem se okamžitě. Poslední dobou něco viselo ve vzduchu, takže jsem přímo vyletěl.

»Vzkazuje naléhavě Argh,« informovala mě Zamolxis. »Máš přijít k Běhounkovi. Zbytečně se nezdržuj, něco se děje.«

Petra se také probudila a když uslyšela, že se naše parta tak nezvykle v noci schází, pochopila, že to může být vážné. Rozhodla se vstát a pro jistotu navštívit Libuši. Adélka klidně spala. Ve svém věku potřebovala i tady nerušený spánek, nebudili jsme ji proto.

Rozešli jsme se s Petrou u teleportu. Spěchal jsem víc a Petra ani netrvala na tom, abych jí dal přednost. Naopak mě sama vstrčila do kabinky, jen abych nezdržoval.

Schůzka byla tentokrát u Héfaista. Byli tam už skoro všichni, čekali jsme také na Descarta. Za prašamany tam byl Argh, ale zaslechl jsem, že ostatní už hlídkují na vybraných místech.

»Co se děje?« zeptal jsem se hned po svém příchodu.

»Máme návštěvu,« usmál se trochu nervózně Héfaistos. »Nepřijela za námi, ale za dužurizy, teď je ovšem tady na Zuazru.«

»Vládcové?« vyhrkl jsem.

»Jen jeden,« přikývl Běhounek. »Ale je špatné už to, že přiletěl za dužurizy. Obáváme se, že mu vyklopí všechno co vědí o našich pokusech. Pak by mu určitě došlo, že se tu děje něco mimo jejich režii.«

»Až uslyší, že Zamolxisy některé dužurizy odměnily zařazením do Flotily, bude mu to jasné. Vládcové přece nikoho neodměňovali, ergo je to něco podezřelého,« připojil se k němu Héfaistos. »No a co, může udělat dvě věci. Buď okamžitě odcestovat a poslat sem pacifikační Flotilu...«

»...což se mu nepovede, protože ho už neposlechnou teleparty...« dodal Argh.

»...nebo si to půjde osobně ověřit ještě k nám,« dokončil Héfaistos.

»...a tady bude hodně záležet na tom, jak se nás zeptá,« pokračoval Argh. »Kdyby se ukázalo, že ještě nic neví, i to je totiž možné, budeme dělat jakoby nic. Proto jsme se tady sešli jako u běžné vědecké debaty. Kdyby měl vážné podezření na vzpouru, už ho domů nepustíme.«

»To by ale bylo otevřené vyhlášení nepřátelství,« podotkl Běhounek.

»Spíš si myslím, že nám nepřátelství vyhlásí on sám,« pokrčil rameny Argh.

»Může k nám také přijít a jen dělat, že nic netuší,« napadlo mě. »V klidu si to obhlédne, my ho necháme odcestovat a za chvíli tu máme Flotilu...«

»S přiletem Flotily počítáme tak jako tak,« řekl Argh. »Až se Vládcové dozvědí, že se tu něco děje, máme je na krku. Když se od nás některý nevrátí, dojde jim to. Je málo pravděpodobné, že je oklameme a ještě nějaký čas získáme. Můžeme to aspoň zkusit, ale nepočítám s tím.«

Mezitím dorazil Descartes. Museli jsme mu rychle sdělit, co se děje. Descartes jen starostlivě pokyvoval hlavou.

»Raději bych ho nechal být,« skončil skepticky Héfaistos. »Jen ať si jde, jeho zajištěním čas nezískáme a navíc bychom ho tu měli tak nějak v zádech.«

»I kdyby věděl, že se chceme odtrhnout?« nesouhlasil hned živě Descartes.

»A co s ním tady?« pokrčil rameny Héfaistos.

»Zavřel bych ho do podzemí ke Quetzalcoatlovi,« odtušil Descartes. »Bylo by to pro něho velice solidní vězení. Hned by také věděl, co proti nim máme!«

»Nechtěl bych to začínat takhle,« řekl Héfaistos.

»Nevím...« vrtěl hlavou Descartes. »Jen se obávám, že nám nic jiného nezbude. On by nás tam určitě zavřel, být na našem místě.«

Do všeobecně napjaté nálady přišla moje mourovatá Zamolxis.

»Adélka vám vzkazuje, že od vás nebylo pěkné nechat ji spát, když jsou všichni na nohou,« vyřizovala mi. »Petře to už řekla do očí.«

»Vyříd' jí,« požádal jsem ji, »že jsme oba považovali za horší budit ji. Nemusí z toho být nic vážného.«

»Jestli si to opravdu myslíte, dovolte mi podívat se tomu,« opáčila Zamolxis.

Pak majestátně odkráčela, jako skutečná kočka.

»Nejsou nějak drzé?« staral se zneklidněně Descartes.

»Mají ještě hodně vlastní vůle,« přikývl Argh. »Nestrachuj se, poslušnost nám neodmítly.«

Nedokázali jsme ale jen nečinně sedět a čekat, jak se věci vyvinou. Běhounek si první přivolał svůj výpočetní panel s jakýmsi řešením, my ostatní jsme ho váhavě následovali.

Najednou sykl teleport trochu jinak, než kdyby přicházel někdo z nás. Došlo mi to, otrásl jsem se v očekávání něčeho neobyčejného. Ještě nikdy jsem neviděl žádného Vládce. Neviděl ho vlastně kromě nejstarších nikdo z nás.

Do atriové haly Héfaistovy rezidence vplula jakási obrovská betonová skruž, jaké se na Zemi používají ke hloubení studní. Betonový kastrol o průměru dvou metrů a výšce metr a půl, vznášející se těsně nad zemí. Skruž vyplňovalo cosi tmavozeleně chlupatého. Připomínalo mi to špenát.

»Čemu vděčíme za tu vzácnou návštěvu?« zeptal se zdvořile Héfaistos jakožto pán domu.

Z chlupů se vynořily tři oči na stopkách a pozorně si nás prohlížely.

»Dužurizové mi něco sdělili o zajímavém poli, které jste prý vymysleli,« ozvalo se z toho škopku špenátu neuvěřitelně hlubokým basem.

»Ano, ale jsme teprve na počátku,« opáčil klidně Héfaistos.

»Jak to, že o tom na Faifra nevíme?« vybafl Vládce.

»Nepovažovali jsme to za důležité,« řekl na to klidně Héfaistos. »Zamolxisy vám jistě sdělily, že první pokusy nebyly úspěšné. Nechlubíme se každým dílčím úspěchem.«

»Pokus s roztržením měsíce Tlyšoj byl podle našeho soudu klíčový. Proč o něm nic nevíme?«

»To bylo jen zkoumání vedlejších efektů,« opáčil Héfaistos.

»Vám takové posuzování nepřísluší!« odsekl nepřijemným tónem Vládce.

Náhle se přímo na něm v jeho cestovní skruži objevila původní šestihohá trojká Zamolxis. Nám pozemšťanům se zjevovaly v podobě pozemských koček, ale ostatních ras se to netýkalo.

»Spoj mě s Fabtafem na Faifra!« přikázal jí stroze. »Fabtaf? Tady Praorus. Pošli mi na Zuazru *rugo* elitních. Máme tu zřejmě problém!«

Viděl jsem jen, jak na sebe Argh s Héfaistem mrkli, ale oba se dál tvářili neutrálně. Došlo mi, že to bude nejspíš konec hry na schovávanou. Podle jejich klidu jsem tušil, co bude dál. Praorus se na Faifra nedovolá a všechno pochopí.

Tušení mě samozřejmě nezklamalo.

»Co je?« podíval se najednou na nás všema očima.

Mlčeli jsme a to ho nejspíš rozčílilo nejvíc.

»Vy jste se opovážili upravit tady eygusegy?« vybafl na nás.

»Jen trochu,« přikývl Argh.

»Na to nemáte ani to nejmenší oprávnění!« zaduněl.

Najednou, aniž by čekal na odpověď, začal vydávat neuvěřitelně pištivé zvuky.

Pocítil jsem nesnesitelnou bolest hlavy. Zatočil se se mnou svět, viděl jsem najednou střídavě zeleně a fialově, podklesly pode mnou nohy. Padl jsem na kolena a jen rozmazaně jsem viděl, jak se všichni ostatní hroubí na kamennou podlahu. Napadlo mě, kdoví proč, že takhle kdysi Adélka na Zemi vyřídila Šediváky. Byli to jen psi, ale Adélka to mohla použít i proti lidem, jak sama tvrdila. Ta bečka špenátu to asi dobře znala a použila to proti nám.

Najednou jsem jako ve zlém snu viděl, jak Descartovi, ležícímu bezvládně vedle mě na zemi, vytryskla krev z ucha. Descartes sebou škubal v křečích, teď ale úplně znehybněl.

»Sud benzínu!« poručil jsem z posledních sil a ukázal, aby se vytvořil přímo nad tou bečkou.

Vládce Praorus náhle přímo nad sebou uviděl něco, co nejspíš neznal, sud byl pro něho příliš pozemská věc. Neztrácel ale čas, z té kupy zeleného špenátu se vynořilo cosi podobného ocasu hada nebo spíš chapadlu chobotnice. Zablýsklo se, sud ještě ve vzduchu pukl a vzplanul.

Nebyl to od něho zrovna nejlepší nápad.

Sto litrů hořícího benzínu vzápětí zalilo chlupaté tělo Vládce. Ozval se nesnesitelný jekot přes celé akustické spektrum. Hala se se mnou zatočila, jek náhle zmizel, ale vystřídalo ho šumění.

Víc nevím...

Oči jsem otevřel značně malátně.

Strop nad sebou jsem poznal až po chvíli. Ten obílený strop z trámů patřil naší chaloupce tady na Zuazru. Když jsem po chvílce stočil pohled stranou, spatřil jsem Adélku. Seděla na židli a spala.

Ještě jsem chvíli nezúčastněně pozoroval, jak se jí pomalu zvedají a klesají ramínka. Dýchala pomalu, pravidelně. Jen jsem si řekl, proč nespí ve svém spacáku?

»Lukáši!« ozvalo se najednou stranou.

Trhl jsem sebou a otočil tím směrem oči, ale to už do mého zorného pole vběhla Petra.

»Pšššt!« napomenul jsem ji.

»Už je zase tady,« zamračila se trochu Petra. »Zahnala jsem ji do postele, ale už je zase tady.«

»Co tu dělá?« zajímalo mě.

»Hlídá tě, jestli ještě dýcháš,« řekla mi. »Nediv se tomu. Kdyby ses viděl, když tě přinesli... Zamolxis tě ohlídá lépe, ale Adélka si nedá říct, musí být u tebe osobně...«

»Co se stalo?« zvažněl jsem.

»Přežil jsi to jediný, ale v hrozném stavu,« sdělovala mi. »Libuše říkala, že jsi měl štěstí.«

»Co se... co se vlastně...«

»Napadl vás Vládce,« řekla mi rychle. »Celá vaše parta je po smrti. Zůstal jsi jediný naživu. Nikdo neví, co se tam stalo, Vládce přitom všechny zabil. Ty jeho ale také, takže jsme ve válce.«

»To jsme tak nějak tušili...« řekl jsem odevzdaně.

Pokoj se se mnou opět začal točit, ale trochu jsem se vzchopil a ustálil to.

»Jak se cítíš teď?« sklonila se ke mně. »Vedle v kuchyni čeká prašaman Uu, chtěl by vědět, co se tam všechno stalo. Sneseš od něho výsledky?«

»Pokusím se,« vydechl jsem.

Celá naše parta - po smrti...

Héfaistos, starořecký bůh kovářů.

Český akademik František Běhounek.

Francouzský vědec René Descartes, účastník bitvy na Bílé hoře.

Slovanský bůh Svantovít.

A také prašaman Argh, současník a lovec mamutů.

Ještě že tam nebyl Kartaginec Kusulty, ani skupina Vladimira Pěremuchina.

Zavřel jsem oči, abych nebrečel. Že jsem jejich vraha zabil? Příliš pozdě po takovém činu.

»Lukáší!« ozvalo se vedle mě.

Prašaman Uu, Arghův nejbližší kamarád. A za ním s Petrou kněžna Libuše.

»Lukáší, vzchop se trochu! Potřebujeme tě!«

»Co se děje?« otevřel jsem trochu oči.

»Na to se ptám já tebe,« řekl Uu. »Pochopili jsme, že se tam něco stalo, ale že to bude tak zlé, nám došlo, až když jsme tam přišli. Všude kouř a plameny. Co se tam vlastně stalo?«

»Vládce Praorus na nás zaútočil zvukem,« řekl jsem mu, jak jsem to pochopil.

»Všichni jsme přece proti lidské psychorezonanci imunní,« mračil se Uu.

»Jak se zdá, nejsme,« odtušil jsem. »Možná je těch smrtících psychorezonancí víc a imunní jsme jen proti některým.«

»Poslyš, Uu, to je možné,« přidala se ke mně Libuše. »Může to být i naopak, můžeme být na některou psychorezonanci úmyslně citlivější. Lukáš to přežil, ale jako jediný nebyl odmalička pod vlivem Zamolxis.«

»Ať je to jak chce, je teď jediný, kdo zná peprycho, aby s ním uměl zacházet,« řekl Uu.

»Myslím si, že už je z nejhoršího venku,« ujistila ho Libuše.

»Dobrá, máš za úkol to zjistit,« řekl Uu. »Bude to příliš vážné, než abychom to mohli pustit z hlavy. Tohle jsme věru nečekali.«

»Beru to jako svůj osobní úkol,« slíbila Libuše.

»A ty, Lukáší, povídej,« obrátil se na mě.

Stručně jsem mu musel zopakovat, co všechno se v Héfaistově sídle odehrálo. Skončil jsem to vzpomínkou na sud benzínu, který zalil Vládce v jeho skruži. Aspoň trochu jsme mu také uškodili.

»Jak tě to vlastně napadlo?« vybafl na mě Uu.

»Já vlastně nevím...« řekl jsem. »Neměli jsme tam zbraně, ty měl jen on.«

»Samozřejmě,« řekl Uu. »My barbaři jsme zbraně neměli. Zato oni chodí ozbrojeni všude, to je podle nich v pořádku.«

»René ho chtěl zajmout,« řekl jsem. »Navrhoval zavřít ho místo Quetzalcoatla.«

»Všichni jsme si mysleli, že stačí ovládnout Zamolxisy,« potřásl hlavou Uu. »Nedošlo nám, že oni budou ozbrojeni tak, aby na nich nebyli závislí. Nápad s benzinem byl dobrý. Jako zbraň se dá použít ledacos, ale mě by asi v té chvíli nic nenapadlo.«

»Argh tam byl, ale vyřídil ho jako všechny,« vzdychl jsem si.

»Co se dá dělat, aspoň ty se koukej vzpamatovat,« povzbudil mě Uu. »Jako poslední z vaší party budeš muset zasvětit do vašich výzkumů někoho dalšího. Vaše generátory umíme používat,

ale málokdo jim rozumí. Nemůžeme si dovolit ztratit tě spolu se všemi výsledky vaší práce.«

»Jak to vypadá jinak?« zajímal jsem se.

»Ať aspoň víš, že to nebylo marné,« řekl Uu, »Guarr během Praorusova pokusu dovolat se na nadřizného zjistil teleportní adresu Faifry. Takže konečně víme, kde je.«

»Co si od toho slibujete?«

»Kdyby nic jiného, na Faifře jsou největší doky s elitními loděmi Flotily,« odušil Uu.

»Myslíš na jejich útok?«

»Je dobré vědět, odkud nám někdo hrozí. Faifra přitom není daleko, sotva dvě stě světelných let odsud. Osídlili ji zřejmě v době, kdy jejich lodě ještě neměly velký dolet. Je v malé hvězdokupě, obíhá tam kolem sebe osmnáct relativně blízkých hvězd, nejbližší hvězda je sotva dva světelné roky. Je to hodně kompaktní soustava, špatně se tam prý létá. Jejich lodě mají speciální lodivody...«

»Co z toho vyplývá?«

»Hele, to se dozvíš, až se vzpamatuješ,« řekl najednou Uu. »Jsi náš první a zatím také jediný raněný, nesmíme tě tak zatěžovat.«

Neviděl jsem, co ho přimělo tak náhle skončit. Petra nebo Libuše?

»Aspoň mi řekni, co teď děláte?« žadonil jsem prosebně.

»Připravujeme se,« odušil Uu. »Od toho incidentu se nic neděje, ale dobře víme, že Vládcové vědí odkud vítr fouká a nebudou k tomu mlčet.«

Zvedl se a zmizel z mého zorného pole. Chtěl jsem se za ním ohlédnout, ale nešlo to, měl jsem krk zpevněný tuhým límcem, takže jsem nemohl otočit hlavu.

Místo něho se ke mně sklonily Petra s Libuší.

»Bude to dobré,« řekla Libuše. »Paměť neztratil, z ostatního se vylíže.«

»A co... naše parta?« vzlykl jsem vyčítavě.

»Měli ohromný pohřeb,« řekla Libuše. »Byli tam všichni pozemšťané, co nás tu je. Mozart jim složil nádhernou skladbu - a on to umí, to si piš!«

Takže pohřeb. Asi se opravdu nedalo nic dělat. Na Zemi už vlastně zemřeli, tohle byla jejich druhá smrt. Druhá, ale definitivní...

Obležení

Vzpamatovával jsem se pomalu.

Libuše byla prý jako lékařka excelentní už na Zemi, tady svou pověst jen potvrdila. Když mě s ostatními přinesli na Vyšehrad, byl jsem prý na tom hrozně. Především díky útoku Vládce, ačkoliv Libuše tvrdila, že mě zasáhl slaběji než ostatní. Ostatním jeho hvizd roztrhal mozky, ani Libuše, ani profesor Takajima, který jí pomáhal, neměli naději na úspěch. Vládce navíc kolem sebe rozstříkoval ve smrtelném zápase hořící benzín a pokropil i mě, takže mi přivodil ošklivé popáleniny. Smrtící by bylo jedno i druhé, ale Libuše byla lékařský génius. Když jsem se probral, měl jsem spáleniny už částečně zahojené, krční obratle srostlé, jen hlava se vzpamatovávala dlouho.

Zbyl jsem ale z naší původní party sám...

Nejvíce se o mě starala Adélka. Museli ji ode mne párkrát odnést, když vyčerpáním usnula u mé postele. Libuše jí prý na začátku řekla, že když mě zachrání, bude to její mistrovské dílo, ale neřekl bych, že byla tak obětavá jen proto.

Ten den, kdy jsem se probral, se stala další událost.

Sto kilometrů od nás se obloha prohnula, jako kdyby ji shora promáčkla obrovská pěst.

Nedosedla až na povrch, ale vzduch se pod ní při nárazu prudce stlačil a omráčil stovku lidí, navíc přitom vznikla krátká, ale ničivá vichřice. Ačkoliv jsme od toho byli sto kilometrů, zapraštilo to a střecha chalupy se utrhla jako nějaká hračka. Pak se místo svištění ozval zvuk neskutečně velkého zvonu, všichni si zacpávali uši bolestí. Trochu mě chránily obvazy, ale i tak jsem ztratil vědomí. Naštěstí se prý všichni brzy vzpamatovali.

Když jsem se probral, bylo po všem. Obloha se mezitím srovnala a změnila barvu do zelena, zdálo se mi, že vzduch kolem nás je nějak řidší, ale jinak už se nic nedělo.

Naše generátory tedy obstály.

Adélka s Petrou si rozdělily práci. Petra pomáhala Libuši a společně mě křísily, Adélka zatím jen tak mimochodem spravila střechu chalupy a protože původní dřevěné krovy nebyly v nejlepším stavu, vyztužila je žebry ze zdejších podstatně pevnějších slitin.

Ještě toho večera mě přišel navštívit Kartaginec Kusulty.

»Gratuluji ti, Lukáši, za všechny,« oznámil mi. »Bylo to dramatické, ale všechna čest, zmákli jste to perfektně. Pole přeplnili během útoku dvou lodí Flotily. Staré štíty ten úder nevydržely, zato vaše pepycho se rychle ustabilizovalo. Jinak by nás to nejspíš rozmačkalo na kaši.«

»Takže jsme vydrželi první útok?« kvitoval jsem spokojeně.

»Mám vaši partě vyřídit uznání prašamanů,« pokračoval Kusulty vážně. »Musím to ale vyřídit tobě, když jsi poslední. Tak ještě jednou - díky.«

»Ty díky mi nepatří, měl jsem na tom velice malý podíl,« bránil jsem se nezasloužené chvále. »Konečně, ty jsi k nám snad patřil, ne? Co se ale děje s loděmi Vladců?«

»Ze Zuazru nebyly vidět, ale sondy kroužící kolem slunce nám pomohly,« hlásil mi Kusulty. »Vyzkoušeli jsme na ně dva druhy útoku, oba úspěšně. Jednu loď jsme podle tvého nápadu roztrhali polem pepycho na kusy, druhou jsme stejným polem prudce odhodili.«

»Tak nějak to přece plánoval Héfaistos,« řekl jsem.

»První loď explodovala, to ti byl ohňostroj!« ujišťoval mě Kusulty. »Uvolnila se totiž přitom všechna energie! Ale i druhou loď jsme vyřadili. Bezpilotní sondu posádka nerozstřílela, vypadá to na úspěch. Právě teď se tam opatrně blíží naše pilotovaná sonda, aby výsledek potvrdila.«

»To na nás poslali jen dvě lodě?«

»Sondy jich víc nenašly. Většina Flotily je daleko odtud.«

»A jinak? Co se děje kromě toho?«

»Přemuchin hlásil, že do naší sítě eygusegů dorazila od Vládců celá sprška příkazů. Naštěstí eygusegy žádný neprovedly. Jakmile to hoši zjistili, odpojili ten kanál, aby tudy na nás nepřišlo nic nebezpečného, ale postupně jich odpojili kolem padesáti a pokaždé přijde další příkaz nějakou ještě nepřerušenou cestou. Týden jim trvalo, než to vyhodnotili. Zpočátku to byly naléhavé příkazy, aby Zamolxisy našly vyslance Praoruse a umožnily mu spojení s Faifrou. Když to zůstalo bez účinku, měly Zamolxisy uvědomit dužurize a nařídit jim, aby obnovili pořádek. Ani to jim neprošlo, hoši už úspěšně blokují všechno. Preventivně jsme dužurizům omezili pravomoci, mohou využívat vahajhí jen na území svých ybipů a když je některý opustí, někdo z našich ho sleduje, aby vyloučil nějakou nekalotu. Může jim odstříhnout magické příkazy nebo je rovnou přemístit na Zumur. Nevíme, zda dužurizové něco tuší, ale předpokládáme, že ano, změnu ochranného pole přehlédnout nemohli.«

»Co na to ostatní rasy?«

»Zamolxisy už zodpověděly miliony dotazů. Odpovídají, že jsme vyměnili pole vukcir za účinnější a Vládcové o tom vědí. Jako vždycky je to půl pravdy, ale většina se s tím spokojila. Jen borovogchlové k nám včera vyslali delegaci, abychom jim na rovinu řekli, co se děje.«

»Jak to dopadlo?«

»Na tom sezení jsem byl,« řekl Kusulty. »Guarr trval na tom, že borovogchlové nejsou proti nám, takže s nimi musíme jednat na rovinu. Neskrývali jsme jim tedy, že jsme ve válce s Vládcí a vukcir jsme za náš štít vyměnili ve chvíli, kdy nevydržel zásah. Ukázali jsme jim i dokumentární obrázky Héfaistova sídla, aby viděli, co tam Praorus natropil.«

»A co oni?«

»Neskrývají obavy ani pochybnosti,« opáčil klidně Kusulty. »Chápu je, mají horší zkušenosti. Nevěřili nám ani, že jsi jednoho Vládce zabil. Pořád si myslí, že jsou nesmrtelní a nezranitelní.«

»Ale nepostavili se proti nám...« ujišťoval jsem se.

»Ne, ale předpovídali nám strašný konec. Jim je to prý jedno, žádnou budoucnost pro sebe už nevidí, zejména od té doby, kdy se ubezpečili o zničení svého mateřského světa.«

»A ostatní?«

»Změna barvy oblohy se nedala přehlédnout, krátkodobé zředění ovzduší také ne, ale většina se spokojila Zamolxisí polopravdou, zejména když jsme ztracený vzduch doplnili. Jen Eghrégové propadli strašné panice. Byli nejbliž a viděli co se děje. Měli také ve svých ybipech největší škody od vichřice. Podle Zamolxisů tuší oč šlo, ale nevědí, s kým si to mají spojit. Voepové svolali po změně oblohy velké shromáždění, ale nic na něm nevyřešili, takže se v klidu rozešli.«

»Ponecháváte je v nejistotě?«

»Zatím ano. Upřímně řečeno, na nějaké dohadování nemáme čas. Postupně chceme všechny přesvědčit, aby oprávněnost naší vzpoury uznali. Dokončujeme teď výměnu štítů u ostatních světů. Stihli jsme to už u vědeckých světů Zuazru, Bérusgó, Grčogů a Rečijá, zabezpečili jsme si Zemi a postupně je dáváme k mateřským světům ostatních ras. Všude to děláme pokud možno tak, aby to nevzbudilo pozornost. Nedalo se to udělat nenápadně u světů potopených ve hvězdách, tam si všiml změny oblohy kdekdo, ale polopravda zatím zabrala všude.«

Takže se mi to s tím zředěným vzduchem nezdálo... Ochranná obálka pole pepycho musela vzniknout pod původní obálkou vukciru, navíc prohnutou směrem dolů. Vzduch mezi ní a vukcirem zmizel, nenávratně zreagoval s plameny slunce. Vahajhí naštěstí dokáží syntetizovat jakoukoliv hmotu, ovšem pár tisíc tun vzduchu ani pro ně nebyla maličkost.

»Co na to Vládcové? Nezdá se mi pravděpodobné, že by si nechali rozbít impérium jen tak!«

»Musí strašně zuřit,« ušklíbl se Kusulty. »Meziplanetární teleporty i dálkové ovládání našich eygusegů jsme jim ale vypnuli, takže se k nám nedostanou. Vyhlásili poplach Flotily a poslali proti nám pár desítek lodí, ale většina je od Zuazru příliš daleko a bude jim chvíli trvat, než k nám dorazí. Máme teď na den, možná na dva klid.«

»Jak to víte?«

»Část Flotily máme pod kontrolou, víme kde jsou a co se tam děje. Válečná rada rozhodla, že si to prozatím necháme v záloze. Může se nám to v některé kritické situaci hodit.«

»Válečná rada?« zareagoval jsem hned.

»Rozumí se samo sebou, že jsme se museli zorganizovat,« ujišťoval mě Kusulty. »V takové závažné době je koordinace našich akcí nutná. Prašamané svolali k Japoncům velký sněm, kde jsme všichni jednali o dalším postupu. Všeobecné shromáždění ale není operativní, proto jsme se dohodli na ustavení Válečné rady. Budou v ní hlavně odborníci, takže tam máš místo i ty, ledaže bys účast sám odmítl.«

»Já? Proč bych tam měl být?« podivil jsem se docela upřímně.

»Protože znáš nejlíp pole pepycho,« ujistil mě. »Navíc jsi měl v kritické chvíli dost úspěšný nápad, jak vyřídit Vládce. Praorus k vám přijel v malém osobním tanku, vybaveném obranným polem i útočnými zbraněmi, takže nebyl skoro závislý na eygusegech. Znemožnili jsme mu spojit se s Faifrou, ale to nestačilo. Naštěstí použil ke své smůle ten nejméně vhodný prostředek, kdyby tvůj sud nezapálil, jen odhodil, měli bychom s ním ještě hodně práce.«

»Takže ho to upálilo?«

»Vlastně ano,« přikývl Kusulty. »Ještě z té pánvičky vyskočil, ale i když se válel po zemi, hořící benzín neuhasil, naopak se ještě namáčel do hořících louží, které předtím vycákal kolem.«

»Taky hrozná smrt,« podotkl jsem.

»Nemusíš ho litovat. S vražděním začal on. Zabil pět našich lidí.«

»Takže to můžeme chápat naopak jako jeho úspěch,« řekl jsem.

»Možná,« neprotestoval Kusulty. »Na počty obětí od začátku vedli, ale ne dlouho. Na jejich lodích byly dvoutisícové posádky!«

»Takže pořád vedou tři ku pěti,« podotkl jsem. »Vládce přece bývá na každé lodi jen jeden.«

»Kdybys to bral jen jako konflikt Zuazru proti pozemšťanům, pak ano.«

»Je to přece tak,« řekl jsem. »Dužurizové jsou v tom zatím nevinně.«

»To ještě uvidíme,« pochyboval. »Až to ti zdejší pochopí, můžeme teprve čekat jejich reakci! Jsou dost inteligentní, aby nepoužívali jen svůj šavlozubý chrup.«

Další debatě zabránila Libuše. Jen vstoupila, Kusulty se začal rychle loučit.

»Přijď zítra, bude to zase lepší,« slibovala mu.

Vyprovodila ho, skoro ho vystrkala ze dveří, ačkoliv jí Kusulty ani neodporoval.

»Opravdu si myslíš, Libuško, že se v takové době dá nečinně ležet?« řekl jsem vyčítavě, když se vrátila ke mně a snažila se mi narovnat pod hlavou polštář.

»Až potom,« odbyla mě. »Jak se jmenovala tvoje máti za svobodna?«

»Proboha, je to v této chvíli tak důležité?« zděsil jsem se.

»Víc než si myslíš,« odpálila mě. »Do této chvíle jsme se zabývali povětšinou tvým hříšným tělem, teď je čas na ducha. Potřebuji se ubezpečit, co si pamatuješ. Z dávné i nedávné doby.«

Zamyslel jsem se. Kdyby tomu bylo tak, a neměl jsem důvod o tom pochybovat, měl bych raději s kněžnou poctivě spolupracovat.

Odpověděl jsem jí proto podle svých vzpomínek poctivě na tuto i následující otázky. Zdálo se, že je spokojená, nebo se tak alespoň tvářila. Usměv jí neopustil ani když jsem si na některé detaily

vzpomenout nedokázal. Cvičila s mou pamětí hezkou chvíli.

»Pamatuješ se ještě na vrátka?« zaskočila mě najednou.

»No jistě...« řekl jsem. Když jsem se trochu soustředil, zjistil jsem, že je mám pevně zavřená. Zkusil jsem je otevřít a podařilo se mi to...

Před očima se mi najednou objevil obraz hořící haly Héfaistova domu. Viděl jsem všechny své přátele, ležící bez hnutí na zemi. Krev jim kapala z uší, z očí, z nosů i z úst. Já jediný živý jsem se pokoušel odplazit stranou, poslední živý z naší party.

Pak rána, která mě odhodila až na stěnu a otočila. Před sebou jsem měl hořícího Vládce, jako obrovskou hromadu ohně.

»Pozor na pozemšťany bez obojku!« chrčel. »Musíte je stůj co stůj zabít, jinak se vzpamatují! Zjistěte, kolik jich tu je a zničte je!«

Chapadlo se rozmáchlo a odhodilo malý černý předmět. Prolétl oknem, vlétl venku do houští. Héfaistovo sídlo nemělo skleněná okna, zbytečná ve vyšší teplotě, na jakou měl nastavené klima.

»Ten červ ještě žije...« zachrčel hořící Vládce. Z jeho hlasu číselna nenávisť, ale i bolest.

Spatřil jsem malý předmět v jeho chapadle a přímo za ním jedno ze tří žlutých očí. Pak už jen velkou ohnivou kouli...

»Libuše, prosím tě, zavolej mi zpátky Kusultyho!« vyhrkl jsem rychle na kněžnu. »Musím mu něco říci, mohlo by to být důležité!«

»Řekni to mně,« požádala mě suše. »Bude to rychlejší.«

»Ať někdo venku... vedle Héfaistova domu... najde Vládcovo memo,« drmolil jsem rychle, jako kdyby mi to mohlo zmizet. »Zahodil je tam, než zemřel. Muselo tam být něco důležitého. Proč by se tak usilovně snažil zachovat je, když sám hořel?«

»Jsi si tím jistý?«

»Ne, ale řekni mi, proč bych to měl v tajné sýpce za zabouchnutými vrátky, kdyby to nebylo důležité?« argumentoval jsem.

»Máš asi pravdu,« zvažněla i ona. »Podceňování Vládců se nám už jednou nevyplatilo.«

Přivolala si pohybem ruky kočku černou jako uhel a chvíli jí cosi přikazovala.

»Napij se tady léku a prohlédni všechny své vzpomínky,« obrátila se na mě, když se kočka rozplynula. »Možná ještě něco vydoluješ a i kdyby ne, pocvičení paměti ti neuškodí.«

Podávala mi sklenici mléka, ale tušil jsem, že to nebude obyčejné mléko.

Vypil jsem to a soustředil se na svou paměť, ale nic jsem tam nenašel. Jen pečlivě srovnané postupy a výpočty, týkající se pole pepycho, jeho vlastností a generátorů. Jistě je ještě uplatním, ale těžko tady v posteli, na to se budu muset dát do lepšího pořádku...

Do večera jsem ještě třikrát usnul. Libuše tvrdila, že je to normální, aspoň se vzpamatuji. Nic jiného jsem v posteli ani dělat nemohl. Nikdo o mě nejevil zájem. Tušil jsem za tím snahy Libuše s Petrou, ale žádné další návštěvy mě nerušily.

Až druhého dne ráno jsem se probudil čilejší. Aniž bych čekal na svolení ošetřovatelek, vstal jsem a rezolutně si ustlal peřiny na znamení, že se do nich míním vrátit až večer.

Samozřejmě jsem s tím jen začal a hned se přihrnuly všechny, Libuše, Petra i Adélka. Seděly vedle v kuchyni, ale jistě mě sledovaly, nebo si to možná objednaly u Zamolxis. Pustily se do mě, jako kdybych porušil posvátné tabu na tahitských ostrovech.

»Nejsem už v tom vězení zvaném postel trochu dlouho?« opáčil jsem.

Přednášku Libuše o problémech s regenerací jsem přerušil hned v zárodku.

»Nechci dělat nic závažného, ale mám snad právo na informace o současném stavu,« řekl jsem rezolutně. »Kde je moje Micinka?«

Zjevení mourovaté kočky přijaly trpně, ale neprotestovaly. Kočka Zamolxis mi zopakovala poslední stručnou verzi zpráv pro pozemšťany.

Proti věřejšku tu bylo pár nepodstatných rozdílů. Největší význam mělo objevení dalších lodí Flotily. Ke každé vědecké planetě mířily dvě a některé již byly na dosah našich generátorů pole pepycho. Hlídky na sondách je bedlivě sledovaly, ale čekaly, až se ještě více přiblíží. Válečná rada proti nim chtěla použít Héfaistovu metodu obrany, prudké odmrštění. Aby bylo účinné, musely ale být lodě hluboko v dosahu generátorů, i když Válečná rada nechtěla dopustit, aby se dostaly na účinný dostřel svých zbraní. Bylo to akutní zejména u vědecké planety Běrušgó, kterou již posádky obou lodí jasně viděly.

Moje metoda byla sice také účinná, ale trhala lodě na kusy. Pak se obvykle uvolnila veškerá energie a zkázu dokončila, byl by asi problém sesbírat v kosmu z každé lodi alespoň pět kilogramů trosků. Héfaistova zachovávala lodi téměř nepoškozené a s první lodí, ukořistěnou u Zuazru, se už seznamovali naši průzkumníci. Čistili vnitřek, zkoumali vybavení, agregáty, přístroje i zbraně.

»Je to tam hodně poničené, ale skelet lodí a část přístrojů vydržela,« sděloval Válečné radě jeden z průzkumníků, Řek Hermes.

»A co posádka?« zajímal se hned kdosi.

»Seškrabujeme je s podlah,« odtušil Hermes. »Zůstaly z nich tenké krvavé placky s úlomky kostí a šavlovitých zubů. Jo - a jedny necky páchnoucího zeleného rosolu.«

Libuše mě nechala sledovat ještě zbytek zpráv, ale pak se zase věnovala mé paměti.

»Máš pěkně natlučený kokos a nemohu vyloučit ani problémy,« prohlásila moderní češtinou. »Udělal bys nejlépe, kdyby sis tam všechny vědomosti důkladně přerovnal. Taková inventura hlavy nikdy neškodí. Obnoví, co už začalo šednout, i když člověk není po takové havárii.«

Měla určitě pravdu, odporovat jí nemělo smysl. Jako zraněný bych se angažovat nemusel, taková vzpoura nesmí záviset na jednom člověku, byť by měl sebevětší znalosti, Válečná rada měla jistě dost jiných dobrovolníků. Ale nechtěl jsem zůstat mimo, když se děly takové věci. To se dalo vyřešit jen tím, že se rychle vzpamatují. Poslušnost pokynů Libuše byla tedy plně namístě.

Přebíral jsem si paměť a usrkával k tomu prvotřídní kávu z Brazílie (nebo aspoň její věrnou kopii). Libuše se vrátila na Vyšehrad a vedle zůstaly Petra s Adélkou. Prý abych je měl po ruce, ale aby mě nerušily. Také popíjely kávu, potřebovaly ji víc než já, obě už měly kruhy pod očima. Asi by se rychle daly do pořádku, ale kosmetikou ani biologickými zásahy se nezdržovaly.

Takže je to tady, opakoval jsem si v duchu. Vzpoura proti Vládcům. Nebo snad Rebelie proti dobrodincům? Dalo by se to nazvat nevděkem? Zuazru nám tady dali všechno, o čem se nám ani nesnilo na Zemi. Dlouhý život, podstatně delší než je na Zemi obvyklé. Svou vlastní planetu, sami si našli jinou. Zajímavou práci, kterou může člověk považovat za hobby, neboť nás do ní nenutí ani příkazy, ani ekonomickým tlakem. Nedosažitelné ekonomické podmínky, cokoli potřebujeme, to můžeme mít. Teprve prostředky příliš mohutné, na Zemi nepředstavitelné, jsme museli vyžadovat oficiálně, ale i pak jsme měli naději uspět, když to dávalo aspoň trochu smysl.

Ano, ale...

Také se dalo říci, že nás tu mají za otroky. Zuazru je svět, odkud se nedá uniknout. Není kam. Měli jsme trvale nad hlavami Damoklův meč. Svět obalený sluncem závisí na generátorech štítu a po jejich vysazení, případně úmyslném vypnutí, by nám zbýval jen zlomek sekundy. Zuazru sami tento svět už dávno opustili, což také o něčem svědčí. Náš dlouhý život byl vykoupený drastickým

zkrácením života většiny lidí na Zemi. Z ekonomického bohatství každému patří jen chalupa a to ještě pod podmínkou, že budeme poslouchat a plnit požadavky. Nemožnost návratu a pokud ano, pak jedině za cenu pádu do neuvěřitelné bídy, možná ne materiální, ale duchovní, protože nikdo na Zemi nemůže pokračovat ve vědecké práci, ke které **Země ještě nedorostla...** a nedorostla možná právě díky té starostlivé **pěči** o pozemské génie, která je chudé Zemi bere a bohatým Zuazru dává...

A navíc to okázalé pohrdání. Jací jsme to barbari! Ano, na Zemi se válčí, lidé se tam zabíjejí, panuje tam neuvěřitelná krutost. Máme tedy být neskonale vděční těm, kteří už tisíce let mezi sebou neválčí, aby masakrovali celé jiné světy...?

Ať jsem si to v hlavě přerovnával jak chtěl, vycházelo mi, že jsme neudělali nic zlého, za co bychom se měli stydět. Nevděk nebo vzpoura? Vzpoura zněla mým pozemským uším jinak než holý nevděk, ale byla nepochybně pravdě blíže.

Na druhé straně mi bylo líto pádu iluze světa, kde by byla konečně ve vesmíru spravedlnost. Zuazru ji sice hlásali, ale sami - hanba mluvit.

Přečkal jsem v klidu ještě jednu noc, ale ráno mě opět navštívil Kartaginec Kusulty.

»Jak se cítíš?« zahlaholil už ve dveřích.

Dopíjel jsem právě v kuchyni u stolu kávu a pozval ho na další. Adélka s Petrou jen nahlédly do kuchyně a oznámily mi, že budou u Libuše. Obě byly zase perfektně upravené, kruhy pod očima jim přes noc zmizely. Vstal jsem a rozloučil se s nimi. Pak jsem podal kávu pro hosta.

»Zdá se mi, že už jsem fit,« povzdychl jsem si.

»Zdá se ti to, nebo opravdu jsi?« opáčil Kusulty.

»Zdá se mi to, ale když je vidím odcházet, bude to asi pravda,« usmál jsem se. »Libuše se tu dnes ani neukázala, takže bude všechno v pořádku.«

»Nemysli si,« vrtěl hlavou Kusulty. »Vypadal jsi příšerně, když jsme tam dorazili.«

»To je možné,« neodporoval jsem mu. »Ale Libuše je génius, přiznej jí to.«

»Kdo tady není?« pokrčil rameny.

»Třeba já,« usmál jsem se. »Psychická třída pět minus, nic moc.«

»Prosím tě, nežvaň,« mávl rukou. »To možná platilo, když vás sem Adélka přitáhla. Od té doby jste oba prošli psychickou optimalizací, to každého nejméně o třídu vylepší.«

»Neříkej!« zarazil jsem ho. »To bys mi musel vysvětlit, proč si Zamolxisy nepěstovaly génie přímo tady a vozily je pracně ze Země.«

»Vysvětlit by se to dalo,« odfrkl si. »Například: Zamolxisy neměly rády rodiny. Víš, takové ty soudržné, kde si lidé navzájem pomáhají až do obětování života. Pro ně byla výhodná jen sbírka geniálních individuí, kteří k sobě necítili až na trochu toho kamarádství žádné city. Když sem přišli dva milenci, rozeštvaly je. Vás by se jistě snažily roztrhnout a povedlo by se jim to, kdyby jim naši prašamané včas nezměnili náplň činnosti.«

»Proč by to pro ně bylo výhodné?« mračil jsem se.

»Vím já?« opáčil Kusulty. »To by mohli vědět prašamané, ti se vrtali v jejich psychice. Já ti jen sděluji svůj názor a pocity, nic víc.«

»Něco na tom může být,« připustil jsem. »Taky se mi to tak zdálo.«

»Zamolxisy byly vůbec potvory,« pokračoval Kusulty. »Abych nezapomněl, mám ti vyřídit od Válečné rady díky za to odhozené memo Vládce Praoruse. To byl ale úlovek!«

»Co tam bylo?«

»Především údaje o všech planetách včetně těch, o kterých jsme dosud nevěděli. Důležitá byla zejména poloha Faifry, kde dnes Zuazru sídlí. Pak záznamy z jednání s dužurizy i s námi, zajímavé

byly i poznámky, které si udělal mezi návštěvou dužurizů a námi. Tam ti bylo postřehů! Většina se dokonce týká vaší rodiny, ale význam to bude mít především pro nás.«

»Proč naší rodiny?« zarazil jsem se.

»Protože jste jako jediní neprošli na Zemi pacičkama Zamolxisů,« odušil Kusuly. »Ostatní se sem dostali až po patřičném zpracování. Zamolxisy všem dětem na Zemi vtiskly citlivost na jisté zvuky, Vládcí tomu říkali obojek, jako u psů. Zbavili nás přírodní psychorezonance, ale vyměnili ji za svoji, aby nás mohli snadněji zlikvidovat, kdybychom se jim protivili. Tak si to ostatně zařídili u všech ras, nejen u nás.«

»Aha, začínám tomu rozumět,« vzdychl jsem si. »Proto Praorus požadoval, aby vypátrali a zabili všechny lidi bez ...obojků. Teď mě napadá, to by znamenalo, že naše Adélka také...«

»O tom nepochybuj,« ujistil mě Kusuly. »Na druhou stranu, není to takové neštěstí, aby tě to muselo trápit. Pro Praoruse bylo nepříjemné překvapení, když se rozhodl vaši partu pozabíjet, ale jeden z vás nebyl mrtvý ihned a oplatil mu to. Ke všemu tak primitivně!«

»Primitivně, ale účinně,« pokrčil jsem rameny. »Nemusím ti jistě vykládat, že mě sejmul také velice rychle a důkladně. Ačkoliv, pravda, ta vteřinka možná rozhodla.«

»Máš možná výhodu, že jsi bez obojku, i když jen relativní. My už teď také víme, co na nás mohou použít a dáváme si pozor. Praorusovo memo mělo i další funkce, umělo například zaměřovat teleporty. Zamolxisy používaly naše mobilní teleporty už dávno a jak se zdá, byla to výsada Vládců. Bylo by nepříjemné, kdyby se nám začali z teleportů v Héfaistově vile vynořovat ve svých osobních tancích. Až se divím, že toho nevyužili, bylo by to pro nás nemilé překvapení, ale třeba se zalekli, když jsme Praoruse zlikvidovali. Nechtělo se jim asi útočit do neznáma, oni mají nezřízeně velkou **úctu k vlastním životům**. Mohli by k nám poslat dužurize, ale než je to napadlo, díky tobě jsme jim to naštěstí zablokovali. Mám ale pro tebe jiný návrh. Válečná rada chce, aby ses zapojil do ochrany dvou dalších světů před útoky Flotily Zuazru. Dosud jsme o nich nevěděli, ale chceme je vybavit generátory a umístit na ně posádky našich lidí. Jednak aby je Zuazru nemohli použít jako základny, za druhé nechceme, aby to někdo nevinno odnesl za nás.«

»Dokumentaci ke generátorům pepycho máte přece už dávno,« opáčil jsem.

»Ano, ale na výrobu generátorů předtím dohlížel Argh. Měl bys ho zastoupit. Argh prý tam řešil pár problémů. Kdyby se něco objevilo, byl bys asi nejpovolanější.«

»Ještě o mě mají zájem ve Válečné radě?« usmál jsem se.

»To se ví!« ujistil mě Kusuly. »Snad si nemyslíš, že zdejší Válečná rada je něco jako poradní sbor vojevůdců Kartága? Ti to tenkrát dopracovali, korytáři! Zdejší Válečná rada je rozptýlená mezi lidmi. U prašamanů na Zuazru je vyhodnocovací středisko. Připravují globální přehledy a rozesílají je všem. Kdo se o to zajímá, může mít stejný přehled jako prašamané.«

»To má jednu nevýhodu,« napadlo mě. »Každý zajatec pak Vládcům všechno prozradí.«

»Mohl by,« nevyvracel mi to Kusuly. »V téhle válce se jaksi... nepočítá se zajatci.«

»Myslíte, že se nikdo nevzdá?«

»Především nepočítáme, že by došlo k bojům na planetách,« kývl Kusuly. »Těžko se vzdají i posádky lodí Flotily. Dokud budou bojeschopní, budou bojovat, až budou mrtví, nebudou schopni se vzdát. Totéž ale platí i pro nás. Pod zapnutý štít se jinak než teleportem nikdo nedostane, ty jim ale snadno blokujeme.«

»Nepočítáš s dužurizy,« opáčil jsem. »Mohla by to být jejich pátá kolona.«

»Uvidíme,« odušil. »Teď ale něco jiného. Přišel jsem se dnes s tebou tak trochu rozloučit.«

»Odcházíš? Kam?« podíval jsem se na něho udiveně.

»Do naší lodí. Budu tam řídit generátory.«

»Poslyš, to už tady opravdu zůstanu sám!«

»Zůstaneš,« přikývl. »Koukej neudělat Héfaistově partě ostudu.«

»A co ty?«

»Budu se snažit jinde,« řekl. »Zkusíme ovládnout jejich loď a udělat z ní náš první kosmický bitevní křižník. Abychom jen nechytali jejich údery, ale mohli jim nějaký vrátit.«

»Jestli tu loď vybavíte generátory peprycho, může z ní být strašlivý válečný stroj!«

»Přesně to máme v úmyslu,« řekl Kusulty. »Jistě nám budeš držet palce.«

»To určitě budu...«

Kusulty odešel a já jsem si ještě chvíli *urovňoval vzpomínky*. Když přišel zbytek rodiny, tedy Petra a Adélka, už jsem přemýšlel nad zajišťováním planet. Co to je za světy? Dosud o nich nikdo na Zuazru nevěděl, ale už jsme měli plány, jak je obsadit a zabezpečit štítem, aby je Vládci nemohli ani použít, ani poškodit.

Petra se dala do výběru večere, to totiž byla celá příprava, víc než rozhodnutí nepotřebovala, ale i na tom si dávala záležet.

Adélka se zato ke mně přitulila.

»To jsem ráda, že už jsi v pořádku,« povzdychla si. »Moc jsme pro tebe brečely.«

»Vypadalo to zle, vid'?'« usmál jsem se na ni.

»A jak!« zvedla ke mně oči. »Máma si myslela, že tě přinesli jen proto, aby tě mohli pohřbít. Libuše ji musela okřiknout, aby nebrečela a začala jí aspoň trochu pomáhat.«

»A co ty?« podíval jsem se na ni.

»Já řvala ještě víc,« přiznala. »Kdybych si mohla do té bečky Praoruse aspoň kopnout!«

»Poslyš, neříkala jsi nám kdysi na Zemi, že Vládcové vypadají jinak?«

»Říkala,« přiznala. »Ale tak mi je Zamolxis ukazovala. Taky mě napadlo, že Praorus vypadal jinak. Už jsem se na to ptala prašamanů, byli na mě velice milí a řekli mi, že ještě před deseti tisíci lety vypadali Vládcové jako to, co jsem si pamatovala. Metr velké, mrštné a velice chytré chlupaté koule, trochu podobné medvídkům, jen s více chapadly. Tehdy se ještě občas objevily i na Zuazru a dalo se s nimi rozumně mluvit. Později se tu objevovaly méně a méně. Dneska jsou to arogantní, strašně tlusté, zlé a líné bečky. Už se s nikým nebaví, jen nám prostřednictvím Zamolxisů přidělují další a další úkoly.«

»Teď už to jsou Vládci,« vzdychl jsem si.

»Uu to taky tak říkal,« souhlasila se mnou. »Dokud byli mladší, dalo se s nimi mluvit. Ale oni strašně zpsychli. Teď jsou největší elitou vesmíru, pak jsou dvě hromádky mamutinců, pak možná dužurizové, ty občas potřebují k nejhrubší řezničině. Pak dlouho nic a nakonec my ostatní. Nejsme už pro ně dobří jako společníci, ještě že pro ně aspoň děláme.«

»A běda, když se jim někdo vzepře...« dodal jsem.

»Tak to říkal Uu,« přikývla. »Povídal, že mohli nechat ostatní rasy jejich přirozenému vývoji, mohly je dokonce popostrčit dopředu, aby se jim žilo lehčeji, ale oni si myslí, že by se pak proti nim mohly některé postavit. Tomu se prý snaží zabránit.«

»Takže je k tomu nakonec doženou.«

»Proč nejsou tak... *gejlí*... jako kdysi? Kdy se to v nich zlomilo?« podívala se na mě tázavě a trochu nešťastně.

»Nevím,« odušil jsem. »Možná byli kdysi opravdu tím nejpokrokovějším prvkem vesmíru. Ale změnili se. Těžko se to dá přehlédnout.«

»Změnili se...« opakovala po mně Adélka.

»Pro nás jsou pořád záhadou, ale teď nám nezbyvá než se jim postavit,« vzdychl jsem si.
»Já to chápu, tati,« řekla vážně Adélka. »Dokonce si myslím, že vím, kdy se tak zlomili.«
»Kdy, kočičko naše?« podíval jsem se na ni a usmál se.
»Když se prohlásili za bohy,« řekla.

Válečnou radu tvořilo čtyřiadvacet lidí.

Čtyři z nich byli prašamané: Uu, Ra, Ho a Guarr. Víc už jich na Zuazru nebylo, ale protože se v přípravě vzpoury dostali nejdál, ostatní lidé jim dali jednomyslně důvěru, aby pokračovali v tom, co už beztak začali.

Doplnil jsem Válečnou radu na počet pětadvacet. Uu a Ra mě krátce seznámili se stavem věcí a hned pro mě měli první úkol: dohlédnout na stavbu generátorů peprycho na nových světech Ugtuo a Síduvniĝ, objevených podle údajů v memu Praoruse. Vládcové je neobsadili, ale měli bychom si pospíšet, než je to napadne.

Měla nás být poměrně velká výprava. Nejprve tam měla jít parta ozbrojených průzkumníků, vydávajících se za pouhé návštěvníky. Ti se měli jen rozhlédnout a zjistit, zda naše akce nevzbudí odpor místních usedlíků. Najisto se s ním dalo počítat u posádky dužurizů, ti byli prakticky všude, ale ani ostatní nebyli lidé a nevěděli jsme, jak zareagují. Kdyby nás přijali nepřátelsky, průzkumníci by couvli a zablokovali teleporty. Druhou vlnu tvořila parta Vladimira Přemuchina. Jejich úkolem bylo vyřídít eygusegy, vnutit jim náš režim a tím eliminovat veškerý místní odpor. Třetí parta byla moje, měli jsme vytvořit, namontovat a spustit naše generátory. Čtvrtou partu vedl Guarr. Měli to všechno pokrýt po energetické stránce, zajistit potřebnou energii a případně ji tam dopravit.

Přemuchin sestavil plán a simulaci, která dávala naději, že by to tak mohlo proběhnout. Měl přitom na paměti i potřebné alternativy. Kdyby průzkumníci nebyli úspěšní, kdyby tam už byli ve velkém počtu Vládcové, měli se pokud možno s minimalizací ztrát vrátit. Spořádaný ústup by asi nastal i v případě neúspěchu Přemuchinovy party, zatímco u mé a Guarrovovy party se předpokládal víceméně hladký úspěch. Přesto Přemuchin počítal i s možností neúspěchu. Kdybychom obranné pole nezajistili, obrátili bychom se na místní s nabídkou odstěhovat se na dosud méně obsazený svět Grĝogů, kde je před Vládcí ochráníme. Nemohli bychom se tam potom zdržovat příliš dlouho, kdo mohl předvídat, kdy se tam objeví některá loď Flotily? Planeta bez štítu by rozhodně neodolala.

První na řadě byla tedy planeta Ugtuo.

Podle hlášení průzkumníků, kteří tam přišli jako obyčejní turisté, byly na Ugtuo dvě kolonie borovogchlů, nepočetná posádka dužurizů, jinak samé neznámé rasy. Celkově tam bylo poměrně řídké osídlení.

Do přísně střežených teleportů tedy nastoupila parta Vladimira Přemuchina.

Dvě hodiny poté se z teleportu vynořil Vladimír Přemuchin osobně.

»Pojechali, Lukaši!« ukázal mi vztyčený palec.

Naše parta byla relativně nejmenší, ale nejdůležitější. Na Vladimirovi záviselo, zda tento svět ovládneme, na nás, zda jej udržíme.

Planeta Ugtuo nebyla dosud tak upravená jako Zuazru. Obíhala normálně kolem svého slunce a vůbec působila přírodnějším dojmem. Jedinou pevninu velkou asi jako Asie, srovnali Zuazru do roviny a rozdělili na ybipy pro obyvatele, na zbytku světa zůstala nedotčená příroda.

Orientovali jsme se podle obrázků urychleně vypuštěné sondy, která střežila blízké kosmické okolí. Zjistili jsme, že pevnina je tu na obou pólech, ale severní vypadá masivnější.

Odčarovali jsme si asi kilometr silnou ledovou vrstvu, založili ukotvení a brzy jsme spustili naše nově postavené generátory. Kolem planety se rozprostřela neviditelná blána silového pole, ale

tady se rozprostírala vysoko nad atmosférou, takže se barva oblohy nezměnila. Hned jsme provedli dvě zkoušky. Nejprve jsme do silového pole zdola střelili přivezeným protimeteoritickým laserem. Jak jsem očekával, blána ani nezakmitla. Při druhém pokusu střelili do blány se stejným výsledkem ze sondy shora.

To už tu byl i Guarr. Planeta dosud nepotřebovala energetické rezervy. To se teď změnilo, ale Guarr sem dopravil dostatek atalnea, aby zdejší zásoby vystačily na několik měsíců provozu štítu.

Tím naše mise šťastně skončila. Postavili jsme základnu k udržování spojení s nenápadnými sondami, vypuštěnými na oběžné dráhy kolem hvězdy, ale ponechali jsme tam jen nepříliš početné posádky, lidí bylo třeba jinde. Navázali jsme také kontakty s borovogchly. Byli od svých krajanů na Zuazru úmyslně izolovaní, takže jsme je příjemně překvapili návrhem, aby se dali dohromady. Čím jich bude víc, tím se jim jistě povede lépe a ti naši na Zuazru získají další důvod vzpamatovat se.

Jak se zdálo, ostatní rasy si nás ani kloudně nevšimly. Všechno pro ně zdánlivě pokračovalo jako dřív. Jen dužurizové zřejmě cosi tušili. Sledovali prý naše *turisty* podezřavě, ale protože na nic neměli příkaz, nic nepodnikali. Zamolxisy jim ovšem tvrdily, že se nic vážného neděje. Dužurizové se tedy zachovali jako věrní sluhové a čekali na přímý příkaz.

Netušili, že od nás žádný nedostanou.

Zatímco jsme vytvářeli obranný štít na Ugtuo, naši průzkumní *turisté* se přemístili na planetu Síduvníg. Tam ale události dostaly jen částečně tušený obrat.

Posádka dužurizů tam už měla od Vládců poplach spolu s přesnými pokyny, co mají dělat.

Místo pouhého podezřavého prohlížení se na lidi vrhli s jasným úmyslem zabít. Několik průzkumníků zabili, dříve než se rozkoukali, ostatní se ale stačili stáhnout a zablokovat teleporty. Všimli si přitom i několika Vládců, kteří dužurize zřejmě osobně řídili.

Dosud neutrální planeta Síduvníg se tedy stala základnou Vládců. Patřily jim i důležité doky na Belfge a samozřejmě jejich současný svět Faifra. Ovládali jsme kupodivu více světů než oni, ale jejich obrana mohla být obtížnější než útočení.

Hned po našem návratu z Ugtuo se sešla Válečná rada. Potvrdili jsme, že obsazení Ugtuo byl částečný úspěch a neobsazení Síduvnígu menší prohra. Zařazením Ugtuo mezi námi ovládané světy se snížil počet možných základen Vládců, ale zvýšil se počet světů, které musíme chránit. Kolonie pozemšťanů byla jen na Zuazru. Čítala sice několik milionů lidí všech dob, ale byli jsme v menšině i tady, tím spíše celkově. Většina ostatních obyvatel neměla o ničem tušení, nemohli jsme s jejich pomocí počítat, někteří by se navíc postavili proti nám a budeme mít jistě problémy, až tak učiní.

Zatímco jsem byl na Ugtuo, dorazily k Běrušgó dvě hvězdné lodi Vládců. Nebyly ještě ani na dostřel svých zbraní, když generátor peprycho zabral a odmrštil je zpět. Tak jako u Zuazru, ani tady je to nezničilo úplně, jen to rozmačkalo posádku, když vyrovnávače přetížení takový náraz nestačily pohltit. Generátor pak obě lodě zachytil a zvolna je přibližoval k Běrušgó, kde už čekaly pilotované průzkumné sondy s dobrovolníky, dychtivými je prozkoumat.

»Kdybychom ty lodě ještě dokázali řídit!« povzdychl si Uu. »Ukořistili jsme je sice, ale jsou nám k ničemu.«

»Hlavně když budou k ničemu Vládcům!« opáčil jsem.

Krátce poté nastal v našem konfliktu s Vládci další obrat v náš neprospěch.

Posádky lodí, útočících na naše zbývající planety, dostaly z Faifry příkaz přerušit let, zastavit se a počkat na hlavní síly Flotily.

Dozvěděli jsme se to z jedné lodi, jejíž eygusegy jsme měli pod kontrolou. Všechny posádky

okamžitě zahájily úhybné manévry daleko před dosahem našich generátorů.

»To není dobré,« potřásal jsem hlavou. »Kdyby se na jednu planetu vrhlo větší množství lodí najednou, nemáme dost atalnea, abychom dokázali odmrstit všechny. Můžeme je brát jen po jedné, zatímco některé odhodíme, jiné prorazí na dostřel. A pak bychom museli všechny rezervy soustředit na pasivní obranu před jejich údery.«

»Můžeme zkusit vytipovat, na který svět se Flotila soustředí,« těšil mě Uu. »Mohli bychom tam pak přesunout víc atalnea.«

»To budeme muset nejspíš udělat i tak,« viděl jsem to černě. »Tím ale ostatním světům tolik potřebné rezervy odebereme a kdoví, jak tam budou chybět.«

»Ještě máme desetinásobnou rezervu,« zavrčel Ho.

»Jak to můžeš tvrdit?« podíval se na něho udiveně Uu. »Skutečnou sílu jejich Flotily přece neznáme.«

»Lukášova metoda je desetkrát úspornější,« řekl Ho. »Nebudeme-li lodě odmršťovat, ale trhat na kusy, rezervy atalnea nám vystačí. Navíc do toho můžeme zapojit i generátory na sondách. Jsou slabší, ale na tohle by stačily.«

»Mít víc sond...« povzdychl si další prašaman Ra.

»Sond můžeme mít kolik libo, ale nemůžeme riskovat posádky,« řekl Ho. »Pole je neuchráněné. I kdyby zásah vydrželo, sondu to odhodí a posádku zabije.«

»Dobrovolníci se jistě...« začal jsem.

»Dobrovolníků by bylo!« vybuchl Ra. »Nesouhlasím! Vsadím se, že by ses přihlásil i ty!«

»No, kdyby...«

»Na to rychle zapomeň, hochu!« mávl rukou Ra. »Jako expert na ochranu planet jsi mnohem potřebnější, uvědom si to. Do sond tě v žádném případě nepustíme!«

»Dobrovolníků máme dost,« podotkl klidněji Guarr. »Tak uvažuj, koho tam posadíš? Nabízeli se Mozart, Faust, Michelangelo... S každým ztraceným géniem přijde Země o kus sama sebe!«

»Héfaistos, Svantovít, Descartes, Běhounek...« začal jsem vypočítávat dosavadní mrtvé.

»Na Síduvnígu jsme přišli o mistra Stradivariho, o Nobela...« připomněl Uu.

»Mohli bychom požádat o pomoc lidi Země,« napadlo mě najednou.

»Lidi Země...« usmál se smutně Guarr. »Vrahy a násilníky...«

»Nech si toho!« vybuchl jsem. »Koukám, že tě Zamolxisy zpracovaly víc, než si myslíš! Měl jsem tam pár kamarádů, za které bych ručil... kdykoliv!«

»Země dnes chrání generátory pepycho v Antarktidě,« uvažoval Uu. »Čechy nejsou v žádné nebezpečné oblasti... dobrá, vyprav se tam a přiveď sem pár kamarádů, jestli za ně chceš ručit.«

»Není to předčasné, vtahovat do toho lidi Země?« namítal Guarr.

»Jednou s tím začít musíme a nemusí to přece hned zveřejnit. Pár kamarádů, to nic není.« oponoval mu Uu. »Jen ať to zkusí, uvidíme!«

»Mohlo by nás jít víc...« pokoušel jsem se kout železo ještě žhavě.

»Uvidíme podle toho, jak dopadneš,« odmítl Guarr.

Měl vlastně pravdu. Musím to nejprve dokázat. Až pak můžeme o něčem takovém s klidným svědomím rozhodovat.

Kamarádi

Mobilní teleport mě vyklopil v tmavém podchodu.

Až na černou kočku, která zajišťovala zaměřování, tu nikdo nebyl. Poděkoval jsem jí a kočka se rozplynula. Obracel jsem se na ni vlastně ze setrvačnosti, ve skutečnosti jsem byl pod dohledem střežícího vahajhí, ale personifikace koček byla užitečnou psychologickou pomůckou, aby si k nim člověk udržel osobní vztah. Jinak bychom se k nim zakrátko chovali jako ke strojům a to by asi nebylo dobré, jsou přece aspoň částečně živé.

Vykročil jsem tmavým podchodem. Byl večer a v podchodu světla nesvítila, ale to mi ani tak nevadilo. Nebyl čas na procházky, spěchal jsem. V nejbližších čtyřiceti hodinách by se snad nemělo nic stát, ale přece jen...

Na konci u schodů jsem potkal tmavou postavu. Potmě všechny kočky černé.

»Davaj pakuriť!« obrátila se ke mně s nebetyčnou důvěrou, že také kouřím.

»Ně kurju!« odmítl jsem ji jejím vlastním nářečím.

»Ták daváj děňgi!«

Ucítil jsem na krku hrot nože. Na okamžik jsem strnul. Jestli jsem něco nečekal, pak tohle. Co se pamatuji, v okolí mého bývalého bydliště nikdy k žádnému loupežnému přepadení nedošlo, tady byl vždycky klid a pořádek. Buď jak buď, nebylo to dobré přivítání!

»Razbojnikov ja ně ljublju,« odušil jsem.

Kdo by také miloval lupiče!

Podchod se rozzářil jasným světlem. Chlap otevřel hubu a vytřeštěně zíral. Přímo nad námi neslyšně rotovalo oslnivě svítící kolo a jasně osvětlovalo celý podchod. Chlap už neměl v ruce nůž. A co horšího, byl nahý. Stál tu jak ho pánbůh stvořil, neměl v ruce ani na sobě vůbec nic.

»Ustupi, durak!« řekl jsem ostřeji, ale sám jsem ukročil stranou, abych ho obešel.

Couvl také o krok. Zděšeně. Vykročil jsem, jako kdyby tu nestál. Něco takového ten darebák v životě nezažil, pomyslel jsem si, ale patří mu to. Lupiče nikdo nemá rád.

Zabočil jsem nahoru do schodů. Až teď se podchodem začalo rozléhat zděšené vyty chlapa, kterému došlo, že jeho příhoda vysoce přesahuje horizont jeho chápání.

Tady bych normálně zamířil domů, ale věděl jsem, že v našem bývalém bytě bydlí úplně cizí lidé, takže tam nemám co dělat. Místo toho jsem zamířil do hospody. Ještě před pěti minutami tu byl podle hlášení Zamolxis Jirka a nebylo pravděpodobné, že by odešel.

Jakmile jsem vkročil dovnitř, spatřil jsem ho. Seděl u rohového stolu s Romanem a Josefem, v rukou karty. Jako vždycky. Zamířil jsem přímo k nim, ani jsem se moc nerozhlížel.

»Čau, hoši!« oslovil jsem je.

»Kibic, drž klabajznu...« zabručel Roman. Pak na mě ale pohlédl...

»Jéžiši Kriste! Lukáš!« vyjekl a oči se mu rozšířily hrůzou.

A sakra, došlo mi. Na zděšení měl nárok. Sedět na jeho místě a oslovit mě mrtvý kamarád, asi bych se taky necítil nejlépe. Rychle jsem uvažoval, co dál. A najednou, nápad jako řemen!

»Dám si pivo!« oslovil jsem klidně vrchního pana Klabáčka, který se blížil zleva.

Křáp!

Tác plný půllitrů dopadl na podlahu, střepy létaly do všech stran a pan Klabáček se bezmocně chytal za srdce. No jo, ten taky...

»Co je?« obrátil jsem se klidně na něho. »Co vám je, chlapi?«

Stůl se celý trásl, jak se o něj opírali. Klepali se všichni.

»Týýý... Lukáši... vrať se do hrobu...!« pokusil se mě Jirka přesvědčit, abych ho vynechal ze své pozornosti, ale marně.

»Neblbněte, volové! Kdo z vás je Jiří Gruber?« zeptal jsem se ho ležérně, jako kdybych ho vůbec neznal.

»Tto.. jjjá...« koktal Jirka.

»Nezlobte se, že otravuji. Prý jste s bratrem kamarádil. Mohl bych s vámi dát kus řeči?«

»Vy jste... vy jste...« koktal Jirka.

»Libor Mikeš, bratr Lukáše Mikeše. Říkali mi, že jste ho dobře znal! Nebo se pletu?«

»Jéžiši... nepletete... ale ta podoba...«

»Jako u bráchů, co?« nadhodil jsem souhlasně.

»Fuj... já už myslel...« odplivl si Roman.

»Snad ne, že brácha vstal z mrtvých?« dělal jsem, jako by mi to konečně došlo.

»Přesně tak!« ujistil mě Jirka. »Ještě teď mě z toho mrazí! Fuj, to bylo leknutí!«

»To bysme měli zapít!« navrhl jsem. »Pane Klabáček, taky jste si mě spletl s Lukášem?«

Vrchní němě přikývl, ale krev se mu už do bílého obličejce vracela, nemusel jsem mít obavy, že to s ním sekne.

»Tak jednu velkou rundu všem a vy, pane Klabáček, si na mě dejte dvojitýho!«

»Von je to jeho brácha!« zahulákal Josef hurónským řevem, až se po nás začali lidi od všech stolů otáčet. »A my, volové, sme vo žádným jeho bráchovi nevěděli!«

»Co?« dělal jsem nechápavého. »Snad mě brácha nezapíral?«

»Se ví, že zapíral! Nikdy o vás nemluvil!« upřesňoval Josef.

»Jestli o mě jenom nemluvil, tak je to něco jinýho,« řekl jsem uznale. »Brácha měl se mnou i tak dost problémů, chápejte, *brácha emigrant*... Měli jsme takovou džentlmenskou dohodu. Psal jsem jen naší babě, než zemřela. Až když to tady padlo, jenže to už jsme si trochu odvykli psát.«

»Kde jste vlastně byl?« zajímal se Jirka.

»Moment...« zarazil jsem se a začal se naoko shánět po kapsách. »Já budu muset nejdřív to... **čejndž many**, nemám u sebe koruny, tedy ty český...«

Kapsy jsem si musel krátce předtím na oblek nenápadně přičarovat, ale nikdo si toho naštěstí nevšiml, ani že jsem předtím žádné kapsy neměl.

»Bez peněz do hospody nelez!« broukl tiše Roman.

»Neříkejte, že mi tu nikdo nerozmění!« naštětil jsem se naoko. »Tak hluboko dolar klesnout nemohl, to mi nevykládejte. Říkali, že mi koruny vymění kdekdo.«

»Ty máš dolary? Za kolik?« zbystřil uši Roman.

»Mám,« přísvedčil jsem a vytáhl z čerstvě vyčarované peněženky stodolarovku.

»Pane Klabáček, tu rundu!« křikl jsem.

Vrchní si to už šinul s podnosem. Postavil před každého a poslední vzal do ruky. Tohle nikdy neodmítl, hned jsem to u něho měl dobré.

»Tak - na to leknutí, hoši!« řekl jsem.

Zapili jsme leknutí. Pozor, říkal jsem si, tenhle rum bude jedovatější než na Zuazru, je v něm pozemský alkohol. Ale pro jednou se snad tolik nestane...

»Tady máte, bude to stačit?« položil jsem Klabáčkovi na ták stodolarovku.

»Moment...« zrudl, »Hned vám vrátím...«

»To si nechte i za to leknutí, pro jednou mě nebyde,« ujistil jsem ho.

»Dáte si na to pivo? Samozřejmě to bude v ceně...« honem spěchal aspoň s nabídkou.

»Když, tak každému, ne?« rozhlédl jsem se po nich. Nikdo neprotestoval. Proč taky.

»Za ty dolary...« odkvačil pan Klabáček.

»Přijel jste z Ameriky?« šel hned na věc Roman. »Já jen... ty dolary...«

»Z větší dálky,« ujistil jsem ho. »Ale nepřišel jsem se bavit o dolarech. Dolar sem, dolar tam, to je teď vedlejší.«

»A o čem má být řeč? O Lukášovi? My jsme si s ním tykali,« nadhodil Josef opatrně.

»Mám úplně jiné téma,« odmítl jsem a trochu tajemně ztišil hlas.

Mezitím se přišoural pan Klabáček s koštětem, aby uklidil střepy. Jeden půllitr ten pád přežil, ostatní se snad vešly do těch sto dolarů, abych si nemusel dělat výčitky. Počkali jsme, až pan vrchní douklidí a odejde, mezitím jsme trochu snížili hladiny v půllitrech.

»O co jde?« zeptal se mě přímo Roman a spiklenecky zamrkal.

»Hledám, jak bych to řekl,« uvažoval jsem. »Hledám *sedm statečných*. Sháním pomoc kde se dá a vzpomněl jsem si na vás.«

»O co by mělo jít?« zeptal se Roman.

»Jak to bylo tenkrát s těmi statečnými? Odhánění much od jedné vesnice?« pokusil jsem se to vzít trochu žertem.

»To je moc vtípné, ale teď vážně!« trval na svém Roman.

»Vážně, je to zhruba tak,« zvažněl jsem. »Až na to, že ta *vesnice* je pořádný kus vesmíru a ty *mouchy* mají přes osm kilometrů...«

»Cože?« nevěřil svým uším Jirka.

»Co je to za pitomost?« mračil se Roman.

»Žádná pitomost, hoši,« řekl jsem také vážně. »Něco vám teď povím, snad to s vámi neseke. Nikdy jsem neměl bráchu a nikdy jsem neumřel. Jsem Lukáš, ale živý.«

Chvíli bylo ticho. Všichni ztuhli, i když už ne tolik jako prve.

»Mikešovým jsme byli na funuse...« řekl po chvílce Jirka. »Celý rodině.«

»Figurínám, hoši, figurínám. Ten funus byla kamufláž. Nezabili jsme se, jen jsme odcestovali. Ale dál, než si troufnete odhadnout. Muselo to tak být.«

»Do Austrálie?« napadlo Josefa.

»Uvažujete pořád moc přízemně,« pokrčil jsem rameny. »Přidejte k tomu šest tisíc světelných let a bude to sedět. Bydlíme teď všichni tři u mimozemšťanů.«

»Cvok!« vyhrkl Roman. »Je to cvok!«

»Hele, jděte někam!« zamračil jsem se na něho. »Mám vás přesvědčit?«

»Jak, prosím tě! Máš snad venku lítající talíř?« nevěřil Roman.

»Na přesvědčování nepotřebuji pohádky!« zamračil jsem se a vyčaroval na stole přímo před nimi malou cihličku zlata. Jak se dalo čekat, trochu si odsedli, když se poskládala přímo před nimi z barevných teček.

»Co je to?« ukázal na to Roman opatrně.

»Kilogram čistého zlata,« ujistil jsem ho podle pravdy. »Potězkejte si to, snad pochopíte, že nekecám.«

»Kdes to sebral?« vyhrkl Josef.

»Stvořil,« opáčil jsem. »Naučil jsem se tam i jiné věci, ale tohle by snad mohlo stačit.«

»Stvořil... jen tak? Ze vzduchu?« opakoval Roman podezíravě.

»Jen tak pochopitelně ne,« ujistil jsem ho. »To byla ukázka mimozemské technologie.«

»Mimozemské?« nedůvěřoval Roman.

»Potřebujete ještě víc důkazů?« pokrčil jsem rameny a vyčaroval další cihličku. »Myslíte si, že tohle dokáže kdejaký cvok tady na Zemi? Kdo tady umí *čarovat*?«

»Čarovat?« vybuhl Roman.

»Já vím, bude to trochu problém,« souhlasil jsem s ním. »V češtině na to nemáme lepší slovo. Logicky nejbližší je **stvořit**, ale to zní moc obyčejně. Tvořit se dá i tak, že uplácáte na hrnčířském kruhu džbánky z hlíny, ale to je příliš primitivní tvoření. To moje není úprava hmoty, hmota při tom vzniká. Co si budeme povídat, když nevíte, co za tím je, vypadá to nadpřirozeně. Nebo ne?«

»To je nějaký trik?« nadhodil Josef.

»Vážně doufáš, že nosím v každém rukávu pět kilo zlata?« obrátil jsem se na něho útrpně.

Vyčaroval jsem v rychlém sledu deset dalších cihliček. Každou ve vzduchu dva centimetry nad předchozí, takže každá na rostoucí hromadu zlata pěkně zvonivě dopadla. S každou další na to třeštili oči víc a víc.

»Podívejte, hoši, mám dost prostředků k tomu, abych vás přesvědčil. Můžete namítat, že bych byl první, kdo se od mimozemšťanů vrátil. Skoro to tak je. Úplně první nejsem, ale jako první se tím netajím. Všichni ostatní přede mnou se nesměli prozradit.«

»Kolik se jich už vrátilo?« chtěl vědět Roman.

»Vidíte, to mě ještě nezajímalo,« přiznal jsem. »Nerozhoduje snad, jestli jich bylo padesát, nebo jen pět. Já mám proti nim výhodu. Jsem první, kdo to netají.«

»A ty můžeš... stvořit co chceš?« oťukával mě opatrně Josef.

»Skoro cokoli,« přikývl jsem. »Neumím stvořit nic živého. To je i na mě trochu moc.«

»Můžeš třeba i televizi?« pokračoval Josef.

»Jakou chcete? Sony, Philips, Teslu?«

»Raději nějakou mimozemskou,« napadlo Jirku.

»Ta by vás asi nenadchla,« varoval jsem ho.

»Tak nám ji aspoň ukaž!« přidal se k Jirkovi Roman.

Černá kočka, která se vzápětí zhmotnila na stole z černého oblačku, je donutila opět si trochu odsednout. Pohladil jsem ji. Kočka se slastně protáhla, jak jen to pozemské kočky umí. Vladimirovi se to opravdu povedlo vystihnout.

»Říkal jsi, že nemůžeš... nic živého...« řekl vyčítavě Roman.

»Chtěli jste mimozemskou televizi,« usmál jsem se. »Tady je. Kdo říká, že je živá?«

Hladil jsem ji a kočka do ticha začala přist. Na mrtvou rozhodně nevypadala.

»A... kde to má... obrazovku?« namítal Roman.

»Snad nemyslíte, že tam čumíme do obrazovek?« odmítl jsem jeho představu. »Mimozemské technologie se pozemským nepodobají. Televizi vám ale těžko předvedu v chodu. Zamolxis je pro vás jen obyčejná kočka. Ty obrázky totiž vytváří telepaticky. Já je uvidím, ale vy ne a telepatii vám za hodinu do hlavy nenabuším...«

»Telepatii?« otevřeli ústa všichni tři.

»To mi asi nebudete věřit, jako s těmi figurínami, co?« připomněl jsem jim. »Ačkoliv, ty bych vám předvést mohl.«

Kočka začala zvolna růst. Za chvíli před námi na stole seděl černý ocelot, pak úplně černý rys. Všechny si prohlížel a mlsně se olizoval, až se hoši zděšeně odtahovali co nejdál, až ke zdi. Na závěr se velký, jako uhel černý panter, pod kterým už stoleček praštel, změnil v oblak dýmu a beze stopy se rozplynul.

Současně z Josefa vystoupil jeho dusoi-dvojník, až přitom trochu odstrčil Romana. Natáhl se pro volnou židli, podal si ji a nenuceně si přisedl.

»Tak hrajeme nebo ne?« řekl Josefovým hlasem a vytáhl z kapsy balíček karet.

»Jéžiši...« ztuhli všichni tři.

»Takové figuríny jste tenkrát pohřbívali,« ukázal jsem na Josefova dvojníka. »Můžeš ho teď zabít a pak mu jít taky na pohřeb. Mohlo by to být zajímavé, kráčet smutně za vlastní rakví...«

»A co kdybych se spletl a zabil... toho pravýho?« napadlo Romana a opatrně přitom ukázal na skutečného Josefa.

»To bys byl ovšem vrah,« ujistil jsem ho. »Tenhle živý je. Já umím jen neživé věci.«

»Dyt' ale... kdo je má od sebe rozeznat?« namítal Jirka.

»To je ono!« řekl jsem vítězně. »Nerozeznáte je. Ani jeho stará by ho nejspíš nepoznala. Snad už mi budete konečně věřit, že jsem nezemřel.«

»Fuj, dej to pryč!« otrásl se Josef.

Splnil jsem mu přání obratem. Jeho dvojník se rozsypl na hromadu jisker, zůstala jen židle, kterou si prve podal. Byla přece zdejší.

»Tak co? Přesvědčil jsem vás?« zaútočil jsem na ně, dokud se nevzpamatovali.

»Jo,« přisvědčil Roman.

»Dokonale,« přidal se Jirka.

»To jsem rád,« odušil jsem. »Bál jsem se, že to bude horší. O mimozemšťanech už na Zemi bájila spousta cvoků, ale já to první můžu dokázat, takže tak velký cvok snad nejsem.«

Pak jsem jediným pohybem ruky zlikvidoval všechny cihličky zlata, ležící na stole.

»Počkej, to snad ne?« vyjekl Jirka. »Proč to... ničíš?«

»A proč ne?« opáčil jsem klidně. »Co tady na stole s dvanácti kilogramy zlata?«

»Dvanáct kilo zlata! Víš ty vůbec, jakou má cenu?«

»Proto jsem to přece dělal! Dvanáct kilo hlíny by vás určitě tak nezaujalo. Myslíš si ale, že mi na nějakém zlatu záleží? Vytvořím si je, kdykoliv mě napadne!«

»Ale... víš ty vůbec, co bys za to mohl mít?« rozšířily se oči Jirkovi.

»Co třeba?« nadhodil jsem vyčkávavě.

»Třeba... Mercedes! Nebo dva! Nebo Rolls Royce!«

»A co bych s tím dělal?« vyprskl jsem smíchy. »Leštil, mazal, pucoval...«

»Jezdil, vole!« vybuchl Roman.

»Na to nepotřebuji Mercedes,« ušklíbl jsem se. »Znáte ten obrázek stometrového ostrůvku s majákem? Před majákem stojí auto. Nač je strážce majáku potřebuje? Na reprezentaci? Aby měl co leštit? Nebo pro závist chobotnic? Strašně mě to rozesmálo.«

»Vy tam... nemáte auta?«

»Nepotřebujeme je,« přikývl jsem. »Na krátké vzdálenosti létáme, na delší se teleportujeme.auta jsou jen přítěž, věřte tomu!«

»No ale... co třeba rodina... a zavazadla...? Na to je snad auto dobrý, ne?«

»Zavazadla?« pokrčil jsem rameny. »Nač zavazadla? Neletím šest tisíc světelných let, abych s sebou tahal nějaké kufry jako velbloud hrb. Co potřebuji, vyčaruji si na místě.«

»A co teda děláš tady v hospodě?« vyjel si na mě Roman.

»Přišel jsem za vámi. Našel jsem vás tady. Uvažoval jsem správně?«

»Proč jsi teda platil ty rumy, když můžeš čarovat?«

»Protože jste na mě koukali jako na strašidlo,« ujistil jsem je trochu vyčítavě. »Musel jsem si honem vymyslet, jak vás dostat ze šoku. Rum byl první, co mě napadlo. Neexistující brácha taky. Vzpamatovali jste se, nikoho neodvezli s infarktem, aspoň mi to uznejte.«

»No, špatný to nebylo,« ustoupil by trochu Jirka.

»Já vás chápu, hoši,« pokračoval jsem smířlivěji. »Mělo mě napadnout, že na mě vyřešíte oči. Nestává se každému, aby potkal mrtvého. Tedy někoho, koho za mrtvého prohlásili. Částečně

si za to můžu sám, když jsem přistoupil na ty figuríny. Zdálo se mi to tenkrát dobré. Ale teď jsem tu osobně. Můžete být rádi, že žiju a že se k vám hlásím.«

»Kdyby ses k nám neznal...« začal Roman bojovně.

»...před rokem bych ještě nesměl,« usadil jsem ho. »Naštěstí se cosi změnilo, takže se smím nejen objevit, ale nemusím to ani moc tajit.«

»Dobře, ale co jsi to prve říkal? Že sháníš sedm statečných?« vrátil téma zpátky Jirka.

»Tak nějak, spíš tisíc,« ujistil jsem všechny. »Nebudu nic zastírat, máme problémy. Sháním pár tisíc chlapů, kteří se nebojí. Jsme v konfliktu s mimozemšťany, nestíháme hlídkovat ve vesmíru kolem planet. Proto jsem tady.«

»Když už jsme u těch sedmi statečných... jaká je opozice?« napadlo Romana.

»Říkají si Zuazru,« řekl jsem. »Jejich kosmické lodě mají rozměry něco přes osm kilometrů. Nechráněnou planetu dokáží spálit během dvou-tří hodin.«

»Potom teda obdivuji vaši víru ve vítězství,« řekl Roman kysele. »Ale do něčeho takového mě nikdo nedostane ani za zlatý prase!«

»Budete radši čekat, až vás upečou tady?« popíchl jsem ho.

»Tady přece ty bestie nejsou!« hekl Roman.

»Sledovali jste poslední zprávy?« zeptal jsem se jich. »Víte, proč Američanům minulý měsíc vybuchly dvě rakety s telekomunikačními satelity?«

»To snad ještě nikdo neví...« zarazil se Jirka. »Bouchly jim dlouho po startu, daleko od Země, nikdo neví proč. Psali něco o meteorech, ale není to prý jisté. Ty o tom něco víš?«

»No vidíš, v Houstonu to ještě nevědí. Já ano,« povzdychl jsem si.

»A řekneš nám to?«

»Jistě. Šest tisíc kilometrů nad zemí narazily na náš ochranný štít, neviditelnou blánu silového pole. Rádiové vlny tím projdou, světlo do určitý intenzity taky. Většina satelitů lítá níž, takže jim to nevadí. Stacionární satelity naopak létají výš, takže jsou taky bez problému, ale když tam chtěli Američané umístit další, narazili. Jako do zdi. Jo - a taky na Zem přestaly dopadat meteority. Už by si astronomové mohli všimnout, jak se o to rozprskávají.«

»Jak to všechno můžeš vědět?« vyhrkl Jirka.

»Já jsem ten štít počítal,« ujistil jsem ho. »Nedělal jsem ho na Zemi osobně, ale mám na tom lví podíl. Snažíme se vás chránit, rozumíš?«

»Před těmi... osmikilometrovými...?«

»Ano, před nimi,« souhlasil jsem vážně. »Je jen otázka času, kdy se tu objeví.«

»Vy jste začali válčit s takovými... kdo vám tam vůbec pomáhá?« ožil trochu Jirka.

»To je ta potíž. Nikdo. A je nás málo. Proto jsem tady a hledám spojení.«

»Vy tam nemáte ani spojení?« zděsil se Roman. »U koho jste tam do dneška byli?«

»No právě... byli jsme v péči Zuazru, majitelů těch osmikilometrových lodí.«

»Vy jste s nimi začali válčit? A nemáte spojení? Nejste tak trochu sebevrazi?«

»Může to tak vypadat,« usmál jsem se trpce.

»Ale co do toho taháte nás?« vybuchl Josef nesouhlasně. »Nic jsme si nezačínali, nemáme na tom žádný zájem!«

»Na to se vás nikdo ptát nebude,« ujistil jsem ho vážně. »Ve válce pozemšťanů proti Zuazru jste pozemšťané a tím je to dané, jste v tom po uši s námi. Nedoufejte, že se vám to vyhne.«

»To je děsná nezodpovědnost!« pokračoval Roman. »Jak jste si mohli něco takového dovolit? Neobtěžovali jste se nás ani zeptat, ale teď bysme vám byli dobrý, co?«

»My bychom vás do toho nezatahovali,« ujistil jsem ho. »Země v tom lítá už dávno.«

»My jsme si přece s nikým nezačínali!« přidal se Jirka.

»Poslyšte, vám nevadí, že lidé žijí sotva osmdesát let, když by měli žít osm set? A celou dobu svěží, ne jako bezzubí stařečci?«

»Mně to nevadí!« odsekl sveřepě Roman.

»Měli jsme na Zuazru perspektivu třiceti tisíc let života. Kdybychom se na vás vykašlali, nic bychom neriskovali. Postavili jsme se proti Zuazru, protože všem na Zemi, rozumíš především vám, zkracují už tisíce let život. Na desetinu přirozeného věku.«

»Jak to víš?« přisadil si Jirka.

»Zkuste o mých vědomostech trochu méně pochybovat,« požádal jsem je. »Nemám čas znovu a znovu vás přesvědčovat. Věřte raději, že věk biblického Metuzaléma nebyl žádná fikce.«

»Já na bibli nevěřím,« opáčil Jirka suše.

»Nevěř, nemusíš,« přikývl jsem. »Ale spousta věcí se z ní potvrdila a tohle je jedna z nich. Jsou tam mezi námi lidé, kteří si ty doby pamatují.«

»Pamatují snad Metuzaléma?« vyjekl Josef.

»Někteří i Neandrtálce a mamuty,« ujistil jsem je suše.

»To tam musí být pěkná zoologická zahrada!« ušklíbl se Jirka. »Máte tam i opice?«

»Uvědomte si, že právě ti nejstarší mají největší vědomosti,« ujistil jsem je. »Šestnáct tisíc let mimozemských škol už je setsakra znát.«

»A co ty?« podíval se na mě nevraživě Roman.

»Já mám těch mimozemských škol jen pár let, ale dostal jsem se do dobré party a dnes mám pověst odborníka na ochranné pole.«

»Na to, co sundává americké rakety?«

»Ano, na to. Zapnuli jsme je ve velkém spěchu a považujeme za neúměrné riziko vypínat je kvůli jednomu satelitu. Právě tady u Slunce nemáme žádné pilotované sondy a Zuazru by nás mohli nepříjemně překvapit. Sond si uděláme kolik chceme, ale piloti nám chybí. Proto jdu za vámi.«

»A co kdyby sis do nějaké sondy vlezl sám?« napadlo Jirku zlomyslně.

»Já bych tam šel,« odpálil jsem ho. »Ale mám místo jinde, nemohu dělat dvě věci současně.«

»Vždyť se dovedete rozdvojit, nebo ne?«

»Budeme snad mluvit vážně... nevšimli jste si, že ten dvojník nebyl živý? Inteligenci měl asi jako lední medvěd, no, možná trochu větší, ale ne o moc.«

»Tak co vlastně potřebujete? Pistolníky nebo inteligenty?« dorážel na mě Roman.

»Pistolníky,« ujistil jsem ho. »Ale takové, aby zvládli řízení kosmických sond. Je jednodušší než u pozemských tryskáčů, ale pitomec je nezvládné. S pitomci bych vůbec neztrácel čas, berte to jako poklonu.«

»Dejme tomu, jaká jsou rizika?« zajímalo Jirku.

»Přiměřená,« odušil jsem. »Kdo spatří druhého dřív, vyhraje. Naše sondy zde mají nespornou výhodu, že měří jen pár metrů, protivníkovy lodě mají osm kilometrů. V naší sondě zato sedí člověk sám, proti němu je ve střehu dva tisíce šavlozubých tygrů.«

»Šavlozubých? Tys je snad viděl?«

»Před válkou jsem s nimi seděl asi jako s vámi. Ve vesmíru žijí všelijací krasavci, na to byste si také rychle zvykli.«

»Jakou šanci má pilot vaší sondy, když ho dřív spatří ti šavlozubí...? Moc velkou ne, co?«

»Nevím,« pokrčil jsem rameny. »Zatím jsme o žádnou sondu nepřišli. Buď je prostě přehlédli, nebo jim nestály za výstřel. Ve vesmíru lítá spousta kamení, občas se mezi tím něco ztratí.«

»A je vás málo... přitom je tam mimozemšťanů víc druhů... jak to, že s vámi nikdo nejde?«

»Většina se prostě bojí. Ti šavlozubí už několik planet oloupali jako pomeranč. Nepřežila to ani myš a když říkám *doslova*, tak doslova.«

»Vy jste přece šílenci! Kamikadze!«

»Věříme, že to můžeme vyhrát. Na obsazené světy vedeme devět ku dvěma. Dávno před námi už zničili tři světy, ale my jsme zatím ztratili jen jeden, zaváhali jsme a bylo nás málo. Když to ale shrnu, pořád máme naději.«

»A ty říkáš, že bys šel do těch sond s námi?«

»Šel bych, ale nepustí mě. Mám jiné místo.«

»Víš, my tady máme rodiny...« zkusil to Josef omluvně.

»Vezmeme je tam s vámi,« nabídl jsem mu. »Děcka dostanou školy, o jakých se vám tady ani nezdá. A co se týče zabezpečení, hlad tam nikdo nemá, každý si může vyčarovat co chce.«

»Nám je dobře i tady,« řekl Roman zarputile. »Já nikam nejdu.«

»Já bych to musel nejprve projednat se ženou...« přidal se Josef.

»A já ti povím, že nikam nejdu ze zásady,« řekl Jirka. »Beru to jako podraz, že jste si začali něco takového bez nás a teď nás do toho lákáte. Nezlob se, ale já to podporovat nebudu.«

Chvilí jsem se na něho díval a nemohl jsem se vzpamatovat.

»Říkal jsem vám přece, proč jsme to s vámi projednat nemohli,« zamračil jsem se. »Nebylo to možné. Jsem první z lidí, kdo se otevřeně vrátil. Právě díky tomu, že jsme se vzbouřili.«

»Kdybyste neblbli, nemuseli byste si teď stěžovat,« řekl Jirka.

»Chtěli jsme, aby z kontaktu civilizací měla konečně něco i Země. A to šlo jedině vyhlášením nezávislosti. Udělali jsme to mimo jiné pro vás, rozumíte?«

»A poštvali na nás ty... šavlozubé osmikilometrové..! Pěkně děkuju za takovou péči!«

»Poslyšte, vy si opravdu myslíte, že jsme to udělali špatně?«

»To si piš, ty krávo! Kdybyste tamty neprovokovali, nemuseli byste teď takhle žebrot.«

Raději jsem se trochu víc nadechl, abych mu na to něco ošklivého neřekl.

»My nežebroáme, Jirko,« řekl jsem už zase klidným hlasem, ačkoliv jsem uvnitř kypěl. »Jen jsem vám to nabízel. Měla by to být pro vás čest. Jestli ji odmítáte, nutit vás nebudu. Já si těch tisíc statečných na Zemi najdu. Ale bude mě mrzet, když mezi nimi nebudete.«

»Ty tomu ještě říkáš čest?« vyprskl hněvem Roman. »Nechat se usmažit v nějaké konzervě, protože jste se rozhádali s nějakými šavlozubými obludami?«

»V té konzervě, jak říkáš, může být člověk bezpečnější než tady na Zemi,« řekl jsem tišeji.

»Navíc ví co dělá a má možnost to těm potvorám oplatit. Tady budete jen trpně čekat, jako ovce na řezníka. Opakuji vám, ještě jsme o žádnou sondu nepřišli.«

»Stejně je to pitomost!« odpálil mě Jirka. »Začít válku s mimozemšťany, kteří jsou kdovíjak daleko před námi! To mohlo napadnout jen idioty! Osm kilometrů dlouhé lodě! Jste šílenci!«

»Udětili do našeho světa těmi osmikilometrovými loděmi a přišli o ně. Čtyři jsme už zničili,« řekl jsem. »Neztratili jsme přitom ani sondu. Oni se začali bát nás, ne my jich. Právě proto jsme museli zajistit Zemi, aby ji nenapadli ze vzteku, že nemají sílu na nás!«

Trochu to zabralo, ale ne nadlouho.

»Říkal jsi přece, že jste jednu planetu už ztratili!« připomněl mi Josef.

»Jak se to vezme. Hned zkraje nás napadlo obsadit jiné obydlené planety, aby je Zuazru proti nám nepoužili. Stihli jsme to u osmi, u deváté byli dřív oni. Odneslo to pár desítek pozemšťanů z průzkumné skupiny a Síduvňig jsme neobsadili. To je asi tak všechno.«

»Dejme tomu, ale co dál?«

»Potřebujeme zajistit střežení kosmického prostoru,« ujišťoval jsem je. »Je nás na to málo

a musíme dělat i jiné věci. Hlídkování je jednodušší činnost, na kterou by stačil i krátký zácvik.«

»Ale je to nebezpečnější než to, co budete dělat vy, že?« útočil dál Roman.

»I to je relativní,« ujišťoval jsem je. »U sond jsme ještě ztráty neměli, zato z naší party jsem zůstal sám. Byl jsem skoro deset dní bez sebe, dostali mě z toho, ale ostatní zahynuli. Mám taky rodinu, ale nechci zůstat někde v koutku.«

»To je tvoje věc,« řekl Roman. »Ale se mnou nepočítej. Nejsem blbec ani sebevrah.«

»Dobře, nebudu s tebou počítat. A vy dva?«

»Já bych to ještě prohodil se ženou,« zpěchoval se Josef.

»Já bláznovství podporovat nebudu,« utrl se na mě Jirka, když jsem na něho němě pohlédl.

»Uvědomte si, že jste vyvedli kravinu! A vůbec, vždycky jsem byl pacifista.«

»Ani pacifista nemůže odmítnout pušku, když musí jít do lesa, kde řadí tygr-lidožrout.«

»Mě neukecáš. Takovou pitomost neberu. Ostatně, je mi do toho hovno.«

»Dobrá, jak myslíte,« řekl jsem suše. »Přijdu za vámi padesát let po válce, dopovídáme si to.«

»Pokud budeš ještě naživu...« ušklíbl se Jirka.

»Budu se snažit...« ujistil jsem je suše. »Upřímně řečeno, budu na tom líp. Kdyby nic jiného, budu vědět, co se děje. Kdyby vás zabili, budu to vědět dřív než vy sami.«

»To je snad nějaká krávovina, ne?« opáčil Jirka.

»Kdyby nám selhala obrana Země, věděl bych, že je s vámi zle ještě dřív, než byste to poznali na vlastní kůži. Bylo by to pak hodně brzy, ale já bych to věděl o pár vteřin dřív. Vy o mě nebudete vědět nic. Kdyby se mi něco stalo, poznáte to jen podle toho, že už mě neuvídíte.«

Zvedl jsem se a zamířil od stolu ke dveřím.

Zachoval jsem ledový výraz až ven na ulici, ale v krku jsem měl hodně hořký pocit. Tak jsem si setkání s dávnými kamarády nepředstavoval. Co jsem udělal špatně?

Vyšel jsem do noční ulice. Byla tma, lamp tu mnoho nebylo. Kam teď? Představoval jsem si to jednoduše, pravda. Tihle budou první, doporučí mi další a dál to pojede samo jako lavina.

A zatím? Ti, na které jsem spoléhal, couvli jako jeden muž. Nebo spíš - jako baby?

Napadlo mě navštívit své bývalé spolužáky, ale vybral jsem si asi špatnou hodinu. Na Zuazru bylo ráno, tady skoro noc. Kde je teď seženu?

Kráčel jsem bez cíle usínajícím městem. Kde tu bydlí aspoň jeden můj spolužák?

Vzpomněl jsem si, ale bylo to trochu dál. Odrazil jsem se a vznesl se nad pouliční lucerny, pak jsem se zorientoval a vzal to přímo přes střechy domů. K Ivanovi jsem měl nejbliž a skutečně, za chvíli jsem mu přistával před domem, kde... bydlel tady ještě?

Neměl jsem to dopředu osondované, musel jsem tam jít naslepo.

Zvonek na domovních dveřích svítil, podle jména jsem měl štěstí. Zazvonil jsem.

»Kdo tam?« ozval se rozmrzelý hlas v domovním telefonu.

»Lukáš Mikeš,« představil jsem se.

»Na blbý vtipy nemám náladu, kreténe,« ozvala se odpověď. Telefon opět ztichl.

Samozřejmě věděl o mém pohřbu před lety.

Napadlo mě použít raději Zamolxis. Vyvolal jsem ji a popsal jí cestu do spolužákova bytu. Zamolxis přece snadno projde dveřmi. Kromě toho jsem si přivolal druhou, aby mi přenášela přímo do hlavy obrázky.

Zamolxis prošla domovními dveřmi jako duch a vyběhla do druhého patra. Ani tam se nedala dveřmi zastavit. Byl to úchvatný pocit procházet hmotou, i když jsem věděl, že to je trochu jinak, Zamolxis byla jen trochu lepší dusoi a nebyl pro ni problém odhmotnit se a opět zhmotnit hned za

dveřmi. Byla tam tma, ale z další místnosti pronikalo pootevřenými dveřmi světlo.

»Kdo to byl?« ozvalo se odtud ženský hlas, který jsem neznal.

»Ále... nějaký kretén si dělal legraci,« odtušil trochu nabručený hlas, ve kterém jsem poznal hlas spolužáka. »Přeci si nebudeme kazit večer?«

Rozvažoval jsem, co asi udělá, až na něho promluví kočka. Jméno mrtvého mohl považovat za hloupý vtip, mluvící kočku ne.

Jako kočka jsem pomalu došel až ke dveřím. Zamolxis nahlédla dovnitř, ale hned nato jsem jí poručil couvnout - a vypařit se.

Trhl jsem sebou a otevřel oči. Stál jsem u domovních dveří a protíral si oči, v šeru jsem nic neviděl. Budu muset přijít jindy, došlo mi. A nikdy nesmím kamarádovi prozradit, co jsem tam jako kočka spatřil. Ba ne, tohle nebylo dobré řešení. Musím přece počítat, že lidé touhle dobou...

Ano, ale co dál? Zalovil jsem v paměti, kde bydlí další spolužáci, ale najednou jsem spatřil postavu, která se ke mně blížila. Byla to žena, starší, tlustá a očividně podezřívavá. Měla k tomu ale důvod, z jejího pohledu jsem byl individuum ještě podezřelejší. Chouliil jsem se u dveří jako stín.

»Co tady děláte?« začala na mě zhurta.

»Přišel jsem za spolužákem,« odtušil jsem klidně. »Ale asi není doma.«

»Za kterým?« pokračovala ve výslechu.

»Za Michalem,« odtušil jsem.

»Myslíte Málka?« ujist'ovala se.

»Jo,« souhlasil jsem lakonicky.

»Ten určitě doma je,« ujist'ovala mě. »Ale mívá tam někdy tu odbarvenou frajli odnaproti, to se pak na ně nedozvoníte.«

»Zkusil jsem to,« povzdychl jsem si. »Máte pravdu, nedozvonil jsem se. Nevadí, přijdu zítra a raději ne tak večer.«

»To uděláte nejlíp,« souhlasila kysele. »Teď už je na návštěvy pozdě.«

»Jak se to vezme,« povzdychl jsem si.

Pak jsem udělal něco, na co ta dobrá žena těžko jen tak zapomene. Vznosl jsem se a zmizel jí přes střechnu nejbližšího činžáku...

Přistál jsem u dalších dveří, ale jediným pohledem jsem pochopil, že mám opět smůlu.

Známý zvonek u bytu dalšího spolužáka obsahoval neznámé jméno. Znamenalo to, že zde bydlí někdo úplně jiný a já mohu jít zase o dům dál. Smůla, lidi se občas stěhují.

Opět jsem uvažoval, co teď.

Pak jsem si konečně všiml strakaté kočky, která mě pozorovala s plotu. Oči jí žhnuly jako dvě malé červené lampičky.

Podíval jsem se na ni pozorněji.

»Zamolxis?« zeptal jsem se jí.

»Čekám, až budete mít volno,« řekla sotva slyšitelným hlasem.

»Co se děje?« zeptal jsem se.

»Chtěl by s vámi mluvit Eh'ai,« řekla. »Nařídil mi ale počkat, až si vyřídíte své záležitosti.«

»Kdo je to Eh'ai?« zeptal jsem se.

»Tak se teď jmenuje Aššura-Sirruš,« vysvětlila mi to.

Při tom jménu jsem se rozzářil. Ovšem, jak jsem na něho mohl zapomenout?

»Je daleko odsud?« zeptal jsem se rychle.

»Je to otázka teleportu,« odtušila Zamolxis. »Až si vyřídíte, co potřebujete...«

»Půjdu za ním,« sdělil jsem jí rychle. »Zaměř mi ten teleport!«

Nezřetelná žltorudá čárka vykroužila nedaleko ode mne elipsu jen trochu větší než člověk. Pak se náhle změnila v zrcadlo. Nečekal jsem déle a vkročil do lesklé plochy.

Stál jsem náhle v úplné tmě. Jen při pohledu vzhůru jsem spatřil hvězdy, ale bylo jich málo, nade mnou byly také mraky.

»Pojďte za mnou!« zasvítily na mě ze tmy dvě červené oči. Zamolxis, ale zřejmě ta zdejší.

Klopýtal jsem za ní úzkou uličkou mezi dvěma domy. Zdi neměly okna ani dveře, na zemi se válely cihly, či co to bylo. Ulička se dvakrát lomila a po druhém ohybu se stranou objevily rozbité dveře, kterými slabě prosvítalo světlo.

V nevelké místnosti se stěnami z neomítnutých a zřejmě nepálených šedožlutých cihel, bylo trochu světlo od ohniště, kde plápolal oheň. Nad ohněm visel kotlík. Toho světla tu moc nebylo, víc jsem neviděl.

»Vítej, Lukáši!« uslyšel jsem dětský hlásek.

Asi tříletý černoušek vkročil do okruhu osvětleného ohništěm. Byl oblečený v hadrech, ale oslovil mě řečí Zuazru, takže nebylo pochyb, byl to Eh'ai, dříve Aššura-Sirruš.

»Jak se tu máš?« odpověděl jsem mu a zamířil k němu. »Víš, co je nového?«

»Něco už vím od Zamolxis,« ujistil mě. »Překvapili jste mě. Nepočítal jsem s tím tak brzy.«

»A nechceš se vrátit na Zuazru?«

»Ještě jsem to tady neskončil,« odušil svým dětským hláskem.

V té chvíli se ozvala hromová detonace. Muselo to být blízko, tlaková vlna námi zacloumala, až oheň málem uhasl.

»Co to bylo?« zeptal jsem se Eh'ai, sotva jsem vyrovnal rovnováhu.

»Supermarket,« řekl klidně. »Tam je to každou chvíli. Mají ohromnou výdrž.«

Venku se ozvaly přijíždějící sirény. Pak zarachotila dávka ze samopalu.

»Kde to žiješ?« politoval jsem ho.

»Shodou okolností tam, kde se střílí,« odušil rezignovaně. »Tady je to na denním pořádku. Nedávno srovnali se zemí tržnici a postavili na jejím místě supermarket. Kromě pár cizinců tam ale nikdo nechodí, zdejší lidé chodí dál do místních tržnic, vznikly tu dvě nové, ovšem menší.«

»Supermarket bojkotujete?« zeptal jsem se ho.

»Víc než to,« odušil. »Všichni ho tu nenávidí. Tohle byl nejspíš další bombový útok.«

»A co majitelé?« zajímalo mě.

»Mají úžasnou výdrž,« řekl. »Asi to berou jako kdo s koho. Po každém atentátu opraví škody, dovezou nové zboží a otevrou. Nejpozději do tří dnů následuje další exploze.«

»Takovou výdrž bych docela obdivoval,« řekl jsem uznale.

»Zapomněl jsem dodat, že po každém takovém atentátu pár lidí zastřelí,« dodal Eh'ai.

»Pak obdivuji ty atentátníky, když je to tak nebezpečné.«

»Nerozuměl jsi mi. Oni nezastřelí atentátníky, ti jsou obvykle dávno pryč. Jejich ochranka po každém atentátu zastřelí náhodně na ulici pár chodců a prohlásí je za teroristy.«

»Neříkej!« zvažněl jsem. »To by snad nemělo být!«

»Nemělo,« souhlasil. »Ale je.«

»A v tomhle tady žiješ?« politoval jsem ho.

»Už jsem si trochu zvykl. Kdyby mi nezastřelili oba zdejší rodiče, bylo by to lepší. Ale dá se to přežít. Ostatně, teď už tady mám povolená kouzla.«

»Víš, že prašamané už dvacet let ovládají eygusegy a s nimi Zamolxisy?«

»Teď už vím všechno,« přikývl. »Ale krátce po mém příchodu se Zamolxisy chovaly postaru.«

Neustále mi vyčítaly, jací jsme my lidé barbaři. Tady to měly obzvlášť snadné.«

»To známe,« přikývl jsem. »Měly to v programu. Co tvoje mise tady?«

»Vlastně už dávno skončila,« odušil. »Úkol pro Vládce je zrušený, rozmístění eygusegů po světě znáte lépe než já, teď si pobyt prodlužuji sám, ale mám tu ještě hodně práce.«

»Víš, že Héfaistova parta skoro celá zahynula?« zvážněl jsem.

»Vím o vašich problémech,« odvětil vážně. »Ale jeden člověk nic nerozhodne a tady je moje přítomnost přinejmenším stejně potřebná. Prý ale sháníš na Zemi lidi. Kolik jich už máš?«

»Zatím žádného,« přiznal jsem. »Začal jsem dnes večer a bylo už pozdě.«

»Kde jsi je hledal?«

»Obcházel jsem dávné kamarády a spolužáky.«

»Takže výsledek je negativní?«

»Zatím. Nechtělo se jim, báli se.«

»Češi jsou teď moc rozežraní,« odfrkl si. »Měl jsi začít jinde.«

»Myslíš, že jinde to bude lepší?«

»Poslyš, Lukáši, ty přece vůbec neznáš lidi,« usmál se na mě tak mile, jak to umí jen dítě.

»To je možné,« přiznal jsem. »Myslíš, že bys mi mohl poradit?«

»Samozřejmě,« řekl. »Teď je ale skoro noc. Pojd' si lehnout, zítra ráno uvidíš.«

»Na Zuazru bylo ráno, když jsem odcházel teleportem,« připomněl jsem mu. »Mohl bych jít zatím tam, kde je právě den.«

»Tam přece nikoho neznáš. Kam bys šel? Čínsky ani japonsky neumíš. Já vím, jsi netrpělivý jako každý Čech. Pocvič si raději trpělivost, tady nic neuspěcháš.«

»Nějaké jazyky jsem ještě nezapomněl,« podotkl jsem.

»V Americe a Austrálii bys uplatnil angličtinu a jestli umíš rusky, na Dálném východě svítá. Zkusit to můžeš, ale těžko někoho oslovíš, když ty lidi neznáš. Počkej tady, ráno uvidíš.«

Vyčaroval si lůžko a lehl si. Ještě jsem chvílku rozmýšlel, ale nakonec jsem uznal, že mi moc jiných možností nezbyvá. Nejvíc jsem byl zvědavý na jeho pomoc. Stvořil jsem si lehátko a spacák, pak jsem si nařídil spát do prvního světla. Autopsychorezonance mi pomohla usnout během minuty. Uvidíme tedy ráno...

Spojenci

Ráno jsem vstal brzy, Eh'ai ještě spal. Konec konců, jako malé dítě spánek potřebuje. Ohniště bylo vyhaslé, všude tma a ticho. Možná právě proto mě probudil i nezřetelný šramot. Ze druhých dveří naproti vchodu vykoukla kudrnatá hlava, ale hned se zase stáhla.

Na telepatický dotaz žádná odpověď nepřišla. Jen Eh'ai se trochu zavrtěl, ale nevzbudil se.

Přivolal jsem si Zamolxis a zeptal se jí, kde se vlastně nacházím? Nejprve mi odpověděla, že na Zemi, jak jsem si přál. Na Zemi Zamolxisy přívětivostí k dospělým pořád ještě nevynikaly. Na důraznější příkaz mi v hlavě ukázala glóbus, abych viděl, kde jsem.

Že to bude v Africe, jsem tušil už podle vzhledu Eh'ai. Zamolxisy tak vždycky postupovaly, když někoho pouštěly ze Zuazru na Zem. Pro výjimky měly pravidlo, že každý po návratu na Zem začne jako dítě, navíc jinde než kde byl zvyklý. Proto černoušek a proto Afrika. Ale přesné umístění mě trochu zarazilo.

Vstal jsem, zrušil spacák i lehátko a šel se podívat ke dveřím. Asi někdo místní, řekl jsem si. Telepatii tu nikdo neovládá, řeč Zuazru také ne, já zase neznám ani slovo zdejší, ach jo, budu asi odkázaný na schopnosti Eh'aiho.

Ve dveřích jsem se střetl s dívkou. Byla to černoška, to bych čekal. Mohlo jí být něco kolem patnácti let, aspoň tak vypadala. Jenže na mě mířila otlučeným samopalem, který vypadal velmi, velmi skutečně.

»Ruce vzhůru!« řekla lámanou angličtinou.

V první chvíli mě napadlo provést jí totéž co loupežníkovi u nás v podchodu, ale pokušení jsem odolal a vzpamatoval se. Mohla patřit k přátelům Eh'ai a byla by to pro ni příliš velká pohana. Zvedl jsem raději ruce.

»Mluvíš anglicky?« zeptal jsem se jí klidně.

Neodpověděla, jen opakovala totéž co prve a udělala netrpělivý pohyb samopalem.

Vypadala nervózně a nemohl jsem čekat, jestli ji nenapadne stisknout spoušť. Rozhodl jsem se odzbrojit ji. Samopal se k jejímu zděšení náhle rozsypal ve zmet' jiskřiček a dívenka ztuhla.

Dal jsem ruce dolů.

»Pojď sem a sedni si!« vyzval jsem ji anglicky co neklidněji a ukázal jí na nízké sedátko.

Zavřeštěla strašně vysokým tónem, ale na útěk ani nepomyslela, zůstala stát ve dveřích jako myšička před jedovatou kobrou.

Eh'ai se jejím křikem probudil, vyskočil z lůžka, ale když viděl, že situace není nebezpečná, začal na svou krajanku rychle hovořit.

»Maloi říká, že musíš být ďábel,« řekl mi vzápětí telepaticky.

»Jen jsem ji odzbrojil,« odušil jsem také tak. »Přivítala mě namířenou zbraní. Zkus jí nějak vysvětlit, že přátelé na sebe zbraněmi nemíří.«

»Nediv se a omluv ji, považovala tě za vetřelce,« vysvětloval mi.

»Omlouvám ji, ale mohla by mít větší důvěru ke tvým návštěvám,« vyčetl jsem mu.

»Nepovažovala tě za návštěvu, ale za vetřelce,« opakoval Eh'ai. »To se tady stává.«

»Dobře, řekni jí, že už ji nepovažuji za tvého nepřítele.«

Eh'ai se na mě udiveně podíval.

»To by ji nikdy ani nenapadlo,« odušil. »Je to moje starší sestra. Tedy biologicky. Ale už si zvykla, že se chovám na malé dítě trochu... neobvykle.«

Dozvěděl jsem se, že kromě sestry Maloi má ještě dvě další sestry a dva starší bratry, kteří by

se o všechny sourozence starali, kdyby Eh'ai neměl kouzla a neživil rodinu tímto způsobem.

Pořád bylo ticho. Telepatie nepoužívá zvuky a Maloi také mlčela.

Eh'ai se k ní opět obrátil a cosi rychle zabřebentil. Usmála se, i když ještě trochu vyjukaně.

»To máš těžké,« pokračoval telepaticky. »Jsi Evropan a přesně tak vetřelci vypadají, Maloi se ještě nesetkala s výjimkou.«

»Měla by si začít zvykat,« odušil jsem. »Zjednodušování problémů na barvu kůže se ve světě říká rasismus.«

»To bys měl vykládat především vetřelcům!« usmál se Eh'ai.

»To jsou nejspíš rasisté jako řemen,« souhlasil jsem. »My nejsme jako oni.«

»Á, známé české heslo!« usmál se. »Ale ať, seznamte se.«

»Lukáš,« řekl už nahlas a ukázal na mě. »Maloi,« dodal a ukázal na dívku.

»Vítáte se podáním ruky, nebo jak?« zeptal jsem se ho telepaticky.

»Když před ní poklekneš na koleno a dáš si její ruku na svou hlavu, prokážeš jí úctu,« odušil rychle Eh'ai, aniž by se pohnul.

Zkusil jsem to, ale ucukla. Nepohnula se ale z místa, takže jsem se jen trochu natáhl, pomalu ji vzal za ruku a položil si ji na hlavu.

Začala rychle cosi brebentit, pak padla na zem.

»Říká, že je tvou otrokyní,« přeložil mi to beze slov Eh'ai.

»Jestli něco nemám rád, tak je to tohle,« ujistil jsem ho. »Řekni jí, že jsme jedné krve a mezi námi nemá žádná podřízenost místo!«

Eh'ai začal rychle vykládat, Maloi se dívala nejprve udiveně, pak se na něho usmála a nakonec se usmála i na mě. Usmál jsem se také, jiný komunikační prostředek jsem neměl, zatímco Eh'ai švitořil o sto šest.

Když skončil, Maloi vyskočila a vyběhla ze dveří.

S Eh'ai jsem se dohodl nejrychleji, ani jsme na to nemuseli mluvit. Napadlo mě, že na tyhle lidi budu působit jako nemluva. Jedině Maloi mě slyšela mluvit, a ještě k tomu anglicky.

Eh'ai mezitím pokynem uklidil lůžko.

»Nebude ti vadit, když půjdu první?« telepatoval mi. »Když tě uvidí se mnou, snad pochopí, že nejsi nepřítel. Být to naopak... no... někteří jsou tu hodně rychlí.«

Odušil jsem, že to chápu a nepovažuji to ani za jejich ostudu. Nejsem přece Zamolxis.

Prošel stejnými dveřmi za Maloi, já v závěsu za ním. Byla tam nevelká, prázdná místnost skoro stejného vzhledu, jen ohniště chybělo. Nikdo tu nebyl, ale z další místnosti byly slyšet hlasy.

Patřily pěti vysokých mužů. Připadal jsem si mezi nimi jako skrček, ale výška neměla mít souvislost s významem. Eh'ai se s nimi ve dveřích pozdravil, choval se k nim jako rovný k rovným. Oni ho zřejmě respektovali, možná víc než se dalo čekat.

»Nediv se,« usmál se Eh'ai. »Když mi byly dva roky, rozdal jsem si to s krokodýlem. Trochu mi pomáhala Zamolxis, ale já jsem to s krokodýly uměl už dřív, ani to nevypadalo jako zázrak. Pár zdejších krokodýlích mužů mě okamžitě vzalo mezi sebe a od té chvíle jsem měl vyhráno. Takové dovednosti se tu respektují.«

»To bych chtěl vidět, dvouleté dítě proti krokodýlovi!« nevěřil jsem.

»Samozřejmě to nebyl starý protřelý kus,« usmál se Eh'ai. »Měl sotva metr a půl, ale podle zdejších pravidel to platí.«

»I to je dost k neuvěření,« odušil jsem.

»Jak říkám, pomáhala mi Zamolxis,« připustil. »Přesněji, znalost smrtící frekvence. Bojový pokřik může mít různou formu a krokodýli bývají často ospalí. Má to jednu nevýhodu, musel jsem

si ho vyčítat na suchu. Ale ani to nebylo proti pravidlům.«

»To mi někdy předvedeš...« strašil jsem ho.

»Beze všeho,« nevyvedlo ho to z míry. »Už jsem to předváděl víckrát. Nejsi první, kdo tomu nechtěl věřit. Taková ukázka je lepší než dvacet svědků z dřívějšíka.«

Krokodýlí muž si tu zřejmě respekt zaslouhoval, i když šlo teprve o dítě.

»Řekl jsem jim, že jsi přišel jako přítel a potřebuješ jejich pomoc,« vysvětloval mi jen tak přes rameno telepaticky, aniž by přerušil rozhovor s nimi.

Bylo to trochu jako komentované televizní zpravodajství, kdy komentátor souběžně tlumočí do srozumitelného jazyka. Střídavě teď mluvili všichni, ale Eh'ai nejvíc.

»Říkají, že by nebylo dobré vyklidit pozice a odejít jinam,« tlumočil mi Eh'ai. »Říkám jim na to, že by to bylo nutné. Jako když přišli vetřelci. Zdejší kmeny ukončily své spory, aby se postavily proti horším společným nepřátelům.«

Neodpovídal jsem mu. I tak dělal dvě věci najednou. Rozhovor asi upoutával jeho pozornost nejvíc, ale přitom mi stačil tlumočit názory obou stran.

»Nechtějí opustit rodnou zem a nechat tady rodiny vetřelcům,« ujišťoval mě. »Slíbil jsem jim, že mohou odejít i s rodinami, ale oni nechtějí vetřelcům nic darovat ani tím, že odejdou.«

»Můžeš jim slíbit, že tu za ně zůstanou dusoi,« navrhl jsem mu beze slov.

Eh'ai se zarazil.

»Museli byste je hodně přizpůsobit,« obrátil se na mě, aniž by přerušil dohadování se svými protějšky.

»Nerudova parta si dá záležet,« slíbil jsem mu.

»Oni už si zvykli, že mám neobvyklé prostředky,« omlouval se mi Eh'ai. »Ale dusoi, to je trochu větší meloun.«

»Předved' jim to,« navrhl jsem mu. »Ať si to dovedou představit.«

Eh'ai ještě chvíli vysvětloval. Pak z muže nalevo vystoupil jeho dvojník-dusoi a zůstal klidně stát. Očekával jsem poděšenou reakci, ale k mému překvapení se žádná nekonala. Ostatní to přijali jako něco samozřejmého a dohadovali se dál.

»Ujistil jsem je, že jim dusoi všechno vrátí, až to skončí,« překládal mi Eh'ai. »Že propustí své dusoi ze služby tím, že se jich dotknou. Každý pak všechno poctivě svému pánu vrátí.«

Jak mi to telepatoval, tak to nejspíš říkal i jim. Rozhodli se to vyzkoušet. Postupně se každý dvojníka dotkl, aby se přesvědčil, že je skutečný. Jako poslední přišel dvojníkův originál. Dvojník se po jeho dotyku rozsypal na jiskry a zmizel.

Všech pět se spokojeně obrátilo na Eh'aiho.

»Můj návrh je zhruba takový:« shrnul to rychle Eh'ai. »Všichni, kdo budou moci, nám půjdou pomoci proti Zuazru, když si budou moci vzít své rodiny a tady za ně zůstanou jejich *stíny*.«

»Myslíš, že všichni pochopí, co tam budou dělat?« zeptal jsem se.

»Nepodceňuj je,« usmál se na mě Eh'ai. »Nemáš tu tisíc, ale více než dvacet tisíc statečných. Mohou odejít buď všichni najednou nebo podle potřeby. Samozřejmě musí dostat nějaké školení, ale to už nebude moje starost. Organizovat to budete vy.«

»Půjdou tam dobrovolně?« ujišťoval jsem se.

»Ano, pokud dodržíme svou část dohody,« řekl Eh'ai. »Ti, co odejdou na Zuazru, si vezmou své rodiny. Zůstanou tu za ně jen dvojníci.«

»Vysvětlí jim ještě, že dvojníci je mohou zastoupit i v těch nejhorších případech. Říkal jsi, že vetřelci občas náhodně střílejí chodce. Když zastřelí dusoi, nezabijí tím nikoho živého a za zabitého se za nejbližším rohem samočinně vytvoří úplně stejný dusoi. Nebudou ani ubývat.«

Eh'ai se na mě podíval s uznáním. Všichni se pak ještě chvíli dohadovali. Nakonec jsme se dohodli, že se vrátím na Zuazru, abych to tam připravil. Vzal jsem si několik vzorků zdejších jídel, aby si nemuseli zvykat na jiné. Měl jsem tam nejprve vzít stařešiny, aby si obhlédli, do čeho půjdou ostatní. To také vypadalo rozumně. Pak bude na řadě první várka dobrovolníků s rodinami. Zdejší lidé zřejmě úplně nedůvěřovali nikomu.

»Nediv se, po jejich zkušenosti s Evropany...« komentoval to Eh'ai. »Můžeš být spokojený. Teď to půjdou sdělit radě starších, ale jak je znám, máš to v suchu. Můžete jim chystat ubytování.«

»Půjdeš s nimi? Měl bys jim překládat, než se naučí řeč Zuazru a telepatii,« nadhodil jsem.

»Ne, mám tady důležitější práci,« řekl Eh'ai. »Překlad obstarají Zamolxisy, dovedou to. Ať si ty na Zuazru vytáhnou zdejší slovník!«

»Máš u mě bod, Aššuro,« uznal jsem. »Nečekal jsem, že to půjde tak snadno.«

»Víš, lidé se v nouzi poznají a pomáhají si,« řekl Eh'ai - Aššura. »Kdybys takový nábor dělal v době, kdy vaši zemi obsazovaly ruské tanky, neměl bys o dobrovolníky nouzi. Teď jste ale bohatí a rozežraní, spojence v nouzi nenajdeš ani s lucernou.«

Prokázal tím, že o nás Čechů ví víc než si myslím, ale měl asi pravdu. Nejsme zrovna národ, který by mohl být vzorem.

Přivolal jsem si mobilní teleport a vrátil se na Zuazru.

Válečná rada považovala moji misi za úspěch. Samozřejmě jsem na začátku přiznal neúspěch v Čechách, zato jsem vyzdvihl Aššura-Sirruše a jeho známé v Africe. Guarr se šklebil, co jsem si to našel za spolužáky a kamarády.

»Tam jsi neměl chodit,« řekl Uu zamračeně. »Domlouvali jsme se na Čechách, to je přece jen klidnější a bezpečnější oblast.«

Přiznal jsem tedy přepadení rusky hovořícím grázlíkem pár desítek metrů od svého bývalého domova. Jak se zdá, *klidnější a bezpečnější oblast* je na Zemi pojem značně relativní.

»Až zavedeme *ehmychu*, bude bezpečněji všude,« souhlasil Guarr. »Už bychom měli začít.«

»Teď potřebujeme ubytování pro tisíc lidí,« přerušil jsem ho netrpělivě. »Musíme také pro ně uspořádat školení. Naučit je telepatii, čarování, řeč Zuazru, aby se s námi domluvili a nějakou vědu, aby tam byli co platní.«

»Jen klid,« zastavil mě Guarr. »Řeč Zuazru je naučí Zamolxisy. Zpočátku s nimi můžeme mluvit jejich nářečím, Zamolxisy překlad zvládnou. Pak si je vezmou do práce naši učitelé, máme jich tu dost na celé pluky nováčků. O poli pepycho jim budeš vykládat ty, aby to měli z první ruky, ale ne hned, nejprve musí dostat základy.«

»Myslíte si, že to zvládnou? Zdá se mi, že nejsložitější věci, se kterými se až dosud setkali, bylo automobil a kalašnikov.«

»Místo auta budou mít řízení sondy a místo kalašnikova generátor,« pokrčil rameny Guarr. »Horší je, že se v kosmu nebudou cítit doma. Sedět v sondě není žádný med.«

»Uvidíme,« nechal jsem to na pozdější dobu.

Objevil jsem se přímo v domě, kde bydlel Eh'ai a zbytek jeho rodiny.

První skupinkou byli podle dohody stařešinové. Bylo jich dvanáct, vypadali opravdu staře, ale dalo se s nimi mluvit. Kupodivu se rychle smířili s tím, že za mě mluví kočka, a že Eh'ai zůstane na Zemi. Bez váhání vkročili i do teleportu. Šel jsem jako poslední, pak se teleport rozplynul.

Na Zuazru se objevili v ybipu již upraveném tak, aby se podobal krajině, na jakou byli zvyklí. Rozhlédli se, ale místo se jim moc nelíbilo.

»Není tu voda,« přednesli mi první stížnost.

Vyčaroval jsem přímo před nimi studnu, podobnou těm, které znali.

»Není tu dobytek,« zněl další požadavek.

»Nebudete potřebovat krávy,« odušil jsem. »Mléka i masa dostanete podle chuti, také ovoce a rýži. Bojovníci se přece nezdržují s kravami.«

»Ano, ale naše rodiny...«

»Nouzi mít nebudete,« ujistil jsem je.

Uspořádal jsem pro ně okamžitě hostinu z jídel, která jsem viděl u nich. Ještě že mě napadlo vzít si nějaké vzorky. Ze slušnosti jsem ochutnal také, ale po první hrsti rýže mi vhrkly do očí slzy, jak příšerně byla pálivá a opepřená. Připadalo mi, že polykám žiletky, ale nedal jsem nic znát a jedl s nimi. Také maso bylo na můj vkus překořeněné, ale ani tím jsem nepohrdl. Stařešinové jedli mlčky a klidně, namáčeli si kousky masa do omáčky, kterou jsem pro jistotu vynechal, neboť jsem tušil, že to bude jako polykat žhavou lávu, ale oni to jedli klidně jako my svíčkovou s knedlíky.

Nakonec jsem všem nabídl k napití pivo. Tentokrát ne jejich, ale zdejší plzeň. Nemýlil jsem se v odhadu, chutnala jim.

»Dobré to bylo,« řekl nejstarší. »Bude-li i mléko pro děti, bude se tu žít dobře.«

Ujistil jsem je, že na Zuazru žádné dítě hladovět nebude.

»Kdyby to neříkal i Eh'ai, nevěřili bychom ti,« přiznal. »Eh'ai ale nelže. Můžeme se vrátit k ostatním. Není to past.«

Transport prvního tisíce dobrovolníků trval několik hodin a skončil pozdě večer.

Každé rodiny se chopil ochotný průvodce. Přednost měli bývalí Afričané, protože se ke svým krajanům přiblížili nejvíce, ale jen pár desítek jich ovládalo nářečí nově příchozích. Ti měli výhodu, že s nimi mohli mluvit bezprostředně. Ostatní potřebovali ke tlumočení Zamolxisy.

Jednoduché kulaté domky postupně vyrůstaly v několika řadách. Každou obsadila jedna rodina. Naši průvodci se překonávali. Tu se objevil rozložitý strom, jinde potok s jezírkem, občas křoviska. Byly to jen přesné napodobeniny, ale ybip už nebyl tak jednotvárný.

Nejdříve si zvykly děti. Ještě tu ani zdaleka nebyla desetina příchozích a už se honily kolem, odborně radily při stavbě dalších domků, stavěli je zdejší pomocí čarování, ale noví obyvatelé měli občas speciální přání, ale hlavně okukovaly nový amfiteátr, postavený stranou.

Vyučování zahájily přímo v rodinách Zamolxisy. Pro dospělé i děti bylo nezvyklé, ale všichni prý poslouchali kočky jako u vytržení. To už jsem ani nepozoroval, moje úloha se teď soustředila na dopravu dalších. Synchronizoval jsem to na Zemi a jen občas jsem s některou rodinou přešel na Zuazru. Jednak jsem potřeboval mít přehled, za druhé bylo na Zemi kolem poledne příliš horko, než aby se to dalo vydržet.

Eh'ai se toho účastnil tím, že chodil po městě mezi lidmi a agitoval nepřesvědčené. Asi se tu měl místo mě objevit některý z Afričanů. Ačkoliv lidé Eh'aimu věřili, svým evropským vzhledem jsem tu přece jen nevzbuzoval důvěru. Na druhou stranu bylo dobré, že se hned zpočátku setkávali s rovností, jakou na Zemi neznali mnohdy ani mezi sebou.

Večer jsem transport po dohodě se zdejšími stařešiny přerušil. Nebylo radno toulat se v noci uličkami města, kde se občas ozve dávka ze samopalů nebo dunivá exploze.

Na Zuazru mezitím končilo ubytování nově příchozích. Nastalo vytváření dvojníků-dusoi. Na to nastoupila další parta, aby dusoi vybavila co nejuvěrnějšími modely chování. Na návrh Eh'ai jsme nedělali dvojníky úplně přesné. Každému jsme přidali někde do obličeje velkou pihu, kterou se od svého originálu odlišoval. Na Zuazru si všichni rychle zvykli, že pihu mají *stíny*, se kterými nemá

cenu zapřádat rozhovory. Na Zemi se měly naopak *stíny* chovat co nejpřirozeněji. S každou dvojicí dusoi - originál proto chodili naši průvodci k velké maketě města, kde každý svému *stínu* ukázal svůj domov. Někteří je přitom důrazně upomínali, aby jim jejich majetek dobře hlídali. Říkali jsme si, že všichni brzy pochopí, že na majetku nemá cenu lpět, ale zpočátku to pro ně bylo důležité, proto jsme jim nic nevymlouvali.

V tomto ybipu ještě nebylo nastaveno střídání dne a noci, takže tam den nekončil. Využili jsme toho. Zamolxisy mezitím nenápadně stihly všechny upravit, aby mohli používat telepatii, takže jsme všem uspořádali cvičení v čarování. Začali jsme velkolepou hostinou, jejíž větší část jsme čarovali my, ale někteří chápavější se už naučili vytvářet první jídla, takže radosti bylo všude plno.

Obrovský zvon, který nakonec zazněl, znamenal konec hostiny. Všichni se začali rozcházet do svých nových domovů, většinou spolu ještě živě diskutovali.

Jen já jsem při tom majestátním zvuku z nebes patřičně zbledl. Asi jako jeden z mála jsem postřehl, jak silně se přitom zachvěla zem.

Obranné pole *peprycho*, chránící Zuazru, právě vydrželo další tvrdou zkoušku. Ten náraz ale musel být příšerný. Otřásl to celou planetou, kterou do této chvíle nehnuly ani víry v okrajových vrstvách slunce, do kterých byla ponořena.

Pole to ještě vydrželo. Zatím.

Válečná rada už chvíli jednala, když jsem vystoupil z teleportu.

»Á, Lukáš je tu,« přivítal mě Uu. »Gratuluji, váš štít opět obstál.«

»Muselo to být něco většího,« řekl jsem rychle. »To nebyla žádná malá ťafka.«

»Nebyla,« přikývl Uu. »Byl to soustředěný útok, jakému by těžko co odolalo. Ukořistili jsme při něm dvě lodi, roztrhali čtrnáct, nepřečkala to žádná. Přišli jsme o jednoho Angličana. Jeho sonda stála tomu úderu v cestě.«

»Znal jsem ho?«

»Osobně asi ne, snad podle jména... Jonathan Swift byl kdysi na Zemi známý jako spisovatel. Tady patřil mezi historiky Země, ale k sondám se přihlásil hned na počátku.«

»Takže máme ztráty i u sond,« přikývl jsem suše. »Jonathan Swift, táta Gulivera...«

»Sondy do té bitvy zasáhly úspěšně,« ujišťoval všechny Uu. »Čtrnáct lodí roztrhaly pár vteřin po útoku, ačkoliv po zkáze Swiftovy zůstaly jen dvě. Teprve na poslední loď použily odmrštění.«

»Jak se dokázaly jejich lodě tak nepozorovaně přiblížit?« zajímal jsem se.

»Nepřiblížily se nepozorovaně,« ujišťoval mě Uu. »Hoši ze sond je hlásili včas, ještě mimo dosah generátorů. Čekali jenom, až se přiblíží. Právě když nám Jonathan hlásil, že za chvíli budou v pásmu, kde se dá úspěšně použít odmrštění, přišel úder. Jonathan zmlkl v půli slova a za chvíli jsme dostali hlášení Roberta Louise, že je po všem. Šlo to všechno ráz na ráz.«

»Nebylo by lépe trhat je na větší dálku?« navrhl jsem. »Když je pustíme příliš blízko, je to nebezpečné. Pár ukořistěných lodí nám za to riziko nestojí.«

»Asi máš pravdu,« řekl Uu. »Hoši chtěli nějaké získat, ale jak se zdá, riziko je větší, než jsme si mysleli.«

»Nehrozí totéž jiným světům?« zajímal jsem se.

»Nikde nic nevidět,« opáčil Uu. »Lodi, jejichž řízení máme pod kontrolou, jsou soustředěné více než dvacet světelných let daleko. O těch šestnácti jsme nevěděli, ani jsme na ně neměli vliv.«

»Jak se ten úder projevil na slunci?« zajímalo mě.

»Trochu se rozkmitalo,« připustil Uu. »Hoši ze sond hlásí, že se pozvolna stabilizuje. Tady pod štítem to není vůbec znát.«

»Rozkmitat slunce, to je tedy silné kafe,« opáčil jsem.

»Naštěstí tohle slunce není typu, kde hrozí exploze. Je na konci svého života, roztáhlo se a teď by se mělo jen smršťovat a chladnout. Na supernovu nemá energii.«

»Nejvyšší čas začít školit další posádky sond,« řekl jsem. »Když si uvědomím, že u Země nemáme ani jednu, není mi z toho dobře...«

»Máme tam dvě,« řekl Uu suše. »Nemusíš se bát.«

»Kdo tam je?« zajímal jsem se.

»Mozart a Faust,« řekl trochu zamračeně Uu.

»Vy jste je tam pustili?« vybuchl jsem. »Řekli jsme přece...«

»Nešlo to jinak,« ujišťoval mě Guarr. »Mozart si to doslova vydupal. Byl strašně rozrušený, skoro tady brečel, ať ho tam pustíme, že si nenechá nadávat do kolaborantů. Faust tam šel s ním, aby nebyl na to hlídání u Země sám.«

»Kdo mohl proboha říci Mozartovi něco tak neskutečně pitomého?« rozčilil jsem se. »Víte aspoň, kdo to byl? Půjdu mu to osobně vytmavit. Deset tisíc let na to nezapomene!«

»On prý to myslel spíš ze žertu,« uklidňoval mě Uu. »Dušoval se, že si neuvědomil, že umělci jsou citlivější. Ostatně se to sám snaží napravit, jak to jenom jde.«

»Ze žertu?« vybuchl jsem. »To byl ale pitomý žert! Takové žerty by se měly tvrdě trestat. Kde ho najdu?«

»Sedí v té druhé sondě u Země.«

»Cože? Faust?«

Přiznám se, vyrazilo mi to dech. Mozartovi to bylo podobné, nesnesl by, aby mu někdo takhle nadával, ale do Fausta bych to neřekl. Přijít o oba, to by mě mrzelo. Budeme je muset vystřídat, jakmile to jen půjde. Ale teď to nepůjde, nováčci nejsou vyškolení a starých harcovníků se nedostává. Vlastně, kdo se tady může považovat za starého harcovníka? Jen pár lidí se dostalo do optického kontaktu s loděmi Zuazru, jen pár lidí má aspoň nějaké zkušenosti.

V bitvě civilizací jsme nováčci všichni.

Vydržet!

Další pokus Flotily Zuazru započal příští ráno. Byl tu ale jeden rozdíl, věděli jsme o něm dvě hodiny dopředu. Od některých námi kontrolovaných lodí Flotily přestaly docházet zprávy. Pohnuly se ze svého místa a přešly do nadsvětelné rychlosti. Zamotalo nám to hlavu, neznali jsme totiž jejich cíl. Vyhlásili jsme raději pohotovost posádek na všech planetách a posílili hlídky u generátorů.

Když se první lodě opět vynořily, oddychli jsme si. Jejich cílem byla poslední námi obsazená planeta Ugtuo. Byly tam dvě sondy, skrývající se poblíž blízké mrtvé planety Chyrrepdí, a nevelká posádka u generátorů, naštěstí posledního, nejsilnějšího modelu, takže jsme nemuseli mít obavy.

Válečná rada uspořádala poradu na místě. Přibrala k ní posádky sond i obsluhu generátorů. Šlo o způsob obrany. Ničení lodí na dálku bylo bezpečnější, ale tady jich byla skoro třetina tak jako tak pod naším vlivem. Stálo by za pokus některé zajmout nepoškozené i s posádkami.

Bylo by to ale podstatně nebezpečnější než jen ukořistění lodí, při kterém změníme posádku v beztvaré placky. Tady by bylo na nepoškozené lodí dva tisíce dužurizů v plné pohotovosti, navíc vedené Vládce. Co s nimi? Určitě se nevzdají, mají dostatek nezávislých ručních zbraní a bude nám od nich pořád hrozit nebezpečí. Kromě toho by mohli svou vládu nad řízením lodí obnovit a pak bychom je měli nepříjemně blízko.

»Jedině donutit je přistát na Chyrrepdí a tam loď zničit,« navrhl prašaman Guarr. »Chyrrepdí je ale nehostinný svět. Není tam pořádný vzduch ani voda.«

»To není problém,« zavrtěl hlavou Uu. »Pár kilometrů od vraku vytvoříme malý štít a pod ním připravíme slušnější podmínky k životu. Ke stěhování jim dáme pár mobilních teleportů.«

Bylo by to řešení, ale rozhodně ne pro všech dvaatřicet lodí. Jen šest jsme mohli ochromit na dálku, ostatní budeme muset jako dosud zničit.

»Zapomínáme na jedno,« řekl zamračeně Ra. »Staráme se, aby to aspoň někteří z nich přežili, kdežto oni dělají všechno, aby nás všechny zabili.«

»Nejsme jako oni,« odtušil jsem.

»To není dobré heslo,« řekl Ra. »Mohlo by znamenat, že oni přežijí a my ne. Kdyby tam byli poslední jedinci, dalo by se to chápat jako záchrana jejich druhu. Ale takhle? Co z toho budeme mít? Jen další problém.«

»Myslíš tedy, zničit je všechny?«

»Ano, myslím si to,« řekl Ra. »Uvažte, jsou to vrahové. Od velitele po posledního vojáčka. Mají na svědomí spousty mrtvých. Brát na ně ohled je nejen nebezpečné, ale i nespravedlivé.«

»Lukáš má ale pravdu,« přidal se ke mně Uu. »Kdybychom je chtěli vyhladit, kdyby nebyla jiná možnost, měl bys pravdu. My je ale vyhladit nechceme. Asi jim budeme muset zničit Flotily, ale nakonec s nimi budeme muset jednat o příměří. Bylo by dobré mít pár zajatců, aby je k jednání vyzvali. Kdybychom se sami vypravili na Faifru vyjednávat, mohli bychom tam padnout do pasti.«

»Taková past by je přišla draho,« vrčel Ra.

»Nás také a navíc, opravdu je chceš vyhladit?«

»Uvažuji i o tom,« přikývl Ra. »K jednání musí být vždycky dvě strany. Co když oni prostě na žádné jednání nepřistoupí? Žít trvale ve válečném stavu, to nevidím dobře.«

»My tak na Zemi žijeme už tisíce let,« podotkl Jehuda Lövi. Vypadal jako mladíček, ale patřil ke starším, i když ne jako Libuše nebo dokonce prašamané. Pro mě bylo zajímavé, že žil na Zemi nějakou dobu i v Praze a byl tam prý uznávaným rabínem.

»Zvykli jsme si, že nás všichni okolo chtějí zničit,« dodal klidně.

»Nezlob se, ale tvoji krajané dělají už tisíce let pořád stejnou chybu,« odvětil mu Uu. »Proč se nedokážete rozloučit s tím nesmyslem o vyvoleném národě? Dokud se budete vyvyšovat nad své sousedy, nebude vás mít nikdo rád. Ostatně se obávám, že v tom pokračujete i tady.«

»Nad nikoho se nevyvyšujeme,« zamračil se Jehuda. »Ani na Zemi, natož tady.«

»Ale neděláte nic, abyste se s ostatními sblížili,« opáčil Uu. »Kdy jste mezi sebe někoho pozvali? Kdy jste sami někoho navštívili?«

»Vy jste také nebyli moc vstřícní,« namítl Jehuda zamračeně.

»Myslíš nás pět nejstarších?« zasmál se Uu. »Máš pravdu, ale uznej, v pěti jsme toho udělali víc než vy všichni dohromady a na návštěvy jsme opravdu neměli čas.«

»To je prostě naše víra,« odtušil klidně Jehuda. »Nemůžeme za to, že jsme vyvolení.«

»To je vaše hloupost a za tu si můžete,« opáčil Ra. »Když se trochu zamyslíš, děláte přesně to samé, co Vládcové Zuazru. Také se považují za jediné vyvolené. A jestli se toho nezbaví, jestli nás budou stále považovat za obtížný hmyz, mohli by nás dotlačit k tomu, co nadhodil Ra. Obávám se, že má pravdu. Buď je dokopeme k míru, ale uvědomte si všichni, že mír bude možný jen když si budeme všichni rovni, nebo nám nezbude, než se jich zbavit, jinak se oni časem zbaví nás. Tahle logika platí už od našich dob a bude zřejmě platit pořád.«

»Takže si myslíš, že vyhlazovací válka je jediné možné řešení?« zeptal se tiše Guarr.

»To netvrdím,« ohradil se prudce Ra. »Když budou obě strany považovat za lepší dohodu, dá se tomu zabránit. Jediné možné řešení je to jen v případě, když to za jediné možné řešení považuje alespoň jedna strana. Pro trvalou dohodu ale musí být mezi oběma stranami rovnost.«

»My snad ještě věříme, že by nemuselo dojít na nejhorší,« pokračoval Guarr. »Z toho pohledu je potřeba neničit všechny. V rámci obrany je to dovolené, ale když ničení není naprosto nutné, měli bychom se pokusit aspoň o gesto a zajmout několik lodí i s posádkami.«

»Když máme některé už teď pod kontrolou, mohlo by to být snadnější,« přidal jsem se. »Ani jim nemusíme připravovat speciální štít na Chyrrepdí, teleporty jim můžeme nasměrovat na Zumur. Tam už přece cosi jako zajatecký tábor je a tamní dužurizové se od posádek nedozvědí nic nového.«

»Čím víc jich tam bude, tím větší nebezpečí, že na něco přijdou...« vrčel Ra.

»Ale na co?« opáčil Uu. »Je tam jen jedno **vahajhí** a to kontrolujeme. Bez teleportů spojení s Faifrou nenavážou a štít zabrání, aby se spojili se zbytkem Flotil.«

»Zkusíme to?« obrátil se Ra na ostatní členy Válečné rady.

Souhlas projeví všichni, ale někteří ne bezvýhradně.

Bylo to přece jen riskantnější.

Válečná rada se tedy rozešla a další průběh střetnutí záležel na Flotile a posádce Ugtuo.

Horší zpráva přišla ze Zuazru. Po odchodu Praoruse čekali dužurizové netrpělivě na výsledek jeho návštěvy. Když se ale několik dní vůbec nic nedělo a jejich Zamolxisy jim stále tvrdily, že je všechno v pořádku, došlo jim, že to není pravda.

Ačkoliv, mohlo to být i jinak. Praorus jim mohl dát příkazy, co mají dělat, kdyby žádné další příkazy nedostali. Buď jak buď, dužurizové se rozhodli **splnit svou povinnost**. Od Praoruse věděli, že je s pozemšťany cosi v nepořádku, rozhodli se tedy začít u nás.

Pokud ale počítali s momentem překvapení, přepočítali se.

Jakmile jsme zjistili, že se ve větším množství chtějí teleportovat do námi obydlených ybipů, hlídka jim teleporty zablokovala. Mezitím komando dužurizů proniklo do sektoru, kde žili Indové. Mahátmá Gándhí je uvítal podle svého zvyku přátelsky, ale protože jich tolik najednou nečekal a věděl, že by jejich návštěva nemusela být přátelská, byl před nimi ve střehu. Když po něm dva

nejbližší skočili, vzletěl kolmo vzhůru a zablokoval jim kouzla, takže ho nemohli pronásledovat.

Dužurizové vytáhli zbraně, ale Gándhího tým nezaskočili. Odzbrojil je stejným způsobem jako já svého loupežníka na Zemi. Gándhí už na Zemi proslul mírností, ani tady by mouše neublížil, ale i pro něho bylo dílo okamžiku všechny dužurizy odtransportovat na Zumur.

Válečná rada se okamžitě sešla a rozhodla, že jednání s dužurizy povedu já přímo na jejich území. Nepočítám-li Petru, měl jsem jako jediný odolnost vůči smrtícím frekvencím. Nemohli jsme se spoléhat, že by je ta pretoriánská garda Zuazru neznala. Tisícovka nováčků byla sice také odolná jako já, ale neměla ještě dostatečné znalosti.

Pro jistotu mi vnutili ochranný oděv, skafandr vyvinutý pro lidi na planetách bez vhodného ovzduší, vylepšený o tlumení zvuků. Přilba vystlaná tlumicí hmotou měla ale nevýhodu, nebylo v ní nic slyšet a měl jsem v ní omezený rozhled do stran. Jediný způsob komunikace byl telepatíí, kterou dužurizové našťestí ovládali stejně jako my.

Parta Vladimira Přemuchina mezitím pomocí neviditelných Zamolxis zjistila, že dužurizové mají také cosi jako Válečnou radu. Říkali jí Rada Statečných a právě se radila, co dál, když jsem se vynořil z mobilního teleportu přímo v jejich doupěti.

»Dlužíme vám nějaké informace,« oslovil jsem je telepatíí jasně a zřetelně.

»Nedlužíte,« vycenil na mě šavlovité tesáky nejbližší. »My už víme, co potřebujeme vědět.«

»Obávám se, že vaše znalosti nejsou ani zdaleka úplné,« pokračoval jsem klidně.

»Víme, že jste se postavili proti našim pánům Zuazru,« odsekl dužuriz. »Tu nejdůležitější informace už tedy víme.«

»Nejdůležitější informace to není,« odušil jsem. »Jen jedna z mnoha. Už jste si všimli, že vás zdejší Zamolxisy neposlouchají, jako dřív?«

»Všimli,« odsekl dužuriz. »To je teprve první příznak, další budou ještě horší. Až sem přiletí Flotila, nastane kolotoč, jaký si neumíte ani představit.«

»Už začal,« řekl jsem jim. »Starodávny *vukcir* jsme po prvním úderu nahradili naším štítem. Toho jste si jistě všimli, zezelenala přitom obloha. Nový štít zachytil i druhý úder, bylo to slyšet po celém světě.«

»To nebyly opravdové údery,« řekl dužuriz. »To byly jen pokusy o proražení štítu. Odnesla to nanejvýš dvě magická centra *vahajhí*. Než naši krajané zničí všechny, dočkáte se takových úderů ještě více. Do té doby si ještě můžete užívat života.«

»Vaše Flotila žádné magické centrum ani nepoškodila, natož aby je zničila,« řekl jsem.

»To nám vykládejte!« ušklíbl se dužuriz. »Jděte se podívat, co ty údery rozdrtily!«

»Nic nerozdrtily,« ujistil jsem je. »První trochu promáčkli *vukcir*, ale náš štít to zachytil. Další úder už od začátku zachytil náš štít a ten se ani nehnul.«

»To bylo jen takové oťukávání,« mávl tlapou dužuriz. »Pravý kolotoč teprve začne!«

»Už začal,« ujistil jsem ho suše. »Flotila Zuazru přišla o dvacet lodí.«

»Cože?« vytřeštil na mě oči dužuriz a s ním i ostatní. Snad poprvé jsem viděl ty suverény nic nechápat. Na to, že měli výhodu vícesměrného myšlení, byli nějak dlouho paf.

»Říkám, Flotila přišla již o dvacet lodí,« opakoval jsem jim. »Získali jsme kontrolu nejen nad zdejšími vahajhí, ale obsadili jsme už i další světy. Vládcům Zuazru zbývají poslední tři obydlené světy. Je to horší než si umíte představit, ale ne pro nás.«

»Snad jste si nedovolili...«

»Dovolili,« přikývl jsem. »Nedávno byl přece jeden z vás u nás na návštěvě, takže jste něco málo věděli předem.«

»To jsem byl já,« přihlásil se jiný dužuriz. »Varoval jsem vás ale jasně, ať to neděláte.«

»Varování jsme si vzali k srdci,« souhlasil jsem.

»A přece jste se postavili na zadní?«

»Stálo nám to za pokus,« ujistil jsem ho. »Jen jsme se lépe připravili.«

»Šílenci! Hlupáci! Mysleli jsme si, že jste chytřejší než borovochglové, ale jak se zdá, nejste.«

»V každém případě vás na to upozorňujeme,« řekl jsem.

»Za upozornění díky,« usklíbl se dužuriz, který s námi nedávno jednal. »My to už víme. Při naší inteligenci ale nemůžete čekat, že se k vám přidáme.«

»Vaši inteligenci necháme na pokoji,« odušil jsem. »Nevíme, co všechno víte, jedno vám ale musíme říci: nepokoušejte se postavit proti nám.«

»A podle čeho usuzujete, že takové výzvy uposlechneme?« usmál se úlisně dužuriz.

»Podle vaší inteligence,« vrátil jsem mu jeho vlastní slova. »Uvědomte si, poslouchají nás tady nejen Zamolxisy, ale i vahajhí a teleporty, postavili jsme si vlastní štít, takže se dá říci, že je tento svět plně pod naší kontrolou. O vás víme, že máte zbraně. Někteří se je pokusili použít, ti se k vám už nevrátí. Nespoléhejte se ani na obojky od žabomedvídků, víme, že o nich víte. Mohu vás ujistit, že vám nebudou nic platné. Ani Zuazru vám nepomohou. Jak možná víte, nedávno tu byl jeden z nich, Praorus. Přišel nám vyhlásit válku, ale začal ji tak nešťastně, že jsme ho museli zabít.«

»Cože?« hekl nejbližší dužuriz. »Vy jste se opovážili zabít... Vládce?«

»A pokud je Vládce kapitánem na každé lodi Flotily, zabili jsme jich už jednadvacet.«

»Vy pitomci, víte, co to znamená?« vyhrkl dužuriz. »Jestli jste mohli do té chvíle doufat, že to pro vás nějak dopadne, teď už nemáte nejmenší naději! My také, jestli tady zahynul Vládce, nikdo už Zuazru nebude dobývat! Flotily ji rovnou smetou!«

»Starodávný vukcir by spojený úder šestnácti lodí nevydržel,« odušil jsem klidně. »Máte asi pravdu, povrch Zuazru by to rozdrtilo. Náš štít to ale vydržel.«

»Chcete říci, že už takový úder přišel?«

»Ano,« ujistil jsem ho. »Naše štíty jsou lepší, než si myslíte. Zato štíty útočících lodí nesnesly náš protiúder. Nepřečkala to žádná. Teď se chystá skupina dvaatřiceti lodí proti Ugtuo.«

»Dost na to, aby ten svět zadupaly do hvězdy,« odušil spokojeně dužuriz.

»Nejméně jednu z nich chceme zajmout celou,« nahnul jsem brvou. »Aspoň jednoho Vládce chceme dostat živého. U ostatních nám asi nezbude nic jiného než je zničit, jako ty dosavadní.«

Tomu už očividně odmítali uvěřit všichni.

»Zajmout loď Flotily? A vy si myslíte, že budeme nečinně přihlížet, jak ničíte naše krajany na lodích...?« vybuchl nejbližší dužuriz.

»Pokud chcete osvědčit svou věrnost Zuazru, můžete se proti nám postavit,« nevyvedlo mě to z míry. »Pak ale počítejte, že se k vám budeme chovat stejně jako vy k nám.«

Během hovoru mě obstoupili a pomalu, nenápadně se ke mně přibližovali blíž a blíž. Nejvyšší čas zmizet, než se na mě vrhnou. Přiznám se, nebyl na ně příjemný pohled. Jejich šavlozubý chrup by si poradil i se slonem a navíc jsem věděl, že někteří mají u sebe zbraně. Už jsem jim ale řekl všechno a oni své názory dali také dost jasně najevo.

Stačil mi ale jeden krok do teleportu. Zmizel jsem jim tak rychle, že nestačili ani mrknout.

Po mém odchodu vypukla vřava. Dužurizové ale udělali chybu. Neuvědomili si, že Zamolxisy teď poslouchají nás. Byli zvyklí dávat si na ně pozor, jen když potřebovali skrýt před Vládci některé drobné výstřelky, ale dosud se nikdy nepotřebovali skrývat, když jednali v jejich prospěch. Věděli jsme proto hned, co proti nám chystají. Na jejich úžasnou inteligenci byli až přímočaře jednoduší, jak už to u profesionálních vojáků bývá. Rozhodli se vtrhnout do oblastí obydlených pozemšťany a zabít nás na potkání, mrtvý člověk - dobrý člověk.

Rozhodnutí přijali snadno, horší to bylo s jeho vykonáním. Při odchodu z Rady Statečných všichni s údivem zjistili, že teleporty fungují nějak jinak, než očekávali.

Brzy se všichni sešli na zasněžené pusté pláni. V dále spatřili jakési stavby a když k nim dorazili, zpozorovali tam své krajany. Ti je ale nepotěšili.

»Taky jste jim naletěli, co?« uslyšeli místo přivítání. »My už jsme tu dlouho. Tady na Zumuru se nedá vůbec nic dělat.«

Útok Flotily na Ugtuo jsem očekával v řídicím sále naší základny. Dvaatřicet lodí si operátoři rozdělili na čtyři segmenty po osmi. Lodě útočily ve vzorné formaci jako na přehlídce. Nebylo to tím, že by dodržovaly vzornou kázeň, ale jejich úder by tak byl neúčinnější.

Segment se čtyřmi loděmi, jejichž řízení jsme měli vlastně my, jsme si chtěli nechat na závěr, ostatní jsme se rozhodli zlikvidovat roztržením.

Pak už to šlo ráz na ráz.

Zkáza osmadvaceti lodí netrvala ani minutu. Zaměřit generátor pole na střed lodě byla otázka zlomku vteřiny. Půl vteřiny trvalo, než pole loď roztrhlo. Z energetických centrál ve středu lodí se přitom uvolnila veškerá energie, takže se lodě jedna po druhé měnily v ohnivé koule a jen drobné úlomky se rozlétly do vesmíru.

Zbývající čtyři lodě začaly prudce brzdit. Ne že by to bylo rozhodnutí jejich posádky, motory se zapnuly proti vůli kapitánů, ale řízení teď ovládali operátoři v naší základně na planetě Ugtuo.

»Máme je,« konstatoval spokojeně Einstein, zvolený zdejší posádkou velitelem.

Čtyři obrovské kolosy mířily k pusté planetě Chyrrepdí, podobající se Marsu, ale teplejší. Letěly teď v těsné blízkosti, až na jednu, která se opožďovala, jak ji řídil někdo méně zkušený, ale bylo jasné, že všechny řídíme místo původní posádky my, ačkoliv dužurizové uvnitř lodí pobíhali jako splašení a zoufale hledali chybu.

Lodě se pozvolna blížily k Chyrrepdí a další parta operátorů připravovala mobilní teleporty.

»Začal bych je brát po jednom už teď,« navrhl Einstein. »Je jich příliš mnoho a můžeme je přece pomocí Zamolxis zaměřovat i uvnitř lodí.«

»Jen klid, na všechny se dostane,« namítal kdosi.

Vtom se to ale stalo.

Prostřední z prvních tří lodí explodovala, aniž by ji někdo roztrhl generátorem. Zdálo se, že za to tady na sále nikdo nemůže, všichni vypadali stejně překvapeně. Jako kdyby loď někdo úmyslně odpálil zevnitř. Nemohli jsme to vyloučit. Stačilo narušit energetickou centrálu a energie, schopná oloupat planetu jako pomeranč, by loď zevnitř zničila. Exploze byla tak silná, že dvě sousední lodě vybuchly vzápětí také. Obrovská energie se opřela i do poslední lodě, ale zapnuté štíty ji pohltily, nebo aspoň podstatně zeslabily.

Poslední loď odlétla stranou, ale pak ji opět ovládl náš operátor.

»Vyházejte posádku na Zumur!« volal Einstein. »Než také udělají harakiri!«

Operátoři teleportů začali kmitat. Naštěstí stačilo uvést do chodu předem připravené příkazy. Ovládací eygusegy si vytvořily větší množství Zamolxisů, ty se rozběhly po lodí a kde narazily na dužurize, teleportovaly je na Zumur. Naštěstí byli dužurizové po posledním nárazu v šoku, někteří dokonce zranění, takže se nezmohli na odpor. Kontrolní pohled jedné Zamolxis ukázal na Zumuru stovky dužurizů, porůznu ležících na pláni asi pět kilometrů od nejbližších sídel. Někteří se zvedali a buď pomáhali kamarádům, nebo se rozhlíželi a snažili se zjistit, kde to vlastně jsou.

»Mám Vládce! Pošlu ho jinam!« hlásil jeden z operátorů.

Objevil Vládce v jeho mobilním kastrolu, neváhal a poslal ho také na Zumur, ale nasměroval

ho do nehostinné tundry daleko od jeho posádky.

Lod' dosedla na kamenitý povrch Chyrrepdí, ale její vyklízení pokračovalo. Postupně uvnitř ubývalo dužurizů, schopných ještě nějaké činnosti. Objevili jsme několik raněných, přemístili je pro jistotu až na kraj městečka dužurizů na Zumuru, ale jak se zdálo, loď už byla prázdná.

»Zajali jsme jen jednu posádku, zato kompletní,« shrnul akci Einstein. »Můžeme připravovat jednání s Vládcem.«

»Obávám se, že k němu budeme muset vyslat zase Lukáše,« podotkl Ra. »Musíme se včas přesvědčit, zda si nedokáže poradit s našimi teleporty.«

»Budu si toho považovat,« řekl jsem. »Dužurizové se ani nenamáhali použít na mě zvuk. Což o Vládcích neplatí, tam to očekávat můžeme a musíme. Doufám, že se skafandr osvědčí.«

»Musíme urychlit vyučování nováčků,« mračil se Ra. »Nemůžeme si dovolit při vyjednávání riskovat životy důležitých osob.«

»Přeháníš, Ra,« usmál jsem se na něho. »Jaká já jsem důležitá osoba? Přiznám se, ani by mě netěšilo, kdyby za mě nastavoval krk někdo jiný.«

»Kdyby tě zabili, přijdeme přinejmenším o experta na peprycho,« řekl Uu. »Neříkám, že by to nikdo jiný nezvládl, ale každému to bude chvíli trvat a to nemluvím o znalostech, které jistě máš, ale v dokumentaci nebudou. Znáš to, spoustu drobností člověka ani nenapadne zapsat právě proto, že to jsou drobnosti. Při zavádění generátorů Argh na místě řešil cosi, co jiným bránilo pokračovat. Ani Argh to nezaznamenal, jistě to byla nějaká prkotina. Ale ostatní zdržovala.«

»Měli bychom se ale důkladně zamyslet, jestli neděláme tutéž chybu, jakou plným právem vyčítáme jiným,« pokračoval jsem zamyšleně.

»Chybu?« zbystril pozornost Ra, ale i ostatní.

»Ani my přece nejsme vyvolení...,« dokončil jsem.

Jednání

Na vyjednávání jsem se tentokrát připravil důkladně. Válečná rada se shodla, že mým úkolem bude vnutit zajatému Vládci naše požadavky, než ho pošleme na Faifru. Další jednání bychom vedli pomocí příkazového kanálu, který Vládci donedávna používali k řízení eygusegů na Zuazru a kam Přemuchinova parta přidala několik filtrů, aby nám tudy nepřiletělo něco zákeřného.

Největší očekávaná potíž byla, jak donutit Vládce, aby s námi vůbec jednal.

Navlékl jsem se do skafandru, který by mi měl přidat alespoň pár procent jistoty, rozloučil se odhodlaně s ostatními a vykročil do teleportu. Věděl jsem, že mě budou sledovat pomocí Zamolxis, ale pomoci by mi mohli jen omezeně. Jestli se vrátím sám, nebo mě budou muset odnést, záleželo víc na mně než na nich. Na tom mohli sotva co změnit.

Jede mladík na svém koni, jede do boje...

Teleport za mnou zmizel a já jsem stál, pět metrů od kovového kastrolu, odkud na mě divně mžikaly tři oči.

»Dobrý den přeji,« vyhrkl jsem telepaticky první, co mě napadlo.

»Dobrý den?« zaburácelo mi v hlavě. Vládcova telepatie byla silnější než jsem čekal. Napadlo mě, že by mi tím mohl roztrhnout hlavu stejně jako zvukem a zvuková izolace by mi byla platná asi jako mrtvému zimník.

»Přát dobrý den někomu, koho jste porazili, tomu říkám drzost!« burácel Vládce. »To se jen tak nevidí!«

»Nejhorší část dne máte za sebou,« odušil jsem. »Teď už to může být jedině lepší.«

»Když to bereš takhle, máš pravdu,« připustil klidněji. »Nemusíme se snad zdržovat, rovnou to vyklop. Co chcete? Nejrychlejší loď a plné zásoby atalnea? Nebo něco jiného?«

»Myslíte si, že chceme prchat?« zeptal jsem se ho místo odpovědi.

»Bylo by to logické,« řekl. »Po tom, co se stalo...«

»My to za logické nepovažujeme,« odušil jsem. »Chceme jednat o něčem víc.«

»To zase nepovažuji za logické já,« odsekl.

»Nechceme prchat,« namítl jsem. »Chceme, abyste nás uznali za partnery.«

»To má být co?« vybafl.

»To má znamenat, že nás necháte na pokoji, jako se my nebudeme míchat do vašich věcí.«

»Kdo tady bude komu co nařizovat? Vy nám, nebo my vám?«

»Na vašem území vám nebudeme nařizovat nic. Naopak chceme, abyste nám konečně přestali nařizovat, co smíme a co nesmíme my. A nejen nám, ale všem rasám, co se ve vesmíru vyskytují.«

»Myslíte to tak, aby si každá rasa sama spravovala svůj svět? To už tady bylo!«

»A přesně to chceme,« souhlasil jsem.

»Co tedy děláte na Ugtuo? Tam přece nežijete a nemáte tam co dělat!«

»My bytostem na Ugtuo pomáháme,« odušil jsem. »Pomoc v nouzi není žádné zlo.«

»Kdo z nich vás žádal o pomoc?« vyjel si na mě.

»Nikdo,« odušil jsem klidně. »Postavili jsme tam naše generátory tajně. Tím jsme jim nijak neublížili. Naopak, zachytili jsme útok vašich lodí, který by je nejspíš zničil.«

»Jste si tak jistí, že jsme útočili?« řekl trochu sarkasticky, pokud jsem to správně pochopil. Ale souvislosti mi dávaly zapravdu, těžko to mohlo být jinak.

»Na zdvořilostní návštěvu se nelétá se dvaatřiceti loďmi v útočné formaci,« ujistil jsem ho.

»Co vy o tom víte?«

»Dost na to, abychom rozpoznali útok od běžné návštěvy,« řekl jsem.

»Nečekali jsme, že byste na Ugtuo dostali vaše zbraně tak rychle,« řekl uznale.

»Nebylo to tak těžké,« podotkl jsem. »Poslyšte, co vám vadí na partnerství? Že jste na vyšší úrovni, to přece neznamená, že musíte druhým poroučet.«

»Jaképak partnerství?« vybuchl. »Bez nás byste nebyli ani tohle!«

»Bez vás by se nám na Zemi žilo lépe,« odušil jsem. »Přinejmenším jste nám tam soustavně zkracovali život. Borovogchlům jste svět zničili úplně, ti by bez vás ještě žili.«

»Bez nás byste se navzájem povraždili ještě jako opice!« ujišťoval mě.

»Nemá cenu dohadovat se, co by bylo, kdyby... skutečností je, že jste nejen nás, ale i ostatní civilizace přidusili. Proč?«

»Abyste se nemohli vyhubit sami,« trval na svém.

»Kolik civilizací se už samo vyhubilo?« zeptal jsem se ho zdvořile.

»Víme o dvou,« odsekl. Naházeli na sebe nejničivější zbraně, jaké se jim podařilo objevit. Je to už víc než dvacet tisíc let a jejich svět je dodnes mrtvý.«

»My víme o třech světech, které jste zničili,« opáčil jsem. »Vaše *péče* byla ničivější než zkáza vlastními prostředky. Tomu neříkáme pomoc, ale tyranie nejhoršího zrna.«

»Na tom se asi neshodneme,« řekl uštěpačně.

»Na tom se budeme muset shodnout,« opáčil jsem. »Požadujeme od vás nezávislost. Znamená to, že nám přestanete škodit. A také ostatním.«

»Nechcete toho málo a navíc, nechcete to jen pro sebe... Jak šlechetné!«

»Nechceme toho málo a nechceme to jen pro sebe...« souhlasil jsem. »Považujeme to ale za správné. Chceme nezávislost a svobodu. Do toho nepatří, že nám budete trvale poroučet. A že to nechceme jen pro sebe, ale i pro ostatní? Vždyť byste je jednoho po druhém zničili!«

»Na každou dohodu ale potřebujete dvě strany,« řekl suše. »My s ultimativními podmínkami souhlasit nebudeme. Co vy na to? Na to jste nepomysleli, he?«

»Dohody mají být takové, aby s nimi souhlasily obě strany,« přikývl jsem. »Ale to je možné jen při jejich rovnoprávném postavení. Proto je naší první podmínkou rovnoprávnost. Bez ní nemají žádné dohody smysl. Nerozhoduje, o kolik tisíc let jste před námi. Prostě nás přestanete brát jako chráněnce a už vůbec ne jako otroky, ale jako svéprávné suverénní bytosti.«

»Vy si myslíte, že to je možné?« opáčil. »To není tak jednoduché, jak si představujete!«

»Není,« souhlasil jsem. »Záleží jen na vás, jak se dokážete přinutit brát nás za partnery. Když to dokážeme my, mělo by to být pro vás snadnější.«

»Vy už jste někdy něco takového dokázali?« vybuchl zlým smíchem. »Upřímně řečeno, těžko si to umím představit, vraždíte se pořád stejně krutě. A co budete dělat, když to nedokážeme?«

»Dokázali jsme to,« přikývl jsem vážně. »Vzali jsme na Zuazru několik set nejzaostalejších krajanů ze Země. Jednáme s nimi rovnoprávně, jak to požadujeme od vás. Když to dokážeme my barbari, měla by to být pro vás hračka.«

»Hleďme, jakou logickou past jste si na nás přichystali!« odušil uznale. »My ale na to máme jinou logickou kličku. Co když se vůbec dohodnout nechceme?«

»To máte pravdu,« souhlasil jsem. »Dohody jsou možné, jen když se strany dohodnout chtějí. Stačí aby jedna strana nechtěla a je po dohodě. Ujišťuji vás, že se domluvit chceme. Ale jedině na rovnoprávném podkladě, jinak ne.«

»O takové dohody zase nestojíme my,« odsekl.

»Pak zůstaneme nepřáteli,« přikývl jsem. »Dokud si to nerozmyslíte.«

»My si to nerozmyslíme nikdy,« řekl klidně.

»My také ne,« pokrčil jsem rameny. »Cestu zpátky ale nemáme. Kdo nemá kam ustupovat, obvykle neustupuje.«

»Mohli byste odletět někam daleko,« nadhodil, jako kdyby si to tajně přál.

»To není nic pro nás,« odmítl jsem. »Utéci bychom mohli dávno, hned jak jsme ukořistili pár vašich lodí. Nám ale nejde jen o nás samotné. Ostatně ani nemáte dost lodí, aby se tam vešli všichni lidé našeho světa a navíc, kam bychom utíkali, když máme vlastní domov?«

»Je to hezké, že myslíte na všechny,« řekl kousavě. »Ale jistě víte, že i většina lidí na vaší Zemi je pod vaší úrovní! Nikdy z nich nic nebude.«

»To je právě vaše největší chyba,« řekl jsem pevně. »Udělali jste ji tak dávno, že to ani nechci odhadovat. Ta chyba je v tom, že se považujete za něco víc než jsou jiní. Právě proto jsme došli k názoru, že rovnoprávnost je víc než výhody.«

»Vidím, že to berete důkladně,« přiznal. »Ostatně, sjednávat výhody i za jiné není strategicky špatný tah, získáte možná spojence. Ale musíte připustit, že jste bez nás nikdy nic neměli. Všechno co máte jste dostali od nás a je černý nevděk, že to chcete popírat.«

»My to nepopíráme,« řekl jsem klidně. »Když ale připočteme úmyslné škody, které jste nám způsobili, nemáme povinnost být vám vděční. Klady a zápory se vyrovnávají, nemyslíte? Ledacos jsme od vás získali, ledacos zase máte vy od nás.«

»I to, co jste vymysleli tady, jste dokázali jen díky naší pomoci.«

»Samozřejmě, když jste náš svět sráželi, jak jen to šlo. Nedovolili jste nám vlastní vývoj, zkracovali jste nám život to všechno nás brzdilo. Ve vesmíru je ale víc civilizací než vaše a jak se zdá, některé se bez vás, a právě že jen bez vás, dostaly samy na takovou úroveň, že je teď už ani vy nedokážete porazit.«

»Myslíte *vyrkezúhy* v Erme Ulchuar?« zarazil se.

»Třeba,« neodporoval jsem mu.

»To je něco jiného,« odmítl to prudce. »Jejich úroveň není tak velká. Máte naše lodě, můžete se tam na ně podívat sami! Třeba v nich najdete spojence! Ale až se vám loď vrátí bez posádky, či spíše, až tam vaše posádka přijde o duše, poznáte, že to není tak, jak si myslíte.«

»My zatím neplánujeme kosmické cesty,« řekl jsem. »Budeme mít plno práce, než napravíme vaše potměšilství na Zemi. Ale kdybychom se obrátili do vesmíru, nebudeme tam vystupovat jako dobyvatelé. Chceme-li rovnoprávnost, nesmíme ji upírat ani jiným.«

»Opravdu mě zajímá, jak s touhle filosofií uspějete u dužurizů,« odvětil škodolibě. »Můžete si to ostatně vyzkoušet hned! Rovnoprávnost s takovými predátory! K smíchu!«

»Vy jste je přece měli a máte jako posádky svých lodí!«

»Jistě, jako vojáci jsou nepřekonatelní! Přesně vědí, co si mohou dovolit a co ne. Ale nikdy ani na okamžik nezpochybnili jediný rozkaz kapitánů. Dobře vědí, že se nám rovnat nemohou!«

»A naopak dobře vědí, že za svou věrnost získají přednostní postavení mezi ostatními,« dodal jsem. »Takže se jim nebude líbit, když o své výsady přijdou. Ano, nebude to pro všechny příjemná změna, zejména ne pro ty dosud povýšené. Budete se s tím ale muset smířit, jiná možnost není.«

»Ale je,« odpálil mě Vládce. »Přirozené rozvrstvení ras, vzniklé v průběhu věků, se prosadí navzdory vašim snahám a je nemyslitelné to změnit. Vždycky se najde někdo, kdo ostatní povede a ostatní půjdou za ním. Teď vedete vzbouřence vy, ale to se může rychle otočit.«

»Zajímavý názor,« řekl jsem. »Ale podle nás úplně mylný. Princip rovnosti vyžaduje uznávat schopnosti druhých. Není tak těžké to pochopit ani dodržovat. Každá rasa má něco kladného, každá má zápory. Každá by si ale měla spravovat svůj svět, jak uzná za vhodné. To není těžké pochopit. Nepovažujeme ale za správné bezdůvodně zasahovat na cizím území proti vůli těch, kdo tam žijí.«

»Až vás někdo napadne a rychle se stáhne na vlastní území, nebudete mu to oplácet, když je to tak nepřipustné?« vybuchl. »Budete jen trpět, jak vás bude kdekdo otloukat?«

»To jistě ne,« odtušil jsem. »Když nám někdo způsobí škodu, budeme po něm žádat nápravu. Ale dokud nám nebude na našem území úmyslně škodit, dokud nebudeme mít důvod, budeme ho muset respektovat.«

»Bude pro nás jediné výhodné, když to budete dodržovat,« řekl suše. »My to ale neuznáváme. Takže se nás ty zásady netýkají.«

»Rovnoprávnost vyžaduje, abyste je uznávali i vy. Ve svém světě si dělejte, co se vám líbí, ale nebudete škodit jiným.«

»A když ano? Když vás respektovat nebudeme?« dorážel na mě.

»Pak získáme právo zasahovat i u vás,« řekl jsem. »Když nás respektovat nebudete, bude jen správné, když se vám postavíme.«

»Vida, to jsme se dočkali vděku!« řekl už skoro klidně. »Případný konflikt v budoucnu tedy nemůžete vyloučit. Nebude lépe rozhodnout všechno hned?«

»Jak to chcete rozhodovat? Tím, že nás zlikvidujete? Hodně jsme o tom diskutovali. Když se jedna strana, podotýkám kterákoliv a stačí jedna, rozhodne, že jediným řešením je vyhlazení druhé strany, pak k vyhlazení jedné nebo druhé strany dojde. K dohodě musí být vůle obou stran. My si dohodu přejeme, závisí to tedy jen na vás. Vyhlazovací válka mezi námi není nutná. Rozhodnete to ale vy a my budeme muset vaše rozhodnutí přijmout.«

»Proč se tedy stavíte na odpor, když víte, jak to dopadne?«

»My nevíme, jak to dopadne,« odtušil jsem. »Nabízíme vám dohodu. Víme, že požadavek na rovnost je pro vás neslýchaný. Pro nás je to ale jediný možný základ dalšího jednání. Můžete náš návrh přijmout, pak budeme jednat. Když odmítnete a budete trvat na válce, ani nám nezбудe nic jiného než válčit.«

»Rozmýšleli jste to asi málo,« řekl. »My to vidíme jinak. Postavili jste nás před těžký výběr. Bude vás škoda. Na druhé straně, nechat vás na pokoji nemůžeme, dříve nebo později byste se nám postavili, ale byli byste silnější. Musíme vás pokořit a když to nepůjde jinak, tedy i vyhubit. Dřív, než se to stane nemožné.«

»Jak říkám, rozhodnete to vy,« opakoval jsem. »Ponechám zde odblokovaný teleport, který se po jednom použití zruší. Je to jediná cesta na Faifru. Až naše podmínky projednáte, spojte se s námi pomocí eygusegů. Počkáme si na vaše rozhodnutí, nebo na nepřátelskou akci. Rozmyslete si to ale dobře. Víme, že válku povedete vyhlazovacím způsobem a podle toho budeme jednat i my.«

»Nevyhrožujte nám, nemáte na to!« odsekl. »Trochu jste nás zaskočili, ale podruhé to na nás neuplatníte. Udělali jste fatální chybu, dali jste najevo, že můžete být **skutečně** nebezpeční. Převaha je ale pořád na naší straně. Jsme starší a máme nepřeborné možnosti, jak vás smést. Chybou je už vaše snaha jednat, i u vás na Zemi je přece zvykem, že vyjednává jen ten, kdo si není jistý silou.«

»Na Zemi ještě některé barbarské zvyky platí,« připustil jsem. »Uznáváme, některých jste nás zbavili, vaše výchova nebyla úplně špatná. Ještě kdybyste se tak chovali sami, jak jste nám pomocí svých Zamolxisů hlásali!«

»Zamolxisy sem netahejte,« vrčel. »Někde v nich byla chyba. Měly vás vychovávat, pravda, ale ne k tomu, abyste se vzepřeli.«

»Chyba byla ve vás,« odtušil jsem. »Chyba byla dělit bytosti na nadřazené a méněcenné. To se projevilo i na Zamolxisí výchově. Zdůrazňování podřízenosti mělo právě opačný efekt.«

»My to napravíme,« ujistil mě. »Po tomhle se sto tisíc let nikdo neopováží vzepřít, a už vůbec ne tak jako vy. Všichni se budou bát zvednout hlavu.«

»Nevyhrožujte, nemáte na to!« odsekl jsem mu jeho vlastními slovy.

V první chvíli ztuhl nad tou drzostí. Já jsem naopak pochopil, že jsem to přehnal. Ještě nikdo si nedovolil dát Vládčům Zuazru najevo, že by nemuseli být nejsilnější. Uvědomil jsem si náhle, že to může mít jen jediný efekt, útok z jeho strany.

Už jsem mu ale sdělil, co jsem mu měl sdělit. Další pobyt v jeho dosahu byl zbytečný. Dříve než se vzpamatoval, vkročil jsem do teleportu, který se tu na můj myšlenkový příkaz objevil.

Pak se vedle Vládce objevil jiný teleport. Nadutec soptící vztekem pochopil, že to je vyhazov, ale došlo mu, že jinou cestu nemá. Na ztrestání naší drzosti neměl sílu. Nezbývalo mu nic jiného než návrat na Faifru. Z jeho pohledu potupný, i když to byl z naší strany projev vstřícnosti.

Šlo o to, jak to pochopí ostatní.

Zákeřnost

Kapitán Vládčů zmizel a další tah byl na jejich straně. Nečekali jsme, že se ozvou téhož dne. Také oni by si to měli mezi sebou řádně prodiskutovat.

Svlékl jsem skafandr, díky přídavné zvukové izolaci pěkně přehřátý a propocený.

»A máme chvíli pauzu,« konstatoval Uu.

»Jak kdo,« mračil se Ra. »Musím dohlédnout na střídání hlídek v sondách. Nejsou stavěné na trvalý pobyt a pozornost posádek vyžaduje, aby tam neseděly dlouho. Připomínám, že tam nebude sedět nikdo z Válečné rady. Ne že by to nebylo užitečné, ale nemůžeme si to dovolit.«

»A ztratit Mozarta si dovolit můžeme?« vybuchl jsem nesouhlasně.

»Když to chceš vědět, můžeme,« odušil Ra. »Mozart je jeden z největších umělců, to už mu nikdo nevezme. Ale ve chvíli kdy jde o všechno, o osud celé Země i nás všech, v takové chvíli bude užitečný i jako hlídka. Můžeš mi teď stokrát tvrdit, že bys tam seděl raději místo něho, nepustíme tě tam. Naše naděje na přežití by klesla. Tvé místo je u ochranných štítů, ty na tobě závisí. V nouzi nejvyšší tě pouštíme vyjednávat, ale jakmile budeme mít za tebe náhradu, jako vyjednávač skončíš. Počítej s tím, prosím tě.«

»A až udělám tu dokumentaci?« zeptal jsem se.

»Budeme mít jen větší naději na přežití, kdyby se ti něco stalo,« řekl Ra. »Uvědom si ale, že máš s polem peprycho největší zkušenosti a ty pořád rostou. Nikdo tě teď nenahradí.«

»Nikdo není nenahraditelný!« vybuchl jsem.

»Jde o to, aby nás náhrada nepřišla moc draho. Nemáme na to čas,« odušil. »Drž se štítů, tam jsi platný nejvíc.«

Krátce po mém vyjednávání přišel do Válečné rady jeden ze starých fyziků Noachi. Požádal radu o slyšení, protože podle něho jeho věc spěchá. Mrkli jsme na sebe a přijali ho, takové případy nebyly časté.

»Měl jsem takový drobný nápad,« začal rozvláčně. »Napadlo mě netradiční použití peprycho. Je to skvělý nástroj, jaký jsme dosud neměli.«

»Povídej,« vybídl ho Guarr.

»Chráníme s ním celé světy,« pokračoval Noachi. »Používáme je pro ochranu sond, ale přímo se nabízí využít je i k osobní ochraně lidí, například vyjednávačů.«

»To není tak jednoduché,« namítl jsem. »Ochrana světů je jasná, o té nebudeme diskutovat. Sondy to chrání jen před mikrometeority. Díky i za to, ale větší kusy zůstávají nebezpečné a proti úderům velkých zbraňových systémů nechrání téměř vůbec.«

»Vím,« nedal se Noachi. »Pole vydrží skoro všechno, potíž je se setrvačností. Když do sondy nebo jiného malého objektu narazí větší setrvačná hmota, nebo se do bubliny opře tlak světelného záření, setrvačnost sondy to nepohltní a sonda odskočí. Při velkých energiích zabije posádku náraz o nejbližší stěnu, bez ohledu na odpružená křesla a jiné prostředky zmírňující účinky nárazů. Prostě to posádku i v křesle rozmázne na placku.«

»Tohle už jsme uvažovali,« řekl jsem. »Pole úspěšně chrání proti destrukcím nižších energií. Proti primitivním střelným zbraním na Zemi by stačilo, ale právě to nemůžeme čekat od Zuazru.«

»Vím,« opakoval Noachi. »Přesto si myslím, že to stojí za vyzkoušení. Peprycho, na rozdíl od jiných polí, nenaruší molekulární vazby. Znamená to, že za běžných okolností ani neodkrojí hmotu, kterou prochází. Udělal jsem si malý model. Vytvoří kolem člověka protáhlý elipsoid, kde je člověk

v jednom ohnisku, zatímco druhé ohnisko je pár desítek metrů pod ním. Nejlépe to funguje, když má pod sebou pevnou skálu. Pole se k ní ukotví a místo nepatrné setrvačnosti lidského těla vzdoruje nárazu velká hmota skály. Zkoušel jsem to nejprve na dusoi. Protimeteorický laser mu neuškodil, také další pokusy byly úspěšné. Řekl bych, že odolá všem osobním zbraním Vládců Zuazru.«

»Pak by to snad stálo za úvahu,« ustoupil jsem. Jestli jsem to ale dobře pochopil, není zdravé vytvořit si takové pole v okamžiku, kdy člověk letí.«

»Samozřejmě!« souhlasil s úsměvem Noachi. »Pole znehybní a člověk se potluče, jako kdyby v té rychlosti narazil do kamene.«

»Co když ale přijde náraz, který poruší i mez pevnosti ukotvení?« zajímalo mě.

»Na mezi pevnosti kotvícího materiálu samozřejmě záleží,« souhlasil Noachi. »Zkoušel jsem to jen s dusoi. Náraz, který by vyrval elipsoid ze skály, by musel být příšerný a i pak se většina jeho energie spotřebuje na destrukci ukotvení. Řekl bych, že to odolá explozi atomové bomby menší ráže ze vzdálenosti pár metrů.«

»To by člověka uvnitř spálilo radioaktivní záření,« nadhodil jsem.

»A víte, že ne?« opáčil Noachi. »Peprycho je odolné proti záření, zeslabuje jeho intenzitu více než s exponenciální závislostí. Osobní bublina má tak malou plochu, že záření neprojde. Laser by tě možná oslnil, ale přežil bys.«

»Můžeme to zkusit,« souhlasil jsem.

»Jen mě napadá,« uvažoval Uu. »Kdyby se do elipsoidu pole omylem zahrnul i kus stropu, spadne Lukášovi na hlavu.«

»Nejspíš ne,« namítl Noachi. »Peprycho neruší molekulární vazby, strop neztratí pevnost a zůstane neporušený. Musel by přijít náraz větší než spojená odolnost stropu i podlahy, teprve pak by se kus vylomil a spadl. To by tam ale musela explodovat menší atomová bomba, a to je přece jen přehnané očekávání. Možná bys pak schytl i lehčí nemoc ze záření.«

»Dobrá,« řekl jsem. »Myšlenka osobního ochranného pole není nová, ale není špatná. Zatím jsme peprycho tak důkladně ve všech směrech nezkoumali, možná bude výhodné. Můžeme to vzít jako další pojistku proti překvapení, tím nic nezkažíme.«

»Vezmi si tedy můj přístroj,« podal mi Noachi vajíčko velikosti pštrosího vejce, vybavené držátkem a závěsnými očky. »Atalnea je tam na několik dní. Při jednání s Vládcem jsme trnuli, co se stane, takhle budeme klidnější.«

»Tohle jsem měl mít dřív! Nemusel bych narychlo utíkat před dužurizy ani neustále zvažovat, zda už je nejvyšší čas zmizet teleportem!«

»Dřív to nešlo, ale teď to máš,« usmál se.

Vrátil jsem se raději domů. Petra s Adélkou na mě čekaly a protože už věděly, co jsem dělal na Ugtuo i na Chyrrepdí, oddychly si obě, když mě spatřily.

»Dělaly jsme dnes učitelky,« sdělovala mi Adélka. »To ti teda povím, tati, vybral jsi na Zemi pěkná dřeva! Lachtani by chápali rychleji! A navíc, jak byli nafoukaní! Prý je pro ně ostuda, aby je učila malá holka!«

»Oni tak do dneška žili, kočičko,« ujišťoval jsem ji. »Nezapomeň, že máš před nimi obrovský náskok ve vzdělání a že si tě Zamolxis na Zemi vybrala pro enormně vysokou inteligenci. Obojí jim chybí, ale na druhé straně mají chuť pomoci nám, to musíme ocenit víc než chybějící znalosti.«

»Kdyby se na mě aspoň tak nevytahovali,« zabručela. »Pořád by mě jen hladili po hlavě! Jako kdyby nikdy neviděli malou holku.«

»Třeba si kompenzovali pocitu méněcennosti,« napadlo mě. »Když dospělé chlapy učí žabec

jako ty, na sebevědomí jim to nepřidá.«

»Vy jste se ode mě nechali učit ochotněji,« připomněla mi.

»My jsme už na Zemi věděli, co v tobě je,« ujišťoval jsem ji. »Oni si také zvyknou.«

»V těch sondách beztak tolik vědomostí potřebovat nebudou,« rozumovala.

»Tím si nejsem jistý,« nesouhlasil jsem. »Musí aspoň trochu chápat, nač je sonda dobrá a jak ji co nejlépe využít. Budou tam potřebovat pozornost, aby nic nepropásli, ale kdyby si v nějaké kritické chvíli nevěděli rady, byli by tam zbyteční.«

»Ať už tam vystřídají Fausta...!« přála si.

»Faust tam je kvůli vlastní hlouposti,« řekl jsem. »Co se měl co pošklebovat Mozartovi?«

»Mozart si to nemusel hned tak brát!« opáčila Adélka.

»Čím dřív ty dva někdo nahradí, tím lépe,« řekla Petruš. »Přiznám se, raději bych tam seděla místo nich.«

»Nebyla bys tam nic platná,« ujistil jsem ji. »Biologové tam nepatří. Já bych tam byl z nás tří užitečný nejvíce, jenže mě tam nepustí.«

»Bály jsme se o tebe i tak,« řekla Adélka vyčítavě.

»Ale na druhou stranu, bylo to úžasné!« zasníl jsem se. »Kdo do této chvíle hovořil s Vládci? Prašamané, pár vyvolených, ale kdo další? Spousta lidí je vůbec neviděla, ačkoliv tu jsou už stovky let. Většina je zná jen od Zamolxis, z jejich šedesát tisíc let starých propagačních obrázků.«

»Po prvním rozhovoru s Vládce jsem vypadal příšerně, tati,« zchladila mě Adélka. »Nikdo ti to nezáviděl. Kdyby nebyla Libuše génius a nedala tě z té trosky dohromady...«

»Naštěstí dovedete dát člověka do pořádku i z horších stavů. Někteří lidé přicházeli na Zuazru strašně zhuntovaní, jak se nemohli k odchodu ze Země odhodlat celé desítky let...«

»Máš pravdu,« řekla Petra vážně. »Biologie dokáže divy. Ze zhuntovaných starců nad hrobem udělá mladíky, na to stačí vzor DNA, který má v sobě každý. Po setkání vaší party s Vládce byl ale div, že Libuše seškrábla hrobníkovi z lopaty aspoň tebe...«

»Tělo se obnovit dá,« rozumovala Adélka. »Když zničíš duši, je to konec.«

Uspořádali jsme si na zahrádce večeři kolem opravdového ohně. Adélka rozhodla, že budeme opékat buřty. To jsme tu ještě nedělali, ani na Zemi jsme to nikdy nestihli, ale Adélka si o tom ze školky pamatovala nadšené vyprávění kamaráda a trvala na vyzkoušení.

Nakonec, proč ne. Oheň člověka doprovázel od dávnověku. Dívat se do plamenů uklidňuje, mnohé národy považovaly oheň dokonce za cosi živého. Oheň se lidem nesmí vymknout z rukou, ale může to být dobrý sluha a nakonec i přítel. Jako pán je ovšem oheň něco příšerného...

Buřty byly vynikající, i když jich Adélka několik připálila a jeden jí spadl do ohně, když jí přehořel klacík, na kterém je opékala. Petra sice cosi brblala o tom, že jsme si mohli vyčarovat gril na dřevěné uhlí, ale okřikli jsme ji, že tohle je lepší. Nešlo přece o jeden buřt, těch jsme mohli mít do sytosti, ale o náladu, ta snad byla výborná!

Snesl jsem i výčítku od Adélky, že jsem jí ze Země mohl přinést živé kotě.

»Živé kotě... přiznám se, v tom fofru mě to ani nenapadlo,« odušil jsem. »Předělej si svoji Zamolxis! Máme teď horší starosti než kořata.«

Byl to od rána do večera docela vydařený den. Kolik takových ještě bude? Nečeká nás žádná procházka, máme proti sobě největší sílu ve vesmíru. Vládcové dosud prohrávali podezřele snadno, ale kdyby se z toho nepoučili, nebyli by tak inteligentní, jak je známe.

Jedno jsem věděl naprosto přesně. Zuazru jsou na tahu.

A máme se na co těšit.

Ráno jsme se rozešli jako obvykle. Adélka s Petrou šly k Libuši, já do Válečné rady. Vítal mě tam Bolzano, známý na Zemi jako matematik. Teď tu byl jako koordinátor, aby v případě potřeby ve chvílce svolal celou Válečnou radu.

»Něco se děje,« řekl mi. »Není to moc znát, ale...«

»Co jste zjistili?« vyhrkl jsem.

»Zatím nic,« přiznal trochu ustaraně. »Na dvou světech se trochu rozkmitalo obranné pole, ale rychle se uklidnilo. Potíž je, že k tomu nemělo důvod. Nepřišel žádný náraz zvenčí ani zevnitř. Hlídky se dušují, že nikdo ani tady na Zuazru, ani na Běrušgó nespátřil v širokém kosmickém okolí žádnou jejich loď. Jinde se pole ani nehnulo.«

»Peprycho není stabilní,« řekl jsem. »Ale máš pravdu, kmitat by nemělo. Naše regulace má samoučící se schopnosti a tady na Zuazru zachytila už dva údery.«

Prohlížel jsem si obrázky kmitajícího pole. Na Běrušgó si toho všimli jen operátoři, na Zuazru kdosi vyvolal Zamolxis a poručil jí dopravit obraz těch podivných soustředných barevných kruhů na obloze Válečné radě. Viděl jsem, jako kdyby na obloze byla hladina vody, do které někdo vhodil kámen. Léčaly tam duhové barvy, jako když na vodu ukápně benzín.

»Něco se děje,« opakoval Bolzano. »Skoro se mi chce svolat radu...«

»Udělej to,« řekl jsem. »Máš pravdu, něco se děje. Nevíme co, ale jsme ve válce.«

Bolzano si vyvolal Zamolxis a poručil jí svolat ostatní. Za chvíli tu byli všichni.

»Co se děje?« byla nejčastější otázka každého, kdo vystoupil z teleportu.

Bolzano všechny seznámil s podivným jevem.

»Co na to Lukáš?« obrátil se na mě Uu.

»Také nic nevím,« přiznal jsem. »Ale děje se něco, co by se dít nemělo a opatrnost velí raději být zbytečně ve střehu, než se dát zaskočit.«

»To je rozumný přístup,« schválil to Uu. »Ale měli bychom začít pátrat, co to je.«

Odešel jsem s Bolzanem ke generátorům. Ačkoliv se regulovaly samočinně, naši operátoři je sledovali, aby se něco nepředvídaného nestalo. Měli k dispozici automaticky pořizované záznamy, ale ani v těch nebylo nic neobvyklého. Pole se přitom nepromáčklo, ale naopak vydulo. Prohlíželi jsme právě jejich záznamy, když se pole opět zachvělo. Spátřil jsem další barevné skvrny, ačkoliv trvaly sotva pár sekund. Taková podivně pravidelná polární záře...

V té chvíli se vedle nás objevila černá kočka a suše nám sdělila, že se máme ihned vrátit do Válečné rady.

Návrat pomocí teleportu byl rychlejší než zbytečný dotaz, proto jsme nezaváhali a za okamžik jsme byli mezi ostatními.

»Máme tu, co jsme tak trochu čekali,« sděloval nám Uu jako posledním příchozím. »Nevíme, jakou to má či nemá souvislost s polem peprycho, ale postavili se proti nám místní dužurizové.«

»Co provedli?« zajímal se rychle Bolzano.

»Vtrhli do krajních ybipů pozemšťanů a začali vraždit,« řekl Uu. »Nejbližší patřily Číňanům, mají prý více než dvacet mrtvých. Pak jsme se jim postavili a jejich běsnění zastavili.«

»Dužurizové tím splnili slib, že nás nenechají na pokoji,« pokračoval Ra. »Jakmile jsme se to dozvěděli, vypnuli jsme jim vahajhí. Příliš jim to nevadilo, zřejmě je nepoužívali, ale když jsme je začali lovit a posílat na Zumur, velice rychle nám začali mizet a brzy se někam poztráceli. Největší potíž je, že nevíme kam.«

»Ve svých ybipech nejsou,« řekl Uu. »Eygusegy je nenašly. Naše teleporty jsme jim vypnuli, ale oni je zřejmě nepoužili.«

»Mají asi něco, co neznáme,« konstatoval Guarr. »Jak se zdá, teleporty to nejsou, to by nám

dávno utekli i ze Zumuru.«

»Eygusegy na Zumuru měly v záznamech, že každý z nově přichozích dužurizů cosi pomocí magické síly ničil. Nezjistily ale, co to bylo,« přidal svou informaci Přemuchin. »Nařídil jsem jim spojit funkci ničení s analýzou ničeného předmětu, ale teď tam už dlouho žádný dužuriz nepříbyl.«

»Musí být někde tady, na Zuazru,« tvrdil Ra. »Neměli kudy zmizet.«

»Nemusí tu být,« povzdychl jsem si. »Srovnejte si časové souvislosti. Ve chvíli, kdy nám tak záhadně mizeli, zaznamenali jsme další nestabilitu ochranného pole.«

»Myslíš, že to souvisí?« znejistěl Ra.

»Časově určitě,« potvrdil jsem. »Mohlo by to znamenat jedno. Mohou mít vlastní teleporty. Jejich pomocí projdou i polem peprycho.«

»Neblázni!« vykřikl Ra. »Víš, co by to znamenalo?«

»Naše teleporty také fungují skrz pole,« pokračoval jsem. »Jak jinak bychom je používali k cestám mezi světy? Teleporty si přece podle potřeby zakřivují prostor.«

»Ano, ale eygusegy to registrují. Když mizeli dužurizové, nic se nehnulo.«

»Mohou používat jiné dimenze než naše teleporty,« nadhodil jsem. »To by odpovídalo známé věci, že měli u Vládců všelijaká privilegia.«

»Jenže se po nich nic nenašlo,« staral se Uu. »Průzkumníci teď hledají přímo v jejich ybipech. Kde nic, tu nic.«

»To by mohlo znamenat, že teleporty ovládali Vládcové a dužurizové tu měli jen něco k jejich zaměřování,« řekl ulehčeně Ra. »Zaútočili na nás, ale když zjistili, že je zneškodníme, unikli. Aspoň od nich bude pokoj!«

»Obávám se, že to bude jinak,« řekl jsem se starostí v hlase, protože mi cosi došlo.

»Jak jinak?« zeptal se mě věčně Uu.

»Jejich útok vůbec nedává smysl,« řekl jsem. »Proč by zabíjeli pár pozemšťanů za cenu ztráty výhody nezávislých teleportů? To by nebyl dobrý tah. A dále, co vlastně ničili na Zumuru? Kdyby to byly zaměřovače, zbavovali by se tím možnosti útěku pro sebe i své krajany! To by přece byla čirá hloupost! Neříkejte, že to jsou pitomci!«

»Myslíš, že je to něco jiného?«

»Obávám se toho,« řekl jsem. »Jejich útoku časově předcházela první nestabilita pole. Potom se vrhli na pozemšťany a když zjistili, že to nebude jednoduché, zmizeli a přitom se pole zavlnilo podruhé. To druhé zavlnění mohlo souviset s jejich útekem, ale co to první, mimochodem delší?«

»Třeba sem přiletěl někdo z Vládců, aby jim dal rozkazy,« nadhodil kdosi.

»I to by mohla být pravda,« zvažněl Uu. »Mohlo by to znamenat ledacos. Přepadení čínských ybipů se účastnila sotva stovka dužurizů, ačkoliv jich tu původně byla dvoumilionová kolonie. Kam všichni zmizeli? Přepadení našich ybipů mohl být jen zastírací manévr. I ten kvapný ústup byl nějak dobře organizovaný. Prohodili jsme jich na Zumur jen osm, než se všichni ostatní ztratili.«

»Kdyby zmizeli, zmizela by tu jejich pátá kolona a to by byla pro nás obrovská výhoda,« řekl jsem. »Právě proto se obávám, že je to jinak.«

»To se ještě ukáže,« řekl Ra. »Mohlo to být i jinak, než si myslíme. Jejich cílem ani nemuselo být naše vraždění. To byla jen trešnička navíc, zastírací manévr, jak říká Uu, ale horší, než jak to sám myslel.«

»Co máš na mysli?« řekl Uu. »Ven s tím!«

»Mohla to být docela normální evakuace,« řekl Ra. »Evakuace spojenců Vládců, umístěných v našem týlu. Evakuace před nějakým hodně drtivým útokem...«

»Panebože, máš pravdu!« vykřikl jsem.

Stačil mi krok do teleportu - a byl jsem opět v dozorně generátorů ochranného pole peprycho, chránícího svět Zuazru před jeho vlastním sluncem.

»Záložní generátor!« křikl jsem na službu. »Zapněte okamžitě záložní generátor!«

»Proč?« nechápali mě. Někteří udiveně vstávali, ale nikdo se neměl k tomu, aby mi pomohl.

Neměl jsem čas jim to vysvětlit. Zapnul jsem generátor telepaticky a ihned jsem se vrhl na programování tvaru jeho blány. Generátor potřeboval vteřinu na naběhnutí, pak naskočil, ale nic se nestalo. Přesněji, neprojevalo se to viditelně.

»Co se děje?« udeřil na mě velitel směny.

»Nedotýkejte se toho, nebo bude zle!« varoval jsem ho. »Kdo to vypne, může všechny zabít. Smíte to vypnout jedině na příkaz Válečné rady, rozumíte?«

»Můžeš nám to nějak vysvětlit?« naléhal na mě.

»Nemám čas!« odbyl jsem ho. »Musím na Bérušgó, tam to hrozí také! A možná i jinde!«

Teleport a další skok, do podobné dozorny jako na Zuazru. Také tady jsem viděl nechápavé pohledy, ale tady to bylo horší. Na Bérušgó jsem neznal zdejší místopis.

»Ukažte mi, kde leží ybipy dužurizů!« požádal jsem operátory. Současně jsem zapínal záložní generátor, přivolával si Zamolxis a dával jí příkaz, aby vytvořila globus tohoto světa.

»Sem nemá bez oprávnění nikdo cizí přístup!« obrátil se na mě nevlídně velitel zdejší směny. »Tady jsou důležité stroje!«

»Patřím do Válečné rady!« ujistil jsem ho. »A dělejte, kde tu bydlí dužurizové?«

»Před chvílkou jsme to Válečné radě hlásili,« řekl velitel. »Vy jste tam nebyl? Pak do Válečné rady nepatříte! Jděte raději od toho stroje dál!«

Zamolxis, která se konečně objevila, mě naštěstí pochopila dříve než on. Na glóbu zasvítla modře oblast, kde před několika desítkami minut žila početná, více než milionová kolonie dužurizů.

»Dužurizové zmizeli, že?« zavrčel jsem nevlídně na velitele, aniž bych přestal manipulovat se záložním generátorem. »Všichni a najednou! Jen se po nich trochu zachvělo ochranné pole...«

»Ano, tak nějak jsme to hlásili,« zarazil se velitel. »Co s tím generátorem ale děláte? Takhle se přece zapíná, to nemůžete! Chcete snad spustit druhou bublinu pole pod tou první? To je strašně nebezpečné!«

»Moment, počkejte chvílku!« odbyl jsem ho. »Umím s tím zacházet, patřím do Válečné rady a mohl byste mi už trochu víc věřit. Vím co dělám!«

»Tohle ale nesmí dělat nikdo!« varoval mě.

»Ano, vím to!« ujistil jsem ho. »Zdá se, že jsem to... stihl...«

Trochu se pod námi zatřásla podlaha. Všimli si toho všichni, ale já jsem asi zbledl nejvíc.

»Co to bylo?« vyhrkl překvapeně velitel.

»Počkejte, nerušte...« odmítl jsem mu vysvětlení. Místo toho jsem se obrátil na Zamolxis. Za pár vteřin jsem měl odpověď.

Na glóbu planety Bérušgó se na okamžik objevila oblast druhé bubliny pole peprycho. Byla, jak velitel směny správně poznal, uvnitř první ochranné bubliny, ale menší. Polovina jí byla nad zemí, polovina pod zemí. Objímala oblast, kde ještě před chvílí byly ybipy dužurizů.

Uvnitř bubliny ale nebyla standardní rovná krajina. Vířil tam hustý dým. Kdysi mi můj otec dělal mýdlové bubliny, plněné cigaretovým kouřem. Moc se mi líbily, byly jiné, dým v nich vířil, ale nejhezčí bylo, když dopadly na zem nebo praskly ve vzduchu a dým se uvolnil. Teď jsem měl na chvílku pocit, že se dívám na jednu takovou dýmovou bublinu. Na rozdíl od tatínkových bublin, naplněných bílým dýmem, byla tahle naplněná černým. A probleskovaly jí plameny.

Stáli jsme v uctivé vzdálenosti od bubliny, zdvihající se před námi jako velehora. Vlastně to byla velehora, vypínající se z čisté roviny kolmo do výšky dvaceti kilometrů. Blíž k tomu jsme se neodvážili, už proto, že to sálalo až sem, kilometr od toho. A navíc nebylo radno k tomu chodit blíž. Část toho sálání byly radioaktivní gama paprsky. Bublina je zeslabovala, ale to, co prošlo, nebylo zdravé. Svědčilo to ale o pekle tam uvnitř. I na tu vzdálenost bylo znát, jak se ta hora ohně chvěje. Vibrovala před námi hlubokým duněním. Podobalo se to sopce, ale bylo to nejspíš horší. Měli jsme teď dvě. Jednu na Běrušgó, druhou tady, na Zuazru.

»To by nás rychle smetlo,« řekl skoro uznale Ra. »Během několika hodin by to bylo všude.«

»Jak tě to jenom napadlo?« plácl mě Uu po zádech, ačkoliv se pak sám musel podrbat.

»Když tady Ra řekl, že to může být evakuace,« přiznal jsem. »Řekněte, proč by ji dělali? Jak to říkal Ra, jedině kdyby měli připravený nějaký drtivý útok. Napadlo mě, že ten útok nemusí přijít zvenčí, kde se nešustne ani myš, ale zevnitř. Pátá kolona dužurizů měla jistě přímé spojení s Vládci. Možná ne trvalé, to by se Vládci tak usilovně nesnažili kontaktovat je pomocí eygusegů, ale nějaké spojení mít museli. Můžeme mluvit o štěstí, že je pepycho od přírody nestabilní a silně reagovalo na jejich teleporty, až jsme si toho všimli. Teleporty přece zakřivují vesmír v jiných rozměrech, než my vnímáme.«

»Takže jsme měli nebetyčné štěstí!« oddech si Uu.

»Možná bychom měli preventivně odstěhovat všechny dužurize na Zumuru a nečekat, až něco provedou,« napadlo mě. »Není dobré nechávat si na všech světech obrovské kolonie bojeschopných a všeho schopných protivníků.«

»Taky nás to napadlo,« ujistil mě Guarr. »Dosud jsme je nechávali na pokoji a doufali, že buď o našem konfliktu nevědí, nebo se ho nezúčastní. Ten předpoklad byl očividně chybný. Už jsme s tím stěhováním začali.«

»Proč by jinak byli dužurizové na všech světech?« souhlasil i Ra. »Měli je tu jako policii proti ostatním. Samozřejmě pokud se neukáže, že tak oddaných spojenců nemají víc.«

»Kdo všechno nás tenkrát udával Zamolxisům?« obrátil jsem se na Ua. »Dužurizové, Lyvuzí, Hilpégo, kdo ještě?«

»Ještě Gcipjo,« dodal Uu. »Dužurizy zneškodníme. Lyvuzí by mohli být Vládčům užiteční jen na Grčogů, na jiných světech nejsou. Což by mohl být příznak toho, že s nimi Vládci nepočítají. Ale Hilpégo a Gcipjo jsou také na všech světech. Jen jich není tolik jako dužurizů a nemusí být všichni Vládčům věrní.«

»Ve prospěch ostatních hovoří, že se je Vládčové nepokoušeli evakuovat,« napadlo Guarra. »Můžeme o nich uvažovat, ale teď máme jinou otázku, co s tímhle nadělením?«

Ukázal na velehoru, za jejímž průhledným obalem pořád černým dýmem probleskoval oheň.

»Nevidím to dobře,« odušil jsem. »Snad to tam časem zchladne, ačkoliv ani to není jisté. Teď to ale uvolnit nemůžeme, je tam příliš velké horko a radioaktivita. Bude nám to generátor blokovat hodně dlouho, možná desítky tisíc let. Měli bychom si pořídit další generátor. Případně i dva.«

»Bez generátorů by byly dva světy totálně zničené,« řekl Ra. »Vládčové už nám válku nemusí oficiálně vyhlášovat, tohle hovoří jasně. Překročili všechny meze, tohle je přece barbarství, na jaké se ještě nikdo jiný nezmohl. Opravdu to volá o protiútok.«

»Na protiútok nemáme sílu,« řekl Uu. »Můžeme jen snášet, co na nás pošlou, a doufat, že je to jednoho dne omrzí.«

»To není pravda,« řekl jsem. »Máme přece jejich ukořistěné hvězdné lodě!«

»Které neumíme řídit,« dodal Ra.

»Nemusíme znát všechno,« podotkl jsem. »A co požádat dužurize, aby nás naučili pilotáži?«

»Šilíš?« vyhrkl Uu.

»Myslíš si snad, že jsou padlí na hlavu?« přidal se Ra.

»Počkejte, není to tak špatný nápad!« zastal se mě Guarr. »Nemusíme jim vykládat, k čemu to potřebujeme. Naopak v nich můžeme vzbudit dojem, že chceme uprchnout z dosahu jejich Flotily. Co na to potřebujeme? Nic víc než zvládnout navigaci letu od hvězdy k hvězdě. To by nás mohli naučit s velikým potěšením a jistě by se začali těšit na budoucí *hon na koroptve*.«

»Pokud by nás nenapálili hned zkraje,« pochyboval Ra.

»Když si dva až tři vezmeme jako rukojmí a slíbíme jim, že je potom propustíme na Faifru, myslíte, že takové nabídky odolají? Zejména když si necháme dopodrobna poradit, kterým směrem by se nejlépe prchalo... Víme, že to Vládcům vyslepičí, ale odvedlo by je to od nápadu podvést nás už při instruktáži,« rozvíjel to Guarr. »Nejsou přece tak hloupí, aby útočili v lodi, kde budeme mít dostatečnou převahu. Počkají si, až je propustíme - a pak nás bonznou.«

»Dužurizové nás ale nenaučí zacházet se zbraněmi,« podotkl stručně Ra.

»Zbraně bych úplně odmontoval,« rozvíjel jsem Guarrovu myšlenku. »Zapadne to do logiky přípravy k útěku. Neozbrojená loď Vládcům neuškodí, ale místo zbraní se na ni vejde více nákladu i posádky. To by nám jistě uvěřili a byl by to pro ně další důvod ke spolupráci.«

»Neozbrojená loď je nám k ničemu,« řekl Ra.

»Dokud na ni dodatečně nenamontujeme generátory peprycho, schopné roztrhnout na kusy i planetu,« dodal jsem suše.

»Pak by z ní ale byla strašlivá zbraň,« uvažoval Ua opatrně. »Příšerná.«

»Na to zřejmě oba myslíme,« řekl Guarr. »Jak vidím, Lukáš uvažuje hodně podobně. Obávám se ale, že nám nic jiného nezůstane. Pamatujete, jak jsme nedávno diskutovali možnost vyhlazovací války? Řekl bych, že je to tady.«

»Myslíš, že se Vládcí rozhodli definitivně?« pochyboval Uu.

»Tohle je důkaz,« ukázal Guarr na horu ohně před námi. »Těžko si dokázali představit, že to zvládneme, ale jistě dobře věděli, co by se stalo, kdybychom to nezvládli. Tvrdím, že s tím počítali. Chtěli zničit celý svět i s námi.«

»Kdyby jeden, ale hned dva!« přidal Ra.

Průzkumná skupina expertů, prohledávající ukořistěné lodi, podala dobrozdání, podle něhož se všechny ukořistěné lodi dají použít k mezihvězdným letům. Jen s demontáží zbraňových systémů nesouhlasili. Tvrdili, že je neodlišíme od pohonu lodí a jsou často tak propojené, že zničíme pohon v domnění, že likvidujeme zbraně.

Podařilo se jim aspoň objevit některé řídicí prvky a vysvětlit jejich funkci. Zejména poslední ukořistěná loď, ovládnutá pomocí eygusegů už před konfliktem, byla velice slibná. Nebyla vůbec poškozená a její řídicí systémy nás nejen ochotně poslouchaly, ale občas nám i napovídaly.

Průzkumníci se nakonec shodli, že s pomocí eygusegů loď zvládneme i bez dužurizů. Nečekal ji přece nijak dlouhý let, Faifra byla od Chyrrepdí relativně blízko. Požádali mě, abych promyslel umístění a ovládání generátorů, ale letět měli beze mě. Válečná rada stále trvala na tom, že tentokrát musím zůstat stranou. Dobrá, z naší dávné Héfaistovy party tam bude aspoň Kartaginec Kusulty. Na lodi jsme se opět setkali a zdravili jako staří známí. Kusulty mi slíbil, že na mě bude určitě myslet, až budou tuhle loď vést do nějaké bitvy.

Netušil, jak příšerně prorocká slova říká...

Namontovali jsme tam generátorů několik. Jeden ze dvou nejsilnějších měl chránit loď, druhý byl zaměřený dopředu, ostatní měly být používány podle potřeby. Zkoušky proběhly jen letmo, ale

všichni pevně věřili, že to bude fungovat. Tak nějak prý na Zemi připravovali nadšenci jižanský Merrimac, první obrněnou loď světa, která již v první bitvě odsoudila současné válečné lodě do role bezmocných vraků a do války Severu proti Jihu by zasáhla výrazněji, kdyby brzy nenarazila na ještě lepší severanský Monitor.

Samozřejmě jsme mohli čekat, že poblíž Faifry narazíme i my. Podle polohy zbývajících lodí Flotily, kde jsme pořád ještě měli kontrolu, byla Flotila soustředěná do doků na Belfge, ale těžko se dalo čekat, že Faifra bude bez ochrany. Spíš jsme očekávali, že tam budou soustředěné lodi, které jsme neovládali. Naši loď ale řídili nadšenci, kteří si nedali vzít čest vrátit Vládcům poslední úder, který nás měl všechny vymazat.

Odletu první lodě se nicméně kromě Válečné rady účastnila jen hrstka pozemšťanů. Nebylo dobré, aby se o odletu dozvěděl nikdo jiný. Na Ugtuo jsme nemohli důvěřovat Hilpého a Gcipjo, mohli by Vládce varovat.

Lod' proto odlétla bez velkých efektů. Nás čekalo něco jiného.

Dostal jsem první várku nováčků. Přišli všichni do obnoveného atria Héfaistovy vily, kde byl klid a dost místa. Měl jsem jim přednášet o vlastnostech pole peprycho, tak jak jsme je používali proti Vládcům.

Potěšilo mě, že mě skoro všichni poznali a hned se ke mně hlásili. Když ale vyšlo najevo, že jejich předešlá učitelka byla moje dcerka, začali si na ni stěžovat.

Samozřejmě už ne vážně. Vyčetli mi s úsměvem, co jsem si to dovolil, mít tak chytré dítě? Peskovala je prý jako malé kluky. Musel jsem si postěžovat, že se tak na začátku našeho pobytu na Zuazru chovala i k nám, načež jsme se tomu všichni s chutí zasmáli.

Přednáška sama odsýpala a bylo vidět, že mi všichni rozumí. Nezabýval jsem se také složitou teorií, ale jen praktickým použitím. Lepší posluchače jsem si zkrátka nemohl přát a při závěrečném pohovoru jsem si ověřil, že mě pochopili všichni. Zřejmě už na nich pracovali jiní učitelé, nejspíš lepší než já, takže jsem měl snadnou pozici.

»Máme se tady jako v ráji,« pochvalovali si všichni, když jsem se jich na závěr zeptal, jak se jim na Zuazru líbí.

»Byl by to ráj, ale není,« posteskl jsem si.

»To snad není nikde,« souhlasili se mnou. »Ale tady je to tisíckrát lepší než u nás.«

»Až se vrátíte, zařídíte si to doma také tak,« ujišťoval jsem je. »Až pak se vám to bude líbit!«

»To bychom od nás museli nejprve vyhnat vetřelce,« zachmuřil se starší chlap s jizvou.

»Ti utečou sami,« ujišťoval jsem je.

»To jsem zvědavý!« oponoval mi jiný. »Mají hroznou výdrž.«

»Utečou sami, až zjistí, že z vás nedostanou ani cent,« prorokoval jsem jim. »Vždyť jim nejde o nic jiného. Až se vrátíte, nebudete jim už za nic platit a oni zmizí sami.«

»Co ale budeme dělat, když budeme mít všechno? Když něco potřebujete, jen natáhněte ruku! Co vás tady vlastně žene do další práce?«

»Máte pravdu, nemáme starosti s obstaráváním živobyčí,« odušil jsem. »Nikdo ale nezahálí, nikdo nesloží ruce do klína. Pár lidí si tady dopřálo delší dovolenou, ale nikdo to nevydržel dlouho. Až nás přestanou trápit Vládci, budeme zřejmě pokračovat ve vývoji.«

»Myslíte, že to bude vhodné i pro nás? Známe u nás spoustu lidí, kteří se jen nudí, ale na nic nesáhnou a raději kradou, živí se loupežemi, vymáhají výpalné...«

»Nejspíš čekají na svou příležitost,« uvažoval jsem. »Přesvědčte je, že příležitost vyniknout nebudou mít ve výhodné zlodějně.«

Na závěr dne jsme se vypravili do dozorny generátorů na Běrušgó. Mohli bychom také zůstat na Zuazru, ale na Běrušgó byla bublina štítu větší a dalo se s ní lépe manipulovat. Na Zuazru měl štít především za úkol zadržovat oheň povrchových vrstev slunce, který by jinak planetu už dávno sežehl na prach. Byl od jejího povrchu vzdálený jen málo - sotva o dvacet kilometrů. Neponechával místo ani družicím a zasahoval do řídkých vrstev atmosféry. Proto se každé jeho chvění přenášelo ve formě zvuku až dolů a každé prohnutí bylo nebezpečné.

Na Běrušgó byla bublina vzdálená od povrchu šest tisíc kilometrů, mohly by pod ní nerušeně létat satelity a průhyby pole se na povrchu neprojevovaly. Kde se průhledná bublina nachází, bylo znát jen podle občasných záblesků - meteority, které do ní narážely, okamžitě zabrzdila a protože se jejich energie měnila v teplo, žářem se vždycky vypařily. Mohli jsme si ale cvičně nastavit různý poloměr bubliny a jako praktickou část přednášky si to každý sám vyzkoušel.

»Když můžete tak snadno odrážet lodě, proč ještě sondy?« zajímali se někteří.

»Sondy hlídají dál, aby našly lodě Vládců dříve než budou na dostřel,« vysvětloval jsem jim. »Nemůžeme si dovolit riskovat úder zblízka. Pole pepycho je silnější než jiné, ale ani jeho síla není nekonečná. Spojený úder několika lodí by mohl prorazit i naše štíty.«

»Chcete prý sondami chránit více světů.«

»Ano. Zatím nechráníme pořádně ani Zemi. Až vám budou ukazovat možnosti sond, dávejte dobrý pozor, bude na vás hodně záviset.«

»Vy s námi nebudete?«

»Každý bude užitečný tam, kde bude nejvíc platný. Kdybych hlídal vesmírné okolí v některé sondě, měli bychom už teď o dva světy méně.«

Ukázal jsem jim oblast uzavřenou pod příkrovem pole. Už tam nešlehal plameny, ale pořád tam vířil dým, zblízka sálalo horko a trochu i radioaktivita. Atomový výbuch by už dávno pohasl, tohle běsnilo dál.

»Co to bylo?« ptali se mě zaraženě.

»Nevím,« pokrčil jsem rameny. »Nějaká bomba, nevíme jaká. Zblízka se to zkoumat nedá. Snad se to tam časem usadí, skrz pole přece jen něco sálá, takže uvnitř energie postupně klesá.«

»To je něco jako atomová puma?«

»Něco horšího,« přikývl jsem. »Pozemské atomové pumy tak silné nejsou. Atomový výbuch by už dávno uhasl, tohle žhne dál. Nechtěl bych to vidět, kdyby to nebylo pod tím poklopem.«

»A to na nás hodili Vládcí?«

»Asi nás hodně nenávidí,« přikývl jsem.

Napadlo mě dokončit svou cestu na Zem. Už jsem nepotřeboval dobrovolné piloty sond, ale neměl bych dát šanci aspoň některým kamarádům?

»Já tě chápu,« řekla mi na to večer Petra. »Je ti líto, že se tak zachovali. Ale je to tak nutné?«

»Není,« souhlasil jsem. »Ale přece jen...«

»Na zlato bych je sem ani nelákala,« řekla s naprostou určitostí.

»Zkusím to jinak,« sliboval jsem jí.

»Dobrá, zkus to,« svolila. »Ale pamatuj si, kdo sem půjde pro výhody, není náš člověk.«

»To mi už došlo,« přikývl jsem.

Vybral jsem si tentokrát vhodnější dobu. Na Zemi měla být neděle, kdy lidé nebývají v práci. Pověřil jsem Zamolxisy, aby mi předem našly pár známých, abych je nehledal doma, kdyby byli na chatě nebo na výletě. Měl jsem několik hodin volna. Schválně, kolik kamarádů s sebou přivedu?

Začal jsem u spolužáka, od kterého jsem minule potichu vycouval kvůli jeho návštěvě. Teď byl sám, ale moc jsem neuspěl. Prohlásil rezolutně, že jak Jarušku zná, ta tam nepůjde a bez ní, ať se nezlobím a uznám to, nemá důvod ani on.

Uznal jsem to, ale na oplátku jsem žádal uznání od něho, aby pochopil, že chci dnes stihnout návštěv více a na delší tlachání tedy nemám čas.

Lud'ka jsem zastihl v jeho vlastní vile velikosti slušné haciendy. Ten pro změnu tvrdil, že se mu na Zemi vede příliš dobře, než aby se trmácel někam ke všem čertům. A už vůbec nechtěl slyšet o tom, co jsme si zavařili s mimozemšťany. Když jsem mu řekl, že takovou vilu jako má tady může mít i u nás a ne jednu, zarazil se a zeptal se, co tam mám já. Ujistil jsem ho, že bydlím romanticky ve staré chalupě, ale patří mi tam celá vesnice i s obchodem a hospodou.

»To chceš říci, že to tam může mít každý?« podíval se na mě Luděk podezřívavě.

»Když chceš, můžeš tam mít padesát pražských domů i s chrámy a s Karlovým mostem,« usmál jsem se. »Mít kopii čehokoliv je snadné a vytvořit si palác není nic nemožného.«

»To tam může mít každý?« ujišťoval se pro jistotu.

Přikývl jsem mu.

»Čoveče, to je snad zlej sen!« vybuchl. »To by byl konec světa! Snad to až k nám nedorazí!«

»Proč myslíš?« zamračil jsem se.

»Víš ty vůbec, kolik stála tahle vila?« ukazoval mi kolem sebe. »Pak mi klidně řekneš, že tam to má kdekdo za hubičku a ještě tomu říkáš nabídka?«

»Nemáme tam takové primitivní hmotné starosti,« přisvědčil jsem.

»Primitivní?« vyskočil. »Co je primitivního na pořádném fáru? Mám v garáži třilitr chryslera, dvě stě osmdesát v hodině, to je panečku fáro! A to tam taky může mít kdekdo?«

»Kdyby se chtěl někdo zdržovat autem, proč ne...« podotkl jsem.

»Ještě řekni, že tam má každý soukromou helikoptéru!«

»Mohl by mít, ale helikoptéry jsou strašně pomalé.«

»Máte snad něco rychlejšího?« zarazil se.

»Jistě,« podotkl jsem suše. »Teleporty. Šest a půl tisíce světelných let - a nejvíc tě zdrží krok, kterým do teleportu vcházíš.«

»A to tam má každý?« dorážel na mě už vysloveně zle.

»Na kratší vzdálenosti můžeš létat i bez teleportu,« dodal jsem klidně. »Chceš mi snad tvrdit, že auto a vila je pro tebe měřítko úspěšnosti?«

»A ne snad? Človče, v jakém světě to žiješ?« vybuchl.

»Řekl bych, že v lepším,« odtušil jsem. »Povím ti jedno, nedávno jsme tam pozvali pár tisíc Somálců, ale nebyli to takové primitivové jako ty!«

Pochopil jsem už, že další rozhovor nemá smysl. Luděk chvíli lapal po dechu, pak se nadechl, aby mi na to něco řekl, ale to už jsem udělal krok stranou - a zmizel mu.

Co říkal potom, říkal už jen pro sebe.

Mě už to opravdu nezajímalo.

Vrátil jsem se domů v náladě pod psa.

Petra s Adélkou už vstaly, tady mezitím uběhla noc, ale když mě viděly, ani je nenapadlo ptát se mě, jak jsem dopadl.

Dal jsem si s nimi koláče a kakao. Adélka snědla snídani první a rychle se nám omlouvala, že spěchá. Zůstali jsme tedy chvíli s Petrou sami.

»Tak povídej, kolik kamarádů ti ještě zůstalo?« zeptala se mě. »Moc ne, vid'?'«

»To je strašné,« vzdychl jsem si odevzdaně. »Kam ten svět kráčí? Teď teprve začínám chápat heslo: Nevěř nikomu přes třicet!«

»Uvažovala jsem o tom,« řekla. »Kdybych měla vybírat mezi svými kamarádkami, nevím... ale asi bych taky pohořela.«

»Dokud je člověk mladý, je ochotný pro ideály něco udělat,« filosofoval jsem. »Strašné je, jak rychle o ně přijde. A kvůli čemu? Úspěch, peníze, majeteček - známá písnička.«

»Nebyli snad všichni takoví,« podívala se na mě tázavě.

»Nebyli,« přikývl jsem. »Někteří byli ještě horší.«

»Kolik jsi jich obešel?«

»Prakticky všechny,« řekl jsem. »Jeden jako druhý. Šel by se mnou jen Matouš, ale tomu to nedovolila manželka.«

»Z toho si nic nedělej,« těšila mě. »Musíš to brát naopak. Teď teprve si začínám vážit sama sebe. Když si pomyslím, že nás k té ztřeštěnosti dokázala přemluvit naše tříletá dcera...«

»Nešli jsme sem proto, že by nás tu potřebovali, naopak,« oponoval jsem jí. »Zamolxis se ani nestačila divit, jak snadno jsme na to přistoupili.«

»Řekla bych: až tady se ukázalo, že sem patříme právem,« usmála se. »Jako vůdce národa ses neosvědčil. Nevadí, nebudeš tu známý jako nový praotec Čech, ale jako tvůrce štítů.«

»Jeden z party,« opravil jsem ji.

»Jeden z party tvůrců,« připustila. »Ale jako jediný, koho napadlo obalit ybipy dužurizů, než to tam bouchlo.«

»To byla prostě klika,« přikývl jsem. »Mohlo to dopadnout hůř.«

»Už si aspoň nevyčítej, že jsi tady posledním kolečkem,« řekla. »Uznávají tě nejen jako člena Héfaistovy bandy, ale už i jako Lukáše. Slibuji, že se budu snažit, aby se neříkalo, že jsem jen jedna z Libušiny party. A uzněj, že mám příležitost k vyniknutí menší.«

Uznal jsem to. Vlastně měla pravdu.

Rozmístění první třicítky nových sond trvalo několik dalších dnů. Noví piloti si museli na své okolí trochu zvyknout. Sondy byly chráněné nevelkými bublinami pole peprycho, běžné meteority je neměly ohrozit. Přece ale to byla psychická zátěž, sedět v nevelké kabině a celé dny sledovat jen bezútěšně prázdný vesmír.

Nové sondy se od nedávných lišily tím, že byly dvoumístné. Osádka se mohla při pozorování střídat, mohla si rozdělit okolí, mohla se také prostě zdvojit.

Vystřídali jsme všechny staré piloty. Neodpustil jsem si ale dva z nich si podat.

»Klukoviny sis mohl odpustit,« obořil jsem se na Fausta. »Ať už se to neopakuje!«

»Já vím,« mávl rukou a sklopil hlavu. »Došlo mi to i bez tebe. Stačilo mi to jednou.«

»Adélka tě upřímně obřečela,« řekl jsem mu už smířlivěji.

»Vážně?« trochu se rozjasnil. »Že by někomu na mně záleželo?«

»Každý člověk může někomu chybět,« ujistil jsem ho.

»A ty, Wolfiku, příště žádné trucování,« přešel jsem k dalšímu z pilotů. »Jako pilot jsi možná ucpal jednu mezeru, mimochodem ani ne kritickou, ale jako skladatel jsi pro nás potřebnější.«

»Myslíš si to?« podíval se na mě potměšile. »Vážně?«

»Myslím si to a naprosto vážně,« odušil jsem pevně.

»Co ty víš, k čemu může být taková zkušenost dobrá!« zkoušel mě zviklat.

»Jestli tě to inspiruje k napsání nějaké kosmické skladby, bude to jen dobře,« souhlasil jsem. »Ale mohl jsi počkat, až to nebude tak hrozivé.«

Nemohl jsem tušit, zda ho ten rozhovor inspiruje k napsání další úchvatné skladby.

Bylo by to pravděpodobné. Ale už méně, že ta skladba někomu zachrání život... To by mě ani v nejdivočejším snu nenapadlo...

»Byl jsi nedávno na Zemi? Slyšel jsem, že tě tam přepadli!« opáčil.

»Jo, jeden grázlík s nožem,« přisvědčil jsem. »Neměl jsem s ním ani moc práce.«

»A co kdyby měl něco lepšího než nůž? Třeba pistoli a střelil by tě?«

»Někdy se tomu člověk nevyhne,« povzdychl jsem si. »Vědět, co proti nám podnikne Praorus, jistě bychom se lépe chránili. To už je osud! Ale lézt do tlamy pekelné jen tak z frajeřiny, to je snad něco jiného.«

»Tlama pekelná to rozhodně není,« odušil Mozart klidně. »Sondy mají ochranné pole, mohou se bránit, dovedou si poradit i s loděmi Flotily. Můžeš mi předhodit Swifta, ale to je stejný případ, jako tvoje přepadení na Zemi. Měl prostě smůlu. Některé zkušenosti jsou draho zaplacené, pravda, ale tím jsou cennější. Swiftova smůla přispěla k vylepšení naší taktiky a že nové sondy budou zase o něco bezpečnější.«

Žabomedvídci

Válečné radě pozemšťanů se nečekaně ohlásili žabomedvídci Firhod'eg. Rádi by prý s námi hovořili o něčem naléhavém. Ačkoliv vypadali nevinně, přátelili se dříve s Vládci Zuazru, takže by bylo dobré připravit se i na možnost, že nás napadnou. Proto jsme se rozhodli, že s nimi budeme jednat tři. Já, Uu a Ra. Ra představoval v našem vztahu k Vládčům radikální křídlo, Uu umírněnější a já jsem tam měl být proto, že jsem neměl obojek, o kterém žabomedvídci věděli, nesl přece jejich genetickou pečeť.

Na setkání s nimi jsem se docela těšil, ale zase přišel jen jeden za všechny.

Uvítali jsme ho co možná nejsrdečněji a nabídli mu mísu jejich oblíbené pochoutky, modrých medových květů. Sami jsme si je dali také, nám také chutnaly lahodně medově.

Poděkoval, vzal si a začal trochu nečekaně.

»Proč jste vlastně tak strašně zlí?« vzdychl si. »Zlí a nenávistní barbaři. Cožpak jsme na vás neměli patřičný vliv?«

Tohle obvinění námi trochu zamávalo. Ani Uu, ani Ra nevěděli, jak popadnout dech.

»Jak můžeš tvrdit, že jsme zlí?« vybuchl jsem.

»Slyšel jsem, že jste povraždili několik tisíc Dužurizů a dvě desítky kapitánů Zuazru. Co je na tom pravdy? Můžete to snad popřít?«

»Je to pravda,« vzpamatoval se i Uu. »Slyšel jsi ale, při jaké příležitosti se to stalo?«

»Vidíte, jací jste!« vykřikl vítězoslavně žabomedvídek. »Ani se to nesnažíte zapírat!«

»Slyšel jsi, při jaké příležitosti se to stalo?« opakoval Uu naléhavěji a trochu víc nahlas.

»To je snad jedno,« opáčil žabomedvídek strojeně.

»To vůbec není jedno,« přidal se Ra. »To úplně otáčí veškerou vinu. Rozstříleli jsme několik desítek lodí Flotily, když se pokoušely i s námi zničit svět Zuazru!«

Žabomedvídek se trochu zarazil.

»Jste si jistí, že to bylo tak, jak říkáte?« sondoval opatrně. »Jak můžete tvrdit, že se vás někdo pokoušel zničit? A kdyby tomu tak bylo, měli byste snad nějaké ztráty, nebo ne?«

»Byl to útok a měli jsme ztráty,« ujistil jsem ho. »Kdybychom nevyměnili štítový typ *vukcir* za novější a účinnější, byly by ztráty ještě větší. Mimochodem, nejspíš to ještě nevíte, štít chránící váš svět **Habí** jsme vyměnili také.«

»Proč?« vyhrkl. »Žádali jsme vás o to?«

»Nikdo nás o to nežádal, ale naše štíty jsou odolnější než vukciry, proto jsme je bez požádání vyměnili skoro na všech světech,« informoval jsem ho.

»Proč?« opakoval otázku naléhavěji. »Co když si to ani nepřejeme?«

»Protože jsou lepší,« usadil jsem ho. »Kolik nevinným jsme tím ublížili? Nikomu, ani vám ne. Kdybychom to neudělali, byly by tři světy zničené, rozumíš? A zničily by je lodi Flotily Zuazru, kterých se tak zastáváš. Je snad chyba, že se bráníme vyvraždění, které nám Zuazru chystají? To je podle tebe zlo? Snažíme se být jen spravedliví, to se vám samotným nikdy nepodařilo.«

»Jak můžeš tvrdit, že jsme někdy nebyli spravedliví?« podíval se na mě uraženě a vyčítavě.

»Nepovažuji za spravedlivé obviňovat napadené z nenávisti a nevidět úpornou snahu útočníků o vyhubení celých světů! A přitom to není poprvé. Jistě víte o jiných zničených světech, které mají Zuazru na svědomí.«

»S tím jsme ovšem nikdy nesouhlasili,« ohradil se rychle.

»Nesouhlasili? A co jste proti tomu udělali?« přidal se ke mně Ra.

»Pokaždé, když se to stalo, jsme na Zuazru protestovali.«

»Mělo to úspěch? Asi ne, když se to opakovalo!« odsekl jsem. »Dokonce už dvakrát. Flotily dnes útočí na další obydlené světy, chtějí je zničit a když se jim bráníme, obviníš nás z nenávisti. Musíš mít hodně pokřivené názory, když si takhle představuješ spravedlnost!«

Chvíli na mě vytřeštěně civěl. Zdálo se, že jsme ho zaskočili. Zřejmě měl informace přímo od Dužurizů, kteří mu je ale podali ve své verzi.

»Kdyby byla pravda, že vás Zuazru chtěli vyvraždit, jak říkáte, bylo by to něco jiného,« snažil se aspoň ustoupit se ctí.

»Chceš vidět, jak vypadá svět, na kterém exploduje jejich karovitová bomba?« zeptal jsem se ho dost jízlivě, rozhodně víc než jsem chtěl.

»K něčemu takovému snad nedošlo,« zezelenal žabomedvídkovi nos. Odpovídalo to našemu zblednutí a mohlo to znamenat ledacos, jen ne pohodu.

»Na dvou námi řízených světech vybuchly karovité bomby Zuazru,« ujistil jsem ho klidně. »Chceš se tam jít podívat?«

»To nemohly být karovité bomby,« řekl s jistotou v hlase. »Asi jste o nich něco zaslechli, ale ujišťuji vás, že taková bomba zdevastuje celý svět, že se tam pak nedá žít.«

»Co vlastně víte o účincích těch bomb?« zeptal jsem se ho. »A od koho?«

»Tou bombou prý byl zničený svět borovochglů,« ustupoval nejistě žabomedvídek. »Tak se to aspoň říká. A na jejich svět teď nikdo nesmí.«

»Prima,« odušil jsem. »Pak jistě víte, kdo tu bombu vyrobil a kdo ji použil.«

»My jsme proti tomu protestovali,« distancoval se od toho rychle.

»Jistě si tedy vzpomenete, u koho jste protestovali,« tlačil jsem ho dál.

»Udělal to Zuazru,« přiznal konečně. »Ale borovochglové je k tomu vyprovokovali, když na svém světě tajně vymýšleli nebezpečné zbraně.«

»Tajně? Jak o tom víte, když to bylo tajné?« útočil jsem na něho.

»Zuazru je tam pak našli,« odušil rychle.

»Zuazru je tam našli? Jak, když se tam nesmí?« tlačil jsem ho ke zdi.

»To nevím, nejsem odborník...« pokoušel se ustupovat.

»Kde vybuchne karovitová bomba, tam se přece nic nenajde!« rozhodl jsem se jít tvrdě přímo k věci. »Víte, co je pravdě blíž? Žádné zbraně tam nebyly. Zuazru borovochgly vyvraždili, když po nich požadovali splnění slibu, aby se mohli vrátit domů. Vy to víte a pokud to obhajujete, přidáváte se vědomě na stranu zla.«

»Dovolte! My přece nemáme zájem nikomu škodit. Pozemšťanům ani komu jinému. Naopak, musíte přece uznat, že jsme pro vás udělali jen to nejlepší!«

»Co jste pro nás udělali dobrého?« zavrčel na něho Ra.

»Kdysi jsem dělal na vaší genetice,« podotkl žabomedvídek skromně. »Strávil jsem na vašem genetickém profilu skoro osm tisíc let. Začínal jsem jako mladíček, skončil jako uznávaný genetik. Díky mně máte třicetkrát delší dosažitelný věk než přirozenou cestou. Vám mladým už nic neříká jméno Juch Úveb, že?«

To jméno jsem znal. Když se mi nedávno Petra chlubila svými pokroky v genetice, říkala, že většina genetických pečetí u člověka Homo Sapiens nese jméno Juch Úveb. Chybělo u genů, které na Zemi lidem zkracovaly život. Na Zuazru byla sekvence jiná a jen tady nesla pečeť Juch Úveba. Že bych se tu setkal s jedním z největších genetiků, který se námi lidmi zabýval?

Také Uu a Ra při vyslovení toho jména ožili.

»Pokud jsi to ty, smekám,« řekl Uu ohromeně.

»Podepsali jste se na naši genetice opravdu důkladně,« přidal se k němu Ra obdivně.

Vzpamatoval jsem se ale dříve než oni. Vzpomněl jsem si na nepodepsané geny, zkracující život lidem na Zemi a také na obojek.

»Prosím tě, o čem to vlastně hovoříš?« zamračil jsem se. »Nechápu to! Jaképak prodloužení přirozené délky života lidí na Zemi? Přesnější by snad bylo hovořit o zkracování života! Lidem na Zemi vaše zásahy žádné zlepšení nepřinesly, naopak!«

»To ale není naše dílo,« řekl pevně. »My jsme vám život nepochybně prodlužovali, co se dělo na Zemi, jsme naopak Zuazru rozmlouvali. Osobně mě za to u nich vyslyšali. Fabtaf byl poslední dobou, nějakých dvacet tisíc let... příliš zatvrzelý...«

»Tak, rozmlouvali jste jim to? Ale nedali na vás, co?« pokračoval jsem stále ironicky.

»Nedali,« přiznal žabomedvídek smutně.

»Předtím na vás snad někdy dali?« vybafl jsem na něho.

»Fabtaf nikdy,« postěžoval si žabomedvídek. »Gaplahybna byl přístupnější, ale je dvacet tisíc let na odpočinku. Byl mým osobním přítelem, se mnou se často radil a dodnes mám k němu volný přístup. Snad si klidný odpočinek zaslouží, když vedl Zuazru šedesát tisíc let. V čele Faifry teď stojí mladší a energičtější Fabtaf, ale ten s námi moc nemluvil. Tvrdil, že mladší rasy jsou produktivnější a při nebezpečných pokusech odvážnější... Nevím... my jsme si vždycky raději dávali větší péči a když jsme něco předávali, nemělo to chybu.«

»Jak je to dávno, co nastoupil Fabtaf?« zajímalo mě.

»Takových... no, těch dvacet tisíc let...« vzpomínal žabomedvídek.

»Takže ten mladší a energičtější Fabtaf zatím zničil tři kvetoucí světy,« shrnul jsem to. »A to počítám jen ty, o kterých to bezpečně víme, neověřené fámy hovoří o dalších... Vy jste věděli, že s vámi Zuazru přestali mluvit, ale dělali jste pro ně dál...«

»Ani ne, oni nás už zatěžovali málo,« přiznal.

»Zkracování průměrného lidského věku na Zemi prý vedlo k větší výtěžnosti géniů,« nadhodil jsem opatrně. »Připadá mi to dost cynické. Proč jste to udělali?«

»To je nesmysl!« otřásl se žabomedvídek. »Jakápak výtěžnost géniů? Taková lež! Od začátku na tom Země nebyla špatně. Kdyby potřebovali víc géniů, stačilo rozhodit víc Zamolxis. Beztak ani nedokázali všechny na Zuazru převést. A kdoví, jestli chtěli.«

»Proč tedy populaci Země tak dusili?« zeptal jsem se ho.

»Nevím.« přiznal bezelstně. »Starí to vedli lépe. Gaplahybna mi právě o Zemi kdysi tvrdil, že tam nastává Zlatý věk. Proč by mi lhal? Ale později... nevím co se stalo.«

»Co víte o zničení světů Borovochglů, Eghrégů a Zrépuzí?« začal Ra rovnou tím nejhorším.

»To jistě neměli dělat,« přiznal žabomedvídek. »Gaplahybna také uznal, že se to nemělo stát. Vy ale děláte také něco strašného, něco odporného a barbarského. Uvědomujete si vůbec, že válčíte s nejpokročilejší civilizací v celém nám známém vesmíru?«

»Myslíte, že z toho máme radost?« usklíbl se Ra. »Vážně si myslíte, že máme jinou možnost? Nevíte, že tahle válka začala tím, že nás začali Zuazru vraždit?«

»Možná jinou možnost nemáte,« ustupoval opět. »Ale nevím, jak usilovně jste ji hledali.«

»Žádné jiné možnosti jsme nehledali,« připustil tvrdě Ra. »Od začátku víme, že nás Zuazru nemilosrdně vyvraždí, když se jim neubráníme. Můžeme jim věřit jen jedno, že nás opravdu chtějí zničit. Jednali jsme s nimi, ale přáli jsme si, aby naše podmínky odmítli. Což učinili.«

»Proč jste jim tedy dávali nesplnitelné podmínky?« vyčetl nám s údivem žabomedvídek. »To se přece nedělá, když se opravdu chcete dohodnout!«

»Chtěli jsme nezávislost,« řekl Uu. »Rovnoprávnost a nezávislost. Aby nám přestali mluvit do

našich záležitostí a nechali nás spravovat si Zemi. Bylo to tak nesplnitelné?«

»To přece... to snad nemohli odmítnout!« zarazil se.

»Odmítli,« ujistil ho Ra. »Rovnost podle nich nepřichází v úvahu, když jsou starší. Správu Země nám nechtěli nechat, abychom tam proti nim nemohli kout pikle.«

»Oni jsou ale opravdu starší,« připomněl nám rychle.

»Jaký vliv má stáří civilizace na rovnoprávnost?« odsekl Ra.

»Neměla by mít žádný,« zarazil se žabomedvídek. »Ale mohli také tušit, že jste jim ze všech civilizací nejnebezpečnější... Mohli byste potají vymýšlet nebezpečné zbraně... Jaké záruky jste jim dávali, že proti nim nekujete pikle?«

»Zbraně jsme nevymysleli na Zemi, ale tady,« přikývl jsem. »A používáme je, když si Zuazru zvolili válku a nenechali nám jinou možnost! Proč ale naše zbraně nepoužíváme proti jiným rasám? Proč jsme nevyhladili dužurize? Důvod bychom měli, také se přece proti nám postavili. Nikdo se k nám nepřidal, abychom ho mohli počítat za přátele, dokonce ani vy ne.«

»Proti všem se postavit nemůžete. Slyšeli jsme... slyšeli jsme, že i vy jste měli nenahraditelné ztráty,« zakoktal se.

»Ano, měli jsme ztráty,« přiznal Uu. »Nenahraditelné. Každý náš mrtvý je nenahraditelný. Ne co do počtu, ale co do díla, které vykonal nebo mohl vykonal. Jak nenahraditelný bys byl ty sám?«

»Já?« usmál se žabomedvídek. »Nejlepší časy mám už dávno za sebou... dva tisíce let jsem na odpočinku, nahradili mě mladší...«

»Chceš snad říci, že bys byl nenahraditelný jen pro nás?« oplatil mu Uu trochu jeho úsměv.

»Pro vás?« zarazil se. Teď očividně nevěděl na čem je.

»Pro nás,« opakoval Uu. »Tvá pečeť je na kdejakém kousku naší genetiky. Pro nás jsi teď ten nenahraditelný Juch Úveb, kterému za mnohé vděčíme.«

»To by mě nikdy nenapadlo...« bránil se tomu.

»Vidíš. Podobně nenahraditelné byly naše ztráty,« pokračoval Uu. »Každý náš mrtvý měl pro nás cenu. Nebylo jich ale tolik, abychom nevydrželi válčit dál. Kdybychom byli zlí, jak nám tady mylně tvrdíš, dokázali bychom vyhladit všechny rasy a zůstali bychom na všech světech sami. Proč to neuděláme?«

»To by přece bylo... přílišně barbarské!« otrásl se žabomedvídek.

»Přesně tak,« přikývl Uu. »Proto to neuděláme. Odnaučili jste nás barbarským mravům aspoň natolik, abychom si vážili i jiných. Proč jste tak nevychovali i Zuazru?«

»My?« vyjekl žabomedvídek. »Co my? My je přece nevychováváme!«

»Vy jediná jste je ovlivňovali,« řekl Uu přísně. »Měli jste na ně vliv v dobách, kdy my jsme byli pouhé opice. Ten vliv jste měli uplatnit!«

»My jsme... něco jsme jistě uplatňovali... šedesát tisíc let...« koktal.

»Zřejmě málo,« zastavil ho Ra trochu tvrdě.

»Jak to můžete tvrdit?« vzchopil se. »Po dobu tak dlouhou, jak si ani nedokážete představit, jsme byli jejich nejlepšími přáteli! Měl jsem neomezený vstup ke Vládcí Gaplahybnovi, dodnes je mým osobním přítelem... Šedesát tisíc let! Byl to nejkrásnější věk!«

»Nepochybují o tom,« připustil Ra. »Pak bys ale mohl vědět, kdy a proč to skončilo?«

»Nevím, proč...« svěsil trochu ramena. »Gaplahybna odešel na odpočinek ověnčený slávou. Dal všem jistotu nejprve osídlením nového světa Faifry a pak, když už měl původní svět propadnout zdánlivě neodvratné zkáze v plamenech slunce, objevili Zuazru silové pole *vígro* a ve *vukciru* je epochálně využili. Nebylo to úchvatné? Vukcir svět odsouzený ke zkáze odstínil od plamenů, i když se vnější vrstvy slunce roztáhly přes jeho oběžnou dráhu. Bylo to tenkrát strhující, když plameny

poprvé ten opuštěný svět olízly. Nic se nestalo ani když pod nimi Zuazru úplně zmizel. Spojení od té doby zajišťují jen teleporty, nicméně Zuazru i další ohrožené světy zůstaly zachovány. Zuazru se později stal útočištěm milionům jiných bytostí.«

»Tehdy to snad ještě nebyly *podřízené* bytosti,« opáčil jsem.

»Ne, tehdy rozhodně ne,« přitakal Juch Úveb. »Začali to Lyvuzí. Jejich světu hrozila podobná zkáza. V naší hvězdokupě bylo několik hvězd stejného typu a čekal je i stejný osud. Zuazru měli ale v tomto směru neocenitelné zkušenosti a pomocí štítů vukcir všechny postižené světy zachránili. Jejich obyvatelé je pak uctívali jako bohy a Zuazru se rozhodli vychovat jim nejlepší členy přímo na svém původním světě Zuazru. Tak se tam začal stěhovat výkvět těchto světů.«

»Vy jste byli také mezi nimi?« zeptal jsem se ho netrpělivě.

»Ne,« odmítl moji domněnku. »Náš svět se nachází u stabilnější hvězdy, podobné hvězdě vaší Země. My jsme se Zuazru spolupracovali dávno předtím. Byli jsme první civilizací, která se s nimi setkala. Naši předkové jim pomohli s několika detaily v jejich genetice, oni nám dali své znalosti teleportů a vylepšili náš svět podle jejich zvyků. Byla to nejideálnější spolupráce dvou civilizací...«

»Víš aspoň, co všechno jste jim tenkrát dali?« zeptal se ho suše Uu.

»Jak bych to nevěděl?« usmál se Juch Úveb. »V genetických řetězcích je spousta zdvojení. Zvykli jsme si využívat je k podepisování našich zásahů, takže je i po mnoha tisíciletích bezpečně rozpoznáme. Genetické pečete jsou naším vynálezem. Setkáte se s nimi i u sebe.«

»To vím,« řekl Uu netrpělivě. »Co jste udělali pro Zuazru?«

»Především dlouhověkost, jako sobě,« řekl stroze. »Jejich původní genetika jim dovoľovala žít zhruba tisíc let, prodloužili jsme jim to více než stokrát. Přidali jsme jim několik smyslů, které jim podle nás chyběly, ale především telepatii. Jistě to nebyly špatné dary.«

»To jistě ne,« přikývl Ra. »Oni tedy dnes žijí díky vám.«

»Vám jsme přece dali většinu z toho také,« řekl Juch Úveb. »Věk vašeho biologického druhu nedokážeme prodloužit natolik jako u robustnějších organismů, ale třicetinásobný věk bude pro vás jistě dostačující. Telepatii jsme vám dali také, co víc si můžete přát?«

»Přeji si vysvětlení, proč jste průměrný věk na naší Zemi snížili na desetinu,« řekl jsem tvrdě, až se na mě oba prašamanové udiveně podívali. »Ty si to pořád neuvědomuješ? Nepřinesli jste nám Zlatý věk, ale jeho pravý opak, středověk, smrt a bídu!«

»To není naše dílo,« řekl rychle. »My jsme vám přinesli dobro. Podívej se na naše pečete...«

»Drastické zkrácení lidského věku žádné pečete nemá,« řekl jsem. »Není asi čím se chlubit. Přineslo nám to zkázu a zmar, celé generace vešlo do náruče smrti. Na tomto místě vás viním ze smrti mých vlastních rodičů! Zavraždili jste je, nebylo jim ani sto let! Jste jejich vrazi, rozumíš?«

»To ne my!« vyjekl nešťastně. »My jsme to přece Zuazru rozmlouvali!«

»Takže jste o tom věděli!« řekl jsem skoro spokojeně. »Věděli jste o tom, ale spokojili jste se dobráckým, ale neúčinným *vynadáním* původcům toho zla. Tím, že jste mu neodporovali, jste se sami proviňovali! Stali jste se součástí toho zla! Stali jste se vrahy!«

»Nemohli jsme pro ně udělat nic víc,« bránil se rychle.

»Možná,« připustil jsem. »Asi jste se báli, aby vás vaši *věrní přátelé* Zuazru nesmetli, jako smetli tři jiné civilizace. Jak se teď ale opovažujete vynadat i nám, když jsme se konečně tomu zlu postavili? To je přece nebetyčná drzost!«

Oba prašamané se na mě udiveně a trochu pohoršeně podívali. Asi ode mne nebylo taktické, dělat si nepřátele z tak staré civilizace, ale já už jsem měl chození kolem horké kaše dost. Myslím, že i žabomedvídek na mě vytřeštil oči víc než kdy předtím.

»Drzost? Od nás?« vybuchl nesouhlasně. »Chystáte se je přece vyvraždit! K čemu jinému to

směřuje, vy barbaři? Vyvraždit celou civilizaci! Starší a rozumnější!«

»Je to od vás drzost,« přikývl jsem už klidněji. »Kdybyste využili svého vlivu u těch starších, rozumnějších Zuazru, mohli jsme se s nimi dohodnout. Válka se vede i vaší vinou, vy svatoušci!«

»Naší vinou?« nevěřil svým uším. »My jsme přece nikomu nezkřivili...«

»Vaší,« trval jsem na svém. »Hned v počátcích jste se měli snažit o mírové urovnání!«

»My do toho nemáme co mluvit,« ospravedlňoval se vášnivě.

»To není pravda! Možná jste jediní, kdo do toho mluvit mohou,« řekl jsem. »Měli jste se spojit se staršími a mírnějšími, jako je Gaplahybna. Kdybyste na Zuazru našli víc přívrženců, mohli jste Fabtafovo a Praorusovo rozhodnutí zvrátit.«

»Počkat, jak můžeš tvrdit, že jsme s nimi nejednali?« vyjekl.

»Pokoušel jsem se dohodnout zastavení války se Suxirrem,« informoval jsem ho. »Nezmínil se ani slovem, že byste na ně využili svého vlivu.«

»Fabtaf a Suxirr...« šeptal Juch Úveb. »Dva kamarádi. Spolu dosáhli odchodu Gaplahybny na odpočinek, že je příliš starý a bez elánu. Suxirr Fabtafovi pomáhal a dostal za to odpovědné místo admirála. Vystřadil odtud Vaguha, který chtěl vztah Zuazru k ostatním rasám zmírnit...«

»Proč jste Vaguha nepodporovali?« udeřil jsem na něho.

»To byla přece čistě jejich záležitost,« stáhl se rychle. »Nikdy jsme se do nich nemíchali...«

»Měli jste!« ujistil jsem ho. »Měli jste jim pomoci zbavit se Fabtafa, jako se předtím Fabtaf zbavil Gaplahybny. Zejména poté, co Fabtaf zavinil zkázu tří světů. Vlastně i vaší vinou.«

»Proč pořád říkáš, že naší vinou?« zakňoural uraženě.

»Protože to tak cítím,« řekl jsem klidněji. »Něco ti povím. Nebyli jste dobrými přáteli Zuazru. Nechali jste je dělat zlo a nepostavili jste se jim. Chcete-li získat přátele, nestačí, když jim dobrácky vynadáte, když provádějí něco strašného.«

»To bychom se teď museli postavit i proti vám!«

»Trochu víc spravedlnosti, Juch Úvebe!« požadoval jsem. »Zamysli se. Nás do války dotlačila tvrdost Zuazru. Oni si mohli zvolit, rovný přístup nebo přístup pánů. Víš dobře, co si zvolili. My už jsme volit nemohli. Chceme získat rovnost pro všechny. Každá rasa ať si svůj svět spravuje sama, jen na správně společných světů bychom se měli dohodnout, ale jako rovní, nemyslíš?«

»A co Zuazru? Co když s tím nebudou souhlasit?« vyhrkl.

»Ti jsou teď jediní nebezpeční ostatním,« řekl jsem. »A je to jejich vina, chovali se obludně. Bude to záležet na nich. Kdybyste jim chtěli pomoci, zbavte je jejich falešného pocitu nadřazenosti a pýchy! Nás berou jako nepřátele, na vás snad dají víc. Nutit vás do ničeho nemůžeme, je to jen náš názor, co byste asi měli udělat, rozhodnout se musíte sami. Bylo by nám líto, kdyby válka měla skončit tragicky, i kdyby to byla jejich zkáza, ne naše.«

»Mluvíš, jako kdybyste jim mohli opravdu uškodit,« řekl uraženě.

»A má pravdu,« zavrčel Ra.

»Vymysleli jsme silné zbraně,« přikývl Uu. »Takové Zuazru neznají. Karovitové bomby jsou svinstvo, ale naše zbraně jsou silnější. A co horšího, nám nezbude než je použít. Nemůžeme nechat Zuazru do nás jen bušit. Dvě karovitové bomby u nás už vybuchly, na třetí čekat nebudeme.«

»Máte možná pravdu,« sklopil oči a zavrtěl směšně hlavičkou. »Nebyli jsme asi spravedliví ke všem. Můžeme zkusit Zuazru přemluvit, ale oni nás asi neposlechnou.«

»Nejste jejich největšími přáteli?« zkusil to Uu. »Máte na ně větší vliv než my, měli byste jej uplatnit, rozumíš? Tak jako tak se rozhodnou sami, dobře nebo špatně, mají přece vlastní duši. Vy jim v tom můžete radit a když vás neposlechnou, jejich vina, ale měli byste se o to aspoň pokusit.«

Zdá se, že jsme ho přesvědčili, aby se pro nás angažoval. Samozřejmě už kvůli svým přátelům

Zuazru. Nemohli jsme ale dát našim nepřátelům do rukou žádné další trumfy, nemohli jsme se ani zmínit o lodi, která odletěla zaútočit na Faifru a dát mu tak najevo, jak vážně naše hrozby myslíme. Počítali jsme s tím, že ji stihneme odvolat i na poslední chvíli, až se vynoří z nadsvětelného režimu letu. Pak by to byla otázka hodin, možná jen minut. Do té doby mohou jednat, ale čas se krátí.

Žabomedvídek teď vypadal docela spokojeně.

»Připadá mi to hloupé,« řekl dobrácky, »aby příslušníci tak mladé civilizace peskovali staré kořeny jako jsem já nebo Fabtaf... vždyť tady tomu mláděti ještě není ani sto let!«

»To u nás znamená celý život,« připomněl jsem mu. »Pak nás někdo zabije. Už známe vrahy. A také, kdo k tomu celé věky mlčí. Jak nám můžete vyčítat, že jsme se postavili Zuazru? Nevidíte ty desítky miliard lidí, neustále vražděné na Zemi? Můžeme vám být vděční za to, co jste pro nás udělali, ale můžeme vás právem nenávidět za příšerné orgie smrti, kterým jste u nás pomáhali.«

»My ne!« ohradil se opět.

»Vy,« ujistil jsem ho. »Věděli jste o tom, nehnuli jste prstem. Jako kdybyste ty miliardy zabili vlastníma rukama. Už před dvaceti tisíci lety jsi měl jít za Gaplabybnou a říci mu: kamaráde, to co děláte na Zemi, je nechutné. Poslyš, není načase to Fabtafovi zatrhnout?«

»Gaplabybna už se do ničeho nemíchá,« řekl Juch Úveb. »Vedl přece Zuazru šedesát tisíc let, teď už se věnuje jen umění a hudbě. Ostatně má rád i pozemskou hudbu a vašim skladatelům dává přednost před jinými. Přejme mu to, má snad zasloužený nárok na odpočinek.«

»Nemá,« zarazil jsem ho. »Nechal volnou ruku Fabtafovi a ten dobrou pověst Zuazru zničil.«

»Můžeme to snad ještě napravit...« napadlo ho najednou.

»Nemůžete,« ujistil jsem ho. »Mrtvým životy nevrátíte. A máte jich na svědomí tolik miliard, že si to ani představit neumíte.«

»Můžeme aspoň předělat to omezení... vrátit vám sekvence, které vám prodlouží život...«

»Nemůžete,« odmítl jsem ho tvrdě. »Rozvrátili byste náš svět úplně. Medvědích služeb jste nám nadělali až dost.«

»Jak to myslíš?« podíval se na mě udiveně.

»Uvažuj chvíli, prosím,« požádal jsem ho. »Zvykli jsme si kompenzovat náš krátký život množstvím. Na Zemi nežije milion lidí, ale miliardy a strašně rychle se množíme. Když má každý člověk v průměru jen půl století života, je to nutné. Dej teď všem naráz třicet tisíc let, náš svět se přeplní a nikdo to nezastaví. To by byla katastrofa.«

»Nenutili jsme vás množit se... Když se sami včas omezíte... Máte snad rozum!«

»To bude potíž,« řekl jsem. »Zkrátili jste nám život a zvýšili úmrtnost. Zvýšená reprodukce je jediná cesta, jak to přežít, to byste jako biologové měli vědět. Přinutili jste nás rychle se množit a teď abychom se chovali přesně naopak? To nebude jednoduchá záležitost. Ale raději to nechte na nás, my už si s tím poradíme.«

»Rozum přece nemáte ani vy,« přisadil si Ra. »Rozum vám měl říci, že vyvyšování se nad jiné je přímá cesta do pekel. Rozum vám měl říci, že není možné, aby některá civilizace, byť zdatná a pokročilá, vyvražďovala jiné. Rozum vám měl říci, že musíte i nejlepšího přítele okřiknout včas, dřív než provede nenapravitelnou hloupost.«

»Vy se také chystáte vyvražďovat jiné...« opakoval jako zaseklý gramofon.

»Nemáme jinou možnost,« opakoval jsem i já. »A ty to dobře víš.«

»No dobrá,« couvl. »Co ale chcete dělat? I kdybyste nakrásně tuhle válku vyhráli, nezískáte si tím přátele. Někteří vás už teď nenávidí, bojí se vás. Vím to.«

»To už víme také,« přikývl jsem. »Ti, co se nás bojí, protože vidí naši současnou sílu, asi brzy přijdou na to, že nikoho ohrožovat nechceme. Chtěli jsme od začátku rovnost pro všechny. Na tom

musíme trvat, ale především to musíme sami dodržovat. Dužurizové nás mohou nenávidět za tisíce svých krajanů, kteří zahynuli na lodích Flotily. Někdo jim bude muset vysvětlit, že se dali do služeb zla, měli z toho výhody a nemohli čekat, že to potrvá věčně. Spravedlnost musí platit pro všechny. Kdo bezdůvodně vyvraždí jiné, může a má být spravedlivě potrestán.«

»Prý jste jednu loď zajali a posádku ušetřili?« zajímal se. »Proč jen jednu?«

»Ano, ale jen díky souhře příznivých okolností,« odušil jsem. »Vlastně je to takový malý div, bylo to pro nás nebezpečné a nedalo se to provést častěji. Zajaté Dužurize jsme poslali na Zumur, kapitána Vládce vyjednávat na Faifru. Bohužel bezvýsledně, ale to už víš. Nic se nedá vrátit zpátky, ale upřímně řečeno, civilizace na vyšším stupni vývoje, která nemá problémy se zajištěním holé existence, by se měla snažit o něco víc.«

»Nezdá se mi, že byste byli bez problémů,« podotkl jemně.

»Nemluvím o nás,« ujistil jsem ho. »My teď máme problémů nad hlavu a bude nám nějakou dobu trvat, než se s nimi vypořádáme. Mluvím o vás. Základní biologické problémy jste měli dávno vyřešené, spojením se Zuazru jste získali technické možnosti, které vám dovolily věnovat se bádání na poli biologie. Nic proti tomu, tam jste udělali možné i nemožné, ale nezanedbali jste příliš své přátele? Vždyť jste jen nezúčastněně pozorovali, jak mravně klesají do bažiny barbarství.«

»Nepříslušelo nám rozhodovat za ně.«

»Ne rozhodovat za ně, ale radit jste jim měli. My bychom občas také potřebovali rady a někdy bychom je i uvítali. Nemusíme snad přijmout všechny. Těžko bychom poslechli radu: »Nechte se bez odporu vyvraždit.« Jiné by se nám ale hodily. Například radu, co s Dužurizy. Prozatím jsme se rozhodli nechat je na pokoji, ale to nemusí být nejlepší řešení. Poradte nám a kdyby byla vaše rada dobrá, použijeme ji.«

»Všechny rady ale neakceptujete?«

»Ne. Chceme rady, ne rozkazy. Chceme si své záležitosti rozhodovat sami. Vaše rady nám to mohou usnadnit a v tom může být vaše pomoc, rozumíš?«

»Snad ti rozumím,« přikývl. »Možná si s dužurizy pohovoříme.«

Chvilku jsme pak probírali technické záležitosti. Dohodli jsme se, že budeme i nadále v jejich světě zajišťovat štít. Znamenalo to udržovat tam nepřilíš početnou obsluhu generátorů, což by nás příliš nezatížilo a výhody by za to stály. Každá civilizace, se kterou se nám podaří udržovat příznivé vztahy, bude náš úspěch.

»A nerozpakujte se vynadat nám, když něco budeme dělat podle vás špatně,« usmál jsem se na něho, když jsme se loučili. »Ale než začnete někoho soudit, zjistěte si skutečný stav věcí. Příliš ukvapené soudy nejsou dobré.«

Prosebník

Adélka byla celý večer rozzářená jako už dlouho ne.

Nejprve umluvila Petru, aby spolu uspořádaly slavnostní večeři jako na Vánoce. Jen proto, že se zase viděla s Faustem? Skoro mě to vedlo k podezření, aby v tom nebylo něco víc, ačkoliv jí bylo teprve sedm let a hormony by v tom být ještě neměly.

Jen jsem podotkl, že jsme přece nic nevyhráli. Pravda, trochu jsme Vládcům pocuchali jejich pyšnou Flotilu, ale oni nám za to nadělili dvě ošklivé bomby a málem by nás vyvraždili i pod naším neprorazitelným štítem.

Adélka na to odvětila, že se nikdy nebála o tento svět, ba ani o Zemi, ale piloti v těch sondách riskují bezesporu život a o Fausta se opravdu bála.

»A nevadilo ti, že tam byl právě kvůli Faustovi i Mozart?« rýpl jsem si.

»Mozart má už teď dost velkou slávu,« odtušila. »Nikdo mu ji neupře, ani Swiftovi Gullivera. Faust je ale pověstný jen tím, že ho údajně odnesl čert. Což je pro nás, co známe pravdu, běžné.«

»I to je snad zajímavé,« řekla Petra.

»Ano, ale Faust bude brzy známý jako biolog,« přesvědčovala nás Adélka. »On a Libuše jsou naši největší biologové.«

»Vynecháš-li Angličany, Japonce a Číňany...« vypočítával jsem jí.

»Ty do toho nemluv, tati,« okřikla mě.

»Proč ne?« ohradil jsem se. »Ve vědě není nikdo nenahraditelný. Každý člen naší party byl jedinečný, ale ani smrt génia nemůže změnit podstatu jevů, které zkoumal. Časem se najde jiný, kdo ty zákonitosti objeví, i když to někdy může trvat déle. Ale smrt Mozarta, to by byl konec. On ty své skladby neobjevuje, on je vymýšlí, rozumíš? Umění vyžaduje neopakovatelnost, kdežto ve vědě je tomu naopak. Proto je vyloučeno, aby Mozarta někdo nahradil.«

Adélka to uznala, ale musela mít aspoň připomínku. Jestli si prý myslím, že jsem dostatečnou náhradou za Héfaista.

»Nejsem,« odtušil jsem. »Snažím se, ale Héfaistos nikdy nebudu. Nikdy nevymyslím totéž co on. Časem přijdeme i na další věci, na které by on nejspíš přišel dřív, bude nám to ale trvat déle. V této chvíli je ale důležité, že i s tím co máme se nějakou dobu udržíme proti Vládcům.«

Večeře se povedla, jak jinak. Na závěr jsme si všichni dali **bublinkové víno**, jak Adélka říkala šampaňskému, i když už dávno znala jeho správný název.

Kdyby se mezi námi neobjevila černá Zamolxis, byl by to kouzelný poklidný večer. Zjevila se ale znenadání přímo na stole mezi námi.

»Máš jít do Válečné rady,« oznámila mi stroze. »Vládcové chtějí vyjednávat.«

Poklidný večer u nás v chalupě skončil jako když mávne proutkem.

Vyjednávání s Vládci! Jestli měl z toho někdo strach, byly to Adélka s Petrou.

Samozřejmě mi také zatrnulo, tušil jsem, že vyjednávání bude i tentokrát na mně.

Válečná rada byla už pohromadě, když jsem tam dorazil.

»Jsme všichni, tak tedy:« začal Guarr. »Přijali jsme výzvu k jednání přímo od Vládců. Slibují nám, že po dobu vyjednávání nic proti nám nepodniknou, ale chtějí k nám přijít osobně. Nemusím připomínat, že to nebude bez rizika. Mohli by nás zaskočit, víte přece, čeho jsou schopni. Možná bychom si měli připravit další bublinu na izolaci místa jednání.«

»Můžeme je přijmout na nějakém hodně opuštěném místě,« navrhl jsem. »Pak nás neohrozí.«

»Až na vyjednávače,« dodal rychle Guarr.

»Až na vyjednávače,« souhlasil jsem. »Vyzkoušíme tedy Noachiho osobní bublinu, ale kdyby nepomohla, nikdo není nenahraditelný. Řekl bych, že můžeme jen získat.«

»Šel bys tam?« obrátil se ke mně Uu.

»Že o tom pochybuješ!« odvětil jsem. »Bude to přece nižší riziko než minule.«

»Dobrá, jsem pro jednání,« řekl Uu. »Riskneme to.«

Ačkoliv obavy nikdo neskrýval, Válečná rada se rozhodla jednomyslně.

Nejprve jsem navštívil dozornu generátorů na Zuazru vytvořit další izolační bublinu. Byly tu dva nové záložní generátory, na další už nebylo místo. Pak jsem se oblekl do izolačního skafandru a pod dohledem ostatních členů Válečné rady se teleportoval do hlubin podzemí Quetzalcoatlova horského paláce. Přičaroval jsem si rozložitě křeslo, kde se dalo sedět i ve skafandru - a čekal.

Ze stěny se vynořil známý rendlík, napěchovaný zeleným špenátem s třema očima.

»Dobrý den přeji,« pozdravil jsem ho klidně.

»Dobrý den...« odtušil. »Poslední dny nejsou zrovna dobré.«

»Pravda,« řekl jsem. »Ale začali jste to vy.«

»Říkejte mi Vaguh,« představil se. »Nevíme, kdo tuhle válku začal. My už dlouho s válkami nesouhlasíme, ale zmizel tady Praorus, Fabtafův příznivec. To se nemělo stát.«

»Ani my nesouhlasíme se zabíjením,« ujistil jsem ho. »A právě to začal Praorus dělat. Začal nás znenadání zabíjet. Postavili jsme se proti němu a také ho zabili, neměli jsme jinou cestu.«

»Věřím vám to,« souhlasil. »Potřebujeme ale vědět, co vlastně chcete.«

»Chceme nezávislost,« odtušil jsem. »Znamená to, necháte nás na pokoji, přestanete škodit nám i Zemi a pokud s námi chcete jednat, pak jedině jako rovní s rovnými.«

»To je docela přijatelné,« souhlasil až podezřele ochotně.

»Ano, ale chceme totéž pro všechny rasy, které v současné době ovládáte,« dodal jsem.

»Možná by se dalo jednat i o tom,« přistoupil na to bez dlouhého váhání. »Naše skupina tvrdí, že většina podřízených bytostí je dost vyspělá, aby si mohla řídit své světy sama. Možná ne všechny bytosti toho využijí v dobrém smyslu, některé se mohou stát nebezpečnými.«

»Dužurize jste vychovali k vraždění,« přikývl jsem mu. »Nedivte se, že jsou příliš krvelační, než aby se dali přemluvit ke spolupráci po dobrém.«

»Kapitán Suxirr ale tvrdil, že chcete obsadit i některé jiné naše světy,« rychle se ujist'oval.

»Samozřejmě,« přikývl jsem. »Kde sami nežijete, tam byste neměli ani vládnout. Nepotřebné světy jste osídlili **podřízenými bytostmi**, jak nám pořád říkáte. Nenecháme se z nich teď násilím vyhodit. Jsou-li osídlené společně, měly by být také společně spravované.«

»Podle toho by nám, Zuazru, zůstala jen Faifra a Belfge,« zvažněl. »Víte, že chcete ovládat i naši mateřskou planetu? Zuazru bývala přece náš svět!«

»Jenže jste ji opustili,« povzdychl jsem si. »Asi se vám nezdála bezpečná planeta s hvězdou na konci života, obklopená ohněm a závislá na štítu. Konec konců, napoprvé to nebylo vyzkoušené, to se dá pochopit. Opustili jste ji, osídlili jste si Faifru a když jste se ujistili, že se Zuazru díky štítu nic nestane, ponechali jste ji **podřízeným bytostem**. Žijeme tu tisíce let, zvykli jsme si, ale hlavně se nemůžeme vrátit domů jen tak, ze dne na den! Budeme se muset vracet pozvolna, aby nevznikly na Zemi nebezpečné otřesy.«

»Budiž,« připustil i tuhle výtku. »Fabtaf ostatně tvrdil, že je Zuazru zničená. Jak se mi zdálo podle směřování, jsme teď právě na ní, nebo se mýlím?«

»Nemýlíte,« přikývl jsem. »Zničení Zuazru jsme zabránili. To je podle nás další důvod, proč už na ni nemáte nárok.«

»Kdyby měli světy spravovat ti, kdo na nich žijí, vládli by všude dužurizové,« připomněl mi. »Jejich kolonie jsou všude co do počtů největší. Tím byste moc nezískali.«

»Světy musí spravovat ti, kdo druhým neškodí,« opravil jsem ho. »Dužurizové nám již začali škodit, pomohli vašim zastáncům tvrdé linie dopravit sem na Zuazru a na Běrušgó nějaké bomby, či co to bylo. Museli jsme soustředit dužurizy na Zumuru, jinak by škodili všude.«

»Ale vy jste ty bomby zneškodnili ještě před výbuchem, ne? Takže se vlastně nic nestalo!«

»Výbuchům jsme nezabránili,« pokrčil jsem rameny. »Jen jsme omezili následky.«

»Karovitové bomby jsou strašné, vím, co dovedou,« zvažněl. »Zuazru ani Běrušgó pro vás brzy nebudou mít žádnou cenu.«

»Už to víme také,« řekl jsem trochu kysele. »Zatím jsme to jen trochu zklidnili.«

»To si jen myslíte,« varoval nás. »Budete rádi, když se vám odsud podaří zachránit kůži.«

»Budeme se snažit,« slíbil jsem mu s trochou jízlivosti. »Po těch bombách jsme ale usoudili, že nás chcete definitivně a úplně vyhubit. Asi to nebude daleko od pravdy. Chcete-li s námi i po tom jednat, měli byste nás teď hodně rychle přesvědčit, že jste změnilí názor.«

»Potíž je, že představuji jen menší skupinku,« podotkl rychle Vaguh. »Fabtafův tábor *tvrdého chování* má u nás pořád jasnou většinu.«

»Co potom chcete s námi ujednat?« podíval jsem se na něho tázavě.

»Potřebuji se jen rozhlédnout a zjistit vaši situaci,« přiznal. »Nutně potřebujeme argumenty do další diskuse. Fabtaf tvrdil, že nám můžete být neuvěřitelně nebezpeční, Suxirr to tvrdí také. My jim odporujeme. Tvrdíme, že nás při našem nepopiratelném náskoku nemůžete ohrozit.«

»A co byste dělali, kdyby měl Fabtaf pravdu?« usmál jsem se na něho trochu smutně.

»To jako, že jste nebezpeční?« zarazil se Vaguh. »Suxirr argumentuje, že jste Šestou Flotilu zničili nějak podezřele hladce, ale to přece nebyl souboj dvou flotil. Vy prý žádné lodě nemáte.«

»Až na pár vašich, které nám padly do rukou,« souhlasil jsem. »Například Suxirrova loď.«

»O té víme. Nemůžete nám přece hrozit našimi vlastními loděmi,« pochyboval. »To nemůžete myslet vážně, rozmetali bychom je velice rychle.«

»Na počty lodí se s vámi měřit nemůžeme,« přikývl jsem. »Ale kapitán Suxirr měl také trochu pravdu. Když se vaše lodě dostanou na dostřel našich světů, nepovede se jim dobře.«

»Neměli bychom pořád jen využívat naší převahy,« přešel to Vaguh. »Nakonec hrozí, že by se proti nám postavili všichni, pokud se tak už nestalo. A to už by bylo na pováženou.«

»To už *je* na pováženou,« přikývl jsem. »Máte na své straně jen dužurize, a to posádky Flotil, strážné z doků a ty, co jste stihli evakuovat ze Zuazru a z Běrušgó. Ostatní jsme na našich světech eliminovali, aby vám nemohli pomáhat.«

»Věřím, že vám nezbyvalo než pobít je,« řekl rychle. »Byli příliš důkladně vycepovaní, než aby se k vám přidali. Raději jsme je měli z vašich světů stáhnout všechny.«

»Nebudete muset,« opáčil jsem. »Máte je všechny na Zumuru a daří se jim dobře. Zumur jim ponecháme, přidejte k nim ty vaše a je to vyřízené.«

»Vy byste nám Zumur vydali bez boje?«

»My ten svět nepotřebujeme a nikdo kromě dužurizů tam není, ať si tam tedy vládnou oni!«

»Zajímavé...« připustil Vaguh. »Už to, že jste je nepobili, když se proti vám postavili...«

»Máme takovou teorii,« začal jsem. »Dokud ani jedna, ani druhá strana nepovažuje za jediné možné řešení sporu vyhlazovací válku, je příměří možné. Když se ale kterákoliv strana rozhodne řešit spory vyhlazením druhé, musí to přijmout i druhá a zkáza je neodvratitelná. Nezdá se nám ale, že by konflikt mezi námi a dužurizy tuto hranici přesáhl.«

»A u nás se domníváte, že je vyhlazení nezbytné?«

»Už jste s tím přece začali,« řekl jsem. »Dva přímé zásahy do štítu Zuazru, pokusy o zničení Ugtuo a Bérušgó, dvě karovitové bomby... můžeme si ještě dovolit pochybovat?«

»Já vím, ale jste naživu a můžeme tedy spolu jednat, ne?« pokoušel se to bagatelizovat.

»Že jsme naživu, není vaše zásluha,« odrazil jsem ho chmurně. »Vy jste dělali všechno pro to, abychom naživu nebyli. Teď chcete jen argumenty k jakési diskusi, zatímco vaše Flotily budou dál nerušeně útočit. To je všechno, co nám nabízíte?«

»I to je ohromný obrat,« snažil se mě přesvědčit.

»Dobrá, můžeme vám to uznat,« svolil jsem. »Takže je vás skupinka, ochotná dohodnout se s námi. Mohu se také na něco zeptat? Kolik vás je?«

Zarazil se a chvíli se na mě udiveně díval.

»Myslím, že kolem dvaceti...« řekl po chvíli.

»Nevíte to přesněji?« vytáhl jsem obočí.

»Nás, co jsme už domluvení, je jen pět,« přiznal. »Ale někteří s námi sympatizují a mohli by nás podpořit.«

»Takže dvacet až pětadvacet z vás by nás nevyhubilo hned. Smím vědět, kolik jich pevně stojí za tvrdým jádrem Fabtafovy kliky?«

»To je opravdu tajné...« odmítl.

»Počet obyvatel Faifry že je tajný?« rozesmál jsem se trpce.

»Počet obyvatel ne,« rychle odušil, »tajný je jen počet kapitánů Flotily.«

»Aha, nechcete, abychom znali její skutečnou sílu,« řekl jsem s pochopením. »Dobrá, klidně si těch pět set zanedbejte. Kolik věrných zbývá Fabtafovi přímo na Faifru?«

»Vy... znáte sílu naší Flotily?« zarazil se.

Neodpověděl jsem mu, jen jsem se usmíval. Samozřejmě jsem ji neznal, odhadovali jsme to jen podle počtu lodí, které již prošly stanovenou údržbou, při které jim prašamané měnili zaměření eygusegů. Ale jak se zdálo, od skutečnosti jsme nebyli daleko.

»Bez Flotily... bude mít Fabtaf asi milion příznivců,« řekl rychle, když jsem pořád mlčel.

»Na každého z vás tedy připadá dvě stě tisíc protivníků opačného názoru,« shrnul jsem to. »S tak směšně mizivým zastoupením přece s námi nemůžete vyjednávat!«

»Právě proto potřebujeme argumenty,« naléhal na mě. »Jen s pádnými argumenty můžeme předstoupit před ostatní a žádat změnu.«

»Než ty argumenty seženete, bude po válce, nemyslíte?« potřásl jsem hlavou.

»Budeme se snažit maximálně to urychlit,« sliboval.

»A zatím nás bude vaše Flotila decimovat,« řekl jsem. »Nebo si to aspoň myslíte, dnes to totiž vypadá spíš tak, že my budeme decimovat Flotilu.«

»To ne,« rychle se bránil. »My si přejeme ukončit válku co nejdřív.«

»Karovitovými bombami?« ušklíbl jsem se.

»Na ty nemáme vliv,« odmítl moje podezření.

»Takže je vás pět a půl, nemáte na nic vliv, vašich odpůrců je dvěstětisíckrát víc, mají vliv, bomby, Flotily, vlastně všechno, to pak opravdu obdivuji vaši víru v úspěch! Nebo vaši naivitu.«

»My se o to alespoň pokusíme,« sliboval. »Ani těm tvrdým se nechce válčit, když mají takové nepříjemné ztráty.«

»Poslyšte, jestli je vás jen pět, nechcete vzít do ochrany?« nabídl jsem mu. »Našlo by se místo i pro těch dvacet. Necháme vás zvolit si svět, kde budete bydlet, vyhradíme vám stejné ybipy jako máme sami. Vraťte se na Faifru, prodiskutujte to a přijďte... řekněme do dvanácti hodin. Kdo naší nabídky využije, budeme ho považovat za přítele. Ostatní, nedivte se, budou pro nás nepřátelé.«

»To je ale neskutečně krátký termín,« opáčil rozmrzele.

»Vím,« souhlasil jsem. »Musíte se rozhodnout dřív než na nás vaše Flotila zaútočí.«

»Obáváte se tolik našeho útoku?« podíval se na mě Vaguh vyčkávavě.

»Najisto jej očekáváme a jsme připraveni,« přikývl jsem.

»Myslíte si, že vaši nabídku budeme považovat za nabídku?« pokračoval. »Nechcete nás mít mezi vámi spíš jako rukojmí? Opravdu nám nenabízíte mnoho!«

»To si rozvažte sami,« navrhl jsem mu. »Můžete si zvolit svět kde chcete bydlet. To znamená, že vás nechceme jako rukojmí. Nebudeme vás nutit žít s námi na Zuazru, můžete si zvolit sami, ale pak byste museli uvěřit, že se vašim Flotilám ubráníme. Jestli našim štítům nedůvěřujete, zvolte si jiný svět, podle vašeho odhadu bezpečnější. Nic víc vám neslíbíme, ale není to ani málo.«

»Všechny vaše světy jsou na tom co do míry ohrožení stejně,« podotkl.

»Všechny teď mají stejně odolné štíty,« ujistil jsem ho. »Nikde už nenajdete původní vukciry. Vyměnili jsme je všude, u ponořených světů za chodu a na Zuazru dokonce během vašeho útoku. Váš útok původní vukcir na Zuazru promáčkkl, náš se ani nehne.«

»Spoléháte tedy především na štíty,« konstatoval skoro spokojeně.

»Zatím se osvědčily,« odtušil jsem. »Co ještě potřebujete jako argument pro vás pět i pro těch zbývajících dvacet?«

»Co jsme chtěli vědět, už vlastně vím,« uvažoval. »Umožníte-li mi návrat, spojím se s vámi, samozřejmě až to dobře rozvážíme.«

»Návrat máte volný,« ujistil jsem ho. »Použijte svého teleportu, je jednorázově odblokovaný. Na vašem místě bych se ale snažil jednání urychlit, je tu nebezpečí, že brzy nebude o čem jednat. A další cestu k nám si dohodnete předem. Preventivně teleparty blokujeme.«

»Chráníte se i proti nám, že?« řekl s pochopením.

»Ano. A nedivte se tolik.«

Vyhodnocení posledního jednání Válečnou radou bylo krátké.

Vaguh nám nic nesliboval. Pokrok byl, že s námi vůbec jednal, ale ani on se nedokázal zbavit nadřazenosti, podle níž jsme byli stále jen *podřízené bytosti*.

Ted', když se vrátil, jsem se dozvěděl další novinky. Krátce po jeho příchodu nám na Belfge zmizela z dohledu polovina lodí. Přešly do nadsvětelného režimu, kde jsme je nemohli sledovat. Kde se asi vynoří? Mohli jsme to jen hádat, ale bylo rozhodně moudřejší očekávat další útok.

Věděl o tom Vaguh? Ať ano či ne, na naši situaci to nic neměnilo.

»Tvoje nabídka azylu byla dost mimo,« zkritizoval mě Ra.

»Já bych to chápal,« řekl Uu. »Lukáš by rád zachoval aspoň ty vstřícnější.«

»Doufám, že té nabídky nevyužijí,« opáčil sveřepě Ra.

»Ty bys je zachovat nechtěl, což?« podíval se na něho Uu.

»Nechtěl,« přisvědčil Ra. »Chtěli nás vyvraždit a začali s tím. Těch pár s jiným názorem se určitě otočí, až zjistí, že proti nim chystáme přesně totéž, co jejich tvrdší skupina proti nám. Všichni přitom víme, že nemáme jinou možnost. Je to přece jednoznačné, buď oni, nebo my.«

»Ba ne,« řekl Uu. »Poslední nadějí je, že Vaguhova skupina přemluví ostatní ukončit válku. Museli bychom pak i my odvolat naši loď a jednat.«

»Doufám, že je to čistě teoretická možnost a že nenastane,« řekl Ra.

»Doufáš?« podíval se na něho udiveně Uu.

»Ano,« řekl zatvrzele Ra. »Uvědomte si, co by nastalo. Naše vztahy jsou nesymetrické už od začátku. Přišli by o své nadřazené postavení. Jsme pro ně jen usurpátoři a vrahové. Navěky si budou

pamatovat křivdy, které jsme jim způsobili. Zničili jsme jim přece několik lodí s dobrými kapitány, které mnozí osobně znali. Budou nás vinit ze všeho zla. Odtud je krůček k nenávisti, která se může projevit až po staletích, ale tím zákeřněji.«

»Nebo je přesvědčíme, že neměli pravdu. A že jsme neměli jinou možnost,« zkoušel to Uu.

»Bylo by to tak nejlepší, ale nevěřím tomu,« řekl Ra.

»Co naše loď?« zajímal jsem se.

»Zbývá jí sotva dvanáct hodin cesty,« ujistil mě Guarr. »Neletí naplno, budou se přibližovat opatrně, aby nevletěli do nějaké pasti. Jestli ti jde o to, zda ji dokážeme odvolat, to ti mohu potvrdit. Ano, můžeme, ale až u cíle. Nebude na to mnoho času, ale půjde to.«

»Takže opět všechno záleží na Zuazru,« řekl jsem klidně. »Myslím si, že možnost, které se Ra obává, totiž že by odvolali válku oni, je směšně nepatrná. Ale není nulová.«

»Proto souhlasím i s nabídkou azylu, kterou jsi jim dal,« řekl Uu. »Je to tak správné, i když se také obávám, že má pravdu Ra a měli bychom asi hodně starostí, kdyby ten azyl přijali.«

»Já pevně doufám, že to nevyjde,« řekl tvrdě Ra. »Víte, co jsme si řekli. Jakmile začne jedna strana vyvražďovat druhou, musí totéž udělat i druhá. Pak záleží na tom, která bude mít větší sílu a štěstí. Nemáme jinou cestu.«

»Nejspíš opravdu nemáme,« řekl Uu. »Ale přiznám se, je mi jich taky líto.«

»I když naprosto jasně víme, že nás chtěli vyvraždit?« vyjel na něho Ra.

»I potom,« řekl Uu klidně. »Je to nejstarší civilizace, mnoho dokázala a všechno nebylo zlé. Určitě si všichni pamatujete, s jakým obdivem jsme k ní zpočátku vzhlíželi. Byla by jich škoda.«

»Škoda by jich byla,« přikývl Ra. »Největší škoda je, že začala na všechny ostatní hledět jako na nějaký obtížný hmyz. Škoda, že všem ostatním začala místo pomoci škodit. Proč nám na Zemi zkracovaly Zamolxisy život? Pro větší **výtěžnost** géníů? Kolik géníů přitom nepodchytily a nechaly zbytečně zemřít? Pochop to konečně, to nebyla pomoc, ale tyranie. Uznávám, že dnes používáme jejich technologie, ale měli z nás podstatně větší prospěch než my z nich. Čeho je ještě škoda?«

»Toho, co mohlo být,« řekl jsem.

»Škoda je světů, které bez milosti vyvraždili, Zrépuzí, Eghrégů, Borovogchlů,« pokračoval Ra bez slitování. »A navíc těch, o kterých nevíme. Škoda je obětí jejich **honů na koroptve**, škoda je bytostí, které se chtěly jejich tyranie zbavit, třeba i marným útekem. Záporů je nějak příliš mnoho, než aby je vyvážily klady.«

»Kdyby se ke všem chovali tak, jak to idealizovaly Zamolxisy, vlídně, přátelsky, třeba i s tou mírnou dávnou nadhledu...« litoval jsem.

»Zpočátku to tak dělali,« odušil málomluvný Ho. »Dobře si pamatuji časy, kdy na ně nedali žabomedvídci **Firhod'eg** dopustit. Až mnohem později uznali, že není všechno v takovém pořádku, jak by to mělo být. Kdy se to ale zlomilo?«

»Naše Adélka tvrdí, že na to přišla,« řekl jsem. »Podle ní to bylo ve chvíli, kdy se prohlásili za bohy. Něco by na tom mohlo být.«

»Mohlo,« připustil Ra. »Být bohem je lichotivé. Mě při mém prvním návratu na Zem také vyhlásili za boha. Aspoň třicet let jsem jim to marně vymlouval, pak mě to omrzelo a nechal jsem je při tom. Občas jsme si u lidí museli vynutit respekt, aby nám neškodili. Splnil jsem raději v Egyptě úkol a vrátil se na Zuazru. Neodpustil jsem si ale slavnostní odlet směrem do slunce a tím jsem to zpečetil, pak už jim to dalších pár tisíc let nikdo nevymluvil.«

»To byla ale pitomost, vid'« usmál se Uu. »Hlavně že se ti to včas vykouřilo z hlavy.«

»Takových prohlášení za bohy bylo snad na Zemi víc, ne?« začal jsem.

»Jistě,« odušil Uu. »Mě to potkalo v Americe, dnes se o tom neví, ale je tu jeden podstatný

rozdíl. Nikdo z nás se nesnažil lidi nutit, aby se nám klaněli. Když se klaněli, dělali to sami a dobře jsme věděli, že jsme stejní jako oni a kdokoliv z těch klanících se může být chráněncem Zamolxis, kterému budeme muset na Zuazru podat ruku a podívat se mu do očí.«

»Navíc nás pořád přesvědčovaly o tom, jak se musíme zbavit barbarství,« pokračoval jsem ve sbírání střípků mozaiky. »Až mě pak štválo, když jsem věděl, jak to sami porušují.«

»Jistě,« řekl Ra. »Bohové přece nemusí dodržovat vlastní zákony...«

»To bude ono,« řekl Uu. »Budeme se muset hodně hlídat, abychom tomu nepropadli také.«

»Myslíš?« ozval se nesouhlasně Ra.

»Myslím,« přikývl Uu. »U nás lidí je to podobné. Kolik lidí se už dnes považuje na Zemi za nedotknutelné polobohy? Nedodržují zákony ani dohody, myslí si, že si mohou dovolit všechno. To musíme vymýtít jako první. A sami tomu nesmíme podlehnout, i když je to silné pokušení. Vidíme přece, kam až to může dojít.«

V naší chalupě mě čekalo překvapení. Adélka si ze Země přivezla babičku. Tchýně se právě stačila vzpamatovat ze šoku, který zákonitě utrpěla, když za ní náhle a bez varování přiletěla dávno oplakaná vnučka. Vzpamatovala se ale a teď seděla s Adélkou a Petrou v naší chalupě u stolu, kávy a koláčků a vykládala jim, jak je obě obřečela. Naši dusoi prý v autě uhořeli, identifikovali je jen podle poznávací značky auta a zlatá cihlička od Adélky byla prý jen malou náplastí na tu bolest.

Já jsem to samozřejmě za tu havárii schytl, jen jsem se objevil. Vynadala mi, že jsem řidič pod psa, na tom místě by se podle ní nevyboural nikdo.

»Za prvé jsem to auto neřídil,« hájil jsem se. »Za druhé, ani ty figuríny jsem nevymyslel. Za třetí jsme naživu. Za čtvrté ti slibuji, že už se v životě neposadím za volant. Stačí?«

»No, tak zle jsem to nemyslela,« pokusila se tchýně vycouvat. »Někdo přece občas řídit musí, neměl bys to nechávat jen na chudinku Petru a sám se jen vozit.«

»Vysvětlily jste matce, že tady žádná auta nejsou?« obrátil jsem se na obě.

»Ještě jsme se k tomu nedostaly,« přiznala Adélka.

»Ale chalupu tu máte krásnou, skoro jako nebožka Matylda,« rozplývala se tchýně. »Jak se vám to podařilo?«

»Tady se trochu čaruje,« odtušil jsem. »Na to si zvykneš.«

Přičaroval jsem si večeri. Ačkoliv se s tím tchýně musela setkat už před chvílí, podívala se na mě jako na nějaké odporné exotické zvíře. Snažil jsem se nevšímat si toho a zatímco jí obě dvě naše ženy vysvětlovaly, proč tady nemají smysl auta, najedl jsem se. Pak jsem všem udělal kafe.

»Prý tu máte zrovna večer,« začala tchýně. »No budiž, to mi už Petra vysvětlila. Ale dávat si na večer kafe není zdravé... já mám vlastně teprve dopoledne, to je něco jiného...«

»Tady je všechno jinak,« ujistil jsem ji. »Kafe si můžeš dát kdy chceš a kolik chceš. Co lidem na Zemi škodí, je tady úplně neškodné. Dokonce i alkohol.«

»Neškodné? I alkohol? Neříkej!« nedůvěřovala mi.

»Kdybys věděla, babi, kolikrát jsem už tady byla namazaná...« uchichtla se Adélka.

»To snad ne?« zděsila se docela upřímně.

»Jako dělo! Pod obraz!« dodala Adélka. »A táta tady dokázal vypít litr vodky na ex! Nechceš taky něco ostřejšího?«

Vyčarovala na stůl velikou láhev s vinětou Vodka Stolichnaya.

»To snad nemyslíš vážně! To by byla pěkná výchova!« vyjela si tchýně na mě.

»Tady nemáme Adélce co poroučet,« řekl jsem. »Pro tyhle vztahy jsou tu jiná měřítká. Je to sice pořád naše dítě, ale tady už je svéprávná.«

»To by byl pěkný pořádek!« nakohoutila se. »Když se nebudete o Adélku starat, může se vám spustit s nějakou partou a skončí na drogách.«

»Fajn, babi. Dala by sis kokain, hašiš, heroin, nebo ti stačí marihuana?« řekla Adélka a aby to neříkala jen tak, vyčarovala všechno před sebe i s talířkem. »Stačí říct, tady je všeho dost!«

»Sodoma Gomora!« vyskočila tchýně.

»Máme tu i nepozemské zajímavosti,« popichovala ji Adélka. »Na zvlášť divoké halucinace je nejlepší nechat se kousnout hadem z Copetalu. Kam se hrabe LSD!«

»Kousnout hadem? Potěš pámbu! Tys to už někdy zkusila?«

»Člověk má v životě vyzkoušet všechno,« filozofovala Adélka. »Jen jsem na to neměla do dneška čas.«

»To jsou všechno jen drobnosti,« uklidňoval jsem raději tchýni, připomínající Krakatau před výbuchem. »Drogy jsou tu dostupné, ale nejsou škodlivé jako na Zemi. Zato máme jiné problémy. Vysvětlily jste vy dvě matce, že jsme ve válce?«

»Jen jsme jí řekly, že máme nějaké neshody s mimozemšťany,« řekla Petra a zamračila se na mě, jako kdybych řekl něco nepatřičného.

»Fajn,« odušil jsem. »Zítř ráno mám další jednání s Vládci.«

Showívavé úsměvy z tváří Adélky i Petry rázem zmizely.

»Cože?« vyjekla Petra. »Už zase?«

»Proč zrovna ty?« zamračila se Adélka. »To tam nemáte nikoho jiného?«

»Nemáme,« přikývl jsem. »Všichni ostatní jsou proti Vládčům bezmocní. Mám v tomto směru maličko lepší vyhlídky, takže budu zase jednat já.«

»Ale... Praorus tě zřídil, že jsme tě málem nepoznaly!« vyjekla Petra.

»Jo,« přikývl jsem. »Ale jako jediný jsem to přežil.«

»Co se to tu děje?« zeptala se nás zaraženě tchýně.

Vysvětlily jí to tedy tak, aby to rychle pochopila.

»To je příšerné!« vydechla. »Nejdřív mi to tady vylíčíte div ne jako v nebi - a ono je to zatím peklo! Radši bych se teď hned vrátila domů.«

»Není to ani nebe ani peklo,« ujistil jsem ji. »Dokud nás Zuazru nedostanou, není to tu špatné. Kdyby se na nás dostali, dlouho byste nás na Zemi nepřežili.«

»No hrůza!« spráskla rukama. »Já chci domů!«

Adélka s Petrou se na mě mračily, že jim kazím návštěvu, ale na druhé straně nedokázaly ani samy zakrýt obavy. Využil jsem situace a omluvil se, že se na to musím pořádně vyspat. Nezmohly se ani na náznak protestu a jak se zdálo, pro tentokrát jsem z toho vyvázl velice snadno.

Kafe mi samozřejmě nebránilo usnout. Autopsychorezonance je silnější než kofein, zejména zdejší anizotropický.

Ráno byla tchýně pryč. Petra mi u snídaně suše sdělila, že jsem maminku zřejmě vyštval, ale ani jsem se nenamáhal předstírat lítost. Stačilo se mi zmínit o chystaném vyjednávání s Vládci a obě byly rázem naměkko.

»Mějte se tu,« rozloučil jsem se s nimi, než jsem zmizel na ranní zasedání Válečné rady.

Čekali jsme na Vaguha tak netrpělivě, že jsme se nevěnovali ničemu jinému. Beztak by se asi nikdo nedovedl soustředit. Minuty ubíhaly a řadily se do hodin. Časová rezerva na možnou dohodu připomínala sněhuláka na slunci.

Konečně se Vaguh ozval. Byli jsme připravení, jen to potvrdit. Vyvalil se z teleportu ve staré podzemní místnosti Quetzalcoatlova hradu, kde jsem na něho čekal.

»Dobrý den přeji. Jak jste se rozhodli?« uvítal jsem ho.
»Musíme jednání odložit,« omlouval sebe i ostatní. »Není to jednoduché.«
»Uvědomujete si ale, že čas nečeká? Velká část Vaší Flotily vyrazila z doků na Belfge, letí na nás zaútočit a vy odkládáte rozhodnutí? To není dobrá zpráva.«
»Nejde to jinak,« přesvědčoval mě. Pak se ale zarazil.
»Jak můžete tvrdit, že Flotila odletěla z Belfge?« došlo mu.
»Víme to,« ujistil jsem ho. »Máme tam cosi, co nás informuje.«
»Nasadili jste nám na Belfge špióna?« ušklíbl se.
Soudil jsem tak z jeho hlasu, podobné měl s námi jen oči a těmi se šklebit nemohl.
»Dalo by se to tak nazvat,« souhlasil jsem ledabyle.
»Toho vám brzy zlikvidujeme,« ujistil mě suše.
»Hodláte proti nám využívat, co se dozvíte při vyjednávání?« zeptal jsem se ho. »Nebylo by lépe dohodnout se? My pak naše špiony rádi odstraníme sami.«
»Nebudeme čekat, až své špiony stáhnete, sami si je najdeme a zlikvidujeme,« řekl sebejistě.
»Nemusíte nás podceňovat. Ale k té dohodě: rozhodli jsme se, že váš požadavek na přestěhování k vám je nemístně ultimativní a nemůžeme jej přijmout, i když jste jej nazvali ochranou.«
»Vůbec není ultimativní,« namítl jsem. »Netrváme na něm přece ani trochu.«
»Mezi barbary se to ale zhusta tak dělá,« namítal. »Vylákáte pod záminkou ochrany rukojmí, kterými potom protivníky nepřipustně vydíráte.«
»Mezi barbary možná,« připustil jsem. »Nemusíte nás tak podceňovat. Nabízeli jsme vám na našich světech skutečně ochranu, považujeme je za bezpečnější než Faifru.«
»Snad si nemyslíte, že nám hrozí nebezpečí od Fabtafa a jeho příznivců?« opáčil. »To je další ukázka vašeho barbarského smýšlení. Neustále se vraždíte i mezi sebou, dnešní přítel je nepřitelem zítra, to se mezi námi neděje a nikdy nedělo. Občas máme odlišný názor, ale to je vše. Neznáme za posledních sto tisíc let jediný případ, kdy by jeden Zuazru zavraždil jiného.«
»Tak jsme to ani nemysleli,« řekl jsem. »Musíte to chápat jinak. Zahájili jste proti nám válku. Jak už jste poznali, ve válce bývají ztráty na obou stranách. Při pokusu zničit naše světy jste dosud přišli o pár lodí, ale - nenapadlo vás, že i vy sami byste se mohli stát cílem našeho útoku?«
»Vy přece nemáte lodě!« opáčil.
»Tím bych si na vašem místě nebyl tak jistý,« pokusil jsem se ho zviklat. »Přinejmenším víte o ukořistěné lodi kapitána Suxirra. Nevíte ale, že jsme při každém útoku zlikvidovali jen část vašich lodí a pokaždé jsme získali aspoň jednu použitelnou.«
»Nemůžete nám přece hrozit našimi vlastními loděmi,« opakoval. »Dobře známe jejich sílu.«
»Počty vašich lodí se snižují, počty našich lodí rostou,« viklal jsem ho.
»I kdybyste jich měli pět - šest, nemůžete se nám nikdy postavit,« ubezpečoval mě.
»Nemohli bychom,« připustil jsem, »kdybychom proti vám bojovali vašimi zbraněmi.«
»Chcete říci, že máte zbraně lepší?« vyjel si na mě výhruzně.
»Nezdálo se i kapitánu Suxirrovi, že jsme Šestou Flotilu zničili nějak podezřele hladce?«
»Suxirr potvrdil, že to nebyl souboj dvou flotil,« namítal opatrněji. »Byl to souboj Flotil proti planetě, která může mít taktickou výhodu větší palebné síly.«
»Hleďme, jak správně používáte barbarské termíny!« usmál jsem se. »**Palebná síla, taktická výhoda**... jakou výhodu může mít proti pohyblivé Flotile planeta Zuazru, potopená ve slunci? Proti cizincům by měla výhodu neviditelnosti. Vy ji máte matematicky přesně určenou, stačí vám udeřit do předem spočteného místa a strefíte ji. To jsme zažili. Z planety potopené hluboko ve slunci se přitom vašimi zbraněmi střílet nedá.«

»To ale znamená, že jste měli někde poblíž ukrytou loď,« zvažněl Vaguh. »Při našem prvním útoku jste ještě nemohli mít žádnou kořistní. Museli jste ji tedy postavit sami. Na Zuazru se lodě stavět nedají, nemohly by odstartovat. Na žádné jiné planetě nedokážete stavět lodě, aniž by si toho všimli dužurizové. Museli jste ji postavit tajně na vaší Zemi! Suxirr měl tedy pravdu, když žádal její přednostní likvidaci!«

Z jeho uvažování mě mrazilo tak, že jsem se ani nedokázal usmívat, jak je vedle.

»Mýlíte se hned v několika směrech,« ujistil jsem ho zamračeně. »Na Zemi jsme nic nestavěli. Kosmické lodě máme pouze kořistní, tedy bývalé vaše. Ani vy jste přece svůj jediný úspěšný zásah proti nám neprovedli loděmi! Ty karovitové bomby jste k nám dopravili díky dužurizům, ne?«

»Teleporty...« uvažoval horečnatě Vaguh. »Můžete na nás zaútočit teleporty... Máte přístup na Belfge, můžete mít přístup i na Faifru. Naštěstí nemáte karovitové bomby.«

»Můžeme mít něco jiného,« ujistil jsem ho.

»Takže vaše nabídka ochrany... vlastně znamená, že chystáte zkázu Faifry! Mohli byste na to použít i vaše primitivní pozemské štěpnojaderné...«

»Skoro jste to uhodl,« uznal jsem mu.

»To je ale opravdu barbarské!« vykřikl telepaticky, div mi neroztrhl hlavu.

»Dobře, že to uznáváte,« přikývl jsem klidně. »Vy jste si s tím ale začali! Karovitové bomby na Zuazru a Bérušgó byly přímo klasicky barbarské.«

»Ale vy chcete zničit Faifru!« zděsil se. »To je něco jiného!«

»Jak to, něco jiného?« odušil jsem klidně. »Vy jste se pokoušeli a pořád se pokoušíte zničit nás. My jsme vám aspoň pro dvacet vašich nabídli záchranu. Nebo pro všechny, když dohodneme konec války. Ale nemůžete čekat, že budeme sedět a nechat do sebe bušit. Jakmile jste použili proti nám vyhlazovací zbraně, můžete od nás čekat totéž.«

»Vy že byste chtěli zničit nás?« opakoval nevěřičně. »Nás, bez kterých byste byli dodnes nahé opice, vydané na milost a nemilost tygrům?«

»Vaši šavlozubí policajti to za vás nevyřeší,« opáčil jsem kysele. »Nebude pro obě strany, pro nás i pro vás, lepší jednat?«

»Vždyť už jednáme!« odsekl.

»My dva spolu jen nezávazně hovoříme,« opravil jsem ho. »Co je to za jednání, když vy nejste kompetentní odvolat útok, zahájený z Belfge před několika hodinami?«

»A vy můžete odvolat útok na Faifru?« vybuchl.

»Já sám ne,« odušil jsem. »Museli byste ale projevit opravdovou ochotu jednat, ovšem ne vy sám, ale někdo kompetentní z vaší strany. Pak můžeme zastavit všechny naše akce.«

»Poslyšte, to by mohl být argument, který nám dosud chyběl!« napadlo ho s úlevou.

»Argument k přesvědčování Fabtafa a jeho příznivců?« ušklíbl jsem se.

»Argument k přesvědčování nerozhodných,« opáčil Vaguh. »Je jich pořád víc, ovšem vidina možného napadení Faifry to může úplně převrátit, nerozhodní se ještě pevněji vrátit k Fabtafovi...«

»Jestli chcete někoho přesvědčovat, máte na to opravdu málo času,« řekl jsem. »A jestli si ani sám nejste jistý výsledkem... měl byste začít opravdu intenzivně přemýšlet!«

»Vaše původní ultimátum mělo vypršet za hodinu!« obrátil se náhle na mě. »Není to nakonec termín vašeho útoku?«

Neodpověděl jsem. Najednou mi něco podrazilo nohy. Než jsem mohl reagovat, přiletěl jsem až k Vaguhově pekáči a spolu s ním jsem se vkutálem do jeho teleportu.

Posadil jsem se.

Ve skafandru to nebylo jednoduché, ale zvládl jsem to. Zjistil jsem, že se nacházím na pokraji podivného lesa. Za ním čněly do výšky hory, ale nebyl jsem si jistý, zda nejsou umělé, případně jen iluzorní. Věděl jsem ale, kde jsem. To kolem mě byla Faifra, současný svět Vládců Zuazru. Pak jsem tu byl první člověk vůbec, protože sem se nedostal ani Mozart, kterého Vládcové uznávali.

Napravo stál skvělý dům, spíš palác se zářivými zlatými zdmi a oválnou, zlatě se lesknoucí kupolí. Tam bych se někdy rád podíval, napadlo mě, ale teď jsem na to neměl ani pomyslení. Před domem stál kastrol s Vaguhem. S někým telepaticky mluvil, nebylo to určené pro mě, vnímal jsem to jen jako šum. Převezl mě parádně, uvědomil jsem si. Kdybych se včas zapřel ochranným polem, nikdy by mě do teleportu nevtáhl. Ach jo, pozdě bycha honit.

»Měl bys zavolat svým přátelům,« obrátil se na mě náhle Vaguh. »Vyříd' jim, aby zrušili útok, jinak to tady odneseš jako první.«

»Myslíte si, že mě poslechnou?« opáčil jsem klidně.

»Takže posíláte na vyjednávání jen obětovatelné?« vyštěkl na mě. »To jsou přece příšerně barbarské zvyky! A vy mi budete tvrdit, že jste se jich zbavili!«

»Domnívali jsme se, že patříte mezi Fabtafovu opozici,« podíval jsem se na Vaguha. »Přitom jste také jen obětovatelný vyjednaváč?«

»Ne! Já skutečně patřím do opozice,« prohlásil hrdě. »Když jde ale o samotnou existenci naší civilizace, musíme být jednotní.«

»To známe,« přikývl jsem »Kdo nejde s námi, jde proti nám.«

»Vy jste se nám postavili více než kdo jiný!« vyčetl mi prudce.

»Ano, ale chápal jste to přece, nebo ne?«

»Chápal bych to, kdybyste nezamýšleli zaútočit na Faifru!« řekl Vaguh. »To mění všechno! Pak byste nám byli smrtelně nebezpeční a znamenalo by to, že má pravdu Fabtaf a ne my. Nezbyvá nám, než se mu přizpůsobit, ne mu odporovat!«

»Nabízeli jsme vám azyl,« řekl jsem. »Jak se zdá, nechcete toho využít.«

»To se rozumí, že ne!« vybuchl Vaguh. »Jakýpak azyl, jen pro dvacet posledních příslušníků zničené civilizace? To nemá smysl! Buď všichni, nebo nikdo!«

»Sami jste ale, pokud vím, připravili stejný osud Borovochglům, Eghrégům a Zrépuzí.«

»Nemůžeš nás přece srovnávat s nějakými primitivy!«

»Jsou to také rozumní tvorové a pokud vím, nikdy nikomu neublížili,« odušil jsem.

»Nech těch jalových řečí!« okřikl mě. »Vaše ultimatum brzy vyprší! Můžeš propást poslední možnost všechno odvolat!«

Uvažoval jsem přímo horečnatě. Jsem v pasti, tady mi nikdo nemůže pomoci. Mám možnost odvolat naši akci? I kdybych se nakrásně spojil s Válečnou radou, co jim řeknu? Jediným důležitým faktem byl konec jednání a Vaguhův návrat k Fabtafovu křídlu tvrdé ruky. Odmítnutí nabídky azylu bylo víc než jasné. Všichni, nebo nikdo! Představují si to příliš jednostranně, chtějí po nás odvolat naši akci, ale sami útoky nezastaví. Dobrá, tedy nikdo! Nebyl jsem si jistý, že chci něco odvolávat. Jestli to přitom odnesu? Dalo se to čekat, ale nebude to aspoň zbytečné.

»Opravdu si myslíte, že se mohu spojit s naší radou?« obrátil jsem se na Vaguha. »Nikdo s tím přece nepočítá!«

»Vědí snad, že jsi tady, ne? Tak by snad mohli něco dělat.«

»Nejspíš to už vědí,« připustil jsem. »Nemají na mě ale spojení.«

»Použij svého špiona!« navrhl mi.

»Na Faifra žádného nemáme,« namítl jsem.

»S vašimi přáteli se tedy spojíme my - a ty jim to hezky vyřídíš!«

»Co jim mám vyřizovat?« pokrčil jsem rameny. »Že vyjednávání neúspěšně skončilo? To už jistě vědí i beze mne.«

»Ne, jen jim řekni, že jsi tady a odneseš to, když to oni nezastaví.«

»Sledovali naše jednání, takže i to vědí,« odušil jsem. »Co jim mám k tomu ještě dodávat?«

»Mohli by si myslet, že už nejsi naživu,« uvažoval rychle. »Pak by jim na ničem nezáleželo. Když ale budou vědět, že tu jsi...«

»To je otázka!« řekl jsem a zvolna jsem se postavil. »Víme oba stejně jistě, že zachraňovat za každou cenu moji osobu nemá smysl. Získali byste čas něco proti nám vymyslet a v konečném důsledku by to odneslo víc lidí, než když mě obětují. Bude to aspoň stát za to.«

»Jen příšerní barbaři se tak snadno obětují!« řekl s despektem.

»A vy barbaři nejste?« opáčil jsem. »My nepovažujeme vaše zničení za jediné možné řešení. Všechno odvolat by mělo smysl, ale jen kdybychom měli naději na trvalou dohodu. Nemůžete přece čekat, že ustoupíme a necháme se zničit.«

»Neměli jste se nám vůbec stavět na odpor,« odsekl.

»Kdybychom se nestavěli, dopadli bychom jako borovochglové,« řekl jsem.

»Z těch aspoň pár žije,« připomněl mi Vaguh.

»Ano, ale jen na dožití. My také zůstaneme raději naživu všichni. Jakýpak azyl jen pro dvacet posledních příslušníků zničené civilizace? Pro nás to také nemá smysl! Buď všichni, nebo nikdo!«

Vrátil jsem mu jeho vlastní slova, až se na mě přísně podíval všema třemi očima.

»Ty ale v takovém případě nemáš ani nejmenší naději,« odsekl mrazivě.

»Mám,« odušil jsem. »Můžete ještě ustoupit. Když odvoláte své lodi, couvneme také. Je to pro obě strany nepatrná naděje, ale aspoň nějaká.«

»To bychom vás museli nechat všechny naživu,« řekl pohrdavě. »Opravdu si myslíte, že by bylo krásné žít s vidinou, že nás jednoho dne napadnete a zničíte?«

»My bychom tak museli žít také,« odušil jsem. »Bylo by to oboustranné, ale naděje by v tom byla. Ta druhá možnost je totiž úplné vyvraždění, jedné nebo druhé strany, víme?«

»Bojíte se?« řekl. »Upřímně řečeno, máte čeho! Ale to jste si měli rozmyslet dřív!«

»O našem ohrožení nepochybujeme,« souhlasil jsem. »Připravujeme se na nejhorší. Myslíme ale vážně i případný útok na vás. Můžete to pořád ještě rozhodnout, máte na to půl hodiny. Je to asi šibeniční termín, ale já jsem od vás podobnou lhůtu kdysi dostal také. Při vaší inteligenci se můžete rozhodnout rychleji.«

»Také to může být, že nás jen strašíte,« napadlo ho. »Když ustoupíme, přežijete. Přitom ani není jisté, že nás skutečně ohrožujete.«

»Vaše útoky také nebyly míněné žertem,« ujistil jsem ho. »Stejně tak naše odpovědi. Z vašich lodí je teď pouhý prach a totéž může být i z vás, tady na Faifra.«

»Proč tedy nevoláš svým kamarádkům?«

»Protože nic nerozhodnu,« řekl jsem. »Rozhodnout můžete jen vy, Zuazrové. A to jediným možným způsobem, zastavením války. V opačném případě je dávno rozhodnuto. Když neustoupíte, udeříme. Vy už jste s tím přece začali.«

»Takovému vydírání neustoupíme!« odsekl.

»Neustupujte,« souhlasil jsem, nejspíš k jeho zděšení. »I pro nás bude výhodnější dotáhnout válku do konce a zbavit se vás nadobro. Myslíte, že pro nás bude snadné žít s vědomím, že můžete dohody kdykoliv porušit?«

»Dohody porušují jen barbaři,« zavrčel.

»Vy přece nejste o nic lepší,« odpálil jsem ho tvrdě. »Tisíce let nám vyčítáte barbarství a sami jste ještě horší. Věřit vašim slibům by bylo stejně nejisté.«

»Proč tedy ty nabídky k jednání?« ušklíbl se jízlivě.

»Trochu jste nás od barbarství vychovali,« odušil jsem. »Považujeme za barbarské vyvraždit civilizaci a nedat jí možnost jednání. Vy jste to tak dělali, my jsme trochu menší barbaři, dáváme vám aspoň jakousi šanci. I když, přiznám to, očekávali jsme, že necouvnete - a přáli jsme si to.«

»Správně jste očekávali,« vybuchl. »Kdybychom se vám vzdali, přidali by se k vám další a to by nedopadlo dobře.«

»Naopak,« řekl jsem. »Nevedlo se nám dobře, když jste byli jedinými vládci vesmíru. Nejen nám pozemšťanům, ale nikomu. Nedávno jsme jednali se žabomedvídky Firhod'eg. Slíbili nám, že se vás pokusí přemluvit...«

»Kdyby bylo po jejich, museli bychom ustoupit kdejaké špíně,« zavrčel. »Jejich snahy o mír už známe. Vyhodili jsme je, hned jak nás požádali o slyšení.«

»To je dobře,« řekl jsem. »Aspoň vědí, že s vámi není řeč.«

»Nebýt jejich starodávného přátelství, dávno bychom je skřípli také,« řekl Vaguh. »Naštěstí se jim nikdo bát nemusí. Jsou to perfektní biologové, ale jinak nekňubové, že jim rovno není.«

Odvrátil se ode mě a s někým telepaticky jednal. Nepodnikal jsem nic. Žabomedvídci to tedy zkusili, ale neuspěli a dobře, že už tu nebyli. Hodinky tvrdily, že lhůta je už skoro čtvrt hodiny pryč. Teď už by měla být Faifra zaměřená naší lodí, pokud se někde nezdržela. Kdyby byla zničená, tím by se už jistě vítězně pochlubili...

»Ale co ty?« zkusil to jinak. »Můžeš pořád ještě promluvit s vašimi...«

»Pokud mi umožníte spojit se s nimi,« řekl jsem, »vyřídím jim, aby už na nic nečekali.«

»Pak tě tady ale potká stejný osud, jako chystáte nám,« zastrašoval mě.

»Chystáte nám snad vy něco lepšího?« odsekl jsem.

»Ale přece jen...«

»Myslím, že lhůta už vypršela,« řekl jsem tak lhostejně, jak to šlo. Kdybych mluvil, hlas by se mi určitě třásl, ale při telepatické řeči to nebylo tak znát.

»My už jsme s tvými kamarády jednali,« řekl náhle ledově. »Tvým jménem, pomocí telepatie. Máte ale dohodnutá nějaká hesla, která jsme neznali. Nedokázali jsme na ně správně odpovědět, takže pochopili, že to nejsi ty.«

»Hesla?« usmál jsem se. »Jaká hesla? Nemáme nic dohodnutého. Samotného by mě zajímalo, jaká hesla by po mně mohli chtít.«

»Chtěli po tobě něco vědět o *dárečku od Noachiho*, ale když jsi jim neodpověděl, přerušili spojení,« vykládal mi škodolibě.

»Dáreček od Noachiho,« opakoval jsem po něm bezmyšlenkovitě.

To bylo opravdu určené jen pro mě, došlo mi. Ačkoliv, ochranná bublina mě nezachrání, až se pode mnou planeta roztrhne na kusy. Mohla by mi prodloužit život sotva o pár vteřin. Až se Faifra začne rozpadat, bude to provázené velkým zrychlením, viděl jsem ty příšerné obrazy rozpadajícího se měsíce Tlyšoj. I kdyby se bublina zakotvila do těch nejpevnějších skal, zrychlení mě o její stěny rozdrtí. Pak se nejspíš vyrvе ze základu, ale bude v ní se mnou uzavřeno několik desítek tun skal a všechno se roztočí - ne, takový kulový mlýn se nedá přežít. Mohli to ale správně použít jako test, zda mluví skutečně se mnou. Jistě bych na jejich narážku odpověděl tak, aby mě poznali. Zuazru se rozhodli vzít si jen můj hlas, dobře, že jim na to nikdo neskočil.

»Hoši nejsou hloupí, jak jste doufali,« řekl jsem se zadostiučiněním. »Dáreček od Noachiho není žádné předem dohodnuté heslo, ale dobře je to napadlo, nikdo jiný než já a Noachi neví, co

jsem vlastně od něho dostal.«

»Tobě to ještě nedošlo?« sděloval mi skoro spokojeně. »Tvoji kamarádi na tebe kašlou! Volali jsme jim pak znovu, ale už všechno blokuje! Tobě to nevadí?«

»To je v pořádku,« řekl jsem. »Pochopili, že jednání skončilo. Mělo mi to dojít také a dřív. Nechce se mi umírat, ale když už, ať to jde aspoň rychle. A ono to rychlé bude...«

»Cože?« zařval na mě svou telepatii, div mi nepraskla hlava. Zalehlo mi také v uších, ačkoliv by na ně telepatie neměla mít vliv. »Vážně očekáváš, že tu s námi zhebneš?«

»Očekávám,« ujistil jsem ho. »Na jednání jste měli času dost. Všechen jste promrhali a teď už s vámi nikdo jednat nebude.«

»Poslyš, zastavte to!« dorážel na mě Vaguh. »Umožníme ti ještě jedno spojení...«

»Divil bych se, kdyby nějaké fungovalo,« řekl jsem. »Vaše poslední příležitost byla, když jste se pokoušeli zneužít k jednání můj hlas.«

Opět jsem musel polknout, abych si uvolnil zalehlé uši, zatím se ale nic zlého nedělo. Půda se mi pod nohama ani nepohnula, ale zřejmě došlo na řeči starého prašamana Ra. ***Když jedna strana trvá na vyhlazovací válce, musí ji přijmout i druhá.*** Až to začne, říkal jsem si, bude to apokalypsa.

Stranou se nakrátko objevil velký teleport a vyvalil se z něho další kovový rendlík. Zuazrové své obrněné stroje neopouštěli ani ve svém světě. I na Zemi se už někteří lidé nedovedou pohybovat jinak, než v autech. Pomalu se těm bečkám tuku přibližujeme.

»Nedovedeš ho pořádně zmáčknout?« rozkřikl se příchozí na Vaguha.

»Zkouším to,« bránil se Vaguh.

»Ti červi na nás zaútočili!« pokračoval příchozí. »Na Faifru najíždí jejich loď. Jen jedna, ale superlasery ji nedokázaly rozstřílet a všechny ochranné lodě explodovaly. Něco extrémně silného ji chrání. Ještě nestřílejí, ale už jsou bezpečně na dostřel a bude trvat několik hodin, než sem z Belfge dorazí Flotila.«

»Ale co s tím má dělat tenhle?« nechápal Vaguh. »Je to nejspíš jejich obětovaný vyjednaváč, sám najisto počítá s tím, že za chvíli zemře! Očividně nemá pravomoc zastavit jejich útok, nemá pro nás žádnou cenu, chápeš to, Fabtafe?«

»Měl by se trochu snažit,« řekl ledově Fabtaf. »Oni zřejmě neútočí pomocí nějakých ubohých barbarských bomb. To ostatně Chetutál od začátku popírá, podle něho se k nám teleportsy absolutně nic dostat nemůže. Hrozí nám ta loď! Je silnější než naše lodě. A tenhle červ to jistě dobře ví!«

»Jistěže to vím,« odpověděl jsem mu. »Dali jsme vám do poslední chvíle příležitost k jednání, ale teď už je pozdě a každým okamžikem nastane konec.«

»Ještě máme štíty!« zařval na mě Fabtaf. »Ty také něco zachytí!«

»Pomohou vám asi stejně jako vašim lodím,« ujistil jsem ho suše.

Opět jsem musel polknout. Co se to děje? Ale především, proč se neděje, co jsem čekal?

»Ty červe, vážně si myslíš, že budeš mít čest umírat společně s námi?« zařval na mě vztekle Fabtaf. »I kdyby to vaše loď dokázala, ačkoliv sama na nic pořádného stačit nemůže, i když je dost silná, ty rozhodně nebudeš mít potěšení vidět umírat jediného z nás! Rozkrájíme tě na nudličky, ale i rozkrájený budeš ještě žít dost dlouho, aby sis tu smrt pořádně vychutnal!«

Asi jsem zbledl, ale naštěstí to nemohlo rozhodovat, beztak to ve skafandru nemohlo být znát. A navíc, cožpak se tihle bohové vyznali v lidských citech?

Fabtafovi se ale podařilo zabrnkat na mé slabé místo. Už jsem se vnitřně smířil s tím, že mi nikdo nepomůže, ale doufal jsem, že smrt přijde naráz. Ani nemrknu - a konec. Dlouhého umírání v bolestech jsem se ale bál a to mi právě teď takhle bečka slibovala.

Neměl jsem ale holé ruce, jak si jistě mysleli. Měl jsem ***Noachio dáreček***, osobní ochranné

pole. Nemohlo mě zachránit při zkáze planety, ale mohlo mi zajistit milosrdnější smrt, rozhodně ne tak krutou, jakou mi chystali tihle.

A tohle vědomí mi pomohlo vrátit klid, aspoň navenek.

»Viděl jsem zblízka umírat Praoruse,« odušil jsem. »Kapitán Suxirr vám jistě potvrdí, že jsem viděl smrt třiceti vašich kapitánů na palubě svých lodí, když jsme je ničili. **Velice snadno**, jak vám Suxirr dosvědčil. Nehraje roli, jestli vás uvidím zahynout o dva více nebo méně. Už to, co jsem zažil, stálo za to. Vy se utěšujete, že naše loď sama na nic nestačí? Váš pocit nedotknutelnosti je váš největší omyl! Jedna jediná naše loď dokáže, aby vám Faifra explodovala pod nohama!«

»Explodovala pod nohama?« zaječel Vaguh.

»Ano,« ujistil jsem ho pomstychtivě. »Naše zbraně neútočí údery do štítů, ale vyvolávají exploze zevnitř! Proto jim neodolala žádná vaše loď, ačkoliv je chránily tak skvělé štíty.«

»Lodě snad, ale planeta...«

»Dužurizové byli svědky pokusu, při kterém jsme roztrhali na kusy měsíc Tlyšoj,« řekl jsem se zadostiučiněním. »Uklidnili jsme je, že to bylo ve vaší režii. Když to řekli Praorusovi, pochopil, že jsme tu zbraň zkoušeli bez vás. Proto nás napadl a proto také zemřel. Kdyby vám to vypověděl, asi byste jednali jinak. Možná byste včas couvli. Naštěstí jste necouvli, takže zemřete.«

»Ty ale zemřeš dřív!« zaječel Fabtaf.

Náraz zvuku mě povalil na zem. Fabtaf naštěstí netušil, co už Praorus nikomu nestihl sdělit. Obojek, pro pozemšťany smrtící, mě nezabil, přinejmenším ne okamžitě. Vydržel jsem, ještě v pádu zapnul Noachiho generátor a přerušil tím Fabtafovo smrtící působení.

Opět jsem vstal. Zvuky ke mně do bubliny nepronikaly, ani telepatii jsem nevnímal tak silně. Bublina byla těsná, nemohl jsem ani rozpažit, hned jsem narazil na její hladký obal. Před útoky těch dvou mě ale zachránila. Hlava mi třestila, ale přežil jsem to. Dobrá, budu své poslední okamžiky před nimi ještě chvíli bránit, když už se vlastnímu osudu ubránit nemohu.

»Ty červe, ty ještě žiješ?« vřeštěl na mě telepaticky Fabtaf.

»Žiju,« souhlasil jsem. Musel jsem svou telepatii vysílat hodně silně, aby mě vnímali, bublina tlumila všechno, ale pochopili mě správně.

»Tvrdil jsi ale, že zemřeš!« vyčetl mi Vaguh.

»Až nám Faifra exploduje pod nohama, zemřu,« vmetl jsem do jejich beztvárností. »Tomu nezabráním. Ale vy dva mě nezabijete! Na vás ještě Noachiho dáreček stačí.«

»Noachiho dáreček!« zaječel Vaguh. »To je to, co ti chtěli říci?«

»Použili to nejspíš, jen aby se ujistili, zda s nimi mluvím já sám, nebo se je snažíte oklamat,« ujistil jsem je. »Naštěstí jste o tom nevěděli, proto jste je neoklamali.«

V té chvíli se šikmo nad námi zajiskřilo.

Spatřil jsem, jak se z vrcholku velehory, odhadem deset kilometrů od nás, rozstříkl do všech stran vodopád ledu, kamení a skal. Jako kdyby nahoře vybuchlo několik těžkých bomb. Půda se mi zachvěla pod nohama, ano, ale na zemětřesení to bylo příliš slabé. Zarazilo mě to ale, neodpovídalo to vůbec mému očekávání. Trhání planety na kusy mělo být doprovázené větší katastrofou!

Stál jsem nepohnutě ve své bublině a pozoroval ty dva Zuazru. Očividně se o cosi snažili, ale nevnímal jsem je dost silně, abych pochopil, co je jejich cílem. Zřejmě toho nedosáhli, zato se opět zachvěla velehora a z jejího vrcholku se rozlétl do stran další déšť ledu a kamení.

»Nefungují nám teleporty!« ječel Vaguh telepaticky na Fabtafa.

»To je dobře,« odušil jsem suše. »Aspoň nikam neutečete.«

»Ty víš, co se bude dít?« optal se mě Vaguh.

»To je jen začátek,« ujišťoval jsem ho. »Pravé peklo teprve nastane, dočkáte se ho už brzy.«

»Ale ty také zhebneš!« chytal se toho jako stěbla.

»Také,« přikývl jsem. »Ale až po vás. Budu mít ještě obrovské potěšení vidět vaši smrt.«

»Zhebni teď hned!« zařval Fabtaf. Spatřil jsem na jeho místě ohnivou kouli, sotva jsem stačil mrknout - ale víc se nestalo. Fabtaf stál dál, já také. Ať použil zbraň jakou chtěl, neuspěl. Laserové ani mechanické zbraně neměly skrz pole peprycho potřebné účinky.

Vodopád kamení padající z vrcholku hory tentokrát nebyl ojedinělý jako předchozí. Kamení doprovázené mračnem prachu se valilo dolů jako kamenná řeka. Otřesy se přenášely skalami až ke mně, sotva jsem se držel na nohou. Vrcholek velehory se začal snižovat. Když byl na úrovni dalšího vrcholu, vystříkly i tam do všech stran kameny a obě hory se začaly hroutit.

Teď se k nim přidaly další gejzíry skal. A stranou další.

Pochopil jsem to. Apokalypsa už začala! Naše loď ale zavrhla plán roztrhnout planetu zevnitř. Místo toho vytvořila kolem Faifry kulovitou blánu pole a její poloměr začala zmenšovat, až vznikl gigantický neviditelný lis. Zpočátku se to ani moc neprojevovalo. Dokud bublina stlačovala horní řídké vrstvy atmosféry, pomalu narůstal tlak vzduchu, ale ve chvíli, kdy se dotkla vrcholků hor, začala je nezadržitelně drtit. Nemohly jí odolat ani nejtvrďší horniny. Kdekoli tlak přestoupil mez jejich pevnosti, vystřelily do stran nové kamenné gejzíry.

Sem do údolí zatím zkáza nedosahovala, ale výška hor teď klesala rychle. Kamenné laviny se valily po úbočích, strhávaly s sebou stromy a zasypávaly horské průsmyky. Až se pole dotkne mořské hladiny, vytlačí mořskou vodu na pevninu a nažene ji do všech dutin, ale ke zkáze asi dojde už dřív, ani vzduch se nedá stlačovat donekonečna.

Oba Zuazru už asi také pochopili, co se děje. Tady, co jsme stáli, to nevypadalo katastroficky. Zmizely dokonce ojedinělé mraky a slunce svítilo naplno dál, ale museli by být příliš nechápaví, aby tu hrůzu nepochopili.

Vrhli se ke mně se svými samohybnými kastroly, ale protáhlá bublina mě před nimi chránila dostatečně. Ani se nepohnula, když do ní narazily, ačkoliv jejich nájezd vypadal nebezpečně, takže jsem krátce před ním reflexivně zvedl ruce a zavřel oči. Zarazili se ale o mé neviditelné pole a jejich vozidla odskočila nazpět, Fabtafovo navíc pěkně pomačkané.

»Máte to marné,« vysmíval jsem se jim. »Tohle je silnější než vaše rendlíky.«

Vzápětí do mě oba spustili kanonádu ze všech zbraní, které měli po ruce.

Marně. Trochu jsem přitom leknutím mrkal, světelné efekty za to stály, ale nic víc se nedělo. Pole redukovalo i světlo lépe než exponenciálně, neměli prostě šanci. Ani mě pořádně neoslňli.

»Ty červe, žízalo, bastarde!« ječeli teď už oba. »Zhebni!«

»Vaše zbožná přání ještě nemíním vyslyšet,« opáčil jsem telepaticky už zase klidně. »Počkám si, až vám nebe spadne na hlavy a udělá z vás dvě slisované hromádky hnoje.«

»Tebe to přece také slisuje!« ječel Vaguh.

»Ale až po vás dvou, vážení,« odušil jsem zdvořile.

Mimo moji bublinu zřejmě tlak narůstal rychle, ale dokud působil jako hydrostatický, oba mu odolávali. Nevydržely to ale jejich samohyby. Oba pekáče začaly jiskřit, pak se z nich začalo kouřit a vyšlehly plameny, nezbylo jim než vyskočit, aby neuhoreli. Stáli teď proti mně beze zbraní, dvě obrovské, tučné zelené bečky, marně se snažící dosáhnout na mne skrz moji bublinu.

Stromy na nepřiliš vysokém vršku sotva sto metrů od nás začaly náhle praskat. Drtící pole se do nich opřelo a ve vteřině z nich zbyla jen slisovaná hromádka třísek. Venku mimo bublinu to asi vyvolalo patřičné zvukové efekty, takže se tam oba prudce ohlédli.

»Už je to tady,« řekl jsem skoro spokojeně. »Chtěli jste válku, máte ji mít! Aspoň jednou si sami vychutnáte, co jste dělali jiným!«

Vršek zlatého paláce se začal bortit jako hračka pod nohou neskutečně velkého slona. Zlaté kupole se propadaly, stěny se tlakem kroutily. Skvělý zářící palác jako z tisíce a jedné noci se rychle změnil v hromádku pokroucených zlatých plechů. Už se tam nikdy nepodívám, ale nemám komu závidět, nepodívá se tam už nikdo.

Pak se na nás přivalila vlna hlíny z okolních drcených kopců. Oba Zuazru začali ječet děsem. Úplně ztratili hlavu, ale neměli kam utéci. Nevysoké kopce se rozsypaly, hlína se z nich valila na všechny strany. Zhroucený palác pro ni nebyl překážkou, převalila se přes jeho zbytky a zasypala je. Jas zlata potemněl, pohasl. Teď se hlína valila na nás jako nezadržitelná lavina.

Z valící se hlíny se náhle vykutálel velký balvan a děsivou silou smetl Fabtafa. Než jsem stihl zamrkat, jeho žokovité tělo úplně rozmetal a proud hlíny jeho zbytky okamžitě pohřbil.

»Nééé!« ječel Vaguh. Hlína ho přitiskla k mé bublině. Jako kdyby se opíral o sklo, žádné tam ale nebylo. Viděl neslavný konec šéfa své civilizace a došlo mu, že je teď na řadě on. Hlína nás oba překryla, brzy byla napěchovaná všude, jen nahoře chvilku svítilo světélko, jak špička mé elipsoidní bubliny vyčnívala z valící se tekuté hlíny.

»Proč jste se nechtěli dohodnout?« díval jsem se na Vaguha zblízka.

Svítilna mého skafandru se rozsvítila sama, jakmile nás hlína překryla, viděl jsem jen jeho tři oči, přitisknuté k poli tak silně, až se úplně zploštily, ale nejspíš i jeho trochu chránila.

»Zastav to, zastav to, zastav to...« ječel telepaticky Vaguh, šílicí strachem.

Už se nemohl ani pohybovat, hlína ho tiskla a dusila.

»Nemohu to zastavit,« odušil jsem. »Také zemřu, jen o trochu později než vy. Tohle jste nám přece chystali, jenže to postihlo vás. Vaše vina!«

»Stejně chcípnete!« zachrčel. »Všichni! Všichni chcípnete...!«

V té chvíli zřejmě venku skokem stoupl tlak a vymačkal z jeho těla zelenohnědou tekutinu. Jeho telepatický jekot umlkl a otevřené oči, přitisknuté na průhledné pole, zešedly.

V té chvíli už určitě nebylo mnoho Vládců naživu. Ve své elipsoidní bublině pole jsem byl sám, zaživa pohřben pod tunami hlíny a kamene.

Sonáta pro zombii

Zaživa pohřben...

Stalo se, co se muselo stát, nikdo nemůže mít štěstí pořád. Věděl jsem, že jednání s Vládci má do procházky růžovou zahradou daleko, ale znovu a znovu jsem chodil vyjednávat a jednou se ucho utrhnout muselo. Kdyby ne tohle, mohlo se stát něco horšího. A kdyby ne mně, tak jinému.

Krátké spojení kdesi v mozku mi zavelelo vypnout ochranné pole. Nechat se rozdrtit by bylo aspoň rychlé. Okamžitě se ale ve mně zvedla vlna odporu a hnusu. Světlo skafandru slabě ozařovalo hnědozelenou nechutnou kaši, kde se o ochranné pole opíraly žalostné zbytky Vaguha. Pomyšlení, že mě rozdrťí zrovna jeho pozůstatky, účinně odehnaly pokušení skončit všechno naráz.

Posadil jsem se, jak to ve skafandru šlo a opřel se zády o hladké pole na opačné straně proti Vaguhovým zbytkům. Bude to tedy pomalejší, uvědomoval jsem si. Pomalejší a strašnější. Energie mi nakonec stejně dojde, ochranné pole se vypne, tuny hlíny a kamení mě zavalí a moje pozůstatky se neodvratně smíchají se zbytky obou Vladců. Hned nebo později, je to snad jedno, přesvědčoval jsem se logicky, ale marně. Hnus byl silnější.

Množství vzduchu uzavřené spolu se mnou v bublině nebylo velké, stačilo by mi sotva na pár minut. Skafandr měl zásoby větší, ale také časově omezené. Nicméně jsem rozhodnutí odložil. Na smrt je vždycky času dost. Vypnul jsem i světlo. Nic nešetřím, svítilna má jiný zdroj než ochranné pole, ale potmě jsem aspoň neměl před očima zbytky Vaguha.

Chvění pode mnou neustávalo. Drcení planety zřejmě pokračovalo, ale tady byla tma a ticho. Ochranné pole zasypané vrstvou hlíny většinu zvuků spolehlivě pohltilo. Jen podklad skal se chvěl, ale teď jako kdyby to přicházelo z větší dálky. Mohl jsem jen tušit, co se kde děje. Někde se ještě lisují hory, jinde se vytlačuje voda z moří na pevniny. Za ochranným polem je už teď příšerný tlak, žádný sebevíce chráněný podzemní kryt to nevydrží. Odolá jen peprycho, které tu nikdo nezná.

Uvažoval jsem, co se stane, až drtící lis poklesne k vrcholku mé protáhlé bubliny. Setkají se tu rovnocenné síly, ale bublina i se mnou může ještě klesat. Zamáčkne ji to hlouběji do skalnatého podkladu? Na okamžik jsem si rozsvítil, abych se ujistil, že se to neděje. Úroveň terénu fixovaná v mé bublině odpovídala úrovni okolí, i když všechno dávno překryly další vrstvy. Horotvorné procesy teď všude nivelizovaly hory s údolími...

Jestlipak ti v lodi o mě vědí? Co Kusulty? Ví o tom, že tu drtí kamaráda?

Možná aspoň on tuší, že tu někde jsem, ale nesmí ponechat Vladcům příležitost k obraně ani k útěku teleporty na Belfge. Kolik jich to stihlo, dříve než tlak rozdrtil všechna vahajhí? Mnoho jich asi nebylo. Ti dva, které jsem viděl zahynout, dřív než ostatní věděli co se děje, ale ani oni nestihli na svou záchranu nic podniknout. Na Belfge nejspíš budou jen posádky doků a pár kapitánů lodí.

Kolik Vladců dnes zahynulo? Viděl jsem dva, ale Vaguh hovořil o milionu. Na celou planetu to nebylo mnoho. Vládcové si dopřávali pohodlí, každý měl čistě pro sebe veliký kus pevniny, měli tu rozsáhlé zlaté paláce... ačkoliv, zlato je efektní kov, nerezaví a má příjemnou barvu. To je jejich věc, z čeho si staví obydlí, proč ne? Byly tu i jiné bytosti? Možná pár dužurizů, ačkoliv asi ne, to by o nich dužurizové věděli. Ani oni přece nevěděli, kde Faifra je. Byli tu nejspíš jen samotní Zuazru. Těch není škoda po tom, co podobně vyvraždili nejméně tři jiné světy.

Napadlo mě, že teď vlastně i my pozemšťané máme na svědomí vyvraždění světa a úplnou genocidu jedné rasy. Ano, ale nám od nich hrozilo totéž. Je to srovnatelné se zabitím ozbrojeného protivníka v sebeobraně... i když ve větším. Zuazru nikdy v takovém ohrožení nejednali. Nebo si vážně mysleli, že je ohrožují i ti dobrosrdeční borovochglové?

Chvění skal pode mnou pokračovalo, ale bylo teď slabší. Kolem už zřejmě pole tvrdě dosedlo na samotný masivní podklad pevniny, všechno bylo znivelizované, nebylo už co bořit.

Jak dlouho vlastně budou planetu drtit? Nejspíš tak dlouho, aby to nikdo nepřežil.

Fabtaf něco říkal o Flotile, která sem míří z Belfge. Až se tu objeví, bude jí muset naše loď čelit. Ačkoliv, nemusí uvolnit drtící lis ani pak, generátorů má přece víc. Jedním se bude chránit, druhým může dál svírat Faifru, dalšími menšími likvidovat útočící lodě Flotily. Pak se jistě vypraví proti Belfge, aby naši rebelii dokončila a Faifra za ní zůstane pustá. Napadlo mě, že je teď srovnaná podle vodováhy podobně jako Zuazru. Možná ji časem osídlí. Postaví tu několik desítek magických center vahajhí, rozparcelují povrch na ybipy. Kolonisté nebudou nic tušit o hrobech, skrývajících se pod povrchem. A i kdyby tušili, nechají mrtvé spát. Civilizace využívající vahajhí nepotřebuje pod zemí dolovat nerosty a zbytky rozdrčených Vládců budou nerušeně celé věky kamenět. Já ve svém skafandru pochopitelně s nimi.

Zajímavé bylo, jak klidně jsem o tom uvažoval. Ne že bych vůbec nepocíťoval strach, ale po několika psychických nárazech jsem si připadal v relativním klidu. Nejprve mě psychorezonanční útok Fabtafa donutil zapnout ochranné pole a právě to mě zachránilo před hrůzou z vědomí drtícího lisu. Smrt obou Vládců mi také dala jakési zadostiučinění. Hnus ze zelenohnědé kaše za polem mi zabránil pole vypnout, ale smrt rozdrčením tím ustoupila smrti z otravy vydýchaným vzduchem, až spotřebuji zásoby. Nevěděl jsem, jak dlouho mi ještě vystačí a to bylo dobře, asi bych pak pořád jen sledoval, jak se tenčí. Až to naposledy cvakne, bude konec. Teoreticky bych si pomohl sundáním skafandru, kolem mě bude pořád ta původní zásoba vzduchu, uzavřená polem ještě před zkázou. Ta ale jistě dlouho nevystačí.

Co teď budu dělat? Jakákoliv činnost neměla smysl. Chodit dokolečka kolem osy elipsoidu? Nesmysl. Pokud se mi nepodaří část zbývajících času prospat, dalo se tu jedině tiše přemýšlet. Ale zkuste usnout v cele smrti, když víte, že máte brzy ráno popravu! Vězňové mírají větší prostor než já, i v celách smrti mohou přemýšlet o útěku, ale o čem budu přemýšlet já? Cokoliv vymyslím, bude tak jako tak ztraceno. Mám vlastně jedinou možnost, obrátit se k minulosti a vzpomínat.

Když se to tak vezme, stačil jsem si na Zuazru udělat jméno. Někteří měli výhodu, přišli už ze Země jako známí géniové, ale já s Petrou jsme se tam dostali jen jako přívažek Adélky. Říkalo se o nás, to jsou rodiče té šikovné holčičky. Jonathan Swift zahynul v sondě, ale všichni ho znají jako autora Gullivera, Mozart by si také vystačil se svou pozemskou slávou. Mně si asi budou pamatovat pro nápad s trháním planet a především lodí. Nápad, který zdecimoval Flotily Vládců. Nic víc, ale není to na psychickou třídu pět mínus dost?

Pokoušel jsem se vzpomínat na Adélku a Petru. Ty už teď jistě věří, že jsem mrtvý. Vzpomněl jsem si i na bývalé kamarády, kteří odmítli spolupráci a zůstali na Zemi. Jestli si na mě vzpomenou? Ale i kdyby, pak určitě ne v dobrém. Až se dozvedí, jak jsem skončil, budou mít pyšný pocit pravdy, oni to přece věděli... Až ale zmizí z našeho světa oni, nešťekne po nich pes. To už je lepší tohle.

Vzpomínal jsem také na Zem. Vlastně jsem měl štěstí, podíval jsem se tam, v Praze jsem si zaléтал nad střechami domů... Ani jsem to nemusel skrývat, jako všichni přede mnou, kolik lidí to vidělo? A co Zamolxis velikosti pantera? Těch pár okamžiků za to jistě stálo. Vzpomínat na dobu, kdy jsem ještě na Zemi jako inženýr chodil do nesmyslné, malicherné práce? To už vážně neumím než přejít s úsměvem. A pozemské starosti? Dá se na žabomyší války politiků vzpomínat jinak než s hlubokým pohrdáním? Ačkoliv, s tím bude ještě práce!

Vzpomínal jsem ještě na pár příbuzných. Neměl jsem jít spíše za nimi než za spolužáky? Ale dopadlo by to lépe? O tom by se dalo úspěšně pochybovat. Jak to říkala Zamolxis? My lidé jsme se

přírodě moc nepovedli... možná měla pravdu, ale její vlastní tvůrci byli ještě horší kvítka.

Nezbude nám nic jiného než spokojit se lidmi takovými, jací jsou?

Ba ne, říkal jsem si, s lidmi se musí něco stát. Především s lidmi! Bude to velice zajímavé, ale toho už se nezúčastním. Škoda.

Houpavý pocit, podobný pocitu ve výtahu. Jako kdyby se mnou všechno jelo dolů. Rychle jsem zapnul svítilnu, ale bublina se mnou neklesala. Zelený pruh, obarvený zbytky rozdrčeného Vaguha, byl asi o deset centimetrů výš a hlína pod ním měla světlejší barvu. Deset centimetrů je ovšem prkotina a moje pocity klesání byly asi falešné. Ledaže by klesala celá pevnina. Ano, ale kam? To je snad nesmysl.

Přemýšlení v naprosté tmě neunavuje, ale přece jen... Po několika hodinách jsem prostě usnul jako špalek, nerušilo mě ani slabé syčení vzduchu, probíhajícího čistícími filtry skafandru.

Tak jak jsem si přál hned zpočátku.

Probudil jsem se neurvalým nárazem.

Chvilí jsem nechápavě civěl do tmy. Ve snu jsem se s někým o cosi přetahoval, ale zapomněl jsem už s kým a proč. Teď jsem si nemohl uvědomit, kde jsem.

V té chvíli mě opět cosi praštilo do prsou. Dal jsem tam ruku, ale pocítil jsem jen tvrdý krunýř skafandru. Ležel na mně nepříliš velký kámen a nějaká hlína.

Vyskočil jsem a rozsvítil.

Na dně mé bubliny bylo po kotníky vody, ani jsem ji předtím nevnímal. Na jedné straně byla zbarvená do hnědozelená, zřejmě od zbytků Vaguha. Otřásl jsem se hnusem.

V té chvíli vedle mě žbluňkl další kámen a následovala sprška vody.

Rychle jsem zkontroloval Noachiho dárek, osobní generátor ochranného pole. Byl vypnutý. Atalnea tam mělo být na několik dní, nejspíš jsem pole ve spánku vypnul. Nezavalila mě ale hlína, jak jsem najisto očekával. Dalo se to pochopit jen tak, že drtící lis skončil, ale hlína si i po vypnutí mé bubliny zachovávala tvar, v jakém byla upěchovaná.

Jsem teď na dně jeskyně, či spíše - hrobky.

Má ochranná bublina byla úzká, ale vysoká. Pokusil jsem se posvítit si nahoru, ale svítilna až tam nedosvítila. Nahoře byla tma. Z té tmy na mě dolů padala hlína, občas nějaký kámen, případně na mě chrstla voda. Asi tam vznikl nový podzemní pramen a teď se na mě prokutává hlínou.

Mohu si tedy škrtnout rozdrčení tunami hlíny a kamene. Toto nebezpečí mi zřejmě nehrozí, místo toho se objevilo jiné, utopení. Až se sem voda provalí, zatopí mě. Bude to vlastně totéž, jen se sníží množství vzduchu, které ještě mohu vydýchat. Zůstane mi už jen zbytek zásob skafandru. I tak je divné, že ještě dýchám. Tyhle skafandry vymysleli pro lidi dávno před stavbou Egyptských pyramid žabomedvídci *Firhod'eg*. Nikdo nepamatuje, že by je kdy lidé použili, ale udělané byly dobře. Už kolik hodin dýchám ze zásob a pořád mám dojem svěžesti.

Voda padala shora stále častěji a ve větších vlnách. Občas ji doprovázel kámen, většinou také nějaká hlína. Netrvalo dlouho a měl jsem vody po pás a hlína se na dně změnila ve vrstvu bahna. Spát už jsem nemohl, kdo by to za těchto podmínek dokázal? Uvažoval jsem, co dál. Vzpomněl jsem si na záběry ze starých filmů o potápějících se lodích, kde lidé uvěznění v podpalubí mávali marně rukama skrz mříže na ty venku, ale ti jim pomoci nemohli. Já jsem teď vlastně v takové potopené lodi, ale proti těm lidem mám výhodu, dokud mi skafandr dává vzduch, budu naživu.

Voda mi brzy dosáhla až k bradě, ale v té chvíli jsem pocítil, že plavu. Skafandr byl poměrně lehký, plaval s čelním sklem nad hladinou. Spíš bych měl problém dostat se na dno. Jako kluk jsem si při potápění dával do plavek pořádný kámen, abych se příliš neunavil, než se propracuji na dno.

Pak stačilo kámen vyhodit a jel jsem nahoru jako torpédo. Na dno jsem teď nepotřeboval, co tam? Spíš jsem se obával, co bude nahoře, kde se bude elipsoid zužovat. Někde odtud se sem valila voda, teď už to nebyly ojedinělé vlny, chlístalo to na mě jako z požární hadice.

A náhle mi až zatrnulo.

Malý bod, který mi nahoře zasvítíl do očí, byla ale hvězda.

Můj ochranný elipsoid se opřel o drtící lis pole, ale nepovolil. Pole kolem něho nedokázalo zhutnit hlínu do podoby betonu, ale dost na to, aby se samovolně nesunula.

Teď tam ale byla voda, nebyl to zřejmě podzemní pramen, ale nějaká nová řeka, nebo snad okraj čerstvě vzniklého moře, kdoví co ta drtička provedla s geologickou stavbou planety. Byl tam ale otvor, východ z hrobky.

Do této chvíle jsem měl jen jedinou vyhlídku, ne tak vábnou, abych pospíchal. Teď se ale tím nepatrným bliknutím objevila jiná. Popoháněl jsem vlny, aby šplíchaly rychleji a rychleji. Čím výše jsem stoupal, tím blíž jsem byl hornímu okraji této studny.

Co tam ale bude? Neměl bych si dělat iluze. Bude tam planeta srovnaná se zemí, rovná jako podnos, bez jediné hory, bez jediné rostliny. Na přežití nenajdu nic než trochu vzduchu a vody. Ale bylo by to o nějakých pár procent lepší než čekat na smrt v těsné hrobce!

Voda nahoře ale zřejmě stoupala, protože se valila stále větším proudem. Strhávala s sebou hlínu a kameny. Tím lépe, aspoň se otvor nahoře rozšíří. Elipsoid se ale neúprosně zužoval. Brzy jsem si připadal jako v továrním komíně, pak to byla kanalizační trubka. Hrabal jsem kolem rukama nohama, zvětšoval jsem tu úzkou jámu, jak to šlo. Pole se naštěstí zastavilo o moji bublinu, hlína tu nebyla příliš uválcovaná. Díky tomu jsem se propracovával výš a výš, ačkoliv voda stoupala ještě rychleji, takže mi brzy sahala nad hlavu a já jsem viděl jen kalné bahno, slabě osvětlené svítlnou.

Pak se nade mnou utrhł velký kus hlíny, srazil mě prudce dolů, ale ve vodě se rozdrobil jako fůra písku a já jsem vyplul aspoň o dva metry výš. Zalilo mě jasné světlo. Nade mnou byl jasný den.

Jak to, že jsem před chvílí viděl hvězdu?

Vlastně to je v pořádku! Hvězdy můžete vidět i ve dne, pokud jste na dně hluboké studny!

Plaval jsem na dně asi dva metry hlubokého bazénku, přes jehož okraj se stále přelévala voda a stoupala. Ještě chvíli - a budu na okolní úrovni.

Teď už jsem cítil, že mi je zase hej. Byl jsem nahoře a volný. Hluboko pode mnou ležely na dně studny zbytky obou Vládců, ale teď už to byla jen jejich hrobka, ne moje!

Voda stoupala rychle a nakonec se přelila a srovnala hladiny.

To už jsem se zachytil okraje a pokusil se vylézt ven. Nejprve se pode mnou kus hlíny utrhł, ale pak jsem se zachytil a konečně jsem stál na nohou.

Až teď jsem se mohl rozhlédnout kolem sebe.

Stál jsem na nepatrném ostrůvku, vyčnívajícím sotva půl metru z hladiny oceánu, čerenu jen nepatrnými vlnkami.

Byl ale všude.

Od obzoru k obzoru nic než moře.

Bylo to nakonec logické.

Srovnáte-li planetu podle vodováhy, dostanete všude moře. Kdybyste na Zemi všechny hory obrátili do moří, nastane totéž. Vody je na každé planetě dost, aby ji celou pokryla do značné výšky. Bylo spíš divné, že se tu zachoval tenhle ostrůvek. Moje bublina se tu asi postavila drtícímu lisu na odpor, jen proto tu vznikl. Bylo mi ale jasné, že nebude mít dlouhého trvání. Tvoří jej měkká hlína, žádné skály. Voda ji odplaví a pak už bude všude jen moře.

Dostal jsem se tedy z bláta do louže. Ačkoliv, po pravdě řečeno, ta louže mi byla milejší než bláto, ze kterého jsem se právě vyhrabal. Ta hrobka pode mnou byla podstatně nevlídnější. Lépe mi bude tady, i když tu není nic než vzduch a voda.

V moři obvykle bývají ryby, ale tady nejspíš nebudou. Drtící lis, který planetu takhle srovnal, vyhubil až na bakterie všechno živé na pevninách i v mořích. Kdybych si uvolnil skafandr a nadechl se okolního vzduchu, ucítím nejspíš strašlivý puch hniloby a rozkladu. Mělo by to pro mě jen jednu výhodu. Nebudou tu žraloci ani jiní mořští dravci. Nemusím se bát, že mě roztrhají.

Neseženu tu ale nic k jídlu a s vodou to také nebude slavné. Mořská voda se pít nedá a tahle bude navíc příšerně smrdět. Na moři můžete umřít žízní uprostřed obrovských plání vody. Ale to už je otázka delší doby, než jak to vypadalo v té hrobce. Navíc, tady nahoře už mohu doufat.

Doufat, ale v co?

Například, že někoho napadne podívat se sem a všimne si mě. To ale moc nadějně nevypadá. Naše loď srovnala Faifru se zemí. Nikdo to nepřežil, všude je oceán, všem je asi jasné, že ji těžko obnovíme. Faifra je mrtvá, nepoužitelná. O mé maličkosti věděli, ale když po skončení akce povrch zničeného světa prohlédli, což asi nebylo těžké, pod zemí mě ale přehlédli. Takže odletěli a nemají důvod se sem vracet. Být sám na mrtvém světě, bez možnosti dát o sobě vědět, není to tak příšerné jako být pohřben zaživa, ale o mnoho veselejší to není.

Co teď?

Moc toho na výběr nemám. Zkontrolovat skafandr a hotovo. Pořád ještě dýchám ze zásob? Mohl bych to snad ukončit.

Na chvilku jsem zkusil otevřít přední průhledné okénko skafandru, ale rychle jsem je zavřel. Už jsem se párkrát se svými odhady přepočítal, ale v otázce puchu ne. Hnilobný zápach se linul nad mořem, jako kdyby tu všude zahnívalo maso. Raději jsem opět přešel na dýchání ze zásob. Nemá smysl šetřit. Proč nedýchat svěží vzduch, dokud to jde? Nakonec mě to nemine, ale čím později, tím lépe. Jak dlouho mi ještě zásoby vydrží? Až dojdou, uvidíme.

Posadil jsem se na udusanou hlínu, která tvořila povrch ostrůvku. Mým největším problémem teď nebude vzduch, ale voda. Nedostatek jídla by mi mohl vadit až mnohem později, podstatně dřív zemřu žízní. Co vlastně mohu dělat? Signalizovat do kosmické lodi? Nepřichází v úvahu. Jednak tu nejspíš už dávno není, za druhé nemám čím. Sedět a čekat? To nebude žádná zábava, ale nic jiného na práci mít nebudu. Na placce, která si ani nezaslouží nazvat ostrůvkem, se nic dělat nedá.

Slunce se zatím vyšplhalo až nahoru. Do této chvíle mi mohlo být jedno, ve které části Faifry se nacházím, ale to se právě změnilo. Podle slunce visícího kolmo nade mnou jsem byl na rovníku. Naznačovalo to budoucí problémy s horkem. Velehory, které jsem viděl ještě nedávno, musely být hodně vysoké, když měly na vrcholcích led a sníh, ale teď neexistovaly a slunce pražilo. Skafandr se určitě snažil seč mohl, ale brzy mi v něm bylo horko k zalknutí. Bez něj bych ale byl na tom podstatně hůř, zlatí žabomedvídci, odvedli tenkrát perfektní práci.

Ještě šest hodin vedra, než se slunce skloní k obzoru. V noci si od horka odpočinu, ale teď mi nezbyvá než vydržet.

Jak jsem se díval na moře, spatřil jsem na něm nějaký pohyb. Pozorněji jsem se tam zadíval, jestli se mi to nezdálo. Ale ne, něco tam opravdu plavalo. Byla to... byla to ploutev, ale musela být pořádná, přinejmenším jako od velryby. Jakému mořskému živočichu asi patřila? Že by pole, které namačkalo pevniny až pod povrch oceánů, ušetřilo mořské tvory? Vlastně by to tak mohlo být. Mořští tvorové, nejen ti hlubinní, jsou zvyklí na tlak. Pozemský vorvaň se dokáže potopit skoro do hloubky dvou kilometrů, kde tlak rozdrť každou ponorku s výjimkou hlubinných batyskařů, jejichž malá přetlaková kabina má stěny silné jako nedobytný trezor. Vorvaň tak hluboko dokonce zápasí

s hlubinnými kalmary, kterými se živí. Někteří obyvatelé zdejších moří mohli ten tlak přečkat.

Byl jsem tak zaujatý ploutví, brázdící hladinu sotva sto metrů ode mne, že jsem nesledoval opačnou stranu svého nepatrného ostrůvku.

Náhle mi cosi zezadu podtrhlo nohu.

Upadl jsem, ale současně jsem reflexivně zapnul své ochranné pole, které se kolem mě ihned rozprostřelo. Nohu mi to ale nepustilo a když jsem se ohlédl, strnul jsem.

Za nohu mě drželo obrovské chapadlo.

Zřejmě jsem nějakému mořskému tvorů připadal jako chutná kořist. A měl by pravdu, nemít ochranné pole, jistě by si na mě pochutnal. To teď působilo jako past. Uvnitř byl asi metr chapadla, ale pole neporušilo jeho molekulární vazby, takže chapadlo neodfízlo, jen je přidržovalo. Konec se svíjel u mě uvnitř, zbytek netvora zůstal venku.

Budete si muset, pane netvor, dát zajít chuť. Nejsm tak snadná kořist, jak doufáte!

Uklidnil jsem se, ani taková obluda mi zřejmě nebyla nebezpečná.

Dobrá, ale co dál?

Záleží na dvou věcech. Jak dlouho mi vystačí zásoby vzduchu a jak dlouho budu mít energii na ochrannou bublinu. Až jedno nebo druhé dojde, bublina se buď vypne, nebo ji budu muset sám vypnout, abych se neudusil. Pak si mě ten netvor přitáhne...

Ba ne, napadlo mě. Tohle chapadlo přece nemůže vydržet dlouho. Má přerušenu dodávku krve, či jaká tělní tekutina v tom tvorů koluje. V každém případě chapadlo brzy zdřevění, znečliví a nakonec odumře. Když si člověk poraní tepnu, musí končetinu zaškrtnit, ale to je na druhou stranu nebezpečné a brzy může nastat nenávratné poškození tkání. Nemohu sice odhadnout, jak to působí na zdejší tvory, ale biologické zákony platí na všech světech velice podobně.

Jediné, co teď ale mohu dělat, je vydržet.

Najednou se moře rozvířilo mnohem víc. Netvor jistě zjistil, že jsem mu chapadlo skřípl jako do pasti, ale chvíli vydržel čekat. Teď sebou ale začal mrskat, asi mu to začalo být nepříjemné, marně se ale snažil z podivného sevření vytrhnout. Tahle past byla pevnější, než mohl odhadnout. Aby se vyprostil, musel by si chapadlo sám odervat. To ale nevěděl, proto sebou trhal a zmítal jako klubko hadů a bil kolem sebe chapadly, až voda vysoko stříkala.

V jednom okamžiku jsem ale pochopil, že to nebylo jen znehybněním chapadla.

Na ochromeného netvora ve vodě něco doráželo. Voda se zbarvila do černa, jako kdyby do ní rozlili sud černé čínské tuše. V tom chumlu chapadel jsem náhle zahlédl obrovskou zubatou tlamu. Zakousla se do jednoho chapadla a jediným mocným hryznutím si urvala nejméně metrový kus, který ihned zmizel v obrovské žraločí tlamě.

Tak je to tedy! Chobotnici či kalmara napadli místní žraloci, nebo co to bylo!

Sledoval jsem teď zápas nestvůr jako nezúčastněný divák. Bylo mi jasné, že bych mezi nimi se svou slabou lidskou tělesnou schránkou neměl nejmenší naději, ale za svou bublinou jsem mohl ty tvory sledovat jako divák v zoologické zahradě. Už to ani nebyl zápas. Obrovské žraločí tlamy se tam teď míhaly a dodělávající chobotnici pohodlně trhaly, bránila se jim jen z posledních sil. Teď jsem si teprve všiml, že ty nestvůrné žraločí tlamy nepatří žralokům, jak je známe na Zemi. Když se totiž vynořily víc, viděl jsem jasně, že sedí na konci dlouhých krků. Z majitelů těch rozkošných tlam se víc neukázalo, abych mohl posoudit, do jaké čeledi patří, i když by to tady bylo úplně vedle, tohle přece nebyla Země.

Chapadlovitý netvor postupně mizel v zubatých tlamách. Pak jedna tlama popadla chapadlo, skřípnuté mým ochranným polem. Neutrhl je, ale napnula k prasknutí, a v té chvíli jiná vyjela z vody a přehryzla je. Až to švihlo, jak zkrvavený konec narazil do bubliny. Vystříkla černá krev, ale

nemohla se na povrchu bubliny udržet a sklouzla okamžitě až dolů, kde ji vlny spláchly.

Konec jednoho mořského netvora mi ukázal, že v moři bude nebezpečí podstatně víc. Někteří mořští obyvatelé mě mohou ohrozit i na mém nepatrném ostrůvku. Budu na ně muset dávat pozor.

Pokud to ještě bude mít cenu.

Moře se opět uklidnilo a já jsem vypnul ochranné pole. Bude lépe šetřit energií, nevím, co mě ještě čeká.

Najednou jsem se ale zarazil.

Nad vodami oceánu se nesla - hudba.

Vlastně jsem nic neslyšel. Bylo bezvětrí a jediné zvuky, které se tu ozývaly, bylo nezřetelné pleskání vlnek. Hudbu jsem vnímal jinak, celým tělem. Zprvu byla vzdálená, ale postupně sílila. Neznal jsem ji, ale byla - tak nějak milá. Jako kdybych ji už někdy slyšel, ačkoliv bych přísahal, že něco tak božského nemůže ani existovat.

»Hej!« křičel jsem. Nahlas i telepaticky.

Bylo to marné. Od obzoru k obzoru nebylo nic, čeho by se oko zachytilo. Hudba zněla dál, ale jak se zdálo, jen v mé hlavě. Kolem mě jen líně pleskaly vlnky, a přece jsem měl pocit, jako kdyby kolem mě hrály nějaké andělské nástroje.

Hudba se ale zvolna měnila. Zpočátku byla prostá jako píseň, ale postupně mohutněla. Pořád bylo ticho, ale teď už jsem ten chorál vnímal skoro hmatatelně.

»Hej! Tady jsem!« opakoval jsem.

A pak, pak jsem ji uviděl.

Byla to kosmická sonda. Jedna z těch starších, jednomístná, klasického kloboukovitého tvaru. Vznášela se vzduchem a rychle se ke mně blížila. Zřejmě mě už ani nehledala, pilot mě viděl a letěl přímo ke mně. Hudba sílila, jak se sonda přibližovala, brzy jsem ji slyšel nejen telepaticky, ale také ušima. Nakonec zpomalila, zvolna kolem mě zakroužila a opatrně dosedla na jediné volné místo ostrůvku pět metrů ode mne.

»Lukáši!« uslyšel jsem najednou telepatický hlas, který jsem už určitě někdy slyšel.

Hudba se mezitím změnila v něco úžasného. Zblízka se k její telepatické části přidala klasická zvuková část spektra a dohromady zněla vznešeně, jako opravdový božský chorál. Na sondě byly zvenku vidět **zelchegy a honele**, božské nástroje mistra Stradivariho, vydávající zvuky i telepatické vlny, takže dokáží rozplakat i kámen a rozesmát i mrtvého.

»Měl jsem pravdu!« telepatoval mi jásavě její pilot. »Vítej mezi živými!«

Mohl jsem čekat ledacos.

Možná jsem čekal i nemožné, ale tohle těžko.

Když už jsem všechno přežil až do této chvíle, záchranu bych si snad zasloužil. Ale nenapadlo mě, že mi ji přinese Mozart s novou kosmickou sonátou, vlastnoručně zahrnou na nejdokonalejší nástroje ve vesmíru. Dvojnásob neskutečné to bylo na této mrtvé a pusté planetě, kde donedávna sídlili pod vodou oceánů jen mořští netvoři a na souši sobecké zlo.

Takový koncert zažije člověk jen jednou v životě.

Pokud má nebetyčné štěstí.

Vidina návratu

Návrat z hrobu, tentokrát hromadného a navíc hodně reálného, pár mrtvol tam přece zůstalo, byl jistě důvodem k pořádné oslavě. Petra s Adélkou na mě nečekaly doma, přiletěly teleportem, jakmile se dozvěděly, že jsem opět na Zuazru. Válečná rada byla také kompletní, ale navíc tam byla spousta lidí, z nichž jsem znal sotva desetinu. Všichni byli neuvěřitelně nadšení.

Můj návrat oslavovali jen ti, kdo mě znali, ostatní měli lepší důvod oslav - konec války.

Poslední dvě bitvy se odehrály, když jsem byl zavřený ve svém hrobě. Flotila Vládců dorazila k Faiře v plné síle v sevřeném šiku, odhodlaná bránit svět svých bohů, ale přiletěla pozdě. Našla jen zničený, mrtvý svět, v jehož stínu se skrývala jediná loď pozemšťanů.

Pak se ale rozpoutalo peklo, přesně tak, jak jsem si to představoval. Naše loď se vynořila za planetou se všemi generátory běžícími naplno. Když ji posádky Flotily spatřily, stačily si uvědomit, že ji vidí, ale měly příliš málo času na pochopení, že vidí vlastní smrt. Naši operátoři potřebovali k zaměření protivníka obvykle vteřinu, pak následoval obrovský oblak ohně. Některé lodě nestihly vůbec použít své zbraně, jiné stačily vystřelit, ale jen málokteré se strefily a žádná víc než jednou. Navíc se vynořovaly za Faiřou postupně a neměly výhodu soustředěného úderu.

I tak to musela být úděsná přestřelka. Pole vydrželo, i když gigantické údery lodí lomcovaly, až lidem praskaly kosti. Než naše loď dokončila oblet planety, měla většinu posádky neschopnou dalšího boje, třetinu vnitřního vybavení na padrť, ale kromě naší lodě byl kosmický prostor kolem Faiřy prázdný.

Ani na palubě pozemské lodi nebyl žádný důvod k jásotu. Loď sice byla ještě schopná letu, ale jen čtyři lidé se dokázali vlastními silami pohybovat. Ranění bez lékařské pomoci postupně umírali a nikdo z těch, kdo zůstal naživu, jim neuměl pomoci. Loď ještě nouzově doletěla na Ugtuo, ale ani výkvět pozemských biologů a lékařů všechny nezachránil. Mezi definitivně mrtvými byl prý také Kartaginec Kusulty z původní Hefaistovy party.

Zato zbytky pyšné Flotily ještě dlouho zkrášlovaly meteorickým deštěm noční oblohu mrtvé planety Faiřa. Nebyl tam nikdo, kdo by to ocenil.

Až - až na Mozarta. Vzal si do hlavy, že jsem nezahynul a že mě najde. Měl jsem jako jediný na tomto mrtvém světě bublinu ochranného pole a mohl bych být tedy naživu. Nedávali mu naději na úspěch, ale nikdo mu to nerozmlouval, pobyt v kosmické sondě už nebyl nebezpečný a ti, kdo Mozarta viděli čarovat na sondu hudební nástroje, tušili, že veliký skladatel bude kromě hlídkování i komponovat. V jejich očích tím jeho hlídka získala smysl, i když v hlavní úspěch nikdo nevěřil.

Že budou zelchegy telepaticky vnímatelné po celé planetě, napadlo asi jen jeho.

Po zničení vahajjí chybělo na Faiře stínění, zamezující telepatickým vlnám obletět celý svět. Nikomu nedošlo, že veliký skladatel použije hudební nástroje jako indikátor. Jak mě uchvacovala jeho hudba, rezonovaly na jeho straně honele. Výsledkem byl vektor podobný báhjo, ukazující jako magnetická střelka přímo na mě. Mozartovi zbývalo odečíst z rezonancí sám sebe, ale to bylo pro něho triviální. Správně předpokládal, že budu jediným objektem rezonance, pohyblivým vzhledem k jeho sondě. Věřil, že jeho hudbu uslyším i hluboko pod zemí, byl připraven vydlabat mě i ze značné hloubky a nejspíš by měl úspěch i v takovém případě. Netušil, že se mi podařilo vylézt z hrobu, ale do takových detailů by to nedokázal odhadnout nikdo, ostatně to na věci nic nezměnilo. Že mě našel na jediném malém ostrůvku, bylo také vedlejší. Důležité bylo jen jedno, Mozart byl génius. A nejen v hudbě.

Válka mezitím skončila i na Belfge. Válečná rada tam poslala další naši plně vstrojenou loď.

Když pak dužurizové v kosmických loděnicích zjistili, že jejich zbraně proti ní viditelně neúčinkují, vzdali se. Naštěstí se posádce naší lodi podařilo před nimi své problémy utajit. Měli spoustu dalších zraněných, ale dužurizům selhaly nervy dřív. Teleporty je dopravili z Belfge na Zumur, kde už na ně čekali jejich krajané.

Prý všichni spustili úžasný nářek, když se dozvěděli, co se stalo s posádkami Flotily. Nikdo je ale nelitoval, celá tisíciletí si užívali výhod získaných za cenu utrpení jiných, bylo jen spravedlivé, že za ně jednou pořádně zaplatili. Služba ve Flotilách byla přece tak atraktivní!

Nikdy je nenapadlo, že se nechovají podle Zamolxisích ideálů? Nenapadlo, ale mělo.

Vládcové Zuazru nebyli ani na Belfge, ani na Síduvnígu. Poslední představitelé této rasy tedy zahynuli v oblacích ohně hořící Flotily. Jak se říká na Zemi, čím kdo zachází, tím také schází.

Ostatní rasy přijaly převrat různě. Největší práci nám dalo přesvědčit je, že jsme to skutečně vyhráli a dokončili. Když nám konečně uvěřili, začali někteří jásat, jiní nám to urputně vyčítali.

Sympatie jsme získali u Borovochglů, Eghrégů, a Zrépuzí, kteří už dávno falešnou hru Zuazru prohlédli. Žabomedvídci chvilku reptali, ale jako kdysi nedokázali ovlivnit Vládce, neměli teď sílu ani argumenty odsoudit nás. Nejvíce na ně zapůsobil výlet k bublině, pod kterou stále zuřil zvolna slábnoucí oheň karovitových bomb. Byli to přece jen vědci, aby si to dokázali představit. Nakonec jim nezbylo než uznat, že jsme asi neměli jinou možnost.

Gcipjo, kteří nás předtím beze studu udávali Zamolxisům, nás teď nejvíce pomlouvali. Podle nich jsme Vládcům patolízalsky sloužili, ale teď jsme využili jejich indispozice a zbaběle je zradili. Nechtěli si ani připustit, že jsme vyhráli díky našim objevům a lepšímu energetickému poli.

Nicméně jsme se snadno dohodli se všemi.

Pro všechny bylo nejdůležitější, že se mohou bez omezení vrátit do domovských světů. Kladli jsme jim na srdce, aby své znalosti využívali k dobrému, nevyvyšovali se nad krajanů a pomohli jim uspořádat si svět, aby vyhovoval všem, ale bylo to jen doporučení, nikomu jsme nic nepřikazovali.

Jasná pravidla jsme naopak dohodli ve využívání společných míst na dosavadních vědeckých světech. Na Zuazru, Běrušgó, Grčogů, Rečijá, Ugtuo a Síduvnígu jsme se museli shodnout se všemi dosavadními rasami, až na dužurize.

Ti sice protestovali, že jsme jim nechali jen jejich domovskou planetu a Zumur, považovali svou izolaci od ostatních za diskriminaci, Zumur prohlašovali za nehostinný a nevhodný k životu, ale marně. Ostatní se nejvíce děsili možnosti, že by se tito proslulí řezníci na některý svět opět vrátili. Všichni dobře věděli, že neváhali pro Vládce páchat sebevětší špinavosti a když jim dovolili odpálit na svém území na Zuazru a Běrušgó i karovitové bomby, přišli o právo tam bydlet. Jejich ybipy tam pořád uzavírala blána pole pepycho, pod kterou zuřil strašlivý požár.

Planetu Belfge, proslulou kromě loděnic i málo dotčenou přírodou, dostali borovochglové. Jejich mateřský svět Vládcové zničili karovitovou bombou hůř než my Faifru, dnes tam nebylo ani dýchatelné ovzduší, zato tam panovala smrtící radioaktivita.

Stejně postiženým Eghrégům a Zrépuzí jsme žádný volný svět nabídnout nemohli, ale nabídli jsme jim časem upravit dvě dosud mrtvé planety Chyrrepdí a Pehael. Znamenalo by to vybavit je generátory obranného pole a magickými centry vahajhí, jejich pomocí stvořit dýchatelné ovzduší, dovézt tam nějaké přírodní rostliny a položit základ úplně novému světu. Zatím jim ale stačilo jejich místo na Zuazru a Běrušgó. A protože jsme věděli o dalších dvou mrtvých planetách, které by se po úpravách mohly stát obyvatelné, nedostatek místa nám pro nejbližší tisíciletí nehrozil.

Naše poslední kosmická sonda zjistila, že na Faifře začaly hromadně sopčit sopky. Nesmírné stlačení srovnalo pevninské kry jako podle vodováhy, ale současně probudilo horotvorné podzemní procesy. Z celoplanetárního moře se brzy vynořilo několik ostrovů, některé díky sopečné činnosti,

jiné prostým vrásněním hornin. Časem se zřejmě většina zamáčknutých pevninských ker ze svého podkladu vynoří, takže ani tento svět není úplně ztracený. Nemělo smysl uvažovat o jeho kolonizaci v současné začínající geologické bouři, ale dá se očekávat, že procesy nebudou trvat tak dlouho, jako při vytváření planet v pradávných dobách. Nikdo si ale netroufal předvídat, kdy se podzemní vrstvy svého napětí zbaví. Může to trvat několik let, ale i pár tisíciletí. Jednou se ale jistě všechno vybouří a uklidní.

Nás teď čekala především Země...

Vrátit se chtěly především Petra a Adélka.

Zuazru byl zajímavý svět, ale je to táhlo domů. Zuazru nám dalo znalosti i značnou materiální nezávislost, ale přece jen, ten svět bez slunce už je nelákal.

Já jsem na Zem nespěchal. Přiznám se, ztráta kamarádů mi sebrala chuť na návrat. Že by na Zemi nebylo také dost přetvářky? Pravda, člověk tam nemusel vlastní myšlení oddělovat na veřejné a tajné, ale to už není ani na Zuazru - a doufám už nikdy nebude.

Nakonec mě ale obě přemluvily. Vypálily na mě všechny své argumenty od hvězdné oblohy po modrou barvu oblohy a ostrovy nedotčené přírody. Zuazru byl srovnán jako podle vodováhy, všechno tu bylo umělé, Země naproti tomu ještě měla přírodu. Takže jsem nakonec přikývl.

Do našeho bývalého domova ani do bývalých zaměstnání jsme se s Petrou pochopitelně vrátit nemohli. Stejný nesmysl by asi bylo vracet Adélku jako žačku do školy, kam by podle věku patřila. Když do školy, pak na Karlovu universitu. Ale ne jako studentka. Mohla by založit novou katedru a přednášet obory, jaké se na Zemi dosud nikde nevyučují.

Zeptali jsme se na to Libuše, když nás přišla navštívit. Co by nám poradila?

»Také uvažuji o návratu na Zem,« přiznala se. »Obešla jsem pár známých, chystá se jich vrátit víc, nebudeme tam sami. A možná se sem budeme občas vracet rekreovat.«

»Z našich známých se chystají vrátit na Zem hudebníci, malíři, Faust, ale i někteří staří,« řekl jsem jí. »Aššura-Sirruš má v Africe plno nových přátel a tvrdí, že tam má práci na tisíc let. Při své reinkarnaci změnil všechno, tvář, jazyk, národ, kulturu a nejspíš i smýšlení. Na Zuazru mu sice jeho vlastní DNA zakonzervovali, aby se po návratu mohl stát opět sám sebou, ale zdá se mi, že to připadá v úvahu až po dlouhé době. Zatím zůstane v Africe.«

»Nemohu si pomoci, ale jsem zřejmě příliš velká vlastenka,« odvětila Libuše. »Nikdy jsem se nechtěla vrátit na Zem, protože bych se nesměla vrátit do Čech. Tahle Zamolxísi podmínka mě od návratu spolehlivě odstrašovala. Ještě že je s ní konec!«

»Co budeš na Zemi dělat?« zajímalo mě.

»Chceme s Faustem udělat převrat na Karlově univerzitě,« odtušila. »Co jste říkali o Adélce? Že by mohla přednášet na nějaké nové katedře? My jí tu katedru bio-entropie založíme. Očekávám, že se k nám obě přidáte, nebo máš, Petro, jiné plány?«

»Nebudu proti, pokud nás na té univerzitě nevyhodí,« řekla Petra.

»Až tam přijdeme, zůstanou s otevřenou pusou,« řekla Libuše. »Stavět se proti nám nemohou. Strach jim to nedovolí, jakmile pochopí, jakou máme úroveň.«

»Zemi čeká spousta převratů,« usmál jsem se. »Neruda chce založit Evropské ministerstvo dlouhověkosti, Mozart ministerstvo hudby a Goethe lidských vztahů. Budou to teď důležitější obory než finance, průmysl a obrana.«

»Jakápak ministerstva?« zamračila se Petra. »Ještě abychom podporovali byrokracii!«

»Budou to jen taková poradenská střediska, aby se lidé naučili pořádně žít,« uklidňoval jsem ji rychle. »Budou ale důležitá! Chtějí lidem sebrat hromadění majetku, musí jim tedy dát jiný smysl života, to lidé potřebují. A kolik jich dnes žije pro úplné nesmysly?«

»Slyšela jsem, že prašamané. Guarr, Uu, Ho a Ra chtějí na Zemi zřídit ministerstvo světové obrany,« usmála se Libuše. »A slyšela jsem, že s tebou počítají. Měl bys tam dokonce dělat šéfa. Už ti to nabízelí?«

»Co já vím, něco říkali o vědeckém ústavu, kde by spřádali další výzkumy a jen mimochodem udržovali kosmické sondy a generátory silových polí,« zarazil jsem se.

»Musí být každé ministerstvo klasicky pozemské, s hordou úředníků?« opáčila Libuše.

»Proč tam chtějí zrovna tebe?« vyprskla smíchy Petra. »To přece není logické, vždyť jsi z celé Válečné rady bezkonkurenčně nejmladší!«

»Právě proto!« řekla Libuše. »Doufají, že se v současném světě nejlépe vyzná, takže by na to byl nejvhodnější.«

»Což o to, pokud jde o obranné štíty, ten co chrání Zemi jsem počítal, takže s ním mám cosi společného, ale jeden štít a osm sond stačilo Zemi ve válce s Vládci a já doufám, že stačí i nadále.«

»Guarr mi tvrdil, že do roka zrušíte všechny armády a dosavadní národní ministerstva obran,« řekla Libuše vážně.

»To sice Guarr říkal, ale abych se přiznal, bude to fuška. To zas bude pláče a skřípění zubů!«

»To je přece jednoduché,« usmála se i Libuše. »Vojáci dostanou rozkaz odevzdat zbraně a jít domů. Nic jiného jim nezbude. Každému je jasné, že nemá smysl udržovat a podporovat klasické armády, když se obrana světů přesunula do oboru silových polí.«

»Armády jsou všude ve světě strašné kolosy,« vrtěl jsem hlavou. »Navíc pořádně provázané se zbrojním průmyslem a financemi, tohle rozbít bude problém.«

»Já vím,« zvažněla Libuše. »Bude to nejobtížnější ministerstvo vůbec. Ne pokud jde o obranu světů, ale právě kvůli dosavadním armádám.«

»Když jsem sháněl piloty sond, měl jsem problém najít dobrovolníky. Čest Země zachránili až ti, od kterých by to nikdo nečekal. Teď bude problém zbavit se tolika lidí.«

»Já to přece vím,« usmála se Libuše. »Vysvětlovat to budete muset vojákům.«

»Hlavně těm, kteří by do toho rádi mluvili z pozice dosavadních *polobohů*, o kterou zrušením armád přijdou,« dodala Petra.

»To bude asi nejhorší,« souhlasila s ní Libuše. »Pádu božstev se prašamané obávají nejvíc. Ne že bychom tím někomu ublížili, ale největší problém bude, aby se žádní další bohové a polobohové nemohli objevit. A tam musíme začít, dokonce sami od sebe.«

»To bych neviděl katastroficky,« opáčil jsem s úsměvem lišáka. »Začít od sebe pro mě nebude těžké. Jakýpak polobůh, psychické třídy pět minus?«

»Na Zemi mají dosavadní bohové psychickou třídu dvě a půl,« řekla Libuše. »Pokud ne míň. Ale vsaď se, že budou své pozice hájit zuby nehty. Pět plus? Jestli na všech ministerstvech obrany celého světa najdeme dohromady deset takových, budu se tomu upřímně divit.«

»Aby ses nedivila,« věštil jsem. »Na ministerstvech jsou i inteligentní a schopní lidé.«

»Vím, jenže schopní všeho,« zavrčela Petra.

»To bude pro ně naopak hodně velké mínus,« přidala se i Adélka.

A stulila se Petře do náruče.

Ministerstvo světové obrany nemělo být nakonec záležitostí pozemskou, ale všeobecnou. Od bývalé Válečné rady, změněné v zastoupení pozemšťanů, jsem dostal za úkol dojednat příslušné smlouvy s ostatními rasami.

S těmi mírnějšími žádné problémy nebyly. Když Borovochglové konečně uvěřili, že jsme nad Vládci Zuazru opravdu zvítězili, snesli by nám modré z nebe. Že dostanou správu doků na Belfge

i s celou do té doby nevyužitou planetou, přijali jako zvláštní poctu, ačkoliv jsme jim zdůrazňovali, že jejich úkolem nebude zvelebování doků ani stavba hvězdných lodí, ale osídlení Belfge, neboť si nový domov zaslouží. Nabídku další spolupráce přijali ochotně, ale to jsem od nich čekal.

Nejtvrďšími protivníky byli naopak ve všech jednáních dužurizové.

Vyčetli nám kdeco. Podle nich měli největší nárok na Belfge oni, vždyť tam přece za Vládců jako jediní pracovali. Nehostinný svět Zumur se jim nelíbil. Odmítali argumenty, že pro civilizace využívající vahajhí neexistují nehostinné planety. Nechtěli žít sami na dvou světech, ale nikdo je nechtěl za sousedy. Marně se všemi jednali. Tu možnost jsme jim neupřeli, ale zůstalo jen u pokusů. Všichni odpověděli rezolutně ne.

Některé rasy pořád ještě pevně věřily Zamolxisům, že jednají jen v jejich zájmu a pro jejich dobro. Ty si vzala na starost Přemuchinova skupina a pozvolna měnila modelové chování jejich vahajhí, takže se k nim Zamolxisy přestávaly chovat jako k malým dětem a začaly je brát vážněji. Podářilo se jim udělat to tak nenápadně, že dvě rasy teď žily jedinou myšlenkou, připravit návrat na mateřské světy a jejich kladné ovlivňování. Dohody s nimi pak byly snadnější.

Zdálo se ale, že kromě dužurizů, které jsme právem izolovali, nám přinejmenším dvě další rasy chtějí dělat problémy.

Gcipjo se k nám od začátku stavěli odmítavě a neustále nás vášnivě obviňovali z barbarství, kterého jsme se podle nich dopustili genocidou Vládců. Na společném jednání je většina ostatních zástupců ras okřikovala, aby už konečně pochopili, že jsme neměli jinou možnost, ale oni na svém názoru sverpě trvali.

Horší bylo, že se vehementně snažili získat kontrolu nad všemi klíčovými místy, které jsme na společných světech i na jejich vlastním světě drželi. Jednalo se o vahajhí a generátory peprycho.

Nijak jsme nezapírali, že tato klíčová místa na všech planetách ovládáme, stejně jako je dříve ovládali Vládci. Nemínili jsme je jako Vládci používat proti jiným rasám, ale nemohli jsme riskovat jejich předání do nespolehlivých rukou. Generátory peprycho i vahajhí se dají snadno zneužít a jako zbraň mohou být příliš ničivé. Dokonce jsme uvažovali o tom, že je na některé světy vrátíme starší vukciry, které by se tak snadno zneužít nedaly.

Jenže jak potom vyřešíme nebezpečí srážek s většími asteroidy?

Starého Ra napadlo nechat na těchto planetách vukciry, které přece jen většinu nebezpečných situací zvládnou a to nejhorší, přímou hrozbu dopadu velkých asteroidů, svěřit našim lodím. Museli bychom udržovat dvě nebo tři v pohotovosti v centru společné oblasti vesmíru, aby byly schopné ve velmi krátké době na požádání zasáhnout, ale to by nebyl problém.

»Nikomů tím nezabráníme vyvinout si vlastní generátory peprycho,« namítal jsem. »Každý už ví, co jsme použili.«

Prašamané mě ale ujistili, že nemusím mít pravdu. O našich pokusech s tím polem věděli jen dužurizové, ale jejich informace nebyly úplné. Věděli, že veřejně konané pokusy dopadly špatně a Zamolxisy nás pak donutily zabývat se jinými možnostmi. Co vlastně roztrhlo měsíc Tlysoj, to už mohli jen tušit. Měli by mít naopak dojem, že to bylo něco úplně nového, tajného.

Nakonec jsem ustoupil s tím, že generátory peprycho necháme Zemi a planetám, ponořeným do plamenů svých hvězd. Všechny byly vědecké a společné, žádná rasa neměla možnost požadovat jejich ovládnutí. Nemělo by samozřejmě smysl odstraňovat generátory peprycho od Země...

Tak jsme to nakonec realizovali a prošlo nám to bez protestů. Ti, jichž se to týkalo, obvykle nevěděli jak a čím jejich světy chráníme. Instalace zbrusu nových vukcirů proběhla rychle a hladce a když některá civilizace požadovala úplnou kontrolu svých štítů, dostala krátké zaškolení místních odborníků. Pozemšťané jim pak nad štítem předali vládu a s příslušným světem se rozloučili. Bylo

to určitě nejlepší řešení a odpovídalo to naší snaze, aby si všichni na svých světech vládli sami.

Nebylo tomu tak ale všude. Tři rasy nás požádaly, abychom jim i nadále štítily spravovali, když se nás předtím zdvořile otázaly, zda to pro nás nebude neúměrná zátěž. Dokonalejší generátory pepycho jsme tedy ponechali i tam.

První z těchto tří civilizací byli Borovochglové. Zdůvodnili to tím, že nám důvěřují a oni sami budou mít při jejich malém počtu více starostí, než by je kdy napadlo.

Ujistili jsme, že si jejich důvěry vážíme a nikdy ji nezklameme. A také, že se na nás mohou obracet se všemi dalšími problémy a pokud budou v našich silách, nebudeme s pomocí váhat.

Další civilizace, která se na nás obrátila v dobrém, byli Eghrégové. Vládcí je kdysi podobně jako Borovochgly potrestali, když se jim odvážili připomenout čtyřicet tisíc let starý slib návratu do domovského světa. Eghrégové byli ale horkokrevnější než dobráci Borovochglové, konflikt proto dopadl hůř, Vládcí vůdce odboje ostatním na očích popravili a dlouho jim blokovali vahajhí, až je před smrtí hladem zachránili jen sousedé.

»Naše rasa je mrtvá,« řekl mi jejich vyjednávač. »Jsme tu jen na dovymření.«

»Je vás sedmdesát tisíc,« povzbuzoval jsem ho. »To je z genetického hlediska dost, abyste se dokázali zachovat a rozmnožit. Donedávna vám Zuazru rozmnožovací instinkty blokovali, ale to už skončilo. Pomůžeme vám upravit Chyrrepdí. Dnes je to mrtvý svět, ale když tam doplníme náš štít a stvoříme pod ním vhodné ovzduší, uchytí se tam přírodní rostliny a najdete tam nový domov.«

»K čemu?« opáčil smutně. »Naše původní lesy tam nikdy nebudou.«

»Pak máte dvě možnosti,« navrhl jsem jim. »Buď si podle chuti vyberete flóru i faunu z jiných světů, nebo se zkusíte zeptat Firhod'egů, zda nedokáží pomocí starých dokumentů obnovit původní genofond vašeho světa. Víte, že toho dovedou hodně.«

»Vy sami nám s tím nepomůžete?«

»Pomůžeme vám v tom, v čem se vyznáme,« ujistil jsem ho. »Zajistíme vám neprůstřelný štít, postavíme magická centra, přizpůsobíme je vašim potřebám a doplníme ovzduší. Že to dokážeme, by vám mohli potvrdit vaši krajané na Zuazru, kteří už to jednou za nás zažili.«

»Umíte udělat i divoké řeky a hluboká jezera?« dychtivě se na mě podíval.

»Zařizovat si ybipy je přece jednoduché,« ujistil jsem ho.

»Nemyslím ty zdejší kulisy,« mávl netrpělivě třemi tlapami, »dovedli byste stvořit svět úplně bez umělých iluzí a ybipů?«

»Jistě,« přikývl jsem vážně. »Je to podobné jako zařizování ybipů. Jen se nepracuje s iluzemi, ale s poctivou hmotou.«

»To bychom si museli vyzkoušet,« zavrčel, ale špičaté zuby vycenil docela přátelsky.

»Vyzkoušejte si to,« souhlasil jsem. »Pomůžeme vám se základy. Jak jsem řekl: štít, vzduch, voda, vahajhí, tam si věříme. S něčím vám pomohou jiní, ale konečný výsledek bude záviset jen na vás. Vy tomu světu vtisknete konečnou podobu. Nebude to váš původní domov, ten je nenávratně pryč, ale s novým světem získáte i nový domov.«

»I když to už nikdy nebude stejné?« podíval se na mě tázavě svým věncem očí.

»Poslyš, co vlastně chcete?« zadíval jsem se mu do nich zblízka a ještě se k němu naklonil. »Chcete dokázat, že měli pravdu Vládcové, když tvrdili, že k ničemu nejste? Nebo se vzchopíte a všem dokážete, že i vy máte vlastní duši?«

Ztuhl a díval se na mě chvíli překvapeně.

»Říkali jste ale, že... že Vládcové už nejsou naživu...« vykotal po chvíli.

»Nejsou,« přikývl jsem. »Rezignací ale můžete udělat nebetyčnou radost dužurizům. Každý, dokonce i posmrtný triumf Zuazru by je teď velice potěšil, tím si buďte jistí!«

»Těm řezníkům?« vyjekl zavile. »Proč jsou vůbec ještě naživu?«

»Proti nim jsme neválčili,« řekl jsem klidně. »Vládci Zuazru nás chtěli vyhubit a my jsme se jim bránili. Bojovali do posledního a do posledního padli. Tak to všichni chápou. Dužurizové plnili jen jejich rozkazy a když Vládcové padli, oni dál nebojovali. Neměli jsme tedy důvod zničit je.«

»To byla ale chyba,« podotkl také tak suše. »Jednoho dne se na vás vrhnou a zatočí s vámi.«

»Ať to udělají,« přikývl jsem. »Možná nás přitom pár zabijí, ale dají nám stejně pádný důvod, jako nám dali Vládcové.«

»Opravdu doufáte, že byste pak s nimi zatočili?« podíval se na mě opatrně. »Slyšel jsem, že už teď proti vám shromažďují spojence!«

»Také jsem to slyšel,« odušil jsem klidně. »My si ale věříme. Oni vypadají jako krvavější, drsnější, silnější, ale Zuazru vždycky jen otrocky sloužili, nikdy se jim otevřeně nevzepřeli. To jsme udělali až my. Kdo je tedy silnější? Se spojenci také nejsou moc úspěšní. Ani Lyvuzí, Hilpégo, ba ani Gcipjo je nepřijali za sousedy.«

»To byl od vás dobrý tah,« odfrkl si spokojeně hned dvěma tlamami. »Gcipjo by s nimi možná šli proti vám, ale i oni se takových sousedů zalekli.«

»Dužurizové teď mají dvě cesty,« řekl jsem. »Když se budou stavět proti nám, všichni se jich budou bát, zůstanou izolovaní a nenajdou spojence. Nebo pochopí, že bude lepší mír, pak se budou muset sami trochu změnit, aby je ostatní přijali.«

»Mohou to udělat jen naoko,« upozornil mě na třetí možnost. »Mohou se přetvařovat, aby vás obelstili. Ostatně prý měli nějaké mnemotechniky ke skrývání svých pocitů už proti Vládcům...«

»O těch víme,« souhlasil jsem. »Vládcové o nich také věděli. Možná jim je sami vyvinuli, aby mohli dělat, že nevědí o jejich drobných lumpárnách. Ty jim přece vždycky tolerovali.«

»Vy si myslíte...« ztuhl překvapením.

»Dužurizové nám ty mnemotechniky ochotně prozradili,« ujistil jsem ho. »Pak to hned hlásili Vládcům. Netušili, že Zamolxisy na Zuazru už pracují pro nás a ne pro ně.«

Dnes už jsem ve světle pozdějších událostí jasně viděl, jací jsme tenkrát byli naivkové. Uvnitř jsem ostatně pořád cítil, že máme hodně daleko do hráčů diplomatického pokeru. Po diplomatické falši jsem ale z duše netoužil. Ne, nebylo by rozumné všem prozradit všechna naše tajemství. Měli bychom se ale snažit mít jich co nejméně. My se vlastně na Zem vrátit musíme. Že jsem tam přišel o kamarády? Co se dá dělat! Najdu si jiné. Některé odsud, ze Zuazru, jiné na Zemi. Jak to říkal můj kamarád Aššura-Sirruš, teď jako Eh'ai? Nehledej kamarády mezi bohatými a rozežranými, tam spojence v nouzi nenajdeš ani s lucernou.

To by v tom byl rarach sám, aby se jich nenašlo dost i mezi Čechy. Jen asi nebyl dobrý nápad hledat je v hospodě.

(C) Praha, 2003

Slovník některých pojmů

- Atalnea** - koncentrovaná energie, v klidu podobná rtuti
Báhjo - směrovací a naváděcí telepatický vektor
Borovochgl - tvor podobný velikému vzpřímenému ještěru s dlouhým ocasem
Dužuriz - kočkovitá inteligentní šelma, vztyčená měří 4-5 m.
Eghrég - tvor s pěti rukama, sedmi nohama, třemi zubatými tlamami a věncem očí
Ehmychu - protiakce magických center vahajhí, zaměřená proti pachateli násilného činu
Erme - nejjasnější hvězda souhvězdí
Eyguseg - logická a rozhodovací část magických center vahajhí
Fine - druhá nejjasnější hvězda souhvězdí
Firhod'eg - žabomedvídek, vzpřímený má 1,5 m
Gutmo - zvukově-telepatická hudební skříň
Hepe - třetí nejjasnější hvězda souhvězdí
Honele - zvukově-telepatický hudební nástroj (od Stradivariho speciálně pro Mozarta)
Jior - délková jednotka používaná na Zuazru (cca 21 cm)
Kesevraš - odstínění části mysli
Kuyl - časová jednotka používaná na Zuazru (2 hod. 20 min).
Peprycho - energetické pole, vytvářející silové bubliny i mimo generátor.
Rivscha - pole zpomalující umělý oheň
Tirne - čtvrtá nejjasnější hvězda souhvězdí
Ufer - kulové energetické pole
Vahajhí - magické centrum, zpravidla postačující na oblast velikosti Evropy
Vígra - energetické pole, vytvářející bubliny.
Vukcir - ochranný štít planety
Vyrkezûh - civilizace nepřátelská Zuazru
Zachebuz - slabší silová stěna, bránící přístupu na soukromý pozemek (vyhazov)
Zamolxis - prostředník kontaktu s vahajhí (v klidu původně šestinohá kočka)
Zelchegy - zvukově-telepatický hudební nástroj od mistra Stradivariho
Zchuevoh - energetické silové pole

Seznam světů a jejich obyvatel

vyskytujících se v knize

- Belfge** - málo obydlená kolonie s doky Flotily Zuazru
- Bérušgó** - společně obývaný vědecký svět
- Faifra** - svět Vládců.
- Grčogů** - společně obývaný vědecký svět
- Habí** - domovský svět žabomedvídků
- Chyrrepdí** - mrtvá planeta u Ugtuo
- Kyržé** - svět Fukochů
- Pehael** - mrtvá planeta u Grčogů
- Rečijá** - společně obývaný vědecký svět
- Síduvniĝ** - málo obydlený svět se základnami
- Tlyšoj** - mrtvý měsíc (zničený při pokusech se zbraněmi)
- Ugtuo** - málo obydlený svět se základnami
- Země** - domovský svět pozemšťanů
- Zuazru** - společně obývaný vědecký svět, kdysi domov Vládců
- Zumur** - poměrně nevládný svět, kolem rovníku podobný Sibiři

- Borovochĝl** - podobní velkým ještěřům
- Dužuriz** - kočkovité inteligentní šelmy, vztyčené měří 4-5 m.
- Eghrég** - tvorové s pěti rukama, sedmi nohama, třemi tlamami a věncem očí kolem hlavy
- Emhchégjo** - velkohlaví okřídlení netopýři
- Firhod'eg** - žabomedvídci
- Fukoch** - kachnoještěři
- Gcipjo** - kunolidé
- Hilpégo** - lidožáby
- Lyvuzí**
- Mlegjuybo**
- Tisbůgr**
- Voepo**
- Zoingep**
- Zrépuzí**

Osoby vyskytující se v Knize

Pozemšťané:

Adélka, Petra a Lukáš Mikešovi - rodina o které Kniha pojednává

Héfaistova parta fyziků:

Aššura-Sirruš (kdysi assyrský bůh), později **Eh'ai**

Benjaa Vooptoon - Holanďan

Běhounek František - Čech

Descartes René - Francouz

Einstein Albert - Žid

Fisher Franz - Němec

Héfaistos (kdysi řecký bůh)

Kusulty - Kartaginec

(Mikeš Lukáš) - Čech

Pěremuchin Vladimír - Rus

Svantovít (kdysi slovanský bůh)

Další pozemšťané:

Argh - prašaman

Faust Johann - Německý biolog

Guarr - prašaman

Ho - prašaman

Imeni - Staroegyptan

Libuše - Česká biologka (kdysi kněžna)

Quetzalcoatl - (kdysi středoamerický bůh)

Ra - prašaman, kdysi též Egyptan

Upašamati - Sumerský učitel

Uu - prašaman

Vládcové Zuazru:

Fabtaf - Vládce Vládců

Chetutál - Vládce

Praorus - Vládce

Suxirr - Vládce - admirál Flotily

Vaguh - Vládce - vůdce opozice proti Fabtafovi

Ostatní:

Borovochglové

Dužurizové

Juch Úveb - Firhod'eg

Obsah

Obsah

KNIHA.....	1
Václav Semerád.....	1
Adélka.....	2
Písek.....	9
Vlkodlaci.....	12
Vigův prsten.....	16
Adélčino přání.....	19
Zuazru.....	33
Krajané.....	36
Seznamování.....	47
Učení - mučení.....	58
Další známi.....	61
Tovaryšské léto.....	68
Zasvěcení.....	74
Varování.....	84
Procitnutí.....	101
Zlé zprávy.....	108
Brouci.....	114
Kamufláž.....	128
Koalice.....	144
Pokus.....	153
Návštěva.....	162
Obležení.....	168
Kamarádi.....	179
Spojenci.....	191
Vydržet!.....	198
Jednání.....	204
Zákeřnost.....	209
Žabomedvídci.....	222
Prosebník.....	230
Sonáta pro zombii.....	247
Vidina návratu.....	254
Slovník některých pojmů.....	261
Jior - délková jednotka používaná na Zuazru (cca 21 cm).....	261
Seznam světů a jejich obyvatel.....	262
Pehael - mrtvá planeta u Grčogů.....	262
Eghrég - tvorové s pěti rukama, sedmi nohama, třemi tlamami a věncem očí kolem hlavy.....	262

Emhchégjo - velkohlaví okřídlení netopýři.....	262
Firhod'eg - žabomedvídci	262
Fukoch - kachnoještěři.....	262
Hilpého - lidožáby.....	262
Lyvuzí	262
Mlegjuybo	262
Tisbůgr.....	262
Voepo.....	262
Zoingep.....	262
Zrépuzí	262
Osoby vyskytující se v Knize.....	263
Chetutál - Vládce	263
Praorus - Vládce.....	263
Suxirr - Vládce - admirál Flotily.....	263
Vaguh - Vládce - vůdce opozice proti Fabtafovi.....	263
Obsah.....	264